Tom Clancy

Centrul de comandă

Acte de război

Serie creată de Tom Clancy și Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

Centrul de comandă

Centrul de comandă:
Imaginea din oglindă

Centrul de comandă:
Jocuri de stat

Centrul de comandă:
Acte de război

Centrul de comandă:
Echilibrul puterii

Centrul de comandă:
Stare de asediu

Centrul de comandă:
Dezbină și stăpînește

Tom CLANCY

Centrul de comandă

Acte de război

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Pieczenik

editura rao

Editura RAO Bucureşti
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

TOM CLANCY'S OP CENTER
Acts of War
Created by Tom Clancy and Steve Pieczenik
© 1997 by Jack Ryan Limited Partnership and S&R Literary, Inc.

Traducere din limba engleză de
HORIA NICOLA URSU

Ilustraţia copertei
DONE STAN

Ediţia I

© Editura RAO Bucureşti, 2000
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

2000

ISBN 973-9460-97-6

Mulţumiri

Aducem mulţumiri lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative şi nepreţuita sa contribuţie la pregătirea manuscrisului acestei cărţi. Vrem de asemenea să menţionăm ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq., şi să mulţumim din suflet acelor oameni minunaţi de la The Putnam Berkley Group, între care se numără Phyllis Grann, David Shanks şi Elizabeth Beier. Ca întotdeauna, recunoştinţa noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Mai presus de orice însă, vă revine dumneavoastră, cititorilor noştri, sarcina să apreciaţi cît de eficientă a fost colaborarea noastră.

Tom Clancy
şi
Steve Pieczenik

I

Luni, ora 11, Qamishli, Siria

Ibrahim al-Raşid îşi ridică ochelarii de soare, privind prin geamul murdar al Fordului Galaxy 1963.

Tînărul sirian îşi ţinea ochii larg deschişi, luptînd cu strălucirea soarelui care scălda deşertul de aur. Îi plăcea usturimea provocată de lumină, aşa cum îi plăceau şi arşiţa care îi încălzea faţa, aerul fierbinte ce-i umfla plămînii şi transpiraţia caldă ce i se prelingea pe şira spinării. Savura aceste senzaţii de disconfort aşa cum le savuraseră, cu siguranţă, şi Profeţii, acei bărbaţi care merseseră în inima deşertului pentru a fi îndreptaţi pe nicovala Domnului, pentru a fi la înălţimea măreţelor Sale ţeluri.

Ei bine, fie că-i plăcea, fie că nu, cea mai mare parte a Siriei era, în miez de vară, un cuptor încins, aşa încît nu avea de ales. Instalaţia de aer condiţionat a maşinii nu reuşea să facă faţă zădufului pe care prezenţa altor trei pasageri nu făcea decît să îl sporească.

Fratele mai vîrstnic al lui Ibrahim, Mahmud, se afla la volan. Deşi asuda din greu, dădea dovadă de un calm neobişnuit, chiar

şi atunci cînd alte automobile, Peugeot-uri şi Fiat-uri mai noi şi mai rapide, îi depăşeau pe banda vecină a autostrăzii. Mahmud nu era dispus să accepte astfel de provocări. Nu era momentul. Însă, cînd venea vremea luptei, nimeni nu era mai curajos decît el. Încă din copilărie, Mahmud nu şovăise să-i înfrunte pe cei mai vîrstnici, chiar dacă erau mai mulţi. Pe bancheta din spate, Yousef şi Ali jucau cărţi pe mize de un piastru fiecare mînă. Pierderea unei mîini era însoţită, invariabil, de cîte-un blestem înăbuşit. Nici unul dintre ei nu ştia să piardă, şi chiar acesta era motivul pentru care se aflau aici.

Motorul în opt cilindri, recent reparat, torcea lin, purtîndu-i de-a lungul modernei autostrăzi 8. Fordul Galaxy era cu zece ani mai vîrstnic decît Ibrahim şi fusese reconstruit de mai multe ori, ultima oară de către el însuşi. Portbagajul îi era însă îndeajuns de larg pentru a cuprinde tot ce le era necesar, şasiul era solid, iar motorul suficient de puternic. Precum această naţiune de arabi, kurzi, armeni şi circasieni, Fordul Galaxy fusese asamblat din piese disparate, unele vechi, altele noi. Cu toate acestea, continua să meargă înainte, fără probleme.

Ibrahim scrută peisajul alb al deşertului; nu semăna cu cel din sud, numai nisip şi nori de praf, miraje tremurătoare şi graţioase vîrtejuri, alternînd cu corturile negre ale beduinilor şi, ici-colo, cîte o oază. Aici, deşertul însemna o întindere nesfîrşită de pămînt crăpat de uscăciune, coline sterpe şi ruine ale vechilor aşezări. Peisajul era completat de adăugirile moderne: vehicule şi sonde abandonate, precum şi staţii de benzină unde se vindeau mîncare stătută şi răcoritoare fierbinţi. Deşertul Siriei fusese dintotdeauna o momeală ispititoare pentru aventurieri şi poeţi, caravane şi arheologi, cu toţii atraşi de pericolele sale, la a căror reputaţie legendară nu şovăiau apoi să contribuie. Această regiune cuprinsă între marile fluvii Tigru şi Eufrat fusese însă odinioară plină de viaţă. Cu totul altfel decît era acum. Cu totul altfel decît fusese înainte ca turcii să-i fi secătuit rezervele de apă.

Ibrahim se gîndi la dimineaţa acelei zile, la cuvintele rostite de tatăl său înainte ca ei să fi pornit la drum: „Apa înseamnă viaţă. Cel ce stăpîneşte apa stăpîneşte viaţa".

Ibrahim cunoştea istoria şi geografia regiunii şi a apelor sale. Făcuse două stagii consecutive în Forţele Aeriene. De la lăsarea la vatră, îi ascultase pe bătrînii muncitori vorbind despre foamete şi secetă, în timp ce reparau tractoarele şi celelalte maşini de la fermă.

Cunoscut odinioară sub numele de Mesopotamia, denumirea grecească pentru „ţara dintre fluvii", acest ţinut sirian era numit azi al-Gezira, „insula". O insulă lipsită de apă.

Tigrul se numărase cîndva printre cele mai utilizate căi de transport fluvial din lume. Izvorînd din estul Turciei, fluviul străbate 1800 de kilometri prin Irak, pînă la Basra, unde întîlneşte Eufratul. La fel cum măreţul Eufrat îşi are originile tot în Turcia Orientală, formîndu-se din confluenţa rîurilor Kara şi Murad. Curge în principal înspre sud, cale de 2750 de kilometri, străbătînd canioane abrupte şi chei stîncoase presărate de-a lungul cursului său superior, apoi o uriaşă cîmpie inundabilă în Siria şi Irak. Din punctul de confluenţă, Tigrul şi Eufratul alcătuiesc canalul fluvial Shatt al Arab, ce îşi îndreaptă apele către sud-est, vărsîndu-se în Golful Persic şi constituind graniţa naturală dintre Iran şi Irak pe o porţiune de 190 de kilometri, motiv pentru îndelungate lupte între cele două ţări, pentru supremaţia în domeniul navigaţiei fluviale.

Tigrul şi Eufratul la răsărit şi Marele Nil la apus mărgineau odinioară Semiluna Fertilă, leagănul a numeroase civilizaţii antice începînd cu anul 5000 înainte de Cristos.

Leagănul Civilizaţiei însăşi, îşi zise Ibrahim. Patria sa. O treime din pămînturile naţiunii sale, acum lipsite de viaţă, murind încetul cu încetul.

De-a lungul secolelor, navele de război coborîte pe Eufrat siliseră triburile să migreze spre vest. Morile de apă şi canalele de irigaţie din răsărit fuseseră lăsate în paragină, în vreme ce partea apuseană a ţării prospera – oraşele înşirîndu-se de la Alep, în nord, către sud, prin Hama, Homs şi veşnicul Damasc.

Eufratul fusese abandonat, iar în prezent fluviul trăgea să moară. Apele-i odată limpezi se înnegriseră din cauza deşeurilor umane şi industriale deversate, în cea mai mare parte pe teritoriul Turciei, şi nici măcar topirea zăpezilor sau ploile diluviene nu mai reuşeau să le cureţe. În anii '80, Turcia începuse construirea unei salbe de baraje pe cursul superior al Eufratului. Acest efort contribuise la depoluarea apelor Eufratului şi la fertilizarea unor arii extinse din Turcia. În schimb, nordul Siriei şi mai ales al-Gezira sufereau acum şi mai cumplit din cauza secetei şi a foametei.

Iar Siria nu mişcase un deget pentru a împiedica asta, îşi spuse Ibrahim, plin de amărăciune. În condiţiile în care se purtau lupte cu Israelul în sud-vest, iar graniţa cu Irakul, din sud-est, se cerea supravegheată în permanenţă, guvernul sirian nu dorea ca întreaga frontieră de nord, pe o distanţă de mai bine de şase sute de kilometri, să fie primejduită de eventualele tensiuni cu Turcia.

Recent însă, împotriva acestei politici se ridicaseră glasuri din ce în ce mai insistente. Protestele sporiseră încontinuu, mai ales după 1996, după atacurile repetate împotriva kurzilor. Mii de kurzi muriseră în confruntările cu turcii din provincia Hakkari, de la graniţa cu Irakul. Alte mii muriseră cînd Saddam folosise gaze toxice împotriva kurzilor, la Halabja. Masacrul crescuse în amploare din cauza luptelor interne dintre triburile de kurzi – bătălii purtate pentru pămînt, pentru motive tradiţionale, pentru gradul de interacţiune ce s-ar fi cuvenit tolerat în relaţia cu non-kurzii.

În cele din urmă, Mullah Mustafa Mirza, liderul puternicului clan Mirza din Irak, reuşise să impună o încetare a focului. Solicitase ajutor pentru unire. Iar Walid al-Nasri, liderul carismatic al PKK, Partidul Muncitorilor din Kurdistan, se angajase să i-l ofere.

Pe parcursul ultimelor cîteva luni, Ibrahim îşi petrecuse fiecare clipă a timpului său liber la Haseke, un orăşel liniştit din sud-vest, muncind alături de patrioţii din partea locului, membri ai PKK, în cadrul căruia fratele său avea grad de ofiţer. În vreme

ce avea grijă ca tiparniţele şi maşinile să funcţioneze aşa cum se cuvenea, îl ascultase cu atenţie pe Mahmud, care-şi expunea propria viziune despre întemeierea unei patrii. Cărînd arme şi explozibil pentru fabricarea bombelor, la adăpostul întunericului, Ibrahim ascultase discuţiile pline de amărăciune despre unificarea cu celelalte facţiuni kurde. Apoi, odihnindu-se după ce îi condusese la gară pe cei din grupurile de luptă, fusese martorul înţelegerilor privind întîlnirile cu kurzii din Turcia şi Irak, menite să pună la punct planurile de întemeiere a unei patrii şi să aleagă un conducător.

Ibrahim îşi puse iar ochelarii de soare. Lumea se întunecă din nou în jurul său.

Azi, majoritatea celor ce străbăteau al-Gezira o făceau doar pentru a trece în Turcia. Acest lucru era valabil şi pentru Ibrahim, deşi nu aparţinea majorităţii menţionate. Cei mai mulţi dintre cei ce veneau prin părţile acestea erau înarmaţi cu aparate de filmat, pentru a imortaliza bazarurile, ruinele rămase din primul război mondial sau moscheele. Erau încărcaţi cu hărţi şi materiale arheologice, ori cu aparatură electronică şi jeanşi americani, pentru a face averi pe piaţa neagră.

Ibrahim şi echipa lui nu aveau o astfel de încărcătură. Aveau însă un ţel: să readucă apa în al-Gezira.

2

Luni, ora 13:22, Sanliurfa, Turcia

Juristul Lowell Coffey II se retrase în jumătatea umbrită a camionetei albe şi-şi şterse sudoarea ce-i picura în ochi cu dosul eşarfei roşii înnodate la gît. Blestemă în gînd bîzîitul instalaţiei de aer condiţionat, care-i dădea de înţeles că înăuntru nu i-ar fi fost chiar atît de cald. Apoi îşi îndreptă privirea spre orizont, peste ţinutul deşertic, presărat ici-colo cu dealuri sterpe. La vreo trei sute de metri distanţă se zărea un drum asfaltat pustiu, tremurînd în arşiţa după-amiezei. De cealaltă parte a lui, la vreo cinci kilometri depărtare şi cinci mii de ani distanţă în timp, se afla oraşul Sanliurfa.

Biofizicianul doctor Phil Katzen, în vîrstă de treizeci şi trei de ani, stătea în dreapta juristului. Savantul cel pletos îşi duse mîna la ochi, scrutînd silueta prăfuită a anticei metropole.

– Lowell? rosti Katzen. Ştiai că acum zece mii de ani, chiar în locul în care ne aflăm acum, au fost domesticite primele animale de povară? Erau bivoli sălbatici. Răscoleau în copite chiar ţărîna de sub picioarele noastre!

– Grozav! mormăi Coffey. Pun pariu c-ai putea să-mi spui şi care era pe-atunci compoziţia solului, nu-i aşa?

– Nu, zîmbi Katzen. N-aş putea să-ţi spun decît compoziţia actuală a solului. Toate naţiunile din regiune trebuie să ţină o evidenţă clară în această privinţă, pentru a preveni epuizarea resurselor pămînturilor cultivabile. Am pe o dischetă datele respective. De îndată ce Mike şi Mary Rose îşi termină treaba, aş putea să-ţi încarc fişierul, dacă vrei să afli detalii.

– Nu, mulţumesc, refuză Coffey. Şi aşa am destulă bătaie de cap să reţin toate informaţiile pe care se presupune c-ar trebui să le ştiu. Am cam început să îmbătrînesc.

– Ai treizeci şi nouă de ani, spuse Katzen.

– Da, dar nu pentru multă vreme, îi replică Coffey. Mîine se vor împlini patruzeci de ani de cînd am văzut pentru întîia oară lumina zilei.

– Ia te uită! exclamă Katzen. În cazul ăsta, îţi urez o aniversare fericită, domnule consilier.

– Mersi, dar mă îndoiesc că va fi foarte fericită, îi răspunse Coffey. Precum spuneam, simt c-am început să îmbătrînesc, Phil.

– Tu ai spus-o, rînji Katzen, arătînd către Sanliurfa. În vremea cînd oraşul ăsta a fost întemeiat, patruzeci de ani era o vîrstă de invidiat. Pe-atunci, mulţi abia apucau douăzeci de ani. Şi nu mureau nicidecum de bine ce le era. Îi răpuneau durerile de dinţi, oasele rupte, vederea slabă, rănile la picioare, orice boală, cît de neînsemnată. La naiba, îţi dai seama că în Turcia de azi vîrsta de la care se poate vota e de douăzeci şi unu de ani? Conducătorii din vechime din Uludere, Simak şi Batman nici măcar n-ar fi apucat să voteze pentru ei înşişi...

Coffey îl privi uimit.

– Batman? Există o aşezare cu numele ăsta?

– Da, chiar pe malul Tigrului, încuviinţă Katzen. Vezi? Mereu se găseşte cîte ceva nou de învăţat! Mi-am petrecut vreo două ceasuri azi-dimineaţă citind despre Centrul Regional de Comandă. Matt şi Mary Rose au pus la punct o maşinărie pe cinste. Să ştii, Lowell, cunoaşterea te menţine tînăr.

– Dorinţa de a afla despre Batman şi despre CRC nu-s tocmai ţelurile mele supreme, strîmbă din nas Coffey. Cît despre

turcii antici, avînd în vedere că se îndeletniceau din zori şi pînă noaptea cu agricultura, cu irigaţiile şi cu spartul de bolovani, nici nu-i de mirare că la patruzeci de ani se simţeau ca la optzeci.

– Asta cam aşa e...

– Ca să nu mai vorbim că, după toate probabilităţile, făceau unul şi acelaşi lucru, începînd de la vîrsta de zece ani, urmă Coffey. În ziua de azi, viaţa e mai lungă şi presupune o evoluţie în plan profesional.

– Încerci să-mi dai de înţeles că tu n-ai fi evoluat? întrebă Katzen.

– Am evoluat asemeni păsării dodo, mormăi Coffey. Stază, apoi o extincţie lentă. La această vîrstă, mi-am închipuit c-am să fiu un mare grangur la nivel internaţional, în slujba preşedintelui, negociind tratate de pace şi acorduri comerciale.

– Linişteşte-te, Lowell, îl temperă Katzen. Oricum, eşti în arenă.

– Mda, în prima linie, acolo unde se încasează pumni în nas. Lucrez pentru o agenţie secretă guvernamentală de care n-a auzit nimeni...

– Secretul nu înseamnă, neapărat, lipsă de distincţie, îi atrase atenţia Katzen.

– Ba da, în colţul meu de „arenă", replică Coffey. Muncesc într-un subsol de la Baza Forţelor Aeriene Andrews – pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar în Washington, D.C.! – şi nu fac altceva decît să negociez înţelegeri necesare, dar deloc spectaculoase, cu naţiuni semiospitaliere ca Turcia, astfel încît să putem spiona liniştiţi alte naţiuni, şi mai puţin ospitaliere, ca Siria. Colac peste pupăză, mă aflu în buricul deşertului, transpiraţia-mi curge şiroaie pe picioare pînă-n şosete, în loc să pledez cazuri legate de Primul Amendament în faţa Curţii Supreme.

– Şi, în plus, te smiorcăi ca un copil, completă Katzen.

– Corect, încuviinţă Coffey. Dar e dreptul meu, în calitate de sărbătorit.

Katzen dădu un bobîrnac caschetei lui Coffey, coborîndu-i-o peste ochi.

– Însenineaz-te odată! Nu toate slujbele utile sînt neapărat sexy.

– Nu-i vorba de asta, insistă Coffey. Sau, mă rog, nu-i vorba *doar* despre asta.

Îşi scoase pălăria, îi şterse banda interioară de sudoare, apoi şi-o aşeză la loc, acoperindu-şi părul de un blond-murdar.

– Cred că, de fapt, ceea ce încercam să-ţi spun, Phil, e că am fost un geniu al legilor. Un Mozart al jurisprudenţei. La doisprezece ani citeam tratatele de drept ale tatei. Cînd toţi prietenii mei îşi doreau să fie astronauţi sau jucători de base-ball, eu mă gîndeam c-ar fi ca lumea să pledez în litigii funciare. Aş fi putut face ceea ce fac acum la paisprezece sau cincisprezece ani.

– Ţi-ar fi fost prea largi costumele, rîse Katzen.

Coffey se încruntă.

– Ştii prea bine la ce mă refer.

– Ceea ce încerci să-mi sugerezi este că n-ai ajuns să-ţi utilizezi pe deplin potenţialul, spuse Katzen. Vrem, nu vrem, asta-i viaţa, trebuie să ne mulţumim cu ceea ce ne oferă.

– Ideea de ratare generalizată nu mă face să mă simt cu nimic mai bine, Phil, replică tăios Coffey.

Katzen clătină din cap.

– Un singur lucru pot să-ţi spun: mi-aş fi dorit să te am lîngă mine cînd lucram pentru Greenpeace.

– Îmi pare rău, dar nu-mi stă în fire să mă vîntur prin lume pe puntea unei nave, nici măcar pentru a proteja puii de focă sau urşii negri.

– Eu am făcut-o cîndva. M-am ales cu un nas spart şi o grămadă de pui de focă speriaţi, rîse Katzen. Aveam pe-atunci nişte consilieri juridici care nu erau în stare să deosebească o focă de un marsuin. Mai rău era însă că nici măcar nu le prea păsa de ceea ce făceam. Am fost în biroul tău cînd ai negociat mica noastră vizită cu ambasadorul turc. Te-ai descurcat grozav.

– Aveam de-a face cu o ţară care are o datorie externă de aproape patruzeci de miliarde de dolari, din care o mare parte ţării noastre, spuse Coffey. Nu mi se pare că, în aceste condiţii, faptul că i-am convins mă plasează automat în categoria geniilor.

– Aiurea! replică Katzen. Banca Islamică pentru Dezvoltare îi are la mînă pe turci cel puţin în egală măsură şi exercită foarte adesea presiuni profundamentaliste asupra lor.

– Turcilor nu li se poate impune legea islamică, nici măcar de către un lider fundamentalist fioros, cum e cel pe care-l au în prezent. Ar fi împotriva Constituţiei lor, argumentă Coffey.

– O Constituţie poate fi schimbată, spuse Katzen. Uită-te la iranieni.

– Populaţia laică din Turcia e mult mai numeroasă. Dacă fundamentaliştii ar încerca să preia puterea, s-ar isca un război civil.

– Şi de ce ai impresia că ar fi imposibil? întrebă Katzen. Oricum, nu asta e important. Tu ai reuşit să realizezi un slalom perfect printre regulamentele NATO, legile turceşti şi prevederile politicii noastre externe, pentru a ne aduce aici. Nimeni altcineva n-ar fi reuşit.

– Am fost nevoit să-i mai şi linguşesc niţel, mărturisi Coffey. Dar, chiar şi aşa, înţelegerea cu turcii va rămîne vîrful activităţii mele din acest an. Cînd ne vom întoarce la Washington, voi reveni la rutina obişnuită. Voi merge în audienţe la senatoarea Fox împreună cu Paul Hood şi Martha Mackall. Voi da din cap atunci cînd Paul o va asigura că tot ce-am făcut în Turcia a fost perfect legal, că studiile geologice pe care le vei fi făcut tu în estul ţării vor fi trimise şi celor de la Ankara şi că acestea au constituit motivul principal al prezenţei noastre aici. Voi oferi garanţii că, în cazul în care proiectul CRC-ului va primi în continuare finanţare, vom continua să acţionăm doar pe căi legale. Apoi mă voi întoarce în biroul meu şi voi încerca să găsesc noi portiţe de utilizare a CRC-ului, prin hăţişurile legislaţiei internaţionale.

Coffey clătină din cap:

– Ştiu că aşa merg lucrurile, dar nu mi se pare cîtuşi de puţin o ocupaţie demnă de noi.

– Cel puţin încercăm să-i conferim demnitate prin rezultate, îi atrase atenţia Katzen.

– Iată o afirmaţie valabilă în ceea ce te priveşte, spuse Coffey. Tu ţi-ai ales o carieră în care ai de luptat pentru prevenirea accidentelor nucleare, a poluării şi incendiilor. Strădania ta are un scop, pe care încerci să-l atingi. Eu am păşit în domeniul juridic hotărît să mă iau la trîntă cu marile probleme globale. Şi am ajuns să caut lacune juridice care să camufleze activităţi de spionaj într-un colţ pierdut al Lumii a Treia.

Katzen oftă.

– Cîrcotaş mai eşti!

– Cum?

– Transpiri, eşti morocănos, te desparte doar o zi de schimbarea prefixului... De-aia cîrteşti întruna: eşti prea aspru cu tine însuţi!

– Dimpotrivă, sînt prea blînd.

Coffey se îndreptă spre lada frigorifică adăpostită la umbra unuia din cele trei corturi. Zări în cort exemplarul din *Lordul Jim* pe care şi-l adusese de citit. Pe cînd se afla în librăria răcoroasă din Washington, îi păruse a fi alegerea potrivită. Acum îşi dorea să fi luat cu sine *Doctorul Jivago* sau *Chemarea strămoşilor*.

– Cred că mă aşteaptă o revelaţie, comentă el. Ştii, la fel ca pe patriarhii din vechime, ce se retrăgeau în deşert...

– Aici nu ne aflăm în deşert, îl corectă Katzen. Ţinutul ăsta e o păşune nearabilă.

– Mulţumesc pentru precizare, spuse Coffey. Am să mi-o notez în memorie, alături de orăşelul turcesc Batman, ca pe o informaţie de mare valoare.

– Iisuse, da' ştiu că eşti al dracului azi, oftă Katzen. Şi totuşi, nu cred că schimbarea prefixului e de vină. Mai degrabă aş zice că arşiţa ţi-a uscat creierii.

– Se prea poate, încuviinţă Coffey. Poate că ăsta e, de fapt, motivul pentru care în partea asta de lume n-a fost nicicînd pace. Tu ai auzit vreodată ca eschimoşii să se fi războit între ei, pentru ouă de pinguin ori pentru vreun ţurţure?

– Am fost printre inuiţii de pe Coasta Bering, spuse Katzen. Nu se ceartă niciodată fiindcă au o concepţie diferită despre viaţă. La ei, religia are două componente: credinţa şi cultura.

Credința inuiților e lipsită de fanatism și, în opinia lor, e o problemă strict personală. Cultura constituie latura publică a religiei lor. Își împărtășesc înțelepciunea, tradițiile și legendele, fără să susțină că dețin adevărul absolut. Aceeași concepție este însă proprie și multor culturi din zonele tropicale și subtropicale ale Africii, Americii de Sud și Asiei. Nu există nici o legătură cu clima.

– Chestia asta cu clima tot n-am s-o înghit, mustăci Coffey. Oricum, nu pe de-a-ntregul.

Scoase din lada frigorifică plină cu gheață pe cale de a se topi o cutie de răcoritoare și o deschise. În timp ce sorbea lichidul înviorător, trase cu ochiul spre camioneta prelungă, cu forme aerodinamice. Vreme de o clipă, își uită disperarea. Vehiculul în aparență lipsit de orice semne distinctive era într-adevăr frumos, de-a dreptul sexy, și era mîndru că el însuși făcea parte din echipajul său. Juristul se opri din băut, trăgînd aer în piept și adăugă gîfîit:

– Ia gîndește-te la orașele și pușcăriile în care au avut loc lupte de stradă ori răzmeriță! Sau la așezările gen Jonestown și Waco, unde oamenii s-au lăsat copleșiți de nebunia religioasă. Niciodată aceste evenimente n-au avut loc în anotimpul rece, sau în vreme de furtună, ci numai în zile cu arșiță. Gîndește-te la învățații biblici care se aventurau în deșert! Plecau ca oameni de rînd, stăteau în arșiță și se întorceau profeți! Un lucru e sigur: căldura e cea care ne scoate din țîțîni.

– Așadar, nu crezi că viziunile lui Moise și ale lui Cristos au fost de origine divină? întrebă Katzen, solemn.

– *Touché,* rosti Coffey, înainte de-a-și duce din nou cutia la gură pentru a sorbi lichidul răcoritor.

Katzen se întoarse către tînăra negresă care-i stătea alături. Purta un șort kaki, un tricou de aceeași culoare, pătat de sudoare, și avea fruntea încinsă cu o eșarfă albă: o uniformă „sterilă". Îi lipsea insigna cu fulgerele înaripate, simbolul Echipei de Intervenție din care făcea parte. Nu purta, de fapt, nici un fel de însemne militare. Asemenea camionetei, a cărei oglindă retrovizoare laterală arăta chiar ca o oglindă retrovizoare, nu ca o

antenă parabolică ale cărei margini fuseseră intenţionat ciobite şi lăsate să ruginească, ascunzînd stratul de oţel călit de dedesubt, femeia părea a fi cu totul altceva, poate o lucrătoare sezonieră pe un şantier arheologic.

– Ce părere ai, Sondra? o întrebă Katzen.

– Cu tot respectul, cred că vă înşelaţi amîndoi, răspunse tînăra negresă. Eu cred că şi pacea, înţelepciunea şi războiul sînt chestiuni ce ţin de calitatea conducătorului. Priviţi acest oraş antic! Acum treizeci de veacuri, chiar în aceste locuri s-a născut profetul Avraam. Aici a trăit, pînă în clipa în care Domnul i s-a arătat, cerîndu-i să se mute cu ai lui în Canaan. Acest om a fost atins de Sfîntul Duh. A întemeiat un popor, o naţiune, o morală aparte. Sînt convinsă că-i era la fel de cald cum ne este şi nouă, şi că l-au trecut toate apele, mai ales atunci cînd Dumnezeu i-a cerut să-şi înfigă sabia în pieptul fiului său. Sînt convinsă că pe fruntea lui Isaac s-au prelins nu doar lacrimile, ci şi sudoarea tatălui său.

Îi privi pe rînd pe Coffey şi pe Katzen.

– Cu toate acestea, şi-a condus poporul cu credinţă şi dragoste, iar evreii şi musulmanii îl venerează deopotrivă.

– Frumos spus, soldat DeVonne, rosti Katzen.

– Chiar foarte frumos, încuviinţă Coffey. Dar ceea ce spui nu contrazice cîtuşi de puţin teoria mea. Nu sîntem cu toţii plămădiţi din acelaşi lut al credinţei şi hotărîrii ca şi Avraam. Iar pentru unii dintre noi, căldura acţionează ca un catalizator al iritabilităţii înnăscute.

Sorbi din nou din cutia aburită de răcoritoare.

– Şi-ar mai fi ceva. După douăzeci şi şapte de ore şi un sfert, de cînd ne-am instalat tabăra aici, urăsc locul ăsta de parcă ar fi însuşi iadul. Prefer de departe aerul condiţionat şi apa rece băută dintr-un pahar celei calde, înghiţită cu noduri dintr-o sticlă de plastic. Ca să nu mai vorbim de o baie! Băile sînt o adevărată binefacere!

– Le vei aprecia cu atît mai mult după ce ne vom întoarce, zîmbi Katzen.

– Le-am apreciat dintotdeauna. Sincer, tot nu înțeleg de ce nu ne-am putut testa prototipul acasă, în State. Avem dușmani și acolo. Aș fi putut obține aprobarea oricărui judecător pentru a sta cu ochii pe oricare presupus terorist, pe oricare mafiot, pe oricare tabără de pregătire paramilitară, pe oricine ați fi vrut.

– Știi răspunsul la fel de bine ca și mine, spuse Katzen.

– Bineînțeles, oftă Coffey, golind cutia de răcoritoare, pe care o îndesă în punga de plastic rezervată gunoaielor, înainte de a se întoarce în umbra camionetei. Dacă noi nu vom sprijini moderatul Partid al Căii Drepte, fundamentaliștii islamici și partidul lor, cel al Bunăstării, vor cîștiga teren. Pe de altă parte, mai sînt și Partidul Social Democratic al Poporului, Partidul Stîngii Democrate, Partidul Democrat de Centru, Partidul Democrat al Reformei, Partidul Prosperității, Partidul Refah, Partidul Socialist al Unității și Partidul Anatoliei Mari, toate demne de luat în seamă și toate dornice să-și taie o felie cît mai groasă din plăcinta mititică a politicii turcești. Ca să nu mai vorbim de kurzii care-și doresc să scape de jugul turcesc, de irakieni sau de sirieni.

Coffey își șterse cu degetul arătător sudoarea care-i picura în ochi.

– Dacă, din întîmplare, Partidul Bunăstării ar prelua controlul asupra Turciei și armatei sale, Grecia ar fi amenințată. Disputele din Marea Egee ar atinge punctul critic, iar NATO s-ar despărți în două tabere. Europa și Orientul Mijlociu ar fi în pericol, și toți ar cere ajutorul Statelor Unite. Noi îl vom acorda, desigur, dar numai sub forma navetei diplomatice. Într-un astfel de război, nu ne-am permite să favorizăm nici una din părți.

– Excelent rezumat, domnule consilier.

– Da, cu o singură excepție, urmă Coffey. Din partea mea, n-au decît să se ducă naibii cu toții. Orice-ai spune, e cu totul altceva decît să-ți iei o permisie pentru a salva bufnița pătată, amenințată cu exterminarea de către tăietorii de lemne.

– Termină, îl somă Katzen. Nu-s nici eu chiar atît de virtuos.

– Nu-i vorba de virtute, insistă Coffey. E vorba de atașamentul față de o cauză care merită. Ai plecat în Oregon, ai protestat la fața locului, ai depus mărturie în fața adunării legislative a

statului şi ai rezolvat problema. Situaţia încordată de aici durează de-o veşnicie. Facţiunile etnice au luptat dintotdeauna una împotriva celeilalte şi vor lupta şi de-acum înainte. Nu le putem opri, iar a încerca înseamnă o risipă inutilă de resurse şi timp.

– Aici te contrazic, îl întrerupse Katzen. Putem să acţionăm în calitate de mediatori şi... cine ştie? Poate că următorii cinci mii de ani vor fi într-adevăr mai buni.

– Mda... Sau poate că Statele Unite vor fi atrase într-un conflict religios care ne va dezbina, replică Coffey. În adîncul sufletului, sînt şi voi rămîne un izolaţionist, Phil. E singurul lucru pe care-l am în comun cu doamna senator Fox. Avem cea mai bună ţară din întreaga istorie a omenirii. Cei ce refuză să ni se alăture pe calea democraţiei n-au decît să se împuşte, să se bombardeze, să se gazeze şi chiar să-şi azvîrle unii altora bombe atomice, n-au decît să facă pe martirii cît poftesc. Sincer să fiu, nu-mi pasă cîtuşi de puţin.

Katzen se strîmbă.

– Mda, e şi asta un punct de vedere...

– Chiar aşa! declară ritos Coffey. Şi n-am de gînd să-mi cer scuze fiindcă mi-l însuşesc. Te-aş ruga însă să-mi lămureşti şi mie o nedumerire...

– Care? întrebă Katzen.

– Ce diferenţă e, de fapt, între un delfin şi un marsuin?

Înainte ca Phil Katzen să apuce să-i răspundă, uşa camionetei se deschise, iar Mike Rodgers ieşi. Coffey savură boarea de aer condiţionat ce se revărsă dinăuntru, înainte ca generalul să apuce să închidă uşa. Acesta era îmbrăcat în jeanşi şi un tricou gri strîmt al cărui imprimeu comemora Campania de la Gettysburg. Ochii săi căprui păreau aproape aurii în lumina puternică a soarelui.

Mike Rodgers zîmbea foarte rar. De astă dată însă, Coffey observă începutul unui surîs ivindui-se în colţul buzelor.

– Ei? întrebă Coffey.

– Merge, rosti Rodgers. Am reuşit să luăm legătura cu toţi cei cinci sateliţi ai Biroului Naţional de Recunoaştere. Avem imagini video, audio şi termice ale regiunii ţintă, precum şi o

supraveghere electronică integrală. Mary Rose stă de vorbă chiar acum cu Matt Stoll, pentru a se asigura că fluxul de date ne parvine fără nici o problemă.

Rodgers radia de fericire.

– Drăcuşorul pus în mişcare de o baterie funcţionează cum scrie la carte!

Katzen îi întinse mîna.

– Felicitări, domnule general! Cred că Matt e în extaz.

– Mda, n-aş zice că nu-i un tip fericit, spuse Rodgers. După toate prin cîte-am trecut pentru a asambla CRC-ul, eu însumi nu-mi încap în piele de bucurie.

Coffey înalţă sticla de apă în cinstea lui Rodgers.

– Uită tot ce-am spus, Phil. Dacă Mike Rodgers e mulţumit, înseamnă că am făcut o treabă de-a dreptul măreaţă.

– Marele Şlem, ce mai, încheie Rodgers. Astea-s veştile bune. Vestea proastă e că elicopterul care trebuia să vă ducă pe tine şi pe Phil la Lake Van nu mai vine.

– Pînă cînd? vru să afle Katzen.

– Nu mai vine deloc, îi răspunse Rodgers. Se pare că un membru al Partidului Patriei s-a împotrivit acelei excursii. Refuză să dea crezare acoperirii noastre ecologiste. Spun că n-am venit aici să studiem creşterea alcalinităţii apelor Turciei şi efectul acesteia asupra calităţii solului.

– Drace, mîrîi Katzen. Şi ce naiba cred c-am venit să căutăm aici?

– Sînteţi pregătiţi să auziţi una gogonată? întrebă Rodgers. Ei cred c-am descoperit Arca lui Noe şi că avem de gînd să o luăm cu noi în State. Au cerut Consiliului de Miniştri să ne retragă permisele de şedere.

Katzen izbi înfuriat cu vîrful cizmei în pămîntul crăpat de uscăciune.

– Dar eu vreau neapărat să văd lacul! Acolo trăieşte o singură specie de peşte, numit *darek*, care a reuşit să evolueze în aşa fel încît să poată supravieţui în apa saturată cu bioxid de carbon. Am afla o mulţime de lucruri despre adaptare dacă l-am putea studia.

– Îmi pare rău, clătină din cap Rodgers. Noi înşine va trebui să ne cam adaptăm situaţiei.

Se întoarse spre Coffey:

– Ce ştii despre acest Partid al Patriei, Lowell? E îndeajuns de puternic pentru a ne da planurile peste cap?

Coffey îşi răsuci eşarfa în jurul gîtului, ştergîndu-şi falca.

– Poate că nu, răspunse el. Ar trebui însă să o consulţi şi pe Martha în această privinţă. E un partid destul de puternic, cu înclinaţii de extremă dreaptă. Orice propunere a membrilor lui va fi dezbătută mai întîi cu primul-ministru, timp de două sau trei zile, înainte de a fi supusă la vot în Marea Adunare Naţională. Nu pot să mă pronunţ în privinţa excursiei lui Phil, dar cred că vom avea destul timp să ne ducem la îndeplinire planul.

Rodgers încuviinţă din cap, apoi se întoarse către Sondra.

– Soldat DeVonne, vice-prim-ministrul m-a anunţat că pe străzi au fost împărţite manifeste menite să-i informeze pe cetăţeni în legătură cu planurile noastre de jefuire a patrimoniului naţional al Turciei. Guvernul a trimis încoace un agent de la contrainformaţii, colonelul Nejat Seden, pentru a ne ajuta să facem faţă eventualelor incidente. Pînă atunci, am să te rog să-l avertizezi şi pe Pupshaw că unii dintre localnicii aflaţi în drum spre tîrgul de pepeni de la Dyiarbakir s-ar putea să aibă asupra lor nu doar fructe, ci şi bîte. Spune-i să nu răspundă la nici o provocare.

– Am înţeles.

Sondra salută şi porni în pas alergător către masivul Pupshaw, care se afla de cealaltă parte a corturilor, cu privirile aţintite în locul unde drumul dispărea dincolo de un lanţ de dealuri.

Katzen se încruntă.

– E grozav! Nu numai c-am să pierd singura şansă ce mi s-a oferit de a studia *darek*-ul, dar mai avem aici şi echipament electronic în valoare de o sută de milioane de dolari, şi pînă la sosirea acelui colonel Seden nu sîntem protejaţi decît de doi membri ai echipei de intervenţie, înarmaţi cu cîte un aparat de

emisie-recepție și un M-21, cu care, dacă-l vor folosi, ne vor băga în bucluc, fiindcă n-am avea de fapt voie să purtăm arme.

– Mai devreme îmi admirai talentele diplomatice, îl împunse Coffey.

– Ei, și?

– Ei bine, asta-i tot ce-am reușit să obțin, spuse Coffey. Ai lucrat pentru Greenpeace. Cînd serviciile secrete franceze v-au scufundat nava amiral *Rainbow Warrior* în portul Auckland, în 1985, nu te-ai dus glonț la Paris, ca să împuști francezi, nu-i așa?

– Am vrut, recunoscu Katzen. Doamne, cît mi-am dorit să fac asta!

– Dar n-ai făcut-o. Sîntem angajații unei puteri străine, aflați într-o misiune de supraveghere în beneficiul unui guvern minoritar, pentru a ajuta armata turcă să țină sub observație fanatismul islamiștilor. Nu s-ar spune că avem o justificare morală pentru a trage în localnici. Dacă vom fi atacați, ne vom închide în camionetă, îi vom bloca ușa și vom chema prin radio poliția locală. Polițiștii vor veni în goană cu Renault-urile și vor stabiliza situația.

– Doar dacă n-or fi ei înșiși simpatizanți ai Partidului Patriei, mormăi Katzen.

– Nu, îi replică Coffey. Polițiștii din partea locului sînt cinstiți. Chiar dacă nu le sîntem pe plac, cred în domnia legii și vor lupta ca să o impună.

– Oricum, vice-prim-ministrul nu se așteaptă să avem prea mari probleme, interveni Rodgers. În cel mai rău caz, vom fi bombardați cu pepeni, ouă și balegă, ori altele de felul acesta.

– Minunat! exclamă Katzen. Măcar la Washington nu se aruncă decît cu noroi!

– Dacă ar fi plouat prin partea locului cît de cît recent, am fi avut parte și de noroi, nu te teme, rîse Coffey.

Rodgers întinse mîna, iar Coffey îi oferi sticla cu apă. După ce trase o dușcă zdravănă, generalul îi îndemnă:

– Hai, înveseliți-vă! Tennessee Williams spunea odinioară: „Nu aștepta ziua în care vei înceta să mai suferi, căci în ziua aceea vei ști că ai murit"!

3

Luni, ora 6:48, Chevy Chase, Maryland

Paul Hood îşi savura în linişte cafeaua în salonul confortabilei sale locuinţe de la marginea oraşului. Trăsese draperiile de culoarea fildeşului, întredeschisese uşa culisantă din sticlă, iar acum contempla curtea din spatele casei. Călătorise în lumea întreagă şi-i cunoştea multe zone la fel de bine ca pe propriul său buzunar. Nimic nu-l încînta însă mai mult decît priveliştea gărduleţului de lemn vopsit în alb-murdar care delimita acea parte a lumii care îi aparţinea doar lui.

Iarba era de un verde-crud, iar briza uşoară îi aducea în nări mirosul proaspăt al trandafirilor din grădiniţa întreţinută cu pasiune de soţia sa. Vrăbii şi sturzi umpleau cerul cu ciripitul lor, iar veveriţele se furişau, se opreau, pornind din nou în recunoaştere, cu prudenţa unor luptători de comando. Liniştea rustică era întreruptă cînd şi cînd de ceea ce Hood, mare iubitor de jazz, numea *improvizaţia de dimineaţă:* zgomotul unei uşi deschise în grabă, scîrţîitul unei porţi de garaj, cîte o portieră trîntită.

În dreapta lui Hood se afla un raft din stejar băiţuit pe care erau înşirate volumele de grădinărit şi cărţile de bucate intens folosite de Sharon. Pe o altă poliţă se aflau enciclopediile,

atlasele şi dicţionarele pe care Harleigh şi Alexander încetaseră să le consulte de cînd întregul material din ele era disponibil pe CD-ROM. În sfîrşit, pe un alt raft, în colţ, erau exilate romanele preferate ale lui Hood: *Ben Hur, De-aici în eternitate, Războiul Lumilor, Blîndeţea nopţii*. Cărţi de Ayn Rand, Ray Bradbury şi Robert Louis Stevenson. Romane western din seria *Călăreţului Singuratic* a lui Fran Striker, pe care Hood le devorase în copilărie, dar la care mai revenea, din cînd în cînd, răsfoindu-le cu nostalgie. În dreapta se înalţa un alt raft, plin de amintiri din vremea cînd Hood fusese primarul Los Angeles-ului: plachete, cupe, chei ale oraşelor vizitate, precum şi fotografii cu demnitari autohtoni sau străini.

Cafeaua şi aerul proaspăt erau în egală măsură înviorătoare. Se simţea bine în cămaşa uşor şifonată şi în pantofii comozi, care arătau ca noi, deşi nu erau. Îşi amintea de vremurile cînd tatăl său nu-şi putea permite să îi cumpere pantofi. Asta se întîmplase acum treizeci şi cinci de ani, cînd Paul avea nouă ani, şi Kennedy tocmai fusese asasinat. Tatăl său, Frank „Battleship" Hood, fost combatant în Marină în timpul celui de-al doilea război mondial, îşi schimbase slujba de contabil cu alta, similară. Familia Hood vînduse casa din Long Island, pregătindu-se să se mute la Los Angeles, cînd firma la care tatăl său urma să lucreze îşi blocase pe neaşteptate angajările. Îşi ceruseră scuze: nu ştiau ce avea să se întîmple cu firma, cu economia, cu întreaga ţară. Tatăl său fusese şomer timp de treisprezece luni, iar ei fuseseră nevoiţi să se mute într-un apartament mai mic. Atît de mic, încît noaptea Paul îşi auzea mama consolîndu-l pe tatăl său, care plîngea de neputinţă.

Iar acum... O ducea îndeajuns de bine şi devenise directorul Centrului de Comandă. În mai puţin de un an, Hood şi colaboratorii săi apropiaţi reuşiseră să transforme această agenţie, cunoscută în mod oficial drept Centrul de Gestionare a Crizelor, dintr-o verigă de legătură între CIA, Casa Albă şi alte instituţii guvernamentale majore într-o echipă de gestionare a crizelor de sine stătătoare. Relaţiile lui Hood cu unii dintre oamenii săi nu erau întotdeauna dintre cele mai cordiale; se certa adeseori cu

Mike Rodgers, directorul-adjunct, cu ofiţerul de contrainformaţii Bob Herbert şi cu responsabila politico-economică Martha Mackall. Considera însă aceste diferende drept bine venite. La urma urmei, dacă n-ar fi fost în stare să calmeze spiritele în propriul său birou, cum ar fi putut face faţă unor înfruntări politice şi militare la mii de kilometri distanţă? Micile ciocniri din propria-i ogradă îl păstrau în formă pentru a rezista unor bătălii mult mai mari şi mai importante.

Hood îşi sorbea cafeaua în tihnă, fără grabă. În fiecare dimineaţă, aşezat confortabil pe canapea, îşi trecea în revistă viaţa, lăsînd mulţumirea să îl învăluie, ca o pătură caldă. Rareori se întîmpla acest lucru. Oricum, nu în toate privinţele. Ceva lipsea, iar în ultima lună, de cînd se întorsese din Germania, simţise şi mai acut această lipsă. Golul fusese pe neaşteptate umplut de o pasiune pe care o crezuse uitată. După douăzeci de ani, o reîntîlnise la Hamburg pe Nancy, prima sa iubire. Pasiunea incendiase pacea care domnea în sufletul său, tulburîndu-i somnul peste noapte şi luptînd pentru a fi luată în seamă chiar şi în timpul zilei.

Nu voia şi nu putea să se lase în voia acestei pasiuni, dacă nu voia să-i distrugă pe aceia pentru care această casă şi această viaţă însemnau cu adevărat mulţumire. Pe copiii săi, care îl considerau un izvor constant şi nesecat de putere şi siguranţă emoţională. Pe soţia sa, care-l respecta, care avea încredere în el şi care spunea că-l iubeşte. Şi, în fond, probabil că o spunea din inimă. Îl iubea, în aceeaşi manieră frăţească, prietenească, a ţelurilor comune, în care el însuşi o iubea. Ceea ce nu era deloc rău, deşi era o cu totul altfel de dragoste decît aceea pe care o simţea pentru Nancy.

Hood sorbi ultima înghiţitură de cafea din ceaşcă, regretînd, ca întotdeauna, că nu simţea aceeaşi plăcere ca şi după cea dintîi înghiţitură. Nu-i era dat să îşi găsească mulţumirea în cafea... şi nici în viaţă. Se ridică, puse ceaşca în maşina de spălat vase, îşi luă haina din dulap şi ieşi, trăgînd în piept aerul plin de miresme al dimineţii.

Porni spre sud-est, urmînd să traverseze Washingtonul pentru a ajunge la cartierul general al Centrului de Comandă de la Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Conducea atent. Traficul era deja aglomerat, şoseaua fiind plină de camioane, Mercedes-uri şi roiuri de furgonete pornite în toiul nopţii pentru a-şi livra mărfurile la prima oră a dimineţii. Se întrebă cîţi dintre cei aflaţi pe şosea erau cufundaţi în gînduri, ca şi el însuşi, cîţi blestemau aglomeraţia şi cîţi conduceau relaxaţi, ascultînd vreo melodie antrenantă.

Introduse în fanta casetofonului o înregistrare cu muzică ţigănească spaniolă, o pasiune pe care o moştenise de la bunicul său de origine cubaneză. Maşina se umplu de versurile în limba romani pe care nu le înţelegea, percepîndu-le însă ritmul pătimaş. Şi, lăsînd muzica să îl învăluie, Paul Hood încercă încă o dată să umple golurile care îi ştirbeau mulţumirea.

4

Luni, ora 7:18, Washington, D.C.

Matthew Stoll detesta obişnuitele etichete aplicate celor „de felul său". Le ura aproape la fel de mult cum ura optimismul cronic, preţurile iraţional de ridicate ale programelor de calculator şi mîncărurile cu curry. După cum obişnuia să le spună prietenilor şi colegilor săi încă din vremea cînd era socotit „copilul-minune" de la MIT – o poreclă care nu-i displăcea cîtuşi de puţin –, nu se considera un tocilar computerizat, un maniac al tehnicii ori un cap pătrat.

„Îmi place să mă consider un tehnoexplorator", le spusese el lui Paul Hood şi Mike Rodgers, la primul său interviu, pentru postul de responsabil cu sprijinul logistic în cadrul Centrului de Comandă. „Poftim?" întrebase Hood. „Un explorator al tehnicii, explicase Stoll, pe un ton angelic. Sînt asemenea lui Meriwether Lewis, cu singura deosebire că eu voi avea nevoie de mai mult decît acei douăzeci şi cinci de mii de dolari pe care el i-a solicitat Congresului, pentru a deschide calea spre noi teritorii vaste ale tehnologiei. De asemenea, sper din tot sufletul să trăiesc mai mult de treizeci şi cinci de ani, deşi, în această privinţă, nu se poate şti niciodată..."

Hood îi mărturisise mai tîrziu lui Stoll că neologismul pe care îl folosise i se păruse neinspirat, dar savantul nu se simțise deloc ofensat de această remarcă. Încă de la prima lor întîlnire, observase că „Sfîntul Paul" nu avea o imaginație prea bogată și nici un simț al umorului din cale-afară de ascuțit. Hood era temperat, serios și poseda intuiția remarcabilă a unui conducător ideal. Generalul Rodgers era însă pasionat de istorie și fusese imediat cucerit de aluzia la Meriwether Lewis. Și, așa cum Hood și Rodgers recunoscuseră la unison, Stoll avea referințe strălucite. Terminase șef de promoție la MIT, cu cea mai mare medie din ultimii douăzeci de ani. Toate marile companii încercaseră să-l seducă pe tînărul absolvent. Reușiseră să-l atragă pe Stoll pentru o vreme, însă în cele din urmă acesta se săturase să proiecteze videocasetofoane ușor programabile și monitoare cardiace sofisticate pentru aparatura sportivă. Tînjea să lucreze cu computere dotate după ultimul răcnet al tehnicii și în domeniul comunicațiilor prin satelit; își dorea să facă parte din genul de programe de cercetare și dezvoltare pe care industriile private nu i le puteau oferi.

De asemenea, voia să lucreze cu fostul său coleg și cel mai bun prieten, Stephen Viens, care conducea în prezent Biroul Național de Recunoaștere al guvernului. Viens fusese cel care îl recomandase celor de la Centrul de Comandă, și tot el era acela care le oferea, lui și colegilor săi de muncă, acces prioritar la resursele BNR-ului, în detrimentul și spre iritarea colaboratorilor de la CIA, FBI și Departamentul Apărării. Aceștia nu reușiseră deocamdată să dovedească faptul că Centrul de Comandă căpăta partea leului din timpul de recunoaștere prin satelit. În caz contrar, riposta birocratică ar fi fost cumplită.

Viens era acum în legătură directă cu Matt Stoll, aflat la Centrul de Comandă, și cu Mary Rose Mohalley, aflată în Turcia pentru a se asigura că datele transmise de la CRC erau recepționate cu acuratețea necesară. Imaginile transmise prin sateliții-spion nu erau la fel de detaliate precum cele recepțio-

nate de BNR: echipamentul mobil permitea o rezoluție numai pe jumătate cît aceea a aparaturii proprii a BNR-ului. Imaginile erau însă transmise rapid și fără paraziți, iar interceptările conversațiilor telefonice și ale transmisiunilor prin fax erau la fel de bune ca acelea realizate de BNR sau de Centrul de Comandă.

După ducerea la bun sfîrșit a ultimului test, Stoll îi mulțumi lui Mary Rose, anunțînd-o că era liberă de-acum, să lucreze solo. Tînăra îi mulțumi la rîndul ei, îl salută pe Viens și întrerupse comunicarea pe linia sigură. Viens rămăsese pe fir.

Stoll mușcă din plăcinta cu brînză, făcînd-o să alunece cu o înghițitură de ceai de plante.

– Doamne, ce-mi plac diminețile de luni! exclamă Stoll. Din nou pe baricadele cunoașterii!

– A fost în regulă, recunoscu Viens.

Stoll continuă, cu gura plină:

– Mai construim vreo cinci sau șase astfel de mașinării, le încărcăm în avioane sau pe vapoare, și vom putea ține sub observație orice colț al lumii!

– Fă-o, și o să mă scoți din circuit mai devreme chiar decît are de gînd să o facă Comitetul Senatorial pentru Informație! izbucni Viens.

Stoll scrută chipul prietenului său pe monitor. Ecranul era în centrul șirului de trei monitoare montate în perete, deasupra biroului său.

– E doar o vînătoare de vrăjitoare pornită de un marțafoi! fu de părere Stoll. Nimeni n-are de gînd să te scoată din circuit.

– Tu nu-l cunoști pe acest senator Landwehr, replică Viens. E asemenea unui cățeluș ce se luptă cu un os prea mare pentru el. Și-a făcut un țel personal din a pune capăt avansării de fonduri.

Avansarea de fonduri, își zise Stoll. Dintre toate șmecheriile posibile în sistemul de finanțare guvernamental, Stoll era nevoit să admită că aceasta era cea mai ingenioasă. Cînd sumele primite de la guvern aveau o destinație precisă, iar proiectele respective erau stopate sau modificate substanțial, banii ar fi

trebuit să fie, în principiu, returnaţi. Cu trei ani în urmă, Biroul Naţional de Recunoaştere primise o sumă de două miliarde de dolari în scopul proiectării, construirii şi lansării unei serii noi de sateliţi-spion. Proiectul fusese abandonat ulterior. Însă, în loc ca banii să fi fost returnaţi la bugetul naţional, aceştia fuseseră transferaţi în alte conturi ale BNR, atunci cînd nu dispăruseră pur şi simplu. Şi Centrul de Comandă, CIA sau alte agenţii guvernamentale minţeau în privinţa bugetului lor real. Creau aşa-numitele „bugete negre", camuflate sub diferite denumiri în bugetul de ansamblu, fiind astfel ascunse controlului public. Sumele respective erau utilizate ulterior pentru finanţarea unor operaţiuni de spionaj sau militare relativ modeste. De asemenea, ele ajutau la finanţarea campaniilor pentru Congres, motiv pentru care Congresul le trecea cu vederea existenţa. Biroul Naţional de Recunoaştere întrecuse însă măsura.

Cînd avansul de fonduri acordat BNR-ului fusese descoperit de Frederick Landwehr, un senator novice, de profesie contabil, acesta adusese imediat cazul în atenţia preşedintelui Comitetului Senatorial pentru Informaţii. Congresul intrase imediat pe fir, cerînd restituirea sumelor rămase... cu dobînda corespunzătoare. Iar în această dobîndă erau incluse şi capetele celor răspunzători. Deşi Viens nu fusese implicat în redistribuirea sumelor, acceptase cu bună ştiinţă creşterea bugetului pentru departamentul recunoaşterilor prin satelit pe care îl cunoştea.

– Presa simte nevoia prezentării unor chipuri noi, luptînd pentru noi cauze nobile, fu de părere Stoll. Eu zic că, de îndată ce povestea nu va mai fi pe prima pagină a ziarelor, totul se va muşamaliza.

– Hawkins, secretarul-adjunct al Apărării, nu îţi împărtăşeşte optimismul atipic, clătină din cap Viens.

– Ce tot îndrugi acolo? se oţărî Stoll. L-am văzut pe Hawk aseară, la ştiri. Fiecare nepriceput dotat cu un microfon care a încercat să-l acuze de gestionare incorectă a fondurilor s-a trezit muşcat de nas.

– Pe de altă parte, domnul secretar-adjunct își caută deja un post în sectorul privat.

– Cum așa? se miră Stoll.

– Și n-au trecut decît două săptămîni de la descoperirea avansului de fonduri, urmă Viens, ridicînd din sprîncene semnificativ. Vor mai pleca și alții. Îți spun eu, Matt, se-mpute treaba! Tocmai acum, cînd am obținut în sfîrșit Conrad-ul, nu pot să mă bucur de el...

„Conrad"-ul era un premiu neoficial acordat în fiecare an de către cele mai proeminente figuri ale contrainformațiilor americane, în cadrul unui dineu privat. Trofeul în formă de sabie fusese denumit astfel în onoarea lui Joseph Conrad, al cărui roman publicat în 1907, intitulat *Agentul secret,* fusese una dintre primele opere literare de marcă avînd drept subiect spionajul. Viens îl rîvnise vreme de ani de zile, reușind în cele din urmă să-l cîștige.

– Eu cred c-ai să treci cu bine peste toate astea, spuse Stoll. Nu va avea loc o investigație reală, prea multe secrete ar ajunge de domeniul public. Se va da peste mînă unora și altora, banii vor fi regăsiți și înapoiați trezoreriei, iar în următorii doi ani, bugetul vostru va fi ținut sub supraveghere. Va fi la fel ca atunci cînd un particular se pune rău cu Fiscul.

– Matt, mai e ceva, insistă Viens.

– Întotdeauna se mai ivește ceva. O acțiune e urmată de o reacție de sens contrar. Ce crezi că mai vor?

– Am auzit că ar avea de gînd să ne ceară să le punem la dispoziție dischetele.

Afirmația lui Viens reuși să capteze atenția lui Stoll. Umerii săi lați se ridicară ușor, a surpriză. Dischetele aveau înregistrată data și destinația informațiilor trimise, printr-un cod inamovibil. Studierea lor avea să dovedească faptul că Centrul de Comandă se bucura de cantități mult prea mari de informații recepționate prin satelit.

– Cît de sigură e informația asta? vru să afle Stoll.

– Cît se poate de sigură, răspunse Viens.

Stoll simţi brusc un gol în stomac.

– Tu... N-ai obţinut prin propriile mijloace această informaţie, sper?!

Stoll voia să ştie dacă nu cumva Viens ordonase punerea sub observaţie a lui Landwehr. Se ruga, în gînd, să nu fie aşa.

– Matt, te rog..., se încruntă Viens.

– E-n regulă, voiam doar să fiu sigur. Încordarea îi face chiar şi pe cei mai echilibraţi dintre oameni să acţioneze ciudat.

– Nu e cazul meu, îl linişti Viens. Un lucru e sigur: cît timp va mai dura agitaţia asta, n-am să te mai pot ajuta ca pînă acum. Va trebui să le acord celorlalte birouri oricît timp de lucru îmi vor solicita.

– E de înţeles, nu-ţi face nici o grijă, spuse Stoll.

– Conform profilului meu psihologic, se pare că nu sînt dintre cei care-şi fac vreodată griji, zîmbi Viens mai în glumă, mai în serios. În cel mai rău caz, am să-l urmez pe Hawk în sectorul privat.

– Pe naiba! Te-ai plictisi de moarte, ca şi mine, replică Stoll. Uite ce e, n-are rost să vindem potcoave de cai morţi pînă cînd nu se fac socotelile. Dacă Hawk dezertează, poate c-o vor lăsa mai moale.

– E o posibilitate destul de vagă.

– Dar este o posibilitate, insistă Stoll, aruncînd o privire spre ora afişată în colţul monitorului. Am întîlnire cu şeful la şapte şi jumătate pentru a-l informa asupra funcţionării CRC-ului. Ce-ar fi să luăm cina împreună, deseară? Pe banii Centrului de Comandă, desigur.

– I-am promis nevesti-mii că o scot deseară în oraş.

– Grozav! exclamă Stoll. Vin să vă iau eu. La cît să fie?

– Ce-ai zice de şapte? propuse Viens.

– E perfect, încuviinţă Stoll.

– Nevastă-mea se aştepta la o cină romantică, în doi, cu lumînări aprinse şi tot tacîmul. O să mă ucidă.

– Măcar îl scuteşte pe Landwehr de-un efort, rîse Stoll. Ne vedem la şapte.

Stoll deconectă monitorul. Se simţea groaznic. Sigur, Viens îi oferise acces preferenţial la resursele BNR-ului, dar Centrul de Comandă trecea în momentele respective prin diverse crize, ceea ce constituia o justificare cît se poate de solidă. Şi, în fond, conta oare chiar atît de mult cine avea nevoie de sprijinul BNR-ului? La urma urmei, Centrul de Comandă, Serviciul Secret şi Poliţia din New York luptau de aceeaşi parte a baricadei.

Stoll îi telefonă lui „Bugs" Benet, asistentul executiv al lui Hood, care îl anunţă că şeful tocmai sosise. Sorbindu-şi ceaiul şi îndesîndu-şi în gură jumătatea de plăcintă rămasă, masivul ofiţer tehnician ieşi din birou.

5

Luni, ora 14:30, Qamishli, Siria

Ibrahim aţipise, cînd maşina se opri brusc. Se trezi tresărind.

– *Imshee... Imshee!* strigă, el, privind în jur dezorientat.

Yousef şi Ali continuau să joace cărţi pe bancheta din spate. Ochii lui Ibrahim rămaseră aţintiţi pe chipul rotund şi leoarcă de sudoare al fratelui său. Mahmud privea în oglinda retrovizoare.

– Salut! rosti Mahmud sec.

Ibrahim îşi scoase ochelarii de soare şi se frecă la ochi.

– Mahmud, îngăimă el, vădit uşurat.

– Da, răspunse fratele său, surîzînd. Sînt eu, Mahmud. Cui îi strigai atît de amarnic să te lase în pace?

Ibrahim îşi puse ochelarii de soare pe bordul maşinii.

– Habar n-am. Era un bărbat, nu i-am reţinut chipul. Ne aflam într-o piaţă, iar el voia să-l însoţesc undeva.

– Mda, probabil voia să-ţi arate un automobil nou, un avion sau vreo altă maşinărie, rîse Mahmud. „Prietene Ibrahim, eu sînt stăpînul viselor şi-am să te duc oriunde vei dori. Spune-mi! Ai vrea să întîlneşti o fată frumoasă care să-ţi fie soţie?" „O, îţi mulţumesc din suflet, stăpîn al viselor! Dar, dacă ştii pe undeva

o barcă cu motor sau un computer, aş prefera să fac cunoştinţă cu ele..."

Ibrahim se strîmbă.

– Unde scrie că unui om nu se cuvine să-i placă viteza, puterea şi maşinile?

– Nicăieri, frăţioare, îi răspunse Mahmud.

Îşi întoarse faţa de la fratele său şi privi din nou în oglinda retrovizoare.

– Îmi plac femeile, urmă Ibrahim. Dar femeilor le plac copiii, iar mie nu-mi plac. În concluzie, nu ne putem înţelege. Pricepi?

– Desigur, încuviinţă Mahmud. Ai uitat însă ce e mai important. Eu am o nevastă. Petrecem împreună cîte o noapte înflăcărată pe săptămînă. Dimineaţa, îmi sărut copiii pe frunte, cînd încă mai dorm, apoi plec la muncă, împreună cu Walid. Şi sînt mulţumit de toate astea.

– Eşti mulţumit, repetă Ibrahim. Cînd va veni vremea, mi-aş dori să fiu un tată şi un soţ mult mai bun decît tine.

– Da, dac-ai să găseşti o femeie care să vrea ori să aibă nevoie de mai mult de-atît, am să fiu cît se poate de fericit pentru tine, rosti Mahmud.

– *Shukran*, spuse Ibrahim. Îţi mulţumesc.

Căscă, frecîndu-se din nou la ochi.

– *Afwan*, replică Mahmud. Cu plăcere!

Privi din nou în oglinda retrovizoare, apoi deschise portiera.

– Iar acum, Ibrahim, dac-ai reuşit să-ţi alungi somnul, află că fraţii noştri au sosit.

Ibrahim privi înainte şi văzu că două maşini îi depăşiseră şi trăgeau pe dreapta. Erau automobile masive, vechi, un Cadillac şi un Dodge. Dincolo de cele două maşini, la cîteva sute de metri distanţă, se zăreau primele case scunde din piatră din Qamishli, siluete ceţoase, cenuşii, în arşiţa după-amiezei.

Ibrahim, Mahmud şi cei doi tovarăşi ai lor coborîră din maşină. În timp ce porneau spre nou-veniţi, un Boeing 707 trecu pe deasupra lor, la joasă altitudine, îndreptîndu-se spre pista

aeroportului din apropiere. Zgomotul asurzitor al motoarelor stîrni ecouri ca de tunet în cîmpia deşertică.

Cînd Ibrahim şi ai lui se apropiară, trei bărbaţi coborîră din Cadillac şi alţi patru din Dodge. Erau cu toţii proaspăt bărbieriţi şi îmbrăcaţi în blugi, cu o singură excepţie: aceasta era Walid al-Nasri. Legenda spunea că Profetul purtase barbă şi o *abbaya* largă; Walid îl imita. Cei şapte veneau din Raqqa, la marginea din sud-vest a al-Gezira, pe malul Eufratului. În oarecare măsură, disperarea pricinuită de decăderea oraşului său cîndva prosper îl determinase pe Walid să devină activ în cadrul mişcării. Pe de altă parte, puterea şi convingerile liderului lor nou ales, comandantul Kayahan Siriner, erau cele care îi determinau pe Walid şi ceilalţi să continue.

Cei şapte kurzi îi întîmpinară pe ceilalţi cu zîmbetul pe buze şi îmbrăţişări călduroase, rostind salutul tradiţional, *Al-salaam-a-leikum*, „Pacea fie cu voi!". Ibrahim şi ai lui răspunseră aşa cum cerea respectul datorat aliaţilor lor: *Wa-aleikum-al-salaam*, „Pacea să coboare şi asupra voastră!" Căldura revederii făcu însă loc pragmatismului necesar abordării chestiunilor curente.

Bărbatul îmbrăcat în robă i se adresă lui Mahmud.

– Aţi adus totul?

– Da, Walid.

Walid măsură din priviri Fordul. Între timp, Ibrahim îl privea la rîndul său pe conducătorul venerat al grupului lor. Trăsăturile acestuia erau extrem de întunecate, iar barba deasă îi ascundea cea mai mare parte a chipului său prelung. Barba cu fire cărunte îi era brăzdată de o cicatrice în diagonală, din colţul stîng al gurii şi pînă sub bărbie. O amintire din iunie 1982, din timpul invaziei Libanului de către Israel, cînd pilotase unul dintre cele peste optzeci de avioane siriene doborîte în valea rîului Bekaa. Ibrahim se simţea umil în prezenţa sa şi extrem de onorat să servească sub comanda lui.

– Portbagajul maşinii voastre nu pare a fi din cale-afară de plin, remarcă Walid.

– *Aywa*, încuviinţă Mahmud. Da. Am ascuns mare parte din arme sub banchete. Nu voiam ca portbagajul să pară prea încărcat.

– De ce?

– Sateliţii americani, explică Mahmud. Omul nostru de la palatul din Damasc spune că sateliţii sînt capabili să descopere orice şi oriunde în Orientul Mijlociu. Chiar şi urmele de paşi. Am trecut prin zone nisipoase, iar sateliţii ăştia sînt în stare să măsoare adîncimea urmelor lăsate de pneuri.

– Îndrăznesc să se asemene cu Atotputernicul cel Milostiv! rosti Walid, întorcîndu-şi faţa către cer.

Chipul purta urmele arşiţei şi ale trecerii anilor.

– Ochii lui Allah sînt singurii care contează! strigă el, apoi se întoarse către Mahmud. Trebuie însă să fim atenţi la duşmanii noştri. Ai procedat înţelept.

– Îţi mulţumesc, replică Mahmud. Pe de altă parte, grănicerii noştri ar fi putut observa, la rîndul lor, greutatea suplimentară. Nu voiam să fim siliţi să acţionăm împotriva lor.

Walid îi îmbrăţişă din priviri pe Mahmud şi pe tovarăşii acestuia.

– Sigur că nu! Sîntem iubitori de pace, precum spune Coranul. Crima e un păcat de moarte, zise Walid şi ridică mîinile către cer. Dar a ucide în legitimă apărare nu înseamnă crimă. Dacă un asupritor ridică mîna asupra noastră pentru a ne lovi, nu sîntem oare siliţi să i-o retezăm? Dacă încearcă să ne strivească, nu sîntem oare datori să-l retezăm din rădăcină?

– Ba da, dacă asta e voia Domnului, spuse Mahmud.

– Este voia Domnului! confirmă Walid. Noi sîntem Mîna Sa. Şi cînd s-a dat în lături Domnul de la a înfrunta un duşman?

– Niciodată! răspunseră Mahmud şi ai lui.

– Nu scrie oare acest lucru în Cartea Cerurilor, fiind prin urmare adevărat? „Un semn s-a arătat vouă pe cîmpul bătăliei dintre cele două oşti. Una dintre ele lupta pentru cauza Domnului; cealaltă oaste era alcătuită din necredincioşi. Iar cei drept-credincioşi au văzut că duşmanii erau de două ori mai numeroşi. Însă Domnul îi ajută pe cei ce-I împlinesc voia..." Nu este oare

Domnul mîniat de felul în care se poartă turcii cu noi? întrebă Walid, ridicînd glasul. Nu sîntem noi uneltele Sale?

– *Aywa,* răspunseră din nou la unison Mahmud şi tovarăşii săi.

Răspunsul lui Ibrahim nu fusese rostit cu o voce la fel de puternică precum a celorlalţi. Era la fel de credincios ca Walid sau Mahmud. Însă, ca mai toată lumea, era de părere că ideea de temelie a Coranului era dreptatea, nu recompensa acordată credincioşilor. Ca în întregul Islam, această dilemă era adeseori dezbătută în familia sa. Pe de altă parte, Coranul proslăvea şi devotamentul şi loialitatea. Cînd atacurile împotriva kurzilor se înmulţiseră, iar Mahmud îi ceruse să se alăture grupului, Ibrahim nu-l putuse refuza.

Walid îşi lăsă mîinile în jos şi îi măsură din priviri pe oamenii lui Mahmud.

– Sînteţi gata să mergeţi mai departe?

– Sîntem gata, răspunse Mahmud, în numele tuturor.

– Atunci să ne rugăm mai întîi, spuse Walid.

Preluînd rolul muezinului, acela de a chema la rugăciune, îşi închise ochii şi recită *Adhan*-ul, chemarea.

– *Allah u Akbar.* Dumnezeu e mare. Mărturisesc că Domnul e unul singur, iar Mohamed este profetul Său. Ridicaţi-vă la rugăciune. Treziţi-vă pentru a fi fericiţi. Domnul e mare. Nu există alt Dumnezeu în afara Domnului.

În vreme ce Walid recita chemarea, ceilalţi îşi luară din maşini covoarele de rugăciune şi le aşezară pe pămînt. *Qibla,* direcţia rugăciunii, fusese aleasă cu grijă. Se aşezară cu toţii cu faţa către sud, spre vestul Arabiei Saudite, unde se afla oraşul sfînt Mecca. Închinîndu-se, începură să-şi rostească fiecare rugăciunea de după-amiază. Era cea de-a treia din rugăciunile zilei, ce se cuveneau rostite în zori, la amiază, la jumătatea după-amiezei, la apusul soarelui şi după lăsarea întunericului.

Rugăciunile constau în recitarea în gînd, vreme de cîteva minute, a unor pasaje din Coran, precum şi în meditaţii personale. Cînd terminară, se întoarseră cu toţii la maşinile lor. La scurtă vreme, se îndreptau spre nord-est, către orăşelul antic.

Între timp, Ibrahim se gîndi că ei nu erau în fond decît o caravană, una dintre numeroasele caravane ce trecuseră pe aici de la începuturile civilizaţiei. Fiecare îşi avusese propriile mijloace de deplasare, o organizare aparte şi un ţel de atins. Gîndul acesta îi inducea lui Ibrahim simţămîntul continuităţii şi, totodată, pe acela al propriei nimicnicii. Căci urmele paşilor celor ce treceau prin al-Gezira se ştergeau repede din nisipul veşnic.

Trecură repede prin Qamishli. Ibrahim nu acordă deloc atenţie minaretelor vechi de cînd lumea ori pieţei pestriţe. Ignoră prezenţa turcilor şi a sirienilor ce se amestecau în micul orăşel de la frontieră. Mintea îi era concentrată asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit şi asupra credinţei, acestea alcătuind, în realitate, un singur gînd. Se gîndi la felul în care vorbea Coranul despre Ziua Judecăţii, cînd promisiunile şi blestemele Domnului aveau să-şi găsească deodată împlinirea. Cei care trăiseră potrivit sfintelor învăţături aveau să se alăture atunci feciorelnicelor şi ispititoarelor hurii din Paradis, în vreme ce necredincioşii aveau să fie izgoniţi pentru totdeauna în Iad. Avea nevoie de o credinţă nestrămutată în aceste lucruri pentru a duce la îndeplinire ceea ce i se ceruse.

Ieşind din sat, convoiul celor trei maşini se îndreptă spre graniţa cu Turcia. Ibrahim coborî geamul.

Punctul de trecere a frontierei era alcătuit din două posturi de pază, aşezate faţă în faţă, unul sirian, celălalt turcesc. În dreptul fiecărei gherete se afla o barieră. O distanţă de treizeci de metri despărţea cele două bariere. În partea siriană, drumul era năpădit de buruieni, spre deosebire de partea turcească, unde vegetaţia parazită fusese înlăturată cu grijă.

Maşina în care se afla Walid era în fruntea coloanei, iar cea a lui Ibrahim şi a tovarăşilor săi alcătuia ariergarda. Walid prezentă grănicerilor paşapoartele vizate ale celor din maşină. După ce funcţionarul vamal le examină cu atenţie, îi făcu semn soldatului înarmat aflat lîngă el să ridice bariera.

Pentru întîia oară, Ibrahim simţi povara destinului apăsîndu-i pe umeri. Avea un ţel bine definit, cel pe care Walid îl alesese pentru ei toţi. Avea însă şi o altă misiune, numai a sa. Era kurd

şi aparţinea acelei populaţii tradiţional nomade care trăia în regiunile de podiş şi pe coastele muntoase din răsăritul Turciei, nordul Siriei, nord-estul Irakului şi nord-vestul Iranului.

Începînd cu cea de-a doua jumătate a anilor '80, numeroasele facţiuni kurde de gherilă care operau pe teritoriul Turciei luptaseră împotriva asupririi la care erau supuse de populaţia turcă majoritară, care se temea că acordarea autonomiei kurzilor ar fi putut duce la crearea unui Kurdistan ostil, ocupînd suprafeţe de teren din Turcia, Irak şi Iran. Nu era vorba de o chestiune religioasă, cît de una culturală, lingvistică şi, nu în ultimul rînd, politică.

Războiul nedeclarat făcuse, pînă în 1996, peste douăzeci de mii de victime. Pînă atunci, Ibrahim nu se implicase; dar apa devenise din acel an şi mai rară în regiunea sa, din cauza operaţiunilor turceşti, iar vitele începuseră să-i moară de sete. Deşi îşi făcuse stagiul militar în Forţele Aeriene Siriene, pe post de mecanic, Ibrahim nu fusese niciodată un militant. Credea în învăţăturile de pace şi armonie ale Coranului. De această dată însă, simţise că Turcia îi asuprea poporul şi că genocidul nu mai putea fi tolerat.

În cei doi ani de cînd făcea parte din grupul de unsprezece oameni, munca în cadrul acestuia căpătase o importanţă din ce în ce mai mare, de sine stătătoare, în mintea sa. Actele de terorism şi sabotajele în Turcia nu mai erau, de-acum, doar acţiuni de răzbunare. Precum spunea Walid, Allah avea să hotărască dacă un nou Kurdistan avea să ia vreodată fiinţă. Între timp, acţiunile rebelilor erau menite să le reamintească turcilor că, avînd sau nu o ţară a lor, kurzii voiau să fie liberi.

De obicei, o echipă alcătuită din doi, trei sau patru oameni se strecura peste graniţă la adăpostul întunericului, evitînd întîlnirea cu patrulele de pază, şi scotea din funcţiune o staţie de benzină sau o conductă de alimentare, atunci cînd nu ataca prin surprindere soldaţi izolaţi. Obiectivul misiunii de azi era însă de altă natură. În urmă cu două luni, trupele turceşti profitaseră de un vremelnic armistiţiu unilateral declarat de către kurzii de pe teritoriul Turciei, declanşînd o ofensivă masivă împotriva

rebelilor. Mai bine de o sută de luptători kurzi pentru libertate fuseseră uciși, în numai trei zile de lupte sîngeroase. Atacul era menit să aducă liniștea în regiunile vestice, permițînd astfel Turciei să își îndrepte atenția către est, unde disputele teritoriale cu Grecia, precum și încordarea dintre Atena creștină și Ankara islamică, deveniseră din ce în ce mai intense.

Walid și Kenan Demirel, unul dintre liderii kurzilor turci, hotărîseră că ultima agresiune nu trebuia să rămînă nepedepsită. Iar riposta nu putea fi dată de un grup mic, strecurat în taină peste frontieră. Aveau să pătrundă cu curaj pe teritoriul țării și aveau să le demonstreze dușmanilor că oprimarea și trădarea nu aveau cum să fie tolerate.

Caravana trecu de un stîlp negru de lemn înfipt la marginea drumului. De-acum, trecuseră pe teritoriul Turciei. Cînd ajunseră la punctul vamal, un soldat înarmat își îndreptă asupra lor arma semiautomată M1A1 printr-o deschizătură practicată anume în geamul gheretei. Colegul său ieși din gheretă și se apropie de mașina lui Walid. Purta la șold o teacă nouă-nouță, din piele, cu un revolver Capinda Tabanca de 9 mm.

Agentul se aplecă și cercetă interiorul mașinii.

– Pașapoartele, vă rog.

– Sigur că da, răspunse Walid. Scoase un teanc de acte cu coperte portocalii din bordul mașinii și i le întinse zîmbind funcționarului.

Turcul cel scund, purtînd o mustață deasă, compară fotografiile din pașapoarte cu chipurile celor din mașină. Își îndeplinea sarcina tacticos, fără să se grăbească deloc.

– Cu ce ocazie călătoriți în Turcia? dori el să afle.

– Mergem la o înmormîntare, răspunse Walid, iar apoi făcu semn către cele două mașini din urmă: Cu toții.

– Unde anume?

– La Harran.

Funcționarul privi spre celelalte mașini și, după o clipă de gîndire, întrebă:

– Răposatul avea doar prieteni bărbați?

– Ne-am lăsat nevestele să aibă grijă de copii, explică Walid.

– N-au dorit să îi aducă un ultim omagiu decedatului?

– Făceam afaceri cu acel om, nevestele şi copiii noştri n-au avut ocazia să-l cunoască, spuse Walid.

– Cum se numea? întrebă funcţionarul.

– Tansu Ozal, răspunse Walid. A murit sîmbătă, într-un accident de maşină, s-a dat peste cap într-o prăpastie.

Vameşul îşi aranjă gulerul vestonului militar, îl privi o vreme pe Walid fără să scoată un cuvînt, apoi se îndreptă spre gheretă. Celălalt grănicer nu-şi desprinsese cătarea armei din direcţia maşinii.

Ibrahim ascultase conversaţia dintre cei doi. Ştia că Walid spusese adevărul, că acel Tansu Ozal murise exact aşa. Walid nu precizase însă că respectivul fusese un kurd care îşi trădase poporul. Îi condusese pe turci la un depozit secret de armament de sub un pod antic roman, în canionul Koprulu. Oamenii lui Kenan îl executaseră pentru trădare.

Ibrahim îşi şterse cu vîrful degetului sudoarea din ochi. Continua să transpire abundent, atît din cauza căldurii, cît şi a tensiunii nervoase. Actele sale, ca şi cele ale lui Walid, fuseseră obţinute pe baza unui certificat de naştere fals. Turcii, deşi nu ştiau cum arăta, cunoşteau numele lui Walid. Dacă ar fi ştiut cu cine aveau de-a face, grănicerii l-ar fi arestat imediat pe sirian.

Turcul dădu un telefon, recitînd pe rînd numele înscrise în paşapoarte. Ibrahim îl urî din adîncul sufletului. Era doar un funcţionar minor, dar acţiona de parcă ar fi fost pus să păzească intrarea în Domul de Piatră. Turcii aceştia erau lipsiţi de simţul măsurii.

Ibrahim îşi îndreptă atenţia asupra soldatului înarmat. Din discuţiile pe care le purtaseră în timp ce plănuiau acţiunea, Ibrahim ştia că, în cazul în care unul dintre pasageri ar fi fost recunoscut drept o persoană căutată de autorităţi, sau fie şi numai suspectat de aşa ceva, paznicul ar fi tras fără avertisment în cauciucuri. Dacă oricare dintre sirieni ar fi scos vreo armă, paznicul frontierei avea dreptul de a deschide focul pentru a ucide. Înainte de a riposta, tovarăşul său ar fi apăsat pe un buton, alertînd astfel unitatea de patrulare aflată la opt kilometri distanţă. Un eli-

copter înarmat era pregătit de decolare, gata să intervină în orice moment.

Grănicerii sirieni nu aveau să intervină decît în cazul în care s-ar fi deschis focul asupra lor. Nu aveau drept de acţiune pe teritoriul Turciei.

Ibrahim se lăsase în jos pe banchetă, avînd privirea aţintită spre Cadillac. În dreapta sa, în spaţiul dintre banchetă şi portieră, se afla o canistră cu gaze lacrimogene. Era pregătit să acţioneze, imediat ce Walid avea să dea semnalul.

Turcul cel mărunţel închise uşa gheretei şi reveni la maşină. Se înclină uşor, ţinînd paşapoartele ca un jucător de cărţi ce arată adversarilor o mînă cîştigătoare.

– Aveţi aprobare pentru o vizită de douăzeci şi patru de ore. La întoarcere aveţi obligaţia să părăsiţi ţara pe la acelaşi punct de trecere a frontierei.

– Da, vă mulţumesc, încuviinţă Walid.

Vameşul se ridică, întinzîndu-i paşapoartele. Făcu un semn cu mîna către cea de-a doua maşină, apoi se întoarse la gheretă şi ridică bariera, lăsînd maşina lui Walid să treacă. După trecerea Cadillac-ului, bariera fu coborîtă din nou.

Dodge-ul avansă pînă în dreptul gheretei. Walid opri maşina imediat după barieră.

– Dă-i drumul mai departe! îi strigă vameşul. Te ajung din urmă mai tîrziu.

Walid îşi scoase mîna stîngă pe geamul coborît şi o flutură, în semn că înţelesese.

– E-n regulă! rosti el, şi îşi lăsă mîna în jos, atingînd portiera.

În clipa aceea, Ibrahim şi ceilalţi pasageri din cele două maşini se aplecară în afară, pe geamurile deschise, scoaseră capacele cilindrilor pe care îi ţinuseră ascunşi în podul palmei şi îi azvîrliră în direcţia gheretei. În timp ce paznicul cel scund se străduia să-şi scoată pistolul, celălalt deschise focul orbeşte, prin fumul gros, portocaliu. Walid demară în marşarier, ignorînd bariera, şi izbi în plin ghereta. Aceasta se clătină şi împuşcăturile încetară, dar numai pentru scurtă vreme. O clipă mai tîrziu,

şoferul maşinii din mijloc scoase un pistol Makarov pe geam şi începu să tragă, urlînd blesteme la adresa turcilor.

Prin valurile de gaze lacrimogene, Ibrahim îl văzu pe vameşul cel scund prăbuşindu-se. Cel din gheretă deschise din nou focul, în ciuda faptului că adăpostul său stătea să se dărîme şi se umpluse cu gaze. Walid avansă cîţiva metri, apoi ţîşni iar cu spatele, de astă dată reuşind să răstoarne ghereta.

Doi bărbaţi coborîră din cea de-a doua maşină. Purtau măşti de gaze. Dispărură în norul de fum portocaliu, iar Ibrahim auzi cîteva împuşcături. Apoi se lăsă liniştea.

Ibrahim privi în urmă, către grănicerii sirieni. Aceştia se adăpostiseră în propria lor gheretă, cu armele pregătite, dar nu se grăbeau să tragă.

După ce se convinse că amîndoi turcii erau morţi şi îi mulţumi lui Allah pentru victorie, Walid se întoarse la maşină şi dădu semnalul de plecare.

În vreme ce maşinile pătrundeau cu viteză crescîndă pe teritoriul Turciei, Ibrahim trăia o senzaţie nouă. Simţea cum nerăbdarea îl cuprindea, acum, cînd evenimentele luaseră o turnură irevocabilă.

– Lăudat să fie Allah! şopti el fără să vrea, iar apoi glasul i se ridică, prinzînd curaj, şi strigă: Lăudat să fie Mohamed, şi pacea să coboare asupră-i!

Mahmud tăcea. Sudoarea i se prelingea pe obrajii supţi, spre gura crispată. Pe bancheta din spate, cei doi tovarăşi ai lor tăceau şi ei.

Ibrahim ridică privirea spre maşina lui Walid. După două minute, Cadillac-ul părăsi şoseaua, luînd calea deşertului auriu. Dodge-ul şi Fordul îl urmară, împroşcînd cu nisip în goana lor către vest. După cîteva sute de metri, maşinile se împotmoliră în nisip. Coborîră cu toţii.

În timp ce Ibrahim şi Mahmud demontau banchetele, înlăturînd podeaua falsă, ceilalţi se apucară de lucru, hotărîţi şi fără să mai piardă timpul.

6

Luni, ora 14:47, Mardin, Turcia

Elicopterul Hughes 500D e un aparat de zbor extrem de silenţios, datorită amortizoarelor cu care este prevăzut motorul Allison 250-C20B. Ampenajul în T asigură o stabilitate mare la orice viteză, precum şi o incredibilă manevrabilitate. Pe bancheta din faţă au loc pilotul şi copilotul, iar locurile din spate pot fi ocupate de două pînă la patru persoane. Adăugînd la toate acestea o armă de calibrul 20 montată lateral şi o alta, automată, de 50, ansamblul constituie un vehicul ideal pentru misiunile de patrulare.

Cînd alarma dată de postul de pază a frontierei de la nord de Qamishli începu să sune, pilotul şi copilotul de la avanpostul bazei Forţelor Aeriene de la Mardin tocmai luau masa. De dimineaţă, executaseră o misiune de patrulare de o oră, următoarea urmînd să aibă loc abia pe la ora patru. Cei doi se bucurară însă cînd auziră semnalul. De cînd guvernul începuse să riposteze în forţă la acţiunile kurzilor, în zonă domnea liniştea. Era atît de linişte, încît cei doi piloţi se temeau că îşi vor pierde antrenamentul, din lipsa acţiunii. La cinci minute de la semnalul de alarmă, erau deja în aer.

Zburau la mică altitudine, survolînd sate izolate şi ferme răzleţe, singurele semne ale prezenţei omeneşti pînă la frontieră. Neputînd să-i contacteze pe cei doi grăniceri prin radio, cei doi piloţi intrară în alertă de cum începură să se apropie de graniţă. Pilotul îşi conducea elicopterul aproape de solul crăpat de uscăciune, încercînd să se menţină tot timpul cu soarele în spate, pentru a îngreuna sarcina unui eventual trăgător de la sol care i-ar fi luat drept ţintă.

Cei doi văzură epavele maşinilor înainte de a fi reperat ghereta distrusă. Ocolind zona dinspre nord, fără să depăşească frontiera, contactară cartierul general prin radio, anunţînd descoperirea morţii celor doi grăniceri, precum şi a trei conducători ai unor automobile, la mică distanţă de graniţă.

– După toate probabilităţile, s-a tras asupra celor trei vehicule, rosti pilotul în microfonul ataşat căştii.

Privi cu atenţie prin vizor, apoi continuă:

– Doi dintre şoferi par a fi morţi; al treilea mai mişcă încă.

– Vom trimite o echipă medicală aeropurtată, răspunse dispecerul.

– Am impresia că maşinile au forţat bariera, au lovit ghereta, iar grănicerii au deschis focul asupra lor, spuse pilotul. Singurul supravieţuitor nu pare a fi într-o formă prea bună. Cer permisiunea să aterizez şi să-i pun cîteva întrebări înainte să moară.

La celălalt capăt al firului avură loc consultări, apoi dispecerul îi răspunse:

– Căpitanul Galata vă transmite să acţionaţi după cum credeţi de cuviinţă. Care e situaţia grănicerilor sirieni?

– Amîndoi sînt în interiorul gheretei, răspunse pilotul. Nu par să fi fost răniţi. Credeţi că ar fi cazul să-i contactăm?

– Nu, răspunse dispecerul. Vor fi contactaţi pe cale guvernamentală.

Pilotul nu fu deloc surprins de această reacţie. Dacă morţii şi rănitul erau sirieni, grănicerii sirieni aveau să refuze să dea informaţii turcilor. Dacă erau turci, mărturia lor n-ar fi meritat, oricum, încredere. Pe de altă parte, deplasarea dincolo de graniţă

a piloților ar fi necesitat aprobări la nivel înalt, un proces anevoios și, practic, inutil.

Pilotul coborî elicopterul pînă la doisprezece metri înălțime, dînd din nou ocol zonei. Curentul de aer al elicei stîrni nisipul, împiedicînd vizibilitatea. Îl anunță pe copilot că aveau să fie nevoiți să aterizeze.

Elicopterul luă contact cu solul la aproximativ cincizeci de metri de cele trei mașini. Amîndoi își luară armele semi-automate Model 1968 din rastelul de pe peretele cabinei și își puseră ochelarii de protecție împotriva nisipului împrăștiat în toate direcțiile de rotirea elicelor. Copilotul coborî cel dintîi. Închise ușa și ocoli elicopterul, pînă în dreptul ușii pilotului. Apoi pilotul coborî, la rîndul său. Lăsă elicea în funcțiune, în eventualitatea că ar fi fost nevoiți să decoleze în grabă. Cei doi se îndreptară, în șir indian, spre prima mașină, un Cadillac, al cărei șofer era încă în viață.

Bărbatul zăcea aplecat peste geamul pe jumătate coborît. Brațul îi atîrna în paralel cu portiera, iar de-a lungul mînecii sîngele i se prelingea pe degete, în nisip. Ridică privirea, cu mari eforturi.

– Ajutați-mă...

Copilotul își ridică arma. Privi spre dreapta, apoi spre stînga. Pilotul porni înainte, cu arma pregătită.

Copilotul se opri, își rezemă patul armei de umăr, îndreptînd-o spre șoferul rănit. Pilotul continuă să înainteze, încetinind cînd ajunse în dreptul mașinii. Aruncă o privire la bancheta din spate, apoi dădu ocol mașinii, asigurîndu-se că nu era nimeni ascuns dincolo de ea sau dedesubt. Observă cauciucurile care explodaseră, apoi reveni din nou în dreptul șoferului.

Rănitul bărbos ridică privirea.

– Cine ești? îl întrebă pilotul.

Rănitul încercă să îngaime ceva. Vocea îi era o șoaptă abia audibilă.

Pilotul se aplecă.

– Repetă!

Şoferul înghiţi în sec şi îşi ridică mîna rănită. Apoi, cu o mişcare rapidă, îl apucă pe pilot de ceafă, izbindu-i cu putere fruntea de marginea geamului ridicat.

Pilotul se afla în bătaia focului colegului său. În vreme ce acesta se retrăgea, căutînd o poziţie mai bună pentru a trage, un bărbat se ridică din nisip, în spatele lui. Fusese întins sub nisip, cu arma alături; turcului nu-i fu dat să vadă rafala care îi curmă viaţa. De îndată ce copilotul se prăbuşi, Walid îi dădu drumul pilotului. Acesta se dădu înapoi, împleticindu-se, şi căzu pe spate. Nisipul nu apucase să se scuture încă de pe hainele lui Mahmud, cînd acesta îl împuşcă pe pilot.

Ibrahim se ridică, la rîndul său, din nisip, de cealaltă parte a maşinii. Se ascunsese acolo în eventualitatea că elicopterul ar fi aterizat de acea parte. Ceilalţi sirieni ieşiră din portbagajele maşinilor.

Walid deschise portiera şi ieşi din maşină. Dezlegă fîşia din piele legată de antebraţ şi scoase punga cu sînge de capră pe care aceasta o reţinuse ascunsă sub mînecă. Aruncă punga în maşină, apoi îşi scoase de la subsuoara dreaptă revolverul şi îl vîrî la centură.

Walid se îndreptă în pas alergător către elicopter.

– N-am pierdut nici un om! strigă el, plin de mîndrie. Nici nu era nevoie să venim atîţia. Planul tău a fost bun, Mahmud.

– *Al-fi shukr,* răspunse Mahmud, scuturîndu-şi firele de nisip din păr. Îţi mulţumesc.

Ibrahim porni în fugă pe urmele lui Walid. În afara fostului pilot din Forţele Aeriene Siriene, era singurul care se pricepea, cît de cît, la elicoptere.

– Mi-a fost teamă..., începu el, scuipînd înfuriat nisipul. Mi-a fost teamă că elicele ne-ar fi putut descoperi, stîrnind nisipul.

– În cazul ăsta, i-aş fi împuşcat eu pe turci, răspunse Walid, deschizînd uşa de pe partea pilotului.

Înainte de a urca în elicopter, întinse mîna şi închise aparatul de emisie-recepţie.

Ibrahim o luă pe partea cealaltă, spre uşa copilotului. În vreme ce restul oamenilor veneau în fugă, se pregăti să închidă

emițătorul de reperare al elicopterului. La un semn din cap al lui Walid, cei doi apăsară simultan pe cele două butoane. La Baza Mardin, turcii aveau să presupună că elicopterul suferise o defecțiune neașteptată și se prăbușise. Eforturile de salvare aveau să fie concentrate, prin urmare, pe traseul de zbor prestabilit.

– Nu din cauza turcilor îmi fac probleme, spuse Ibrahim. Am plănuit fiecare detaliu al acestei operațiuni. Eu am reparat elicoptere, iar tu le-ai pilotat. Și totuși, nici unul dintre noi nu s-a gîndit la asta.

– Neprevăzutul se poate ivi de oriunde, îi atrase atenția Walid, urcînd la bord.

– E adevărat, încuviință Ibrahim. Dar ăsta era domeniul în care noi doi sîntem specialiști.

– Poate că tocmai *de aceea* am scăpat din vedere acest amănunt, îl repezi Walid. E un avertisment. Scrie în Cartea Sfîntă: „Nici un popor nu va fi pedepsit, pînă cînd nu Voi trimite un apostol pentru a-i da de știre". Ni s-a dat de știre, asta-i tot.

Ibrahim reflectă la spusele lui Walid, în vreme ce tovarășii săi se îmbrățișau, urîndu-și unii altora noroc. Apoi trei dintre ei reveniră la mașini. Aveau să le conducă înapoi în Siria. Avînd drept acoperire puterea de foc a unui elicopter, grănicerii sirieni aveau să-i lase să treacă fără a le pune vreo întrebare. Iar ulterior, în cazul unei anchete ordonate de la Damasc sau de la Ankara, nu aveau să vorbească, de teama represaliilor.

– De-acum, nu mai are nici un rost să privim înapoi, li se adresă Walid celor trei tovarăși ai săi rămași în elicopter. De-acum, privim doar înainte. Întăririle aeropurtate vor ajunge aici în mai puțin de zece minute. Sînteți gata? întrebă el, privind peste umăr.

Mahmud așteptase ca Hassan, radio-operatorul echipei, să urce la bord. Rezervoarele suplimentare de combustibil fuseseră încărcate din mașini, împreună cu un rucsac mînuit cu mare băgare de seamă. După ce Ibrahim se așeză comod la locul lui, cu rucsacul bine fixat între picioare, Mahmud urcă și el în cabină.

– Sîntem gata, anunță Mahmud.

Fără să scoată o vorbă, Walid verifică instrumentele de bord şi ambală motoarele. O clipă mai tîrziu, elicopterul decolă.

Ibrahim privi solul deşertic îndepărtîndu-se. Şoseaua deveni asemenea unei panglici de dantelă, alcătuită din pete de asfalt întretăiate de modele din nisip, iar urmele masacrului de dedesubt începură să se estompeze. Îşi întoarse faţa spre soare. Arşiţa răzbătea prin parbriz, anihilînd eforturile instalaţiei de aer condiţionat de a menţine răcoare în cabină.

Soarele pîrjoleşte, aşa cum îi vom pîrjoli noi pe turcii care au încercat să ne stingă flăcările, îşi zise Ibrahim.

Walid avea dreptate. Făcuseră o greşeală de calcul; una singură. Şi totuşi, reuşiseră să îşi atingă ţelul. Acum nu le rămînea decît să privească înainte, spre următoarea ţintă, mult mai importantă. Înainte, spre deznodămîntul unei aventuri ce avea să fie sărbătorită de întreaga naţiune kurdă. Spre o acţiune ce avea să oblige lumea întreagă să acorde atenţia de mult cuvenită străduniilor lor.

Înainte, către sfîrşitul ordinii mondiale existente în prezent.

7

Luni, ora 7:56, Washington, D.C.

Crede-mă, Matt, nici pe mine nu mă bucură deloc situaţia, rosti Paul Hood, sfîrşind de băut prima ceaşcă de cafea a zilei, la Centrul de Comandă. Stephen Viens ne-a fost un prieten apropiat şi l-aş ajuta cu cea mai mare plăcere.

– Atunci hai să-l ajutăm, insistă Stoll.

Era aşezat pe canapeaua din stînga intrării, legănîndu-şi nervos genunchiul.

– La naiba, doar sîntem agenţi secreţi. Haide să-l răpim şi să-i furnizăm o nouă identitate.

Hood se încruntă.

– Mă aşteptam la o propunere mai serioasă din partea ta.

Stoll continuă să-l privească pe Hood, evitînd privirile ofiţerului responsabil cu relaţiile politice şi economice Martha Mackall. Aceasta era aşezată în stînga sa. Avea braţele încrucişate şi arborase o expresie cîtuşi de puţin înţelegătoare.

– Bun, mărturisesc că nu ştiu ce-am putea face, recunoscu Stoll. Dar copoii însetaţi de sînge de pe Capitol Hill nu se vor apuca de treabă decît peste vreo oră şi jumătate. Pînă atunci am putea să facem ceva. Am putea alcătui o listă a misiunilor în care

Stephen ne-a sprijinit. Sau i-am putea aduna laolaltă pe cei ale căror vieţi au fost salvate datorită lui. Iisuse, toate astea ar trebui să fie luate în considerare!

– Nu vor fi luate în considerare decît dacă toate acele vieţi salvate vor aduce multe voturi cuiva, bombăni Hood.

Martha îşi încrucişă picioarele lungi.

– Matt, îţi apreciez loialitatea. Dar deturnarea de fonduri e un subiect fierbinte la ora asta. Stephen Viens a fost surprins luînd fonduri de la un proiect şi alocîndu-le altuia.

– Da, fiindcă ştia că respectivul proiect era vital pentru siguranţa naţională, argumentă Stoll. Nu înseamnă că s-a îmbogăţit din asta!

– N-are importanţă, clătină din cap Martha. A încălcat regulile.

– Nişte reguli idioate.

– Nici asta n-are importanţă, reluă ea. Sincer, singurul lucru la care am putea spera este ca nimeni din comisie să nu aibă ideea de a lua la rost Centrul de Comandă pentru acces necuvenit la resursele BNR-ului.

– Acces preferenţial, o corectă Hood.

– Exact, încuviinţă ea. Să vedem dacă Larry Rachlin va folosi tot termenul ăsta atunci cînd băieţii lui de la CIA vor depune mărturie că au avut parte de un timp de acces la sateliţi de zece ori mai redus. Şi ce credeţi că se va întîmpla cînd Comisia de Supraveghere a Serviciilor Secrete din Congres va decide să arunce o privire prin evidenţele noastre financiare? N-am retribuit BNR-ul de fiecare dată pentru timpul de acces acordat, fiindcă respectivul timp de acces nici măcar nu era cuprins în bugetul nostru.

– Datoriile respective au fost înregistrate în contul bugetului pentru anul viitor, interveni Hood.

– Congresul va fi de părere că ne-am întins mai mult decît ne-a fost plapuma, îi spuse Martha. Şi va dori să afle cum şi de ce.

– Vedeţi?! izbucni Stoll, bătînd din palme. Această eventualitate e un motiv în plus să-l susţinem pe Steven. Un singur birou

poate constitui o țintă. Două, de aceeași parte a baricadei, înseamnă un front comun. Adică putere. Dacă sprijinim BNR-ul, Congresul va sta pe gînduri înainte de a sări la gîtul nostru. Mai ales dacă ar exista posibilitatea ca siguranța națională să aibă de suferit în urma unor investigații aprofundate...

Martha își întoarse privirea spre Hood.

– Zău așa, Paul, unii dintre reprezentanți ar fi încîntați să-și suflece mînecile pentru a da peste cap tot ce ține de siguranța națională. Știi ce mi-a fost dat să aud de la prietenii mei din Congres de cînd Mike Rodgers a evitat ca Japonia să aibă parte de rachetele nucleare ale Coreei de Nord? Unii m-au întrebat: „De ce trebuie să plătim noi pentru a apăra Japonia de teroriști?" Iar alții mi-au spus: „Bună treabă! Cum se face însă că n-ați aflat mai devreme de existența unui complot?" Același lucru s-a repetat și cu ocazia aruncării în aer a tunelului din New York. L-am găsit pe făptaș, dar tipicarii din Congres au vrut să afle de ce serviciile noastre secrete n-au aflat mai devreme ce urma să se întîmple, pentru a-l împiedica să acționeze. Nu, Matt. Sîntem prea aproape de posibilitatea de a ne scufunda noi înșine, pentru a ne mai apuca acum să legănăm barca.

– Nu ți-am cerut să legeni nimic, o repezi Stoll. Nu sugeram decît să-i aruncăm omului un colac de salvare.

– S-ar putea să avem noi înșine nevoie de așa ceva, replică Martha.

Stoll ridică mîinile, hotărît să protesteze, apoi le lăsă să cadă.

– Așadar, asta-i tot ce putem face pentru un prieten bun și loial? Îl lăsăm în furtună, să se descurce cum o putea? La dracu', Paul, asta-i soarta care mă așteaptă pe mine, pe Martha, sau pe oricare altul de la Centrul de Comandă, în cazul în care intrăm în bucluc?

– Credeam că mă cunoști mai bine de-atît, spuse Hood.

– Oricum, nu-i totuna, zise Martha.

– De ce? se înfierbîntă Stoll. Fiindcă semnăm pe statul de plată de-aici, și nu din altă parte?

– Nu, răspunse Martha, calm. Fiindcă cei care conduc Centrul de Comandă ar trebui să aprobe orice acțiune care te-ar

putea băga în bucluc. Dacă noi am da undă verde şi această decizie ar fi greşită, am răspunde alături de tine. Aşa ar fi corect.

Stoll îşi întoarse privirea de la Martha spre Hood.

– Iartă-mă, Paul, dar Martha e aici numai fiindcă Lowell e plecat. Ai vrut o opinie avocăţească şi ţi-a oferit-o. Acum fac apel la judecata ta morală.

– Susţii, aşadar, că a respecta legile ar fi imoral? întrebă Martha, fulgerîndu-l din priviri.

– Nicidecum, urmă Stoll. Mi-am ales cu grijă cuvintele. Am spus doar că opinia ta este cea valabilă din punct de vedere legal.

– Opinia mea din punct de vedere moral e identică, pufni Martha. Omul a greşit. Noi nu. Dacă îl susţinem acum, un individ dornic de publicitate ar putea avea ideea de a studia cu lupa următoarea noastră operaţiune. De ce am risca una ca asta?

– Fiindcă aşa se cuvine, de-aia, răspunse Stoll. Credeam că aici, în comunitatea serviciilor de informaţii, sîntem cu toţii o familie. Şi nu cred că s-ar scandaliza cineva dacă Paul sau mai ales tu, o negresă...

– O afro-americană, îl corectă ea, tăios.

– ...S-ar duce la comisia de anchetă şi ar spune membrilor ei că faptele bune ale lui Viens valorează mult mai mult decît proasta inspiraţie pe care a avut-o atingîndu-se de fondurile avansate. Iisuse, n-a băgat nici un ban în buzunar! Totul s-a cheltuit spre binele BNR-ului.

– Spre ghinionul lui, datoria naţională a crescut niţel din cauza a ceea ce a făcut, spuse Martha. Iar cei afectaţi de creşterea dobînzii au fost contribuabilii. Datorită modului său creativ de a concepe contabilitatea, cetăţeanul de rînd e bun de plată pentru vreo optzeci de milioane.

– A folosit banii pentru a-şi putea îndeplini datoria în mai bune condiţii, scrîşni Stoll. A făcut-o spre binele cetăţeanului de rînd!

Hood contemplă ceaşca goală de cafea pe care o avea în faţă. Acasă, soţia sa păstra doar cănile aparţinînd unor servicii complete. Ceaşca asta era a lui, o ceaşcă-suvenir primită în amintirea unui meci al veteranilor echipei L.A. Rams organizat

de Municipalitatea din Los Angeles, de la fostul fundaş al echipei, Roman Gabriel.

Şi Centrul de Comandă era tot al lui. Era datoria sa să aibă grijă de buna lui funcţionare. Stephen Viens îl ajutase în acest sens. Ajutase Centrul de Comandă să salveze vieţi omeneşti şi să apere naţiuni. Iar acum, Stephen Viens avea nevoie de ajutor.

Hood se confrunta acum cu o dilemă deosebit de dificilă: avea oare dreptul să riste viitorul subordonaţilor săi direcţi, care ar fi putut fi afectaţi de eventualele riposte şi reduceri de fonduri, pentru cineva din afara instituţiei?

De parcă ar fi citit gîndurile şefului său, Stoll rupse tăcerea pe un ton sumbru:

– Presupun că politica Centrului de Comandă este de a-i sprijini pe cei ce-i datorează loialitate, nu pe cei care i-o oferă de bunăvoie.

– Nu-i vorba de o dihotomie chiar atît de categorică, iar voi o ştiţi foarte bine, încercă Hood s-o dreagă.

Martha îşi legănă piciorul, un gest nervos care indica faptul că era iritată, dar nu era dispusă să se angajeze într-o confruntare inutilă. Martha era întotdeauna iritată atunci cînd Hood sau altul dintre superiorii săi lua o decizie care i-ar fi putut pune în pericol propria carieră. Dar ambiţia ei nu era în mod necesar un lucru rău.

– Cine e cel mai bun prieten al nostru în comisia de anchetă? i se adresă Hood, Marthei.

– Depinde, răspunse ea, încă iritată. Crezi că o putem considera pe senatoarea Fox prietena noastră?

Senatoarea Fox fusese, pînă de curînd, cea care condusese asaltul menit să reducă fondurile alocate Centrului de Comandă. Atitudinea ei se schimbase însă radical atunci cînd Hood, anchetînd în Germania, reuşise să-l găsească pe cel care o asasinase pe fiica senatoarei, cu decenii în urmă.

– Deocamdată, senatoarea Fox se numără printre prietenii noştri, spuse Hood. Însă, aşa cum spunea Matt mai devreme, unul e o ţintă, în vreme ce doi înseamnă putere. Dacă vom fi nevoiţi să ne prindem în horă, pe cine altcineva am putea conta?

– Pe nimeni, clătină Martha din cap. Cinci dintre ceilalți opt membri ai comisiei se pregătesc de alegeri, iar președintele comisiei, senatorul Landwehr, a transformat subiectul într-o cruciadă personală. Cu toții vor face tot ce le va sta în putință pentru a ieși cît mai bine în evidență. Asta înseamnă că vor apăra interesele contribuabililor pedepsindu-l pe cel care-a călcat pe bec. Cei doi senatori care nu sînt în campanie electorală sînt Boyd și Griffith; amîndoi sînt prieteni la cataramă cu Larry Rachlin.

Hood se încruntă. Rachlin, directorul CIA, nu se număra printre fanii Centrului de Comandă. Percepea noul centru de gestionare a crizelor drept un rival care monopolizase o bună parte a atribuțiilor externe ale agenției pe care o conducea, deși avea doar șaptezeci și opt de angajați cu normă întreagă. Așadar, Barbara Fox rămînea singura pe al cărei sprijin puteau conta. Iar Hood avea îndoieli în privința deciziei pe care ea însăși avea să o îmbrățișeze, dacă restul comisiei și presa aveau să exercite presiuni asupra ei. În egală măsură, ar fi putut s-o înverșuneze, sau s-o determine să dea înapoi.

– Amîndoi ați venit cu argumente solide, dar există un amănunt pe care nu-l putem ignora, conchise Hood. Sîntem implicați, indiferent dacă ne place sau nu. Așadar, firesc ar fi să preluăm noi înșine ofensiva.

Matt se lumină la față. Martha începu să-și legene și mai abitir piciorul și să bată darabana pe marginea canapelei.

– Martha, cît de bine îl cunoști pe senatorul Landwehr?

– Destul de vag. Ne-am întîlnit pe la cîte un dineu, o recepție, pur întîmplător. E tăcut și conservator, exact așa cum spun ziarele. De ce?

– Dacă vom fi citați să compărem în fața comisiei, cei vizați vom fi eu, Mike Rodgers și Matt, explică Hood. Dar, dacă tu ai ieși în față din proprie inițiativă, am putea întoarce totul în folosul nostru.

– Eu? se miră ea. În ideea că „n-ar îndrăzni să atace o

– Nicidecum, urmă Hood. Eşti singura dintre noi care a fost implicată, fără a avea de-a face în mod direct cu BNR-ul. Nu ai nici un prieten acolo. Din acest punct de vedere, comisia te va considera obiectivă. Şi, un lucru la fel de important, eşti funcţionarul de rang înalt cel mai puţin cunoscut publicului.

Piciorul Marthei încetă să se legene, iar degetele îşi încetară mişcarea nervoasă. Hood ştia că propunerea sa avea să-i trezească interesul. Trecută de patruzeci de ani, Martha nu intenţiona să rămînă pentru totdeauna blocată la Centrul de Comandă. O mărturie voluntară, lipsită de patimă, avea să-i ofere ocazia afirmării la nivel naţional. Era o motivaţie suficientă pentru a o determina să accepte provocarea. Hood avea alte motivaţii pentru a adopta această cale: oricît de justă ar fi fost cauza anchetei, audierile comisiei erau întotdeauna spectacole bine puse la punct. Dacă intrările şi ieşirile din scenă erau corect regizate, iar protagoniştii aleşi cu grijă şi dirijaţi cu pricepere, înfrîngerea putea fi transformată lesne în triumf.

– Şi ce-ai vrea să le spun acolo? vru să afle Martha.

– Adevărul, răspunse Hood. Tocmai aici e partea cea mai frumoasă. Vei spune comisiei că da, în anumite ocazii şi pentru scurtă vreme am monopolizat resursele BNR-ului, în interesul siguranţei naţionale. Le vei spune că Stephen Viens e un erou care ne-a ajutat să apărăm drepturile omului şi să salvăm vieţi. Senatorul Landwehr nu ne va putea ataca, fiindcă vom spune adevărul. Dacă-l avem pe el şi pe senatoarea Fox de partea noastră, dacă-l prezentăm pe Viens ca pe un mare patriot, vom reuşi să-i împiedicăm pe cei din comisie să se umfle în pene. Nu va mai rămîne decît ca BNR-ul să returneze banii, o chestiune altminteri plicticoasă, căreia nici măcar CNN-ul nu-i va acorda prea multă atenţie.

Martha rămase tăcută o vreme, apoi rosti:

– Am să mă mai gîndesc.

Hood era cît pe ce să-i spună: „S-o faci!", dar se opri la timp. Ştia că Martha era o femeie dificilă, cu care trebuia să se poarte cu mănuşi. Se mulţumi să o întrebe:

– Crezi că-mi poţi da un răspuns pînă după-masă?

Ea încuviință și ieși.

Stoll îl privi admirativ pe Hood.

– Îți mulțumesc, șefule. Vorbesc foarte serios.

Hood sorbi ultima picătură de cafea din cană.

– Prietenul tău a făcut-o de oaie, Matt. Dar dacă nu ne-am pune pielea la bătaie pentru un tip de treabă care ne-a fost un prieten loial, la ce-am mai fi buni?

Stoll îi zîmbi, îi mulțumi din nou, iar apoi plecă și el.

Rămas singur, Hood se frecă la ochi. Fusese bancher și primar al unei metropole. Cînd tatăl său avea vîrsta sa de-acum, patruzeci și trei de ani, era un contabil care lupta pentru a-și menține mica firmă de consultanță la suprafață. Cum ajunsese oare fiul lui Frank Hood în acest moment al vieții în care carierele se puteau sfîrși sau nu, în care oamenii puteau să scape cu viață sau nu, din cauza deciziilor luate de el?

Desigur, cunoștea răspunsul la întrebare. Îi plăcea să lucreze în cadrul structurilor guvernamentale și credea cu tărie în viabilitatea sistemului. Credea de asemenea în tot ce făcea fiindcă era convins că deciziile sale erau cele mai potrivite.

Dar, Doamne, cît era de greu uneori!

Cu aceste gînduri, lăsă deoparte compătimirea de sine. Ridicîndu-se de la birou, Hood își luă cana și ieși, pentru a-și mai aduce o porție de cafea.

8

Luni, ora 15:53, Sanliurfa, Turcia

Mary Rose Mohalley sfîrşi de derulat ultima verificare a sistemelor locale. Programul detectorului cu infraroşii ALQ-157 funcţiona corect. În aceeaşi situaţie se afla şi masivul aparat cu raze X proiectat pentru detectarea reziduurilor unor explozibili precum nitroglicerina, C-4, Semtexul sau TNT-ul. Se asigură, în etapa următoare, că acumulatorii CRC-ului şi bateriile solare funcţionau la capacitatea maximă, iar rezultatul o mulţumi. Două duzini de acumulatori erau destinaţi punerii în mişcare a sistemelor interne ale CRC-ului. Alte patru baterii constituiau rezerva pentru punerea în mişcare a motorului camionetei, în cazul în care, spre deosebire de acum, rezervorul cu benzină ar fi fost gol. Cele patru baterii – două de înaltă tensiune şi două de joasă tensiune – erau proiectate pentru a asigura o autonomie suplimentară de deplasare de o mie două sute de kilometri, fără o altă încărcare. Toţi acumulatorii erau depozitaţi în compartimentul supraînălţat de un metru douăzeci pe optzeci de centimetri montat în podea. Panourile solare care asigurau răcirea apei şi funcţionarea instalaţiei de aer condiţionat erau în perfectă stare.

Tînăra în vîrstă de douăzeci şi nouă de ani se ridică. Se gîndea să iasă puţin la soare şi să se dezmorţească, în clipa cînd Mike Rodgers rupse tăcerea.

– Mary Rose, te-ar deranja să instalezi şi să dai drumul programului OLM conceput de Matt, înainte de a te apuca de altceva?

Tălpile tinerei femei scîrţîiră pe podeaua acoperită cu o bandă subţire şi netedă de cauciuc antiderapant, atunci cînd aceasta se opri brusc, întorcîndu-se. Dacă nu ar fi avut privirea îndreptată în altă parte, Mike Rodgers ar fi sesizat, cu siguranţă, cum umerii fetei se lăsaseră brusc la auzul spuselor sale.

– Sigur că nu, nu e nici o problemă, replică Mary Rose, trîntindu-se înapoi în scaunul ergonomic.

Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, o prevenise înaintea plecării din Washington că singurele radiaţii de care avea să aibă parte, cîtă vreme lucra cu Mike Rodgers, erau cele emise de monitorul computerului; nicidecum radiaţiile solare!

După ce îi repartizase colegei sale noua însărcinare, Rodgers se întinse, relaxîndu-şi muşchii, fără vreun cuvînt. Apoi îşi reluă liniştit propriile verificări.

Ia te uită, mormăi Mary Rose în sinea ei, generalul Rodgers tocmai a făcut o pauză!

Îşi îndreptă privirea pe ecran şi începu să se joace cu mouse-ul. Programul OLM (On-Line Mole) era „Cîrtiţa Internetului" creată de Matt Stoll. Deşi amîndoi abia aşteptau să îl pună la încercare, instalarea programului făcea parte din cea de-a doua etapă a punerii în funcţiune a echipamentului informatic al CRC-ului şi ar fi trebuit să aibă loc de-abia în jurul orei şaisprezece. O rugăminte a generalului Rodgers echivala însă, ca întotdeauna, cu un ordin.

Tînăra îşi frecă ochii obosiţi, dar degeaba. Resimţea încă oboseala zborului şi diferenţa de fus orar, o oboseală ce refuza să treacă de la sine. Îşi luase doctoratul în aplicaţiile avansate pe computer şi beneficia, aşadar, de luxul de a lucra cu maşini care să suplinească incapacitatea temporară de a gîndi limpede a creierului ei. Se întreba însă cîte tîrguri proaste încheiaseră

oamenii de stat americani în această parte a lumii numai fiindcă nu erau capabili să gîndească limpede...

Nici în această privinţă, generalul Rodgers nu părea să fi fost deloc afectat, remarcă ea. Dimpotrivă, arăta mai vioi ca oricînd. Era aşezat cu spatele la ea, în faţa unui perete de monitoare ce afişau imagini luate din satelit ale regiunii, precum şi informaţii diverse, de la nivelul radiaţiilor şi pînă la concentraţia smogului şi a alergenilor din atmosferă. Un nivel ridicat al radiaţiilor în banda microundelor semnifica o creştere a comunicaţiilor celulare, adesea un semn prevestitor al intensificării activităţii militare în regiune. O concentraţie mare a cantităţii de smog sau de polen din atmosferă oferea date despre eficienţa estimată a trupelor. Mary Rose fusese surprinsă să afle de la Jerry Wheeler, medicul Centrului de Comandă, că antihistaminicele constituiau un element de nelipsit din farmacia oricărei armate a lumii. Oricît de sofisticate ar fi fost armele unei naţiuni, ele nu erau de nici un folos în mîinile unor războinici cu ochii inflamaţi.

Nu, hotărît lucru, generalul Rodgers nu simţea oboseala. Mary Rose era convinsă că studierea tuturor acelor date îi făcea chiar plăcere. De aceea nu mai făcuseră nici o pauză, de la prînzul frugal, luat în grabă, în numai cincisprezece minute, mult prea devreme. Generalul era pierdut în prima sa incursiune în domeniul războaielor viitoare. Războaie ce nu vor fi purtate între armate numeroase, ci între grupări mici, de către sateliţi împotriva unor computere sau a unor centre de comunicaţii. Inamicii de mîine nu aveau să fie batalioane disciplinate, ci grupări teroriste folosind arme chimice şi biologice împotriva unor ţinte civile, lovind şi dispărînd. Apoi, echipe precum cea a CRC-ului aveau să plănuiască riposta, cu o precizie chirurgicală, găsind o cale pentru a ajunge cît mai aproape de creierul acţiunii inamice, lobotomizîndu-l cu ajutorul unui pluton de elită precum echipa de intervenţie a Centrului de Comandă, ori printr-o rachetă trimisă cu precizie, dacă nu cumva prin mijlocirea unei maşini capcană, a unui telefon sau a unui aparat de ras trucat, în speranţa că, odată neutralizat creierul, membrele aveau să-şi înceteze funcţionarea.

Spre deosebire de mulţi dintre „veteranii" care suspinau după vremurile de altădată, Mary Rose ştia că, la cei patruzeci şi ceva de ani ai săi, Rodgers era încîntat de noile provocări ale războiului modern. Era fascinat de ideile noi şi de metodele originale de luptă aproape în aceeaşi măsură ca şi de infinitele-i provizii de aforisme şi citate. În acea dimineaţă, în zori, cînd îşi ocupaseră locurile în faţa monitoarelor, generalul îi declarase, cu un entuziasm adolescentin: „Samuel Jackson spunea odinioară: *Lumea încă nu e epuizată; abia aştept să văd mîine ceva ce nu mi-a mai fost dat să văd pînă acum.* Şi eu aştept acelaşi lucru, Mary Rose."

Punerea în funcţiune a OLM-ului durase exact cincisprezece minute. Sfîrşind de instalat programul, Mary rulă diagnosticele, iar Rodgers îi ceru să acceseze fişierele Forţelor Siguranţei Turce. Voia să afle mai multe despre colonelul Nejat Seden, cel care fusese trimis să lucreze cu ei. După părerea lui Rodgers, Seden era, fără îndoială, însărcinat şi să-i supravegheze. Se aşteptase la asta, aşa funcţiona sistemul, potrivit unui circuit asemănător cu acela al azotului în natură. Circuitul spionajului era următorul: Rodgers şi ai săi îi supravegheau pe sirieni, dar şi pe turci; israelienii îi ţineau sub observaţie şi pe unii, şi pe alţii, fiind la rîndul lor supravegheaţi de către CIA. Prin urmare, conchise Rodgers, era aproape firesc ca şi turcii să fie cu ochii pe ei.

Mary Rose bănuia însă că cererea de informaţii a generalului avea şi motivaţii dincolo de sfera strict politică. Rodgers voia pur şi simplu să cunoască dinainte calibrul individului alături de care avea să petreacă un timp. Stînd lîngă el în avionul C-141A care îi adusese în Turcia, descoperise calitatea supremă a lui Rodgers: nu-i plăcea să fie înconjurat de oameni – fie ei chiar şi duşmani – care nu erau la fel de devotaţi scopurilor lor precum era el însuşi.

Mary Rose se foi în scaunul deloc confortabil, în vreme ce efectua comenzile necesare. Deoarece scaunele ergonomice făceau un zgomot anume, uşor de recunoscut, cele din interiorul CRC-ului fuseseră fixate de podea. Inginerul-şef al Centrului de Comandă, Harlan Bellock, avusese această idee, încă din

momentul în care CRC-ul era încă în faza de proiect: „Fixarea scaunelor va împiedica deconspirarea în faţa unor eventuali curioşi care s-ar gîndi să tragă cu urechea. Ar fi îndeajuns de ciudat să audă zgomotele produse de mobilierul de birou venind din camioneta unei echipe de arheologi, nu credeţi?"

Mary Rose înţelegea raţiunea acestei decizii. Acest lucru n-o împiedica însă să blesteme scaunele din aluminiu, cîtuşi de puţin comode. Simţea lipsa soarelui, închisă aici, ca şi atunci cînd lucra în micul ei birou de la Centrul de Comandă. Geamurile din spate fuseseră scoase şi cîţiva pereţi izolatori despărţeau secţiunea din spate a camionetei de cea din faţă, permiţînd trecerea printr-o deschizătură îngustă, fără uşă. Stoll insistase pentru respectarea acestor precauţii, mulţi dintre spionii epocii moderne fiind echipaţi cu „truse portabile de detecţie", aşa numitele „DeteK"-uri. Fiind, în fapt, aparate de recepţie portabile, acestea permiteau spionului în cauză, aflat afară sau chiar la o anumită distanţă de obiectiv, să citească ceea ce apărea pe monitorul unui calculator, datorită variaţiilor radiaţiei electromagnetice emise.

Poate c-ar fi trebuit să mă înrolez în echipa de intervenţie, îşi spuse Mary Rose. Antrenamente în aer liber, sport, alpinism şi înot la Academia FBI din Quantico, Virginia. Acţiune non-stop în bătaia razelor soarelui! Se vedea însă nevoită să admită, cu mîna pe inimă, că se bucura îndeajuns de soare în zilele ei libere; altminteri, îi plăceau la nebunie computerele şi tehnologia de vîrf. *Aşadar, încetează a te mai plînge şi vezi-ţi de programele tale, domnişoară!*

Părul lung şi negru al tinerei femei era strîns într-o coadă de cal, pentru a-l împiedica să se reverse peste tastatură în timp ce lucra. Ochii ei căprui urmăreau cu vioiciune monitorul. Muşcîndu-şi buzele, transmise prin modem programul OLM în reţeaua informatică a cartierului general al Siguranţei de la Ankara. Odată ajuns în reţea, programul conceput de Matt Stoll îşi începu munca de mic spion perfect: descărcă un program legitim din reţea în computerul CRC-ului şi îi luă locul.

– Aşa, băiete! rosti ea, iar umerii i se relaxară, în timp ce înceta să-şi mai muşte buzele subţiri.

Rogers chicoti:

– Vorbeşti de parc-ai struni unul dintre armăsarii tatălui tău!

Tatăl ei, William R. Moḥalley, era editorul unei reviste şi, în acelaşi timp, proprietarul celor mai frumoşi cai de curse din Long Island. Dintotdeauna sperase că unica sa fiică avea să devină jocheul lui preferat. La şaisprezece ani, Mary Rose avea însă deja un metru şaptezeci înălţime şi continua să crească. Devenise prin urmare evident că echitaţia avea să rămînă pentru ea doar o pasiune. Fetei nu-i părea rău deloc, deoarece nu avusese niciodată de gînd să preschimbe această pasiune într-o meserie.

– De astă dată, chiar mă simt ca la curse, replică Mary Rose. Matt şi partenerii lui germani au conferit programului o viteză grozavă.

Asumîndu-şi numele programului al cărui loc îl ocupase, „cîrtiţa Internetului" îşi făcea loc în sistem. Odată instalat, programul OLM avea să găsească informaţia căutată, avea să o copieze şi transmită, după care urma să renunţe la camuflaj, dispărînd din sistemul parazitat. Concomitent, programul substituit avea să fie recopiat: un bit al programului original avea să treacă înapoi în sistem, simultan cu descărcarea fiecărui bit din OLM, astfel încît să nu fie înregistrată nici o modificare a spaţiului de memorie rămas liber. Procedura dura, în total, mai puţin de două minute. Dacă pe parcursul operaţiunii cineva dorea să deschidă fişierul înlocuit de OLM, acesta avea să fie instantaneu returnat în sistem, permiţînd accesul, iar „cîrtiţa" avea să îşi asume o altă identitate falsă sau avea să suspende, temporar, căutarea informaţiei cerute. „Cîrtiţa" concepută de Matt Stoll era cu mult mai sofisticată decît programele de atac „brutale" utilizate în mod obişnuit de hackeri. În loc să bombardeze sistemul parazitat cu parole aleatorii, pînă la găsirea celei adecvate, procedură care ar fi putut să dureze ore întregi, chiar zile, OLM-ul căuta în „coşurile de gunoi", în „pubelele" computerului, codurile şi parolele expirate. Neobservat, progra-

mul găsea foarte des secvenţe de numere recurente, care îi furnizau indicii pentru accesarea programelor valide.

În doar nouă la sută din cazuri, nu putea fi găsit nimic folositor. Cînd se întîmpla una ca asta, OLM-ul comuta automat pe modalitatea de „alimentare". Mulţi dintre utilizatorii de calculatoare foloseau date de naştere sau titlurile filmelor preferate drept parole, aşa cum se întîmpla, adeseori, şi în cazul plăcuţelor de înmatriculare. În acest caz, OLM-ul alimenta rapid sistemul cu secvenţe de cifre şi litere alcătuite din datele de după 1970, perioada în care erau născuţi majoritatea utilizatorilor de computere; mii de nume proprii, inclusiv cel al lui Elvis; titluri de filme sau de seriale TV ori nume de personaje faimoase, precum *2001, Star Trek* sau *James Bond 007*. În opt la sută din cazuri, OLM-ul găsea parola într-un interval de cinci minute; de-abia în cazul acelui unic procent, programul recurgea la metodele „brutale".

Mary Rose radia de fericire foarte curînd, avînd în faţă dosarul colonelului Seden, recuperat cu ajutorul unui cod găsit în „coşul de gunoi".

– Am pus mîna pe el, domnule general! rosti ea, triumfătoare.

Mike Rodgers se întoarse către stînga. Nu-i era tocmai la îndemînă să se ridice de pe scaun, în spaţiul strîmt din cabină. Rodgers se ridică, iar bărbia sa atinse în treacăt, fără să vrea, coada lui Mary Rose, retrăgîndu-se imediat. Tînăra regretă, vreme de o clipă. Pentru o secundă, cei doi fuseseră un bărbat şi o femeie, nimic mai mult. Fusese o atingere surprinzătoare, deosebit de excitantă. Mary Rose îşi alungă aceste gînduri, îndreptîndu-şi din nou atenţia asupra dosarului.

Conform acestuia, colonelul Seden, în vîrstă de patruzeci şi unu de ani, era o stea în plină ascensiune pe firmamentul Forţelor Siguranţei Turceşti. Se înscrisese în jandarmeria paramilitară la numai şaptesprezece ani, fiind, cu toate acestea, cu doi ani mai vîrstnic decît cei mai tineri dintre recruţi. Trăgînd cu urechea la conversaţia purtată de trei kurzi într-o cafenea, aflase de existenţa unui complot menit să otrăvească un transport de tutun destinat Europei Occidentale. Seden îi urmărise pînă la

apartamentul în care locuiau şi îi arestase de unul singur. Două săptămîni mai tîrziu, i se oferise un post în cadrul Siguranţei. În dosarul lui Seden figura însă şi o notă informativă strict secretă scrisă de comandantul său direct. Generalul Suleyman se temea ca nu cumva arestarea eroică a celor trei kurzi să fi făcut parte dintr-un plan. Seden avea în vine şi sînge kurd, din partea mamei, iar generalul era îngrijorat de posibilitatea ca aceşti kurzi să-şi fi sacrificat de bunăvoie trei oameni, permiţînd astfel infiltrarea lui Seden în rîndul forţelor Siguranţei. Cu toate acestea, nimic din comportamentul lui Seden, consemnat în dosar, nu indica altceva decît un devotament total faţă de guvern şi de Siguranţă.

– Oricum, dosarul lui nu putea fi decît impecabil, mormăi Rodgers, ajungînd cu lectura la partea respectivă a dosarului. Nimeni nu infiltrează o cîrtiţă pentru a o trimite imediat să spioneze. Aşteptarea e firească într-o astfel de situaţie.

– De ce? întrebă Mary Rose.

– Din două motive, răspunse generalul. Fie că se aşteaptă o stare de criză, cînd obţinerea de date devine stringentă, fie că respectiva cîrtiţă e lăsată să avanseze pe scară ierarhică pînă la cele mai înalte niveluri, unde va avea acces la date secrete. Odată ajunsă aici, o cîrtiţă poate aduce după sine altele. Germanii au acţionat adeseori în felul acesta în timpul celui de-al doilea război mondial. În primul rînd, încercau să localizeze un simpatizant la un anumit nivel al aristocraţiei britanice. Persoana respectivă avea ulterior posibilitatea de a recomanda şoferi sau servitori unor ofiţeri de rang înalt sau unor membri ai guvernului. Respectivii angajaţi erau, desigur, cîrtiţe ale nemţilor, care îşi spionau ulterior stăpînii, transmiţînd informaţiile prin intermediul lăptarilor sau lucrătorilor poştali care fuseseră, la rîndul lor, recrutaţi de către nemţi.

– Ia te uită, nimeni nu mi-a pomenit despre aşa ceva la cursurile de calculatoare sau de comunicaţii prin fibre optice! exclamă Mary Rose.

– Nu se vorbeşte îndeajuns despre toate astea nici măcar la orele de istorie, se plînse generalul. Prea mulţi profesori se tem

ca nu cumva să-i jignească pe americanii de origine germană, pe cei de origine engleză sau vreun alt grup etnic care s-ar putea simți lezat de afirmațiile la adresa unuia sau altuia dintre ai săi.

Mary Rose încuviință.

– Așadar, înseamnă că Seden e în mod cert legat de rebelii kurzi?

– Nicidecum, răspunse Rodgers. Potrivit statisticilor turcilor, doar o treime dintre cei care au în vine sînge kurd simpatizează cu cauza rebelilor. Ceilalți sînt loiali țării care îi găzduiește. Nu, toate astea înseamnă doar că nu-i vom arăta lui Seden decît strictul necesar.

În timp ce discutau, continuară să studieze dosarul. Seden era necăsătorit. Avea o mamă văduvă care locuia într-un apartament la Ankara, împreună cu sora lui, necăsătorită și ea. Tatăl său, muncitor în construcții, murise cînd băiatul avea nouă ani, într-un accident de muncă. Colonelul urmase o școală laică la Istanbul, fusese silitor și practicase halterele. Făcuse parte din echipa de halterofili care reprezentase Turcia la Jocurile Olimpice de Vară din 1992. Apoi renunțase la studii, înrolîndu-se în Jandarmerie.

– Omul nostru nu are obligații, remarcă Rodgers. Oricum, asta nu mai înseamnă mare lucru în ziua de azi, cînd căsătoriile de conveniență între spioni sînt frecvente, știut fiind că investigatorii caută în primul rînd lupi singuratici.

Mary Rose închise fișierul.

– Ei, cum ne situăm în raport cu colonelul Seden?

– În postura celui mai bine informat, zîmbi Rodgers.

– Doar atît? se miră Mary Rose.

– Atît. Nu se știe niciodată cînd ne vor fi de folos informațiile dobîndite.

Zîmbetul generalului se lăți.

– Ce-ar fi să iei o pauză? Continuăm de îndată ce colonelul Seden o să...

Rodgers fu întrerupt de piuitul nu foarte sonor, dar insistent, al alarmei unuia dintre computerele la care lucrase pînă mai devreme. Două piuituri în intervalul unei secunde erau urmate

de o secundă de liniște, de o piuitură care dura o secundă, apoi de o altă secundă de liniște, după care secvența se repeta.

– E alarma AAF, rosti Mary Rose.

Își roti capul, ca să se dezmorțească, și se aplecă deasupra lui Rodgers.

AAF, Alarma Aeriană de Frontieră, era un sistem avansat de supraveghere prin radar și satelit, care monitoriza în permanență traficul aerian pe teritoriul unei țări sau într-o anumită regiune a acesteia. CRC-ul avea la dispoziție pentru consultare hărți fizice detaliate, din care se putea afla la ce înălțime și cu ce viteză zbura o anumită aeronavă. Avioanele de recunoaștere erau, în mod obișnuit, mai lente, și zburau mai sus decît cele de atac. AAF dispunea, de asemenea, de o proiecție digitalizată a teritoriului în cauză, putînd semnala momentul în care aeronava urmărită se afla într-un spațiu de pînă la doi kilometri de frontieră. Acesta era, de altfel, motivul care declanșase acum alarma.

O aeronavă rapidă, zburînd la joasă altitudine în apropierea frontierei, era, după toate aparențele, o prezență ostilă. Alarma era programată să se declanșeze ori de cîte ori era detectată o astfel de aeronavă.

– Se îndreaptă către vest, constată Rodgers. Viteza și înălțimea la care zboară ne indică faptul că este, aproape sigur, un elicopter.

În glas i se putea discerne nu doar un început de îngrijorare, ci și mulțumirea. CRC-ul funcționa perfect.

Mary Rose se ghemui lîngă consola din stînga lui Rodgers.

– Vă surprinde faptul că ați descoperit o singură aeronavă?

– Elicopterele de patrulare de la paza frontierei zboară întotdeauna singure, spuse Rodgers. Altceva mă surprinde: cel cu care avem de-a face zboară prea repede pentru o misiune de rutină; are o destinație precisă.

Mary Rose apăsă un buton de autoreglare pe consolă. Imediat, o antenă disimulată în acoperișul camionetei, la adăpostul panourilor solare, se roti în direcția țintei detectate de AAF, căutînd să recepționeze mesajele destinate elicopterului sau trimise de acesta. Computerul era programat să recunoască sute de

limbi şi dialecte. După eliminarea digitală a paraziţilor şi imperfecţiunilor de recepţie, pe monitor avea să fie afişată o traducere simultană a tuturor comunicaţiilor interceptate.

„...anume aţi descoperit acolo?"

Din direcţia elicopterului, nu sosi nici un răspuns.

„Repet, Mardin Unu. Ce aţi găsit la punctul de trecere?"

Din nou, nici un răspuns.

– Elicopterul aparţine bazei forţelor aeriene turceşti de la Mardin, deduse Rodgers.

Apăsă pe cîteva taste, aducînd pe ecran date despre bază.

– Ia să vedem, ce au acolo? Două elicoptere, amîndouă de tipul Hughes 500D, şi un avion Piper Cub.

Aruncă o privire spre indicatorul de viteză al AAF.

– Aparatul nostru zboară cu o sută nouăzeci de kilometri pe oră. După viteză, pare a fi un 500D.

– Aşadar, cu cine avem de-a face? întrebă Mary Rose. Să fie un pilot rătăcit?

– Nu prea cred, clătină din cap Rodgers. Se pare că echipajul a fost trimis într-o misiune de recunoaştere şi a omis să raporteze. N-ar zbura cu viteza maximă dacă s-ar fi rătăcit. Şi nu avem de-a face nici cu un transfug, fiindcă elicopterul pare a se îndrepta spre inima Turciei.

– Ar putea fi vorba de o defecţiune în sistemul de comunicaţii radio? sugeră Mary Rose.

– Posibil, încuviinţă Rodgers. Însă, din nou, apare factorul vitezei maxime a aparatului. Indivizii ăştia se grăbesc undeva anume.

Atingînd cu viteză tastele cu degetele arătătoare de la ambele mîini, Rodgers ceru computerului să treacă în revistă unităţile militare din sectorul sud-vestic al răsăritului Anatoliei. Spre deosebire de restul teritoriului Turciei, alcătuit din regiuni muntoase sau deşertice, Anatolia era o cîmpie întinsă presărată ici-colo cu dealuri nu foarte înalte.

Pe ecran apăru curînd un X mare şi roşu: negativ.

– Nicăieri nu a avut loc vreo aterizare forțată, anunță Rodgers. Tipii se grăbesc altundeva.

Afară, acoperind vremelnic zumzetul surd al instalației de aer condiționat, se auzi vuietul motorului unui vehicul ce se apropia. Mary Rose continuă netulburată lectura traducerii care apăruse pe unul dintre monitoare.

„...ați ieșit din raza de cuprindere a radarului nostru și nu recepționăm nici un semnal de la voi. Aveți vreo problemă? De ce nu răspundeți?"

– Poate că au descoperit un intrus intrat ilegal pe teritoriul țării, iar acum îl urmăresc, sugeră Mary Rose.

– Atunci, de ce nu raportează la bază? întrebă Rodgers, clătinînd din cap. Nu, ceva nu e în regulă... Îi anunț pe cei de la Siguranță ce am aflat și le cer părerea.

– Nu credeți că ar fi fost deja alertați, dacă era cu adevărat o problemă? întrebă Mary Rose.

– Dimpotrivă, rîse Rodgers. Rivalitățile dintre facțiunile existente în guvernul de aici fac ca jocurile politice de la Washington să pară un meci amical de ping-pong. Sînt aproape la fel de înverșunate precum rivalitățile dintre diversele grupări religioase.

Se auzi o bătaie în ușă. Mary Rose se întinse, întredeschise ușa și aruncă o privire afară. Cel care bătuse era soldatul Pupshaw.

– Da? spuse ea.

– Colonelul Nejat Seden a sosit și dorește să stea de vorbă cu generalul Rodgers, anunță masivul Pupshaw.

– Poftește-l înăuntru, soldat, răspunse Rodgers, fără să întoarcă privirea spre ușă.

– Am înțeles, domnule, spuse Pupshaw.

Soldatul se dădu la o parte și Mary Rose deschise ușa. Zîmbi încurajator bărbatului scund, cu pielea deschisă la culoare, care intră. Era extrem de bine clădit, purta o mustață tunsă cu grijă și avea cei mai negri ochi pe care-i văzuse vreodată Mary Rose. Părul negru și creț îi era umed și lipit de cap. Din cauza căștii de

motociclist, deduse ea. În tocul de la centură purta un revolver calibrul 45.

Seden îi răspunse cu un zîmbet fermecător. Înclină din cap, spunînd:

– Bună ziua, domnişoară.

Vorbea engleza cu un accent pronunţat, lungind vocalele şi accentuînd consoanele, ca în limba sa maternă.

– Bună, răspunse Mary Rose, binevoitoare.

Fusese avertizată că turcii, chiar şi cei mai deschişi la minte, aveau să fie cel mult politicoşi faţă de ea. Deşi constituţia turcă garanta de multă vreme egalitatea în drepturi pentru femei, pentru mulţi dintre bărbaţii musulmani această egalitate nu valora mai mult decît un simplu mit. Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, nu uitase să precizeze: „Coranul cere ca femeile să nu îşi descopere niciodată capetele, braţele şi picioarele. Cele ce nu se supun acestei reguli sînt considerate păcătoase". Şi totuşi, noul-venit îi zîmbise plin de căldură. Părea a fi posesorul unui farmec natural, deloc exagerat.

Colonelul Seden se întoarse către generalul Rodgers şi salută ceremonios. Rodgers îi răspunse în acelaşi fel. Seden făcu doi paşi înainte şi îi întinse generalului o coală de hîrtie galbenă, împăturită cu grijă.

– Ordinele mele, domnule, preciză Seden.

Rodgers aruncă o privire fugară, apoi reveni la monitor.

– Aţi sosit exact la timp, spuse generalul. Am detectat unul dintre elicopterele dumneavoastră... Aici!

Indică un punct roşu pe ecran, care avansa de-a lungul unei grile verzi schimbătoare.

– Ciudat, se miră Seden. Elicopterele militare zboară în mod obişnuit în formaţii de cîte două, din raţiuni de securitate. Ştiţi cumva de unde vine?

– Din informaţiile noastre, rezultă că a decolat de la Mardin.

– O patrulă de frontieră, spuse Seden.

– Exact, încuviinţă Rodgers. Operatorul radio de acolo a încercat zadarnic să contacteze aeronava. Ce gen de armament au în dotare, în mod normal, aceste elicoptere?

– De obicei, domnule general, sînt echipate cu o mitralieră de bord şi un tun rotitor montat lateral, răspunse Seden. Tunul are calibrul de 20 de mm şi un încărcător rotitor conţinînd aproximativ o sută cincizeci de proiectile.

– Şi încotro s-ar putea îndrepta, cu o asemenea viteză? vru să afle Mary Rose.

– N-am idee, ridică din umeri Seden. În direcţia respectivă nu se află nimic deosebit. Nu e nici un obiectiv militar în regiunea respectivă, iar aşezările sînt răzleţe şi lipsite de importanţă strategică.

– Sînteţi sigur că nu există grupări teroriste care să-şi aibă baza în vreuna dintre ele? întrebă Rodgers.

– Sînt absolut sigur, confirmă Seden. Nu ştiu să fi existat nici un fel de tulburări în zonă. Precum ştiţi, supraveghem îndeaproape aceste lucruri.

– N-ar putea fi vorba, pur şi simplu, de o deturnare? sugeră Mary Rose. Cineva a furat elicopterul şi intenţionează să-l ascundă înainte să poată fi reperat, pentru a-l utiliza apoi în diverse scopuri.

– Greu de crezut, replică Seden. Ar fi mult mai simplu să cumpere un elicopter din Rusia sau din India, trecîndu-l apoi peste graniţă sub formă de piese detaşate.

– Sub formă de piese? făcu Mary Rose, neîncrezătoare.

– În cala unui vapor, pe calea aerului ori chiar pe uscat, ascunse într-un transport de piese de maşini, explică Seden. Nu-i chiar atît de dificil cum s-ar putea crede.

– Pe de altă parte, sînt convins că Forţele Aeriene au pornit deja în căutarea aparatului, spuse Rodgers.

– Da, dar nu îl caută acolo unde se află acum, ci de-a lungul traiectoriei sale înscrise în planul de zbor, spuse Seden.

– Noi am reuşit să-l detectăm, interveni Mary Rose. În mod cert, şi alte staţii radar or să-l descopere, şi o să fie găsit cît de curînd.

– E limpede, celor care îl pilotează nu le pasă de asta, spuse Rodgers. Oricine-ar fi, intenţionează să-l folosească acum. Dom-

nule colonel, nu credeţi că ar trebui să-i anunţăm pe cei din Forţele Aeriene unde se află?

– Puţin mai tîrziu, spuse Seden. Aş prefera să le pot spune încotro se îndreaptă, nu unde nu se va mai afla, cu siguranţă, în momentul în care vor ajunge acolo.

Mary Rose îl privi pieziş pe ofiţerul turc şi remarcă o expresie similară pe chipul lui Rodgers. Era convinsă că şi în mintea generalului se contura aceeaşi întrebare: *Oare Seden doreşte să mai adune informaţii sau urmăreşte doar să tragă de timp?*

Colonelul urmărea cum harta se desfăşura pe monitor, pe măsură ce elicopterul continua să înainteze.

– Aş putea să văd o imagine mai largă a regiunii?

Rodgers încuviinţă. Apăsă pe o tastă şi o hartă mai amănunţită a zonei o înlocui pe cea de pe ecran. Elicopterul nu mai era acum decît un punctişor roşu ce se deplasa abia vizibil.

Seden privi o vreme ecranul, apoi spuse:

– Domnule general... Ştiţi cumva care este raza de acţiune a acestui tip de elicopter?

– Aproximativ şase sute de kilometri, în funcţie de încărcătura pe care o are la bord, răspunse Rodgers. De ce? La ce vă gîndiţi?

– Singurele ţinte care îmi vin în minte ar putea fi barajele de pe Firat Nehri, fluviul pe care voi îl numiţi Eufrat.

Trasă cu degetul cursul fluviului pe hartă, spre sudul Turciei, în direcţia Siriei.

– Barajele Keban, Karakaya şi Ataturk se află în raza de acţiune a elicopterului.

– De ce ar dori cineva să atace aceste baraje? vru să afle Mary Rose.

– E un conflict mai vechi, spuse Seden. Tradiţia islamică numeşte apa izvorul vieţii. Războaiele purtate pentru petrol sînt neînsemnate. Apa e cea care înfierbîntă sîngele... şi duce la vărsarea lui.

– Prietenii mei de la NATO mi-au spus că, în ultimii cincisprezece ani, barajele construite în cadrul Marelui Proiect Anatolian au constituit un subiect controversat, spuse Rodgers. Ele

au permis Turciei să controleze cursul fluviilor care trec în Siria şi Irak. Şi, dacă nu greşesc, domnule colonel Seden, Turcia s-a implicat recent în proiectul unei reţele de irigaţii în sud-estul Anatoliei, care va reduce şi mai mult resursele de apă ale celor două ţări vecine.

– Cu patruzeci la sută pentru Siria şi şaizeci la sută pentru Irak, încuviinţă Seden.

– Aşadar, ar fi posibil ca o grupare, probabil siriană, să captureze un elicopter al Forţelor Aeriene Turce, raţionă Rodgers cu glas tare. În timp ce armata turcă se întreabă ce s-a întîmplat cu elicopterul, teroriştii ar avea destul timp la dispoziţie pentru a-şi atinge ţinta.

– Barajul Ataturk e cel mai mare din Orientul Mijlociu şi unul dintre cele mai mari din lume, domnule general, rosti Seden pe un ton grav. Îmi permiteţi să folosesc telefonul?

– Acolo, îi indică Rodgers computerul aflat în colţul cabinei. Ar fi bine să vă grăbiţi. Elicopterul o să ajungă în cel mult o jumătate de oră la primul dintre baraje.

Seden trecu pe lîngă Mary Rose şi se îndreptă spre telefonul celular fixat pe laterala monitorului şi conectat direct la reţeaua de legătură prin satelit a CRC-ului. Formă numărul, apoi începu să vorbească cu voce scăzută în turceşte, întorcîndu-le spatele celor doi americani.

Mary Rose şi Mike Rodgers avură un schimb scurt de priviri. Cînd Seden fu cu spatele la ei, Rodgers apăsă pe o serie de taste ale celuilalt computer şi îşi îndreptă privirea spre monitor, pentru a urmări traducerea simultană a conversaţiei purtate de colonel.

9

Luni, ora 16:25, Halfeti, Turcia

Barajul Atatürk de pe fluviul Eufrat poartă numele lui Kemal Atatürk, veneratul conducător politic şi militar de la începutul secolului al XX-lea. Armistiţiul prin care s-a încheiat primul război mondial a pus capăt totodată şi celor aproape şase secole de dominaţie otomană în Turcia. Dar, deoarece Turcia luptase de partea Germaniei, numărîndu-se printre cei înfrînţi, grecii şi britanicii îşi luaseră libertatea de a-şi însuşi anumite porţiuni din teritoriul acestei ţări. Turcii n-au fost, în mod firesc, mulţumiţi de această decizie, iar în 1922, sub conducerea lui Kemal Paşa, armata turcă a reuşit să alunge trupele de ocupaţie. În anul următor, Tratatul de la Lausanne a pus bazele Republicii Turce de azi.

Atatürk a constituit noua republică conform regulilor democraţiei, renunţînd la tradiţia sultanatului. A instituit un sistem de legi comparabil cu cel elveţian, menit să înlocuiască Sharia, legea islamică, şi a adoptat calendarul gregorian în locul celui tradiţional islamic. Chiar şi portul turbanelor şi fesurilor a fost interzis, în favoarea pălăriilor după moda europeană. Noul conducător a înfiinţat şcoli laice, adoptînd alfabetul latin în locul

scrierii vechi de origine arabă, şi a conferit pentru întîia oară o serie de drepturi femeilor.

Ca urmare a masivelor transformări aduse societăţii turce, Atatürk şi-a atras însă resentimentele majorităţii musulmane.

Asemenea majorităţii turcilor, la cei cincizeci şi cinci de ani ai săi, Mustafa Mecid cunoştea viaţa şi legendele lui Atatürk. Părintele Turciei nu se număra însă printre preocupările sale de căpătîi. În calitate de inginer-şef al barajului, mintea îi era preocupată în principal de găsirea unei modalităţi prin care să îi poată împiedica pe copiii din împrejurimi să se joace pe suprastructura barajului.

Spre deosebire de mai spectaculoasele baraje gravitaţionale, înalte şi construite din beton, sau de zveltele baraje concave arcuite, barajele de reţenţie sînt lungi, late şi relativ scunde. Sub apa lacului de acumulare se înalţă o coastă care urcă, în pantă lină, precum unghiul unei piramide. În vîrful îngust al barajului este construit un zid dincolo de care se află o pasarelă pietonală. Dincolo de pasarelă, zidul barajului coboară în mod obişnuit într-o pantă abruptă, către temelie. La jumătatea pantei, planul înclinat e segmentat, exact la nivelul la care partea superioară a barajului, construită din piatră, are nevoie de o temelie solidă. Drenarea barajului se realizează la jumătatea segmentului superior, printr-un canal în formă de pinten orientat în jos. O secţiune laterală a barajului ar avea aproximativ forma unui W întors. Miezul unui baraj de retenţie e alcătuit din argilă înconjurată de nisip, peste care au fost aglomerate straturi groase de piatră.

Marile baraje de retenţie conţin, în general, pînă la cincizeci de milioane de metri cubi de apă. Volumul lacului de acumulare de la barajul Atatürk era însă şi mai mare, de aproximativ optzeci şi cinci de milioane de metri cubi. Dar acest lucru era prea puţin important pentru Mustafa. Cea mai mare parte a acestui volum uriaş de apă rămînea invizibilă pentru el. Enormul lac de acumulare şerpuia printre promontorii artificiale şi se prelungea în văi afluente. Capătul lacului se pierdea în ceaţa depărtărilor.

De două ori pe zi, la unsprezece şi la patru după-amiaza, Mustafa se despărţea de cei doi colegi de muncă ai săi, părăsind camera de control de la baza barajului, şi pornea în căutarea copiilor. Acestea erau orele la care copiii veneau să se scalde, sărind în apa rece a lacului de pe zidul de pe creastă.

„Ştim că aici ne putem scălda liniştiţi", spuneau mereu copiii. Aici nu sînt rădăcini sau stînci de care să ne lovim atunci cînd sărim în apă, *Saa-Hib*".

I se adresau întotdeauna cu apelativul *Saa-Hib,* îl numeau prietenul lor, dar Mustafa bănuia că, pe la spate, ţîncii îl rîdeau de el. Oricum, chiar dacă ar fi fost sinceri, nu putea să le îngăduie să se scalde sărind de pe baraj. Dacă ar fi permis una ca asta, zidul barajului ar fi fost mereu plin de copii. Ar fi urmat venirea turiştilor şi, în scurtă vreme, pe coama barajului s-ar fi adunat o greutate mult prea mare faţă de cît fusese acesta proiectat să suporte.

– Iar vina pentru prăbuşirea barajului şi inundarea sudului Anatoliei va fi pusă în cîrca lui Mustafa Mecid, mormăi el, trecîndu-şi degetele prin barba deasă şi neagră.

La cei cincizeci şi cinci de ani ai săi, turcul era din cale-afară de bucuros că avusese două fete, care erau mari de-acum. Băieţii erau mult prea neastîmpăraţi. O vedea pe sora sa cît avea de furcă cu fiii ei şi se întreba mereu cum reuşea s-o scoată la capăt. Însuşi bietul său tată îl trimisese pe Mustafa în armată cînd avea numai şaisprezece ani, fiindcă intra mereu în conflict cu vecinii, cu profesorii sau cu cei la care se angaja. Chiar şi cît timp fusese în armată, încartiruit la graniţa cu Grecia, în apropierea Golfului Saros, Mustafa îşi găsise un cal de bătaie: le făcuse viaţa grea contrabandiştilor şi spionilor, mai ceva decît oricare turc, de la Eminenţa Sa Atatürk încoace. După ce se căsătorise, soţia sa avusese destule de îndurat din partea lui. Nu o dată, ea îl acuzase că avea un frate geamăn care se strecura în patul conjugal, înlocuindu-l după miezul nopţii.

Mustafa îşi întoarse faţa către cer.

– Cred, Slăvite Stăpîn, că Tu i-ai creat pe bărbaţii turci din acelaşi lut din care ai făcut rîndunicile: pentru a fugi de colo-colo

şi pentru a munci fără încetare, dînd între timp bătaie de cap celor din jur.

Mustafa zîmbi pe sub mustaţă, mîndru de seminţia sa.

Mergea cu pas vioi, stîrnind praful de pe pasarelă cu bocancii săi de drumeţie. Suprafaţa pasarelei fusese proiectată pentru a fi aspră, acoperită cu un pietriş colţos, menit să-i descurajeze pe intruşii desculţi. Cel care avusese această idee era, în mod sigur, vreun inginer de la oraş, ale cărui tălpi nu erau pline de bătături de pe urma unei întregi copilării de umblat cu picioarele goale. Aparatul de emisie-recepţie atîrnat la centură îi lovea ritmic şoldul drept. Privi spre largul lacului de acumulare, pe sub cozorocul şepcii sale verde-închis. Trase adînc în piept aerul călduţ adus de briză. Privi apoi în jos, spre vălurelele care lingeau buza barajului, cu trei metri mai jos. Apa era limpede, iar clipocitul ei îndemna la relaxare. Se opri o clipă, bucurîndu-se de liniştea singurătăţii.

Apoi, dinspre sud, Mustafa percepu un sunet asemănător cu acela al unei motociclete. Se întoarse, scrutînd drumurile de ţară care urmau linia de coastă a dealurilor, dar nu văzu nici un nor de praf. Cu toate acestea, sunetul venit de dincolo de dealuri se auzea din ce în ce mai tare.

Brusc, bîrîitul se preschimbă în huruitul ritmat produs de elicele unui elicopter. Îşi trase şapca peste ochi şi privi în sus, spre cerul de un albastru fără pată. Se mai întîmpla ca, în zborurile de agrement, piloţii să survoleze lacul de acumulare. În ultima vreme, elicopterele deveniseră o prezenţă familiară. Teroriştii kurzi îşi făcuseră simţită prezenţa în regiunea lacului Van şi, spre est, la poalele muntelui Ararat, către graniţa iraniană. Potrivit ştirilor auzite la radio, armata era pe urmele lor, urmărindu-i cu elicopterele şi, din cînd în cînd, atacîndu-i.

Mustafa zări apărînd de dincolo de o colină împădurită un elicopter mic şi negru. La început îi văzu doar pîntecele, apoi aparatul de zbor îşi schimbă direcţia, oferindu-i o vedere frontală; se îndrepta direct către baraj. Zbura la mică altitudine, chiar deasupra copacilor, curentul de aer stîrnit de elice făcînd coroanele înfrunzite să se agite nebuneşte.

Pe măsură ce elicopterul se apropia, coborînd tot mai mult, soarele ajunse să se reflecteze în geamul cabinei. Mustafa clipi des, orbit de strălucirea soarelui; auzea însă huruitul elicelor, din ce în ce mai aproape.

– Ce naiba au de gînd? se miră el cu glas tare.

Cînd geamul cabinei ieşi din aria de strălucire, Mustafa se lămuri. Înţelegea ce aveau de gînd cei din elicopter, dar nu putea să facă nimic.

Elicopterul se îndepărtase de colina împădurită şi zbura acum direct către centrul barajului. Văzu cum unul dintre cei aflaţi la bord îşi îndrepta arma automată către el. Pe cealaltă parte, cea a pilotului, tunul rotitor era aţintit ceva mai în jos.

– Şi-au ieşit din minţi! urlă Mustafa.

Se întoarse şi începu să alerge în direcţia din care venise. Elicopterul era la vreo două sute de metri distanţă şi se apropia cu repeziciune. Simţea arma îndreptată asupră-i. O simţea, cu instinctul soldatului încercat în bătălii, în vreme ce Dumnezeu îi şoptea la ureche şi frica îi făcea stomacul ghem.

Fără să-şi încetinească ritmul, Mustafa schimbă brusc direcţia către dreapta, în direcţia apei. Se aruncă şi percută puternic valurile mici, iar bocancii i se umplură repede cu apă, trăgîndu-l la fund. În timp ce sărea, auzi arma automată scuipînd moarte. Sub apă, îşi trase genunchii la piept şi încercă să se descotorosească de bocanci, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru inspiraţie.

În timp ce se chinuia să-şi desfacă şireturile, simţea acut arsura din plămîni. Avea ochii deschişi, astfel încît putea să vadă traiectoria marcată de bulele mici de aer ale gloanţelor care sfîşiau suprafaţa apei, de jur împrejurul său. Cîteva dintre ele trecură primejdios de aproape, iar Mustafa renunţă să-şi mai bată capul cu bocancii. Înotă spre baraj, îşi vîrî degetele în spaţiile dintre pietre şi se tîrî în sus pe panta scufundată. Se opri la o palmă de suprafaţă, rămînînd cu burta lipită de peretele de piatră. Auzi ţăcănitul înfundat al armelor; elicopterul cobora. Simţi barajul zguduindu-se. Aici se simţea în siguranţă. Se întrebă ce făceau colegii săi. Tirul nu părea a fi îndreptat în direcţia în care se aflau

aceştia, astfel încît spera că erau teferi. Mai spera, de asemenea, ca ocupanţii elicopterului să renunţe la o eventuală a doua trecere pe deasupra barajului. Habar nu avea care fusese obiectivul atacului şi începu să se teamă pentru integritatea barajului.

Cînd nu-şi mai putu ţine răsuflarea, se întoarse cu faţa în sus şi se ridică. Trase adînc aerul în plămîni... şi expiră aproape imediat, cînd ceva îl izbi năprasnic în abdomen.

10

Luni, ora 16:45, Sanliurfa, Turcia

Mike Rodgers începuse să se îndoiască de posibilitatea vreunui atac.

Bombardamentul cu pepeni şi băligar asupra căruia fuseseră avertizaţi de Forţele Siguranţei Turceşti era, după toate probabilităţile, o ficţiune. Un al şaselea simţ îi şoptea lui Rodgers că Siguranţa inventase acel avertisment numai pentru a avea un motiv de a-l trimite pe colonelul Seden la faţa locului. Aceasta nu însemna, desigur, că Seden ar fi fost un impostor. Colonelul solicitase cartierului general investigarea situaţiei elicopterului. Cererea lui parcursese rapid căile ierarhice, iar Forţele Aeriene se pregăteau acum să trimită două avioane F-4 Phantom de la o bază situată la est de Ankara. Spusele colonelului Seden coincideau întru totul cu traducerea clandestină citită mai devreme de Rodgers.

Desigur, era posibil ca totul să fi fost o înscenare, îşi zise Rodgers, cu scepticismul firesc al oricărui ofiţer de contrainformaţii. Siguranţa voia să afle, pur şi simplu, cum apăreau elicopterul şi avioanele F-4 pe indicatoarele echipamentului ultrasofisticat al CRC-ului. Era posibil ca, ulterior, să împărtă-

şească rezultatele şi armatei israeliene, cu care avea un parteneriat. În schimbul asistenţei navale reciproce şi a aducerii permanente la zi a echipamentului aeronavelor de vînătoare turceşti, israelienii căpătau acces la spaţiul aerian al Turciei. Cele două ţări făceau, de asemenea, schimb de informaţii. Cunoscînd posibilităţile CRC-ului, Tel Aviv-ul ar fi putut refuza Centrului de Comandă accesul pe teritoriul israelian. Sau, dimpotrivă, ar fi avut interesul să insiste pentru a avea şi ei acces la facilităţile oferite de CRC. Mai întîi însă trebuiau să ştie de ce anume era capabil acesta.

Nimic din toate acestea nu avea să influenţeze conduita lui Rodgers. Dimpotrivă. Nu-şi făcea probleme în privinţa a ceea ce Seden ar fi putut să vadă în cabina Centrului Regional de Comandă. Generalul şterse din memoria computerului traducerea conversaţiei telefonice a colonelului cu cei de la cartierul general al Siguranţei, iar programul OLM fusese dezactivat chiar înaintea sosirii ofiţerului turc. Ceea ce putea fi văzut din echipamentul CRC-ului era într-adevăr sofisticat, dar nu ieşit din comun. Pe de altă parte, Rodgers avea să fie încîntat dacă, în raportul său către superiori, Seden avea să confirme că secretele Siguranţei şi cele ale armatei turce erau în siguranţă la CRC. Astfel, de-acum înainte avea să fie mult mai uşor să obţină acordul Turciei pentru instalarea CRC-ului pe teritoriul său, ca şi în alte ţări membre NATO. După cum îi spusese Rodgers lui Mary Rose, în timp ce aşteptau venirea lui Seden, o bună informare permitea oricărui conducător să reacţioneze corect din punct de vedere strategic, militar sau diplomatic, putînd astfel să facă faţă oricărei provocări venite din partea unui inamic sau chiar a unui aliat. Primejdia apărea numai atunci cînd te lăsai luat prin surprindere.

Acum aşteptau raportul avioanelor F-4 trimise în recunoaştere. Deşi colonelul fusese invitat să aştepte pe locul mult mai confortabil al şoferului, în partea din faţă a cabinei, acesta refuzase politicos oferta. Părea relaxat şi privea mai tot timpul în afară, pe geamul cabinei. Din cînd în cînd, se interesa de pro-

gresul elicopterului. Rodgers observă că, în acele momente, privirea lui se înviora, trădînd o reală curiozitate.

Să fie oare fiindcă e loial ţării sale sau, dimpotrivă, tocmai fiindcă nu este? se întrebă Rodgers.

În ceea ce o privea, Mary Rose şi-ar fi dorit din suflet ca Seden să fi plecat. Rodgers ştia că tînăra mai avea de efectuat o mulţime de teste. Îi transmisese însă un scurt mesaj, de la calculatorul său, prin care îi cerea să mai aibă răbdare cu acestea. În consecinţă, lăsînd deoparte treaba pentru moment, Mary Rose deschisese una dintre simulările de război pe care Rodgers şi le arhivase în memoria computerului, pentru a se relaxa. Într-o succesiune alarmant de rapidă, tînăra femeie pierduse bătălia de la San Juan Hill din 1898, jucînd de partea lui Teddy Roosevelt şi a nemiloşilor săi cavaleri, îl ajutase pe Cid să ducă la bun sfîrşit asediul Valenciei din timpul războiului cu maurii, în 1094, şi îi permisese iniţial victoriosului George Washington să se lase înfrînt la Trenton, în 1776.

– La asta folosesc simulările, comentă Rodgers. Îţi îngăduie să apreciezi cît de precară era, de fapt, situaţia unor giganţi ai istoriei.

Seden urmărise cea din urmă bătălie „purtată" de Mary Rose pe parcursul pauzei, părînd a se amuza discret. Apoi se întoarse către monitorul lui Rodgers, surprinzînd exact momentul în care imaginea colorată în nuanţe de verde afişată pe ecran începea să-şi schimbe culoarea în albastru, dinspre centru spre exterior. Elicopterul rămăsese acelaşi punct portocaliu situat în centrul imaginii.

– Domnule general? rosti Seden, alarmat.

Rodgers întoarse la rîndul său capul spre monitor.

– Un flux de temperatură, fu rîndul americanului să se îngrijoreze. Ceva tocmai s-a întîmplat acolo.

Mary Rose îşi îndreptă privirea în aceeaşi direcţie şi văzu cum albastrul se revărsa spre marginile monitorului.

– Aoleu! exclamă ea. S-a întîmplat ceva care duce la o scădere bruscă a temperaturii pe o arie foarte largă. Imaginea înfăţişează o suprafaţă cu latura de un kilometru şi jumătate.

Seden privi mai îndeaproape.

– Domnule general, sînteţi convins că e vorba de o scădere a temperaturii şi nu de un val de căldură? întrebă el. N-ar fi oare posibil ca elicopterul să fi lansat o bombă?

– Nu, clătină din cap Rodgers.

Era aplecat deasupra tastaturii, apăsînd grăbit o succesiune de taste.

– Dacă ar fi lansat o bombă, ecranul s-ar fi colorat în roşu.

– Dar ce anume ar putea răci o masă atît de mare de aer într-un interval de timp atît de scurt? se miră Mary Rose. Temperatura a scăzut brusc de la treizeci şi cinci de grade Celsius la douăzeci şi cinci. Un front de aer rece nu s-ar putea deplasa cu o asemenea viteză.

– Ai dreptate, confirmă Rodgers.

Consultă baza de date meteorologice, apoi aduse pe ecran o hartă geofizică. Mări o suprafaţă de şase kilometri pătraţi şi ceru satelitului date privind temperatura suprafeţei selectate.

Pe scala temperaturilor standard, elicopterul ocupa nivelul mediu de temperatură – NMT–, nivelul cinci, ceea ce însemna că genera un semnal termic de o sută de grade, plus sau minus cinci. Semnalele de acest tip apăreau colorate în portocaliu pe monitor. O temperatură mai mare însemna nivelul şase-roşu, sau nivelul şapte-negru. Temperaturile mai scăzute erau simbolizate prin nivelul patru-verde, nivelul trei-albastru, nivelul doi-galben sau nivelul unu-alb, cel din urmă corespunzînd temperaturii de îngheţ.

Potrivit hărţii geofizice, nivelul mediu de temperatură al acestei regiuni din jurul Eufratului era de treizeci şi cinci de grade, nivelul patru, care era afişat în mod obişnuit prin culoarea verde prezentă pe ecran pînă în urmă cu cîteva clipe. Nivelul inferior, al treilea, începea de la treizeci de grade. Indiferent ce se întîmplase acolo, incidentul respectiv cauzase o scădere a temperaturii cu circa zece grade, pe o suprafaţă care se extindea cu o viteză de aproximativ o sută zece kilometri pe oră.

– Nu înţeleg, mărturisi Seden. Ce vedem acum, de fapt?

– O răcire semnificativă a atmosferei din jurul bazinului Eufratului, explică Rodgers. Potrivit simulărilor anemometrice, viteza corespunde unei averse puternice de grindină. Ar putea fi oare grindină în părţile astea?

– N-am auzit niciodată de averse de grindină pe cursul Eufratului, răspunse Seden.

– Bănuiam eu, făcu Rodgers. Pe de altă parte, un vînt cu o asemenea viteză ar fi luat pe sus elicopterul.

– Dar, dacă nu-i vorba de o răcire bruscă a atmosferei, ce altceva ar putea fi? vru să afle Seden.

Rodgers scrută ecranul, concentrîndu-se. Exista o singură explicaţie, care îl umplu de groază.

– După părerea mea, nu poate fi decît apă, rosti el. Voi lua legătura cu Centrul de Comandă. Se pare că, în urmă cu cîteva clipe, cineva a spart Barajul Atatürk.

II

Luni, ora 16:46, Halfeti, Turcia

Zburînd deasupra Eufratului, Ibrahim scruta orizontul prin valurile de căldură ce se ridicau din tunul de 20 de mm cu care trăgea Mahmud. Imaginea lacului de acumulare şi a barajului pe care îl răvăşise atacul lor tremura în faţa ochilor săi.

Mîinile sirianului se odihneau pe patul şi pe trăgaciul armei automate montate lateral. Nu fusese nevoie să deschidă focul deocamdată, aşa încît fusese liber să urmărească jerbele de piatră ce ţîşneau din mijlocul barajului, repede înghiţite de apele lacului. Deşi Walid pilota elicopterul cu multă siguranţă, îşi aşezase picioarele de-o parte şi de cealaltă a rucsacului, pentru a-l împiedica să se clatine.

În timp ce treceau pe deasupra barajului, Ibrahim apucase să vadă cum o bucată mare de stîncă îl izbea în piept pe inginerul-şef al barajului, exact în clipa în care acesta încerca să se ridice la suprafaţă. Poate că acea lovitură nu fusese îndeajuns de puternică pentru a-l ucide, dar asta nu avea importanţă. Peste cîteva clipe, inginerul avea să fie, oricum, mort.

Zburaseră la mică altitudine, iar Walid întoarse manşa, făcînd un viraj strîns, pentru a doua trecere. Pe cînd survolau cabina de control, Ibrahim deschise focul cu arma automată.

Unul dintre turci fu secerat în prag, deşi intenţia lui Ibrahim nu fusese de a-i ucide pe ocupanţii cabinei, ci doar de a-i ţintui la podea, pe sub mese, departe de ferestre şi de aparatul de emisie-recepţie. Walid nu voia ca direcţia în care aveau să se îndepărteze să fie cunoscută de la bun început. Dacă nu aveau să reuşească să se întoarcă în Siria, scopul lor era de a ajunge cît mai aproape cu putinţă înainte de a fi fost reperaţi şi luaţi în urmărire.

De pe bancheta din spate, Hassan azvîrlea în afară bucăţele de aluminiu, menite să zăpăcească semnalele emise din cabina de control. În acelaşi timp, asculta în căşti comunicaţiile care aveau loc pe frecvenţele armatei. Dacă totuşi vreunul dintre cei din cabina de control ar fi reuşit să transmită vreun mesaj, cerînd ajutor, fie chiar şi prin telefon, planul lor prevedea să aterizeze imediat şi să se împrăştie. În acest caz, aveau să pornească, fiecare pe cont propriu, spre una din cele două case conspirative sigure, situate în sudul Anatoliei, nu departe de graniţa cu Siria, şi aflate în proprietatea unor simpatizanţi kurzi.

Elicopterul ţîşni din nou pe deasupra barajului. Încă o dată, proiectilele puternicului tun mînuit de Mahmud muşcară din centrul barajului. Aşchii de stîncă zburau care încotro sub loviturile năprasnice. Atacul nu viza să slăbească structura de rezistenţă, ci doar să facă loc pachetului aflat între picioarele lui Ibrahim.

Acum, cînd deznodămîntul era aproape, Ibrahim deschise fermoarul rucsacului, pentru a se convinge că totul era în ordine. Privi în jos la cele patru batoane de dinamită prinse laolaltă cu bandă izolatoare şi conectate la un declanşator. Îşi trecu degetele de-a lungul fiecărei sîrmuliţe şi pipăi fiecare siguranţă, verificînd atent conexiunile. Toate erau în regulă. Fiecare piesă a ansamblului era fixată la locul ei, în interiorul rucsacului, nimic nu avea să se mai clintească din loc din momentul în care pachetul avea să fie aşezat în locul pregătit printre bolovanii sfîşiaţi de tirul lui Mahmud.

Walid coborî elicopterul pînă la numai treizeci de centimetri de baraj. Ibrahim sări afară, aşeză pachetul în cea mai largă dintre crevase şi porni cronometrul, fixîndu-l pentru un interval de

un minut. Apoi urcă din nou la bord şi elicopterul se îndepărtă cu viteză.

Tînărul sirian îşi scoase ochelarii de soare şi privi în urmă. Văzu undele scăldate în soare ale apelor lacului, păsări plonjînd în căutarea peştilor şi un cer neobişnuit de albastru. Apoi, pe neaşteptate, liniştea fu spulberată.

Ibrahim clipi des, orbit de flăcările portocalii ale exploziei înălţate din centrul barajului. Unda de şoc îi ajunse din urmă o clipă mai tîrziu, făcînd elicopterul să tremure din toate încheieturile. Hassan şi Mahmud întoarseră şi ei capul, exact la timp pentru a vedea cum uriaşa structură din piatră se plia la mijloc, înspre exterior. Zidul se năruia, iar apele se revărsară peste marginile barajului, preschimbînd în aburi fierbinţi flăcările exploziei. Valul uriaş luă cu sine bolovanii dislocaţi, aruncîndu-i la vale. Potopul adînci spărtura provocată de explozie într-un V gigantic, cu vîrful apropiat de temelia barajului. Apele lacului ţîşneau prin spărtură, spălînd miezul argilos al digului şi măturînd arborii din vale. Aburii se risipiră curînd, permiţîndu-le să vadă cum brizanţii înspumaţi luară pe sus cabina de control, purtîndu-i rămăşiţele sfărîmate în torentul năvalnic de la poalele barajului.

Zgomotul diluviului invadă cabina elicopterului, acoperind huruitul elicelor. Ibrahim nu-şi auzi nici măcar urletul instinctiv de triumf. Îl văzu pe Mahmud înălţînd laude lui Allah, dar nu-i auzi spusele.

În timp ce elicopterul se repezea spre sud, pe deasupra apelor care năvăleau cu zgomot de tunet, Hassan se aplecă şi-l bătu pe umăr pe Walid. Pilotul întoarse capul. Hassan îşi ridică mîna, cu palma deschisă în jos, apoi şi-o mişcă înainte, după care ridică două degete. Se apropiau două avioane de vînătoare.

Hassan era furios. Elicopterul zburase tot timpul la joasă altitudine, neputînd să fie recepţionat de staţiile radar şi, din cîte reuşise să-şi dea seama, cei din cabina de control nu apucaseră să transmită nimic. Şi totuşi, Forţele Aeriene reuşiseră, într-un fel sau altul, să afle de cele întîmplate aici.

– Îmi pare rău, frate! strigă Hassan

– Să nu-ţi pară rău! îi răspunse Walid, ridicînd mîna. Ne-am aşezat soarta în mîinile Domnului! Stă scris: „Cel ce-şi părăseşte ţara pentru a împlini porunca lui Dumnezeu îşi va afla, de va fi nevoie, destule locuri de adăpost".

În ciuda entuziasmului manifestat de ceilalţi tovarăşi ai săi, Hassan nu păru a fi cîtuşi de puţin liniştit de spusele liderului lor. Dar misiunea fusese îndeplinită cu succes, iar locurile lor în Paradis erau de-acum rezervate.

Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu era dispus să renunţe la luptă. În timp ce Walid pilota elicopterul pe deasupra apelor umflate de viitură ale Eufratului, Mahmud se apucă să-şi încarce tunul cu muniţie. Ibrahim se întoarse şi el către stînga, spre a-i da o mînă de ajutor. Lăsînd la o parte Paradisul pregătit să-i primească, aveau să se bată pînă la capăt pentru a-şi salva vieţile şi pentru privilegiul de a continua să împlinească poruncile lui Allah în această lume.

Deodată, Walid clătină din cap, strigînd:

– *Saa-Hib!* Prietene! Nu-i nevoie să te mai osteneşti!

Mahmud se aplecă înspre Walid, răspunzîndu-i pe acelaşi ton ridicat:

– Nu e nevoie? Dar cine va lupta în locul nostru?

– Cel ce va stăpîni în Ziua Judecăţii va veghea asupră-ne! replică Walid.

Ibrahim ridică privirea spre Mahmud. Amîndoi credeau în Allah şi aveau încredere în Walid. Nici unul dintre ei n-ar fi fost însă dispus să creadă că Domnul avea să-şi pogoare atotputernica mînă spre a-i apăra de turci.

– Dar, Walid..., începu Mahmud.

– Aveţi încredere în mine! îi ceru acesta. Vă promit că veţi privi apusul soarelui dintr-un loc sigur.

În timp ce Walid îşi vedea de pilotaj, urmărindu-şi nepătrunsul ţel, Ibrahim cîntări în gînd şansele pe care le aveau de a supravieţui. Cea mai apropiată bază a Forţelor Aeriene ale Turciei era situată la trei sute douăzeci de kilometri spre vest. Călătorind cu viteza maximă de croazieră, avioanele de vînătoare – după toate probabilităţile, maşinării ale morţii produse de americani, Phantom-uri – aveau să ajungă în locul în

care se aflau ei acum în douăzeci de minute. Iar elicopterul avea să fie încă departe de graniţa siriană. Din vremea cînd făcuse parte din Forţele Aeriene, ştia că fiecare dintre reactoare era înarmat, aproape sigur, cu opt rachete detectoare de căldură Sidewinder amplasate sub fiecare aripă. Oricare dintre aceste rachete ar fi fost de-ajuns pentru a distruge elicopterul cu mult înainte ca ei să fi auzit zgomotul avioanelor sau să le fi văzut. Şi, era convins de asta, turcii nu aveau să ezite să tragă, pentru a-i împiedica să părăsească spaţiul lor aerian.

Dar Phantom-urile n-aveau decît să vină, îşi zise Ibrahim, întorcîndu-şi privirea dinspre fratele său. Barajul Atatürk, mîndria turcilor, zăcea în ruine. Eufratul avea să curgă la fel ca-n vremurile de odinioară, iar sirienii aveau să aibă parte de mai multă apă pentru nevoile lor. Cale de zece de kilometri în aval, o mulţime de oraşe aveau să fie inundate. Satele din amonte, care depindeau de apa lacului de acumulare pentru a-şi întreţine recoltele, aveau să fie lipsite de aceasta. Resursele guvernului provenite din această regiune aveau să fie puse la grea încercare.

Întorcîndu-se pentru a privi în urmă, spre vîrtejul de ape, Ibrahim îşi aminti de un pasaj din Coran:

„Faraonul şi războinicii săi s-au purtat cu aroganţă şi nedreptate în ţară, închipuindu-şi că nu aveau să fie niciodată chemaţi în faţa Noastră. Dar Noi l-am luat, cu tot cu războinicii săi, şi l-am azvîrlit în apele mării. Luaţi aminte la soarta ce-i aşteaptă pe răufăcători!"

Asemenea conducătorilor Egiptului, asemenea păcătoşilor înecaţi în potopul lui Noe, turcii fuseseră pedepsiţi prin supliciul apei. Pentru o clipă, Ibrahim îşi simţi ochii umplîndui-se de lacrimi, la gîndul măreţiei a ceea ce tocmai fusese înfăptuit. Indiferent ce suferinţe îl aşteptau de-acum înainte, ele nu puteau decît să-i întărească puterea convingerilor care îi umpleau acum mintea.

12

Luni, ora 9:59, Washington, D.C.

Bob Herbert îşi împinse scaunul rulant în biroul lui Paul Hood.

– Ca de obicei, Mike a avut dreptate, rosti ofiţerul de contrainformaţii. BNR-ul a confirmat supoziţia sa: barajul Atatürk a fost grav avariat.

Hood expiră, îngîndurat. Se întoarse spre computer şi tastă un singur cuvînt: „Afirmativ". Adăugă acest cuvînt mesajului de urgenţă purtînd codul Alarmei Roşii, scris la ora 9 şi 47 de minute şi conţinînd evaluarea iniţială a lui Mike Rodgers. Trimise apoi prin e-mail acest mesaj generalului Ken Vanzandt, noul comandant al Statelor Majore Reunite. Îl copie, trimiţîndu-l secretarului de Stat Av Lincoln, secretarului Apărării Ernesto Colon, directorului CIA Larry Rachlin şi consilierului prezidenţial pentru Siguranţa Naţională Steve Burkow.

– Cît de aproape se află CRC-ul de regiunea afectată? vru să afle Hood.

– Oamenii noştri sînt la aproximativ optzeci de kilometri către sud-est, răspunse Herbert. În afara oricărui pericol.

– Eşti sigur de asta? insistă Hood. Ideile lui Mike despre dimensiunile unei zone-tampon nu sînt comune cu cele ale majorităţii.

– Nu l-am întrebat pe Mike, ci pe Phil Katzen, spuse Herbert. Phil a căpătat oarecare experienţă pe vremea inundaţiilor din 1993 din Midwest şi a făcut o serie de calcule rapide. Afirmă că, la o distanţă de optzeci de kilometri, zona de siguranţă e de aproximativ douăzeci şi cinci, treizeci şi cinci de kilometri. Phil e de părere că Eufratul va creşte cu aproximativ şapte metri pe tot teritoriul Siriei, pînă la lacul Assad. Sirienii nu vor fi afectaţi prea mult, regiunea străbătută de fluviu fiind în general pustie. Turcii din satele de pe malul fluviului vor fi însă grav afectaţi de inundaţii.

Darrell McCaskey sosi în timp ce Herbert îşi expunea părerea. Înalt şi subţire, în vîrstă de patruzeci şi opt de ani, McCaskey fusese agent al FBI, iar în prezent se ocupa de relaţiile Centrului de Comandă cu celelalte agenţii guvernamentale. Închise uşa fără să scoată o vorbă şi se rezemă de ea, ascultînd.

– Ce ştim despre făptaşi? întrebă Hood.

– Imaginile filmate din satelit arată un elicopter turcesc 500D părăsind locul dezastrului, spuse Herbert. În aparenţă, e vorba de elicopterul furat pazei de frontieră ceva mai devreme.

– Încotro se îndreaptă?

– Nu ştim, clătină din cap Herbert. Două avioane F-4 au pornit în căutarea elicopterului.

– În căutarea lui? se miră Hood. Credeam că l-am localizat deja prin satelit.

– Aşa e, încuviinţă Herbert. Însă, în intervalul scurs între recepţionarea a două imagini consecutive, aparatul a dispărut fără urmă.

– A fost doborît?

– Nu, răspunse Herbert. Turcii ne-ar fi anunţat.

– Poate, rosti Hood, cu subînţeles.

– Mă rog, spuse Herbert. Dar chiar dacă nu ne-ar fi dat de ştire că au doborît elicopterul, am fi reuşit să depistăm epava

acestuia. Nu-i însă nici urmă de elicopter, pe o rază de optzeci de kilometri din locul unde a fost reperat pentru ultima oară.

– Cum se poate una ca asta? exclamă Hood.

– Sincer să fiu, n-am idee, răspunse Herbert. Dacă în zonă ar exista peşteri cu o deschidere îndeajuns de largă, aş fi avansat ipoteza că agresorii au aterizat în interiorul uneia dintre ele. Continuăm să căutăm.

Hood era iritat. Spre deosebire de Mike Rodgers, nu-i plăcea să caute indicii şi să rezolve mistere. Bancherul din el prefera informaţiile complete, aşezate într-o ordine coerentă şi primite pe loc, de îndată ce erau solicitate.

– O să găsim elicopterul, urmă Herbert. Am cerut o analiză a ultimei imagini primite prin satelit, pentru a afla viteza şi direcţia exactă a aparatului 500D. De asemenea, am solicitat un studiu geografic al zonei. Vom încerca să găsim locul în care un elicopter s-ar putea ascunde, fie el o peşteră sau o vale adîncă şi îngustă.

– E-n ordine, îl aprobă Hood. Pînă atunci, trebuie să ne hotărîm ce facem cu CRC-ul. Îl lăsăm acolo sau nu?

– De ce nu? întrebă Herbert. Unitatea noastră a fost proiectată pentru misiunile de recunoaştere la faţa locului. Iar acum, întîmplător, se află exact la locul potrivit.

– Ai dreptate, dar mă îngrijorează mai mult siguranţa oamenilor noştri, spuse Hood. Dacă atacul ăsta e doar primul dintr-o serie mai lungă, CRC-ul s-ar putea dovedi vulnerabil. Adu-ţi aminte, sînt doar doi membri ai echipei de intervenţie, puşi să-i apere pe ceilalţi.

– Ar mai fi şi ofiţerul de la Siguranţa turcă, interveni McCaskey.

– Pare a fi un om valoros, confirmă Herbert. I-am studiat dosarul şi sînt convins că şi Mike l-a verificat.

– Asta înseamnă trei oameni, le atrase atenţia Hood. Doar trei.

– Plus generalul Michael Rodgers, care valorează el singur cît un pluton întreg, îi aminti Herbert, plin de respect. Oricum,

mă îndoiesc că Mike ar fi de acord să se lase evacuat tocmai acum. E genul de situaţie de dragul cărora trăieşte...

Hood se lăsă pe spate. Cariera militară a lui Rodgers includea două stagii consecutive în Vietnam, comanda unei brigăzi de blindate în Războiul din Golf şi dirijarea unei operaţiuni sub acoperire a echipei de intervenţie în Coreea de Nord. Rodgers nu avea să fugă din calea unor teroriştii care aruncaseră în aer un baraj.

– În privinţa asta, ai perfectă dreptate, recunoscu Hood. Mike va prefera să rămînă acolo. Dar nu el e cel care va trebui să hotărască. Mai sînt implicaţi şi Mary Rose, Phil şi Lowell, care sînt civili, nu militari. Ah, ce-aş vrea să ştiu dacă atacul a fost un incident izolat sau prima parte dintr-un plan mai amplu!

– În mod evident, vom şti mult mai multe atunci cînd vom afla cine e răspunzător de distrugerea barajului, fu de părere McCaskey.

– Daţi-mi măcar un indiciu, ceru Hood. Cine credeţi voi c-ar fi putut pune la cale aşa ceva?

– M-am consultat cu cei de la CIA, i-am întrebat pe responsabilii Siguranţei Turceşti şi am cerut părerea Mossadului, spuse McCaskey. Toţi spun că nu poate fi vorba decît fie de sirieni, fie de fundamentaliştii islamici turci. Amîndouă ipotezele au argumente solide. Fundamentaliştii islamici vor cu disperare să slăbească legăturile Turciei cu Israelul şi cu ţările occidentale. Atacînd infrastructura, ar împovăra populaţia, făcînd-o să se întoarcă împotriva guvernului.

– Dacă aşa stau lucrurile, va trebui să ne mai aşteptăm şi la alte atacuri, deduse Hood.

– Corect, încuviinţă McCaskey.

– Da, dar eu nu aş merge pe varianta asta, spuse Herbert. Fundamentaliştii sînt, din păcate, îndeajuns de puternici în Turcia, încă de pe-acum. De ce ar încerca să capete prin mijloace de forţă ceea ce ar putea obţine oricum la alegeri?

– Fiindcă şi-au pierdut răbdarea, sugeră McCaskey. Sînt finanţaţi de iranieni, iar Teheranul îi presează, cerînd rezultate concrete.

– Iranul şi-a trecut deja Turcia pe lista lozurilor cîştigătoare, replică Herbert. Nu mai e decît o chestiune de timp. Marele lor punct de interes e acum Bosnia. I-au aprovizionat din plin pe bosniaci cu armament şi consilieri militari, în timpul războiului din Balcani. Iar consilierii respectivi nu numai că au rămas pe loc, ci au şi început să se înmulţească, precum iepurii. E şansa fundamentaliştilor de a pătrunde în inima Europei. Cît priveşte Turcia, Teheranul va lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul firesc.

– Nu şi dacă Turcia va continua să se bazeze tot mai mult pe sprijinul militar israelian şi pe ajutoarele financiare şi informaţiile furnizate de Statele Unite, replică McCaskey. Iranul nu vrea să se trezească în coastă cu o fortăreaţă americană.

– Cum rămîne cu sirienii? interveni Hood.

McCaskey şi Herbert se contraziceau întotdeauna, cu patimă, dar şi cu respect. Darrel Consens şi Bob Instinct Primar, îi poreclise odinioară psihologul Liz Gordon. Acesta era, de altfel, motivul care îl determinase pe Hood să-l invite pe McCaskey în biroul său, de îndată ce Bob Herbert îl sunase, anunţîndu-l că avea noutăţi despre atac. Prins în focul încrucişat al replicilor celor doi, Hood sfîrşea întotdeauna prin a-şi forma o părere clară despre situaţia în cauză; în compensaţie, trebuia să îi tempereze întotdeauna, pentru ca discuţia să nu se transforme într-o dezbatere pe teme de politologie.

– În cazul sirienilor, există două posibilităţi, urmă McCaskey. Teroriştii ar putea fi extremişti sirieni, convinşi că Orientul Mijlociu trebuie să se transforme într-o Sirie Mare...

– Ceea ce n-ar fi o noutate, vezi cazul Libanului, rosti Herbert plin de amărăciune.

Hood încuviinţă din cap. Ofiţerul de contrainformaţii îşi pierduse soţia şi picioarele în atentatul terorist de la ambasada americană din Beirut, în 1983.

– Corect, îl aprobă şi McCaskey. O a doua posibilitate, cea mai plauzibilă, ar fi ca atacatorii barajului să fi fost kurzi sirieni.

– Mai mult ca sigur sînt kurzi, întări Herbert, încrezător. Extremiştii sirieni nu fac un pas fără aprobarea armatei, iar armata primeşte ordine de la însuşi preşedintele Siriei. Dacă

guvernul sirian ar dori să deschidă ostilitățile împotriva Turciei, ar proceda altfel.

– Cum altfel? întrebă Hood.

– Ar acționa așa cum acționează toate națiunile agresoare, spuse Herbert. Ar începe manevre militare la frontieră, ar masa trupe acolo și ar provoca un incident menit să-i atragă pe turci în capcană. Sirienii nu ar pune piciorul pe teritoriul Turciei nici în ruptul capului. După cum spun militarii, le place să „primească". Tactica asta datează din 1967, cînd tancurile israeliene au trecut frontiera în cea de-a treia zi a Războiului de Șase Zile. Apărîndu-și teritoriul național, sirienii se plasează în postura eroică a unor luptători pentru libertate, nu în cea a unor agresori. E o strategie care le aduce sprijinul celorlalte națiuni arabe.

– În plus, adăugă McCaskey, cu excepția anului 1967, sirienii preferă să lupte în războaiele altora. Au dat arme Iranului pentru a lupta împotriva Irakului în 1982, i-au lăsat pe libanezi să se lupte între ei vreme de cincisprezece ani de război civil, apoi au intervenit și au instalat un regim-marionetă. Cam așa acționează.

– Așadar, ești de acord cu mine? întrebă Herbert, privind semnificativ spre McCaskey.

– Nu, rînji McCaskey. Tu ești de acord cu mine.

– Presupunînd că Bob are dreptate, ce motive ar avea kurzii să atace un obiectiv turcesc? întrebă Hood. De unde știm că nu au acționat ca agenți ai Damascului? S-ar putea ca ei să fi fost trimiși în Turcia pentru a arunca mănușa.

– Kurzii sirieni ar ataca mai degrabă Damascul, nu Turcia, clătină din cap Herbert. Urăsc regimul aflat la putere în prezent.

– De asemenea, kurzii au prins curaj, urmînd exemplul palestinienilor, completă McCaskey. Vor să aibă un stat al lor.

– Dar nici măcar asta n-ar fi de natură să instaureze pacea, spuse Herbert. Sînt musulmani sunniți și refuză să se amestece cu musulmanii șiiți și cu restul populației. Ăsta e motivul pentru care luptă în Turcia, în Irak și în Siria. Dar, dacă sunniții s-ar aduna într-un Kurdistan, cele patru facțiuni rivale – hanafiții,

malikiţii, şafiţii şi hanbaliţii – ar începe deîndată să se lupte între ele.

– Poate că nu, opină McCaskey. Şi între evrei există destule diferenţe de opinie, dar coexistă în pace pe teritoriul Israelului.

– Da, fiindcă din punct de vedere religios, opiniile evreilor coincid în mare măsură, argumentă Herbert. Politica este, mai degrabă, cea care îi desparte. În cazul sunniţilor însă diferenţele de opinie în domeniul religiei sînt fundamentale.

Hood se aplecă în faţă.

– Kurzii sirieni ar acţiona singuri, sau ar consimţi să se alieze cu alţi kurzi naţionalişti?

– Bună întrebare, remarcă McCaskey. Dacă în spatele aruncării în aer a barajului se află într-adevăr kurzii, acţiunea asta ar fi cea mai ambiţioasă din cîte au întreprins pînă în prezent, adică atacuri asupra unor depozite de armament sau un război de gherilă împotriva patrulelor de frontieră. După părerea mea, pentru a duce la bun sfîrşit o acţiune de o asemenea anvergură, ar fi avut nevoie de sprijinul kurzilor turci, care luptă împotriva propriului guvern de mai bine de cincisprezece ani, din bazele lor secrete din est.

– Şi ce speră să obţină kurzii sirieni, alăturîndu-se lor? întrebă Hood.

– Destabilizarea regiunii, replică Herbert. O confruntare între Siria şi Turcia ar permite unificarea kurzilor din cele două ţări, care ar deveni, în aceste circumstanţe, o putere reală în regiune.

– Nu numai în aceste circumstanţe, supralicită McCaskey. Să presupunem că s-ar folosi de prilejul războiului pentru a traversa după bunul lor plac frontiera dintre Turcia şi Siria. S-ar infiltra în sate şi oraşe, ar împînzi munţii şi şi-ar stabili tabere temporare în deşert. Ar avea posibilitatea să poarte un război de gherilă de neoprit, vreme de ani de zile, la fel ca în Afganistan.

– Ori de cîte ori presiunile ar deveni prea puternice în vreuna dintre cele două ţări, s-ar strecura peste graniţă, în cealaltă. Sau, la nevoie, s-ar alătura kurzilor din Irak, atrăgînd şi această ţară în război. Vă puteţi imagina cum ar arăta un război purtat

între astea trei naţiuni? Cît timp credeţi c-ar trece pînă la dezlănţuirea unor atacuri cu arme chimice şi chiar nucleare? Cît timp le-ar trebui Siriei şi Irakului pînă să-şi dea seama că Israelul furnizează arme kurzilor...

– Ceea ce se şi întîmplă, de cîţiva ani buni, sublinie McCaskey.

– ...Şi s-ar apuca să bombardeze Israelul?

– În cele din urmă, cînd se va hotărî în sfîrşit semnarea unui tratat de pace, kurzii vor fi în mod necesar chemaţi să participe, pentru ca înţelegerea să îşi aibă rostul, îşi continuă McCaskey raţionamentul. Prin urmare, kurzii vor primi ceea ce-şi doresc, un teritoriu naţional, turcii vor îmbrăţişa ideile fundamentaliste, iar cei care vor avea de pierdut din toate astea vor fi Statele Unite şi însăşi ideea de democraţie.

– Dacă se va ajunge vreodată la semnarea unui tratat de pace, rosti Herbert, pe un ton dubitativ. Vorbim acum despre dezlănţuirea unor animozităţi vechi de mii de ani. Dacă acest duh rău scapă din sticla în care a fost ţinut prizonier, nu ştiu cum va mai putea fi silit să intre la loc.

Hood începea să înţeleagă. De asemenea, era pe deplin conştient că nu Centrului de Comandă îi revenea sarcina stabilirii unei strategii în cazul unui război în Orientul Mijlociu. Misiunea lor era de a detecta situaţiile „fierbinţi" şi de a împiedica deteriorarea situaţiei, în cazul în care acestea evoluau înspre statutul de „crize". O evoluţie ulterioară le transforma în probleme de politică externă, a căror rezolvare revenea Casei Albe. Într-o astfel de eventualitate, preşedintele avea să îi anunţe ce aveau de făcut pe mai departe şi unde li se va cere să intervină. Acum se confruntau cu o întrebare în aparenţă simplă: ce era de făcut pentru gestionarea acestei potenţiale situaţii de criză?

Hood se întoarse către tastatură şi luă legătura cu asistentul său executiv, Stephen „Bugs" Benet. O clipă mai tîrziu, chipul tînăr al acestuia îşi făcu apariţia pe ecran.

– Bună dimineaţa, Paul, rosti Bugs, iar vocea sa calmă răsună în difuzoarele montate de-o parte şi de cealaltă a monitorului.

– 'Neaţa, Bugs, răspunse Hood. Vrei, te rog, să-mi faci legătura cu Mike Rodgers? Îl găseşti la CRC.

– Imediat, încuviinţă Bugs, iar imaginea lui se şterse de pe ecran.

Hood ridică privirea spre Herbert.

– Ce crezi că ar putea face Mike pentru a da de urma elicopterului dispărut?

– Acelaşi lucru pe care-l facem şi noi, răspunse Herbert. Nu-i rămîne decît să analizeze datele pe care le recepţionează. Se află într-o poziţie privilegiată pentru a supraveghea comunicaţiile din regiune, aşa încît sînt convins că s-a apucat deja să o facă. În mod cert, va urma toate protocoalele pe care le-a stabilit pentru Centrul Regional.

– Care este standardul de siguranţă minim pe care l-aţi stabilit pentru CRC? întrebă Hood.

– Doi membri ai echipei de intervenţie, cînd dispozitivul se află în deplasare pe teren, răspunse Herbert. De atît dispun şi acum oamenii noştri.

Chipul lui Bugs se ivi din nou pe ecran.

– N-am putut să iau legătura cu generalul Rodgers, spuse el. A plecat în recunoaştere pe teren.

Hood se încruntă. Îl cunoştea îndeajuns de bine pe general pentru a şti că expresia lui Bugs era doar un eufemism.

– Încotro a plecat?

– Mary Rose mi-a spus că a pornit acum zece minute, împreună cu colonelul Seden, îi răspunse Bugs. Au luat motocicleta ofiţerului turc.

– Aoleu! exclamă Herbert.

– Şi nu-l poţi contacta pe general nici pe telefonul celular? întrebă Hood.

– Mary Rose a vorbit cu generalul la cinci minute după plecarea acestuia, pentru a verifica funcţionarea legăturilor. Contactul prin satelit s-a realizat în bune condiţii, dar el i-a cerut să nu fie sunat decît în caz de urgenţă, pentru a nu risca interceptarea convorbirilor.

– În spațiile deschise, convorbirile sînt mult mai ușor de ascultat de către terțe persoane. Siguranța e nulă, confirmă Herbert.

Hood dădu din cap. În misiunile de tip militar, angajații Centrului de Comandă erau înzestrați în mod obișnuit cu aparatură de comunicații sigură, de tip TAC-SAT. Aveau asupra lor miniantene parabolice care permiteau conectarea în condiții de siguranță la rețeaua de comunicații prin satelit, fiind astfel în legătură directă cu Centrul de Comandă. Dar instalațiile de acest tip erau relativ masive. CRC-ul era dotat cu aparatura necesară, dar generalul Rodgers preferase, în mod evident, să nu se încarce inutil.

Hood era furios pe Rodgers și îngrijorat că acesta plecase fără să ia cu sine pe nici unul dintre membrii echipei de intervenție. Nu era însă posibil să îl trimită pe vreunul dintre cei doi aflați la CRC fără a compromite siguranța dispozitivului, și nici nu se îndura să-l recheme la bază pe general. Rodgers era un om chibzuit și nu încălcase nici o prevedere expresă a regulamentelor. Și, la urma urmei, Hood nu avea cum să ghicească intențiile adjunctului său aflat la cincisprezece mii de kilometri distanță.

– Mulțumesc, Bugs, rosti Hood. Rămîi în legătură cu CRC-ul și anunță-mă de îndată ce oamenii noștri vor afla ceva.

– 'Nțeles, șefule!

Hood decuplă monitorul și își îndreptă privirea către Herbert.

– Asta e! Se pare că Mike a plecat pe teren în recunoaștere nemijlocită.

Herbert apăsă distrat pe tastele telefonului celular atașat de brațul scaunului său rulant.

– Mda, e stilul lui, nu-i așa?

– De ce n-a luat cu el întreg CRC-ul? se miră McCaskey. Ar fi putut să se descurce mult mai bine, avînd la dispoziție toate facilitățile.

– Fiindcă știa că situația ar putea să devină periculoasă, fu de părere Hood. Doar îl cunoști pe Mike! Nu ar face nimic care

să primejduiască echipa sau dispozitivul. Şi asta e o idee care se potriveşte perfect stilului său.

Hood şi Herbert schimbară priviri semnificative. Şeful contrainformaţiilor închise ochii şi dădu din cap.

– Dau eu de urma lui, spuse Herbert, formînd numărul BNR-ului. Să vedem dacă Viens va fi în stare să lase deoparte orice altceva şi să ne furnizeze o imagine clară prin satelit a lui Rodgers al Arabiei.

– Mulţumesc, spuse Hood, apoi ridică ochii spre McCaskey.

– La fel ca de obicei? întrebă McCaskey.

Hood încuviinţă. Colegul său cunoştea procedurile. Dacă o grupare avea să revendice atacul, McCaskey avea misiunea să verifice informaţiile care ar fi putut fi furnizate de celelalte agenţii sau de omologii săi de peste hotare. Dacă se dovedea că afirmaţia era falsă, următorul pas cerea descoperirea celui care se ascundea în spatele ei. Modul de acţiune al agresorilor avea să fie transformat într-un algoritm şi introdus într-un computer, pentru a se putea realiza o anticipare a posibilelor acţiuni ulterioare. În continuare, McCaskey avea să determine dacă un viitor atac ar putea fi prevenit pe cale diplomatică, dacă făptaşii nu aveau să dea înapoi decît în faţa unei riposte armate şi care ar fi putut fi următoarele ţinte potenţiale.

– Cere-i şi părerea lui Liz, sugeră Hood.

McCaskey încuviinţă şi ieşi. Profilurile psihologice ale teroriştilor din Orientul Mijlociu erau deosebit de importante în astfel de situaţii. Dacă aceştia aveau doar motivaţii politice pentru acţiunile lor, era destul de puţin probabil să fie dispuşi să recurgă la acţiuni sinucigaşe. În această eventualitate, paza aeriană şi terestră împotriva atacurilor avea să fie mai uşor de realizat. Dacă motivaţiile lor erau în egală măsură politice, cît şi religioase, cum era cazul majorităţii kurzilor, aceştia aveau să fie nu doar dispuşi, ci de-a dreptul onoraţi să-şi dea viaţa. Atunci, atacurile puteau să vină din orice direcţie. Atentatorii puteau să-şi îndese şase sau opt batoane de dinamită la centură şi să sară în aer o dată cu obiectivul vizat. Sau, pe de altă parte, puteau să se strecoare la ţintă avînd în spinare un rucsac plin cu explozibil

plastic, conectat la două baterii şi la un întrerupător plasat în buzunarul de la pantaloni al teroristului-kamikaze, permiţîndu-i să declanşeze explozia oriunde şi oricînd. Erau genul de atacuri împotriva cărora protecţia era practic imposibilă, iar tratativele cu teroriştii nu duceau la nici un rezultat. Faptul cel mai frustrant, într-o astfel de situaţie, era că un singur terorist era capabil să producă mai multe pagube decît o întreagă grupare. Un individ acţionînd pe cont propriu avea o libertate tactică absolută şi posibilitatea acţiunii prin surprindere.

Herbert închise telefonul.

– Viens e de partea noastră, anunţă el. Mi-a spus că va putea să dispună de satelitul 30-45-3 peste vreo zece minute, după ce vor termina cei de la Departamentul Apărării. E o maşinărie veche, fără facilităţi de observare în infraroşu, dar ne va putea furniza imagini clare pe timp de zi.

Indicativul 30-45-3 se referea la cel de-al treilea satelit care supraveghea longitudinile situate între treizeci şi patruzeci şi cinci de grade la est de meridianul de referinţă. Adică exact regiunea care includea teritoriul Turciei.

– Viens e un tip dat naibii, spuse Hood.

– E cel mai bun, încuviinţă Herbert, întorcîndu-şi scaunul, îndreptîndu-se spre uşă şi chicotind: Culmea, e în stare să mai facă şi haz de necaz, în legătură cu ancheta! Mi-a spus că s-au bătut atîtea cuie în sicriul său încă de pe-acum, încît s-a gîndit să-şi boteze departamentul Fecioara de Fier.

– Nu vom îngădui Congresului să-i închidă capacul, promise Hood.

– E un sentiment nobil, Paul, dar mă tem că va fi destul de dificil de pus în aplicare.

– Îmi plac situaţiile dificile, Bob, răspunse Hood, surîzînd şters. De-aia mă aflu aici.

Herbert întoarse capul, în timp ce deschidea uşa.

– *Touché!* exclamă el.

Îi făcu cu ochiul lui Hood şi ieşi cu scaunul rulant pe coridor.

13

Luni, ora 17:55, Oguzeli, Turcia

Ibrahim şi radio-operatorul Hassan rămăseseră în picioare, în bătaia vîntului cîmpiei, în vreme ce Mahmud îngenunchease între ei. Cei doi purtau pe umeri puşti semiautomate Samopal, de fabricaţie cehoslovacă, iar în tocurile de la centură cîte un cuţit de vînătoare şi un revolver Smith & Wesson, calibrul 38.

Ibrahim ţinea în mînă şi armele lui Mahmud, care-şi plecase fruntea în ţărînă. Pe obrajii fratelui mai vîrstnic se prelingeau lacrimi, iar vocea îi tremura, în timp ce recita versete din Coran.

– „Va trimite paznici care să vegheze asupra voastră, luîndu-vă sufletele atunci cînd moartea va pune stăpînire pe voi..."

Cu numai cîteva minute mai devreme, Walid aterizase pe acest platou pietros şi le ceruse celor trei pasageri ai săi să coboare, cu tot ce aveau la ei. Îi dăduse lui Mahmud inelul de aur pe care îl purta, încrustat cu efigia a două săbii încrucişate deasupra unei stele, inelul care îl identifica drept conducător al grupului. Apoi decolase, îndreptînd elicopterul în direcţia din care veniseră, către apele învolburate ale viiturii. Repezindu-se cu viteză într-acolo, pilotase aparatul de zbor direct în vîltoarea care îl înghiţise pe dată. Un gheizer de spumă şi aburi marcase, pentru cîteva clipe, locul morţii sale. Apoi, cei trei

supraviețuitori îngroziți priviseră cum rămășițele sfărîmate ale elicopterului erau duse de valuri.

Walid se sacrificase, distrugînd elicopterul, deoarece numai așa putea să scape de supravegherea radarelor turcești. Era singura soluție care putea împiedica doborîrea elicopterului de către inamic. Singura cale de a-i proteja pe ceilalți, pentru ca ei să poată continua îndeplinirea importantei misiuni a Partidului Muncitorilor din Kurdistan.

Mahmud sfîrși rugăciunea, dar rămase în genunchi. Cu glasul blînd, marcat de suferință, întrebă:

– De ce tocmai tu, Walid? Erai conducătorul nostru, sufletul nostru.

– Mahmud, patrulele vor ajunge în curînd aici, rosti Ibrahim. Trebuie să plecăm.

– Ai fi putut să-mi arăți cum se pilotează elicopterul, își continuă el litania. Viața mea nu era la fel de importantă ca a ta. Cine ne va conduce de-acum?

– Mahmud! insistă Ibrahim. *Min fadlak!* Te rog! Tu o să fii conducătorul nostru. Ție ți-a încredințat inelul.

– Da, încuviință Mahmud. O să vă conduc. A fost ultima dorință a lui Walid. Au mai rămas destule de făcut.

Ibrahim nu mai citise niciodată atîta tristețe și atîta ură, concentrate pe chipul fratelui său. Un gînd trecător îi șopti că, poate, și această furie fusese unul dintre scopurile sacrificiului lui Walid. Să aprindă focul urii în ochii și în sufletele soldaților săi.

Cînd, în sfîrșit, Mahmud se ridică, Ibrahim îi întinse revolverul Parabellum și o altă armă de mînă, de calibrul 38.

– Îți mulțumesc, frate, rosti Mahmud.

– Hassan spune că putem ajunge la Sanliurfa pînă la căderea întunericului, zise Ibrahim încrezător. Dacă e necesar, ne putem ascunde la poalele dealurilor. Pe de altă parte, regiunea e îndeajuns de intens circulată. Poate capturăm o mașină sau un camion.

Mahmud se întoarse către Hassan, care rămăsese la cîțiva pași distanță și aștepta plin de respect.

– Nu ne ascundem, declară el răspicat. Ne-am înțeles?

– *Aywa!* răspunseră ceilalți doi într-un glas.

– Ia-o înainte, Hassan, îi ceru Mahmud. Și fie ca Sfîntul Profet să ne călăuzească pașii către casă... și către casele dușmanilor noștri!

14

Luni, ora 18:29, Oguzeli, Turcia

Înainte de a veni în Orientul Mijlociu, Mike Rodgers se pregătise aşa cum proceda de fiecare dată înaintea unei misiuni. Se documentase, citind despre regiunea respectivă. Ori de cîte ori era posibil, studia scrierile altor militari referitoare la ţara sau poporul în cauză. În timpul războiului din Golf, citise cartea lui T.E. Lawrence, *Cei şapte stîlpi ai înţelepciunii* şi reportajul lui Lowell Thomas, *Cu Lawrence în Arabia*. Erau două perspective diferite asupra aceleiaşi ţări, văzută de acelaşi om. De astă dată, recitise memoriile generalului Charles Gordon, poreclit „Chinezul din Khartoum", şi răsfoise o antologie de texte despre deşert. În minte îi rămăsese un citat din Lawrence – D.H., scriitorul, iar nu T.E., soldatul – care vorbea despre deşert ca despre „ţinutul de nimeni stăpînit vreodată". Lui Rodgers îi plăcuse la nebunie acea metaforă.

Asemenea regiunilor polare, deşertul putea fi cucerit temporar, dar nu stăpînit. Spre deosebire de zona arctică însă, unde gheţurile puteau fi oricînd topite pentru a obţine apă, iar solul era relativ solid, permiţînd înălţarea unor construcţii, deşertul era mult mai capricios. Cînd îngheţat, cînd fierbinte ca iadul. Bîntuit

de un vînt sălbatic într-o clipă, iar în următoarea stăpînit de un calm de moarte. Pentru a supraviețui aici, apa și adăpostul sigur nu erau suficiente; aveai nevoie și de hotărîre. Spre deosebire de Arctica și de Antarctica, călătorii nu veneau în deșert cu avionul sau cu vaporul, pentru a înainta spre interior doi-trei kilometri, pentru a face cîteva poze sau pentru a colecta mostre, plecînd imediat după aceea. Încă din vechime, cînd numai caravanele de cămile traversau aceste regiuni pustii, un călător sosit în deșert avea, în mod clar, intenția de a-l străbate de la un capăt la altul. Aici, în aceste ținuturi înalte și aride, unde nisipul alterna cu pămîntul crăpat de arșiță, unde înaintarea nu se măsura în kilometri, ci în metri, călătorul avea nevoie nu doar de curaj, ci și de noroc.

Mulțumită radiocomunicațiilor și transporturilor motorizate, traversarea deșertului și a întinderilor nedesțelenite ale Turciei nu mai însemna purgatoriul care fusese în urmă cu un veac. Existau însă, chiar și acum, porțiuni de drum în care dezolarea era copleșitoare. După o jumătate de oră de călătorie pe șaua motocicletei colonelului Seden, Rodgers observă că pînă și roiurile de insecte se răriseră, dispărînd în cele din urmă cu totul.

Rodgers se înclină, apucînd marginile șeii puternicului Harley. Vîntul îi trimitea săgeți tăioase în părul tuns scurt ce începuse să încărunțească și îi apăsa umerii cu puterea dublată de viteza motocicletei. Aruncă o privire pe cadranul busolei încastrate în bord, chiar deasupra tahiometrului. Păstraseră direcția inițială, spre locul în care fusese reperat pentru ultima oară elicopterul, înaintînd în paralel cu perimetrul exterior al diluviului. Își privi ceasul. În cel mult douăzeci de minute aveau să ajungă la locul cu pricina.

Soarele coborîse dincolo de culmile dealurilor, iar lumina lui se risipea văzînd cu ochii. Într-un interval de cîteva minute, bolta cerească se umplu de stele, mai multe decît îi fusese vreodată dat lui Rodgers să vadă.

Colonelul Seden întoarse capul.

– Ne apropiem de zona de cîmpie! strigă el. Sînt drumuri de pămînt de-aici încolo. Nu sînt prea des circulate, dar măcar nu vom fi zgîlţîiţi în asemenea măsură.

Acestea erau primele cuvinte pronunţate de Seden de cînd porniseră la drum. Pe Rodgers nu-l deranja asta, nefiind nici el prea vorbăreţ din fire.

– De zgîlţîit, eşti zgîlţîit la bordul unei vedete rapide cînd e marea agitată, îi răspunse Rodgers, strigînd la rîndul său pentru a se face auzit. Acum e în regulă.

– Nu ştiu dacă vă vine să credeţi, dar temperatura din această regiune coboară pînă aproape de zero grade înaintea zorilor, urmă Seden. Iar din octombrie şi pînă în mai drumurile sînt impracticabile din cauza zăpezii!

Rodgers reţinuse acest paradox, din lecturile sale. Un singur lucru nu se schimba niciodată în această parte a globului. Nu vînturile deşertului, nisipurile ori frontierele, şi nici interesele locale sau internaţionale care transformaseră Orientul Mijlociu într-un cîmp de bătălie, ci religia şi ceea ce oamenii din partea locului erau dispuşi să înfăptuiască în numele ei. Încă din zilele sumerienilor conduşi de preoţi, a căror civilizaţie înflorise în Mesopotamia inferioară cu cinci mii de ani înainte de Cristos, aceştia fuseseră oricînd gata să lupte mînaţi de convingerile lor religioase, să ucidă oameni şi animale deopotrivă şi chiar să-şi sacrifice vieţile fără şovăire.

Rodgers le înţelegea credinţa. Catolic din naştere şi prin vocaţie, credea în originea divină a lui Iisus. Ar fi fost oricînd dispus să ucidă pentru a-şi apăra dreptul la propria credinţă în Dumnezeu şi în Cristos. Pentru Rodgers, era un principiu echivalent cu cel al datoriei de a lupta pentru a apăra drapelul şi ţara pe care o iubea. Dar credinţa sa nu era intolerantă. Niciodată n-ar fi încercat să convertească pe alţii la credinţa sa altfel decît prin cuvinte.

Oamenii de-aici erau altfel. Vreme de şase mii de ani, îşi trimiseseră semenii într-o duzină de vieţi de apoi, populate de sute de zei. Nimic nu putea să le schimbe mentalitatea. Venind

aici, Rodgers nu spera decît să contribuie cel mult la menţinerea unui echilibru fragil.

Seden trecu dintr-o viteză în alta cînd motocicleta începu să urce panta unui deal. Rodgers urmări lumina farului săltînd anarhic pe drumul de pămînt bătătorit. Spre deosebire de zona pe care o traversaseră pînă acum, terenul era aici mai accidentat, presărat cu stînci şi pietriş.

– Drumul acesta ne va duce direct la... începu Seden.

Trupul colonelului fu smucit spre dreapta, cu o clipă înainte ca Rodgers să fi auzit împuşcătura. Seden căzu pe spate şi-l aruncă pe Rodgers din şa, în vreme ce motocicleta îşi continua înaintarea. Generalul se lovi puternic de pămînt şi se rostogoli. Seden rămase cîteva clipe agăţat de motocicleta care derapă pe o distanţă de cîţiva metri, înainte de a se opri.

Rodgers îşi simţea toată partea dreaptă a corpului arzînd. Braţul şi piciorul drept i se zdreliseră pe pietrele ascuţite ale drumului. La lumina farului motocicletei, care continua să ardă, Rodgers văzu că Seden nu se mişca.

– Domnule colonel! îl strigă el.

Seden nu-i răspunse. Luptînd cu durerea, Rodgers se ridică într-un cot şi începu să se tîrască într-acolo. Voia să-l tragă pe colonel la marginea drumului, înainte ca vreun vehicul care ar fi urcat panta să-i strivească. Înainte însă de a fi reuşit să se apropie îndeajuns, simţi apăsarea ţevii unei arme la baza gîtului. Îngheţă, ascultînd paşii care scrîşneau în praful drumului. Doi bărbaţi se apropiară de Seden, pentru a-l examina.

Turcul se mişcă, gemînd. Unul dintre cei doi agresori îl dezarmă şi îl trase la marginea drumului, în vreme ce tovarăşul său ridica motocicleta. Cel care se afla în spatele lui Rodgers îl prinse de guler şi îl tîrî şi pe el din drum, în spatele unei ridicături stîncoase.

Bărbatul apăsă ţeava armei în ceafa lui Rodgers şi spuse ceva în arabă. Aşadar, nu aveau de-a face cu nişte turci.

– Nu înţeleg, rosti Rodgers, fără ca glasul său să trădeze vreo urmă de teamă.

După modul de acţiune, agresorii lor păreau a fi teroriști deprinşi cu lupta de gherilă. Cei de felul lor nu suportau laşitatea şi refuzau să negocieze cu cei laşi.

– American? întrebă bărbatul din spatele său.

Rodgers se întoarse, pentru a-l putea privi în ochi.

– Da.

Bărbatul îl chemă pe unul dintre acoliţii săi pe nume Hasan, cel care se ocupase de motocicletă. Hasan avea o faţă îngustă, pometi foarte înalţi, ochi adînciţi în orbite şi un păr negru şi creţ, lung pînă pe umeri. Hasan ascultă un ordin dat în arabă, încuviinţă şi îl ridică pe Rodgers în picioare. Ţinîndu-şi pistolul lipit de grumazul acestuia, se apucă să-l percheziţioneze. Găsi portofelul generalului în buzunarul pantalonilor, iar din cele două buzunare ale cămăşii îi scoase telefonul celular şi paşaportul.

Documentele pe care le avea Rodgers asupra sa îl identificau drept Carlton Knight, membru al departamentului resurselor de mediu din cadrul Muzeului de Istorie Naturală din New York. Era de văzut însă dacă oamenii aceştia aveau să înghită o asemenea acoperire. Uniforma lui Seden demonstra limpede apartenenţa acestuia la Forţele Siguranţei Turce. Rodgers avea tot interesul să găsească o explicaţie plauzibilă a prezenţei sale acolo, în compania unui ofiţer turc de la Siguranţă.

Securitatea personală, se hotărî. La urma urmei, tocmai fuseseră atacaţi, nu?

Lăsînd alte considerente la o parte, Rodgers nu era cîtuşi de puţin convins că identificarea sa ca american avea să-i fie de folos. Unele grupări din Orientul Mijlociu îşi doreau simpatia opiniei publice americane, iar uciderea unui cetăţean al Statelor Unite nu era deloc în măsură să le-o aducă. Alţii, în schimb, năzuiau să obţină sprijinul extremiştilor arabi, iar uciderea unui american le-ar fi adus, în mod cert, o bilă albă. Dacă aceştia erau teroriştii care aruncaseră în aer barajul, era dificil de anticipat pe care dintre aceste atitudini aveau s-o adopte.

De un singur lucru era convins Rodgers. Motocicleta era, în mod evident, primul vehicul pe care îl reperaseră oamenii aceştia

– şi, din cauza revărsării apelor, avea să fie, aproape sigur, şi singurul care urma să treacă pe aici. Din această pricină se vedeau nevoiţi să profite la maximum de această unică ocazie.

Hasan aprinse o brichetă şi deschise paşaportul.

– Kuh-ni-git, silabisi el, citind fonetic şi îşi ridică privirea spre Rodgers: Ce cauţi aici?

– Am venit în Turcia pentru a studia cursul Eufratului, răspunse Rodgers. Cînd s-a prăbuşit barajul, am fost trimis de urgenţă în zonă. Mi s-a cerut o opinie privitoare la impactul ecologic pe termen scurt şi mediu al catastrofei.

– Ai venit cu el? întrebă Hasan.

– Da, încuviinţă Rodgers. Turcii îşi făceau probleme privind siguranţa mea.

Hasan îi traduse cele aflate celui din spatele său, un individ cu ochii plini de mînie, pe nume Mahmud. Cel de-al treilea se ocupa de rana lui Seden.

Mahmud spuse ceva, iar Hasan dădu din cap în semn afirmativ, apoi se întoarse spre Rodgers:

– Unde este tabăra tău? îl întrebă.

– Spre vest, la Gazi Antep, îi răspunse Rodgers.

CRC-ul era undeva spre sud-est, dar generalul nu voia să-i conducă pe teroriştii în acea direcţie.

Hasan rînji.

– Nu este destul benzină în motocicletă pentru distanţa asta. Unde este tabără?

– Ţi-am mai spus, la Gazi Antep, insistă Rodgers. Ne-am lăsat canistra de rezervă la o staţie de benzină de pe parcurs şi urma să o recuperăm la întoarcere.

Hasan nefiind turc, Rodgers presupunea că nu avea de unde să ştie dacă exista sau nu vreo staţie de benzină în direcţia aceea.

Hasan şi Mahmud schimbară cîteva replici, apoi cel dintîi reluă:

– Dă-mi număr de telefon de la tabăra ta!

Deschise telefonul la lumina brichetei, apoi ridică privirea spre Rodgers, aşteptînd.

Deşi în aparenţă îşi menţinuse calmul imperturbabil, mintea şi inima generalului lucrau febril. Obiectivul său principal trebuia să rămînă protejarea CRC-ului. Dacă refuza să le dea numărul, aveau să bănuiască în mod sigur că nu era cel care afirma că este. Pe de altă parte, ştiau cine era colonelul Seden şi nu îl uciseseră încă. Aşadar, aveau să-i cruţe şi lui viaţa, cel puţin pînă cînd vor reuşi să părăsească ţara.

– Îmi pare rău, dar nu ştiu numărul, rosti Rodgers. Mi-au dat telefonul ca să mă poată contacta ei pe parcurs.

Hasan făcu un pas către el. Scăpără bricheta în dreptul pieptului lui Rodgers, apoi începu să o ridice încet către bărbia acestuia.

– Spui adevărul? întrebă Hasan.

Simţind căldura ce se înteţea pîrjolindu-i pielea fină a gîtului, Rodgers se strădui să rămînă calm şi relaxat. Toţi cei trimişi să lupte în spatele frontului în Vietnam fuseseră instruiţi asupra metodelor de a rezista torturii. Bătăile, arsurile cu ţigări aprinse, şocurile electrice aplicate în zone sensibile ale corpului, obligaţia de a rămîne în picioare zile întregi în apă pînă la gît sau răsucirea braţelor la spate în timp ce victima era înălţată în vîrful unui stîlp erau practici curente ale nord-vietnamezilor, iar agenţii Forţelor Speciale avuseseră nu o dată ocazia să le încerce pe propria piele. Cheia rezistenţei era renunţarea la încordare. Încordarea nu reuşea decît să întărească muşchii, sporind densitatea celulelor epidermei şi exacerbînd astfel durerea. Încordarea te făcea să-ţi concentrezi atenţia asupra durerii, amplificînd-o. Potenţialele victime erau sfătuite să numere în gînd, împărţind astfel durata suferinţei în segmente suportabile de cîte trei pînă la cinci secunde. Astfel, obiectivul era de a rezista de la o etapă la alta, fără a mai avea gîndul de a rezista pînă la capăt.

Arsura se înteţea, iar Rodgers începu să numere în gînd.

– Adevărul! insistă Hasan.

– Spun... adevărul! gîfîi Rodgers.

Mahmud se răsti la Hasan. Tînărul îşi stinse bricheta şi îl privi cu ură pe Rodgers. Hasan îi întinse telefonul lui Mahmud şi se îndreptă spre colonelul Seden.

Cel de-al treilea terorist rămăsese în picioare lîngă ofiţerul turc, cu pistolul îndreptat spre creştetul capului acestuia. Colonelul era rezemat în capul oaselor, cu capul lipit de genunchii teroristului. Capul îi fusese bandajat rudimentar, cu fîşii rupte dintr-una din mînecile cămăşii sale, iar cealaltă mînecă slujise la rîndul ei drept garou pentru rana însîngerată de la braţ. Era numai pe jumătate conştient.

Hasan îngenunche lîngă Seden. Aprinse o ţigară, trase cîteva fumuri, apoi îi apropie vîrful incandescent de bărbia turcului. Colonelul scoase un ţipăt, trezit din ameţeală de durerea acută, dar Hasan se grăbi să-i astupe gura cu palma.

Teroristul articulă cîteva cuvinte în turceşte, iar Seden clătină vehement din cap. Hasan apropie vîrful ţigării de lobul urechii stîngi a colonelului. Turcul ţipă din nou şi încercă să împingă deoparte mîna lui Hasan. Celălalt terorist îşi folosi mîna rămasă liberă pentru a-l împiedica pe Seden să se mişte. Într-un tîrziu, Hasan îşi retrase mîna cu ţigara.

Deodată, Mahmud îl rechemă pe Hasan. Tînărul se apropie în fugă. Urmă o scurtă conversaţie, cu cîteva replici grăbite.

Rodgers încercă să se răsucească, pentru a auzi discuţia, dar Mahmud îl lovi în ceafă cu încărcătorul armei, obligîndu-l să-şi plece capul. Dezmeticindu-se în urma durerii acute pricinuite de lovitura de la baza gîtului, Rodgers ascultă cu atenţie. Auzi un sunet emis de telefonul celular. Hasan apăsase pe un buton. Pe care dintre ele?

Răspunsul la această întrebare îi veni în minte cu o rapiditate ce-l umplu de greaţă. Mahmud îl chemase pe Hasan, „lingvistul" grupului, pentru ca acesta să-i traducă cuvintele scrise în engleză pe carcasa telefonului. Deasupra unuia dintre butoane se afla inscripţia „Reapelare". Ultimul telefon dat de Rodgers fusese către cei din tabără. Iar acum, Mahmud tocmai apela ultimul număr la care se telefonase.

Hasan stătea la numai un pas distanţă. Rodgers auzi ţîrîitul telefonului, simţind că amorţeşte în aşteptarea unui răspuns. Cine avea să ridice telefonul şi ce avea să spună? Fusese o greşeală teribilă, o zăpăceală stupidă.

– Alo?

Era Mary Rose. Hasan păru surprins să audă o voce de femeie, dar nu scoase nici un sunet. Măcar de-ar închide! se rugă în gînd Rodgers. Fu tentat să-i strige să scoată CRC-ul din țară imediat, dar nu era convins că evacuarea putea fi făcută în timp util. Mai ales dacă teroriștii îl ucideau pe el și pe Seden și porneau către tabără.

– Alo? repetă Mary Rose.

Nu spune nimic, imploră Rodgers în gînd. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose, nu spune nimic.

– Domnule general Rodgers, nu vă aud, spuse ea. Nu știu dacă mă auziți sau nu. O să închid.

Închise. Cu o sclipire de triumf în priviri, Hasan închise și el telefonul și îl vîrî înapoi în buzunarul de la piept al cămășii lui Rodgers. Discută apoi vreme de un minut cu ceilalți doi, apoi i se adresă lui Rodgers, pe un ton ridicat.

– Generalul Rodgers, începu el. Se pare că nu te ocupi de mediul înconjurător. Armata americană colaborează cu Siguranța Turcă pentru a prinde pe cine? Pe noi, poate?

Hasan se aplecă, apropiindu-și fața de cea a lui Rodgers pînă cînd ajunseră, practic, nas în nas.

– Uite... ne-ați și găsit! Cît despre persoana care a răspuns la telefon... Nu e în Gazi Antep.

– Ba da, îl contrazise Rodgers. E la postul de poliție de acolo.

– Ne desparte o regiune cu munți de Gazi Antep, îi aruncă Hasan, disprețuitor. Telefonul tău n-ar fi putut să ia legătura. Singurele ținuturi de cîmpie sînt la sud-est.

– Legătura e realizată prin satelit, minți Rodgers. Munții nu împiedică menținerea legăturii.

Bărbatul aflat în spatele colonelului Seden spuse ceva în arabă, iar Hasan încuviință.

– Spune că minți, se răsti Hasan. Legătura prin satelit are nevoie de o farfurie... de o antenă parabolică. N-avem timp de minciunile tale. Trebuie să ajungem în valea Bekaa.

Arabul îi întoarse spatele şi se îndreptă furios spre colonelul Seden. Ofiţerul îşi revenise din ameţeală şi răsufla greu, în urma torturii la care fusese supus. Hasan se lăsă în genunchi lîngă el şi scăpără bricheta. În lumina flăcării tremurătoare, Rodgers putu să vadă expresia sfidătoare din ochii turcului şi, în gînd, îl binecuvîntă.

Hasan îi puse o întrebare în turceşte. Colonelul refuză să răspundă. Teroristul îi îndesă în gură o batistă, îl apucă de păr ca să-l împiedice să-şi mişte capul şi mută flacăra sub nasul lui Seden. Colonelul începu să dea din picioare, scoţînd strigăte amortizate de batista-căluş. De această dată, Hasan nu mai retrase flacăra, iar strigătele colonelului ce se zbătea să scape deveniră tot mai ascuţite.

Hasan stinse flacăra şi smulse batista din gura lui Seden. Colonelul gîfîia, iar mîinile şi picioarele îi tremurau. Văzîndu-l, Rodgers ştiu că Hasan era la un pas de a-i răpune voinţa. Reuşise să îl aducă în punctul în care nu mintea, ci durerea e cea care controlează acţiunile corpului. Voinţa îi fusese spulberată şi singura preocupare a minţii conştiente devenise reflexul de evitare a durerii.

Hasan înfundă din nou batista între dinţii colonelului şi ridică bricheta spre ochiul stîng al acestuia. Seden îşi coborî repede pleoapa, dar Rodgers ştia că acest gest nu avea să-i fie de ajutor.

Flacăra îi pîrjoli geana şi sprînceana şi se prelinse pe frunte. Seden era la un pas de a ceda. Rodgers nu voia să-i încarce conştiinţa cu potenţiale mărturisiri care l-ar fi urmărit apoi tot restul vieţii – dacă aveau să supravieţuiască, desigur.

– Încetează! strigă Rodgers. Am să vă spun tot ce vreţi.

Hasan stinse flacăra şi dădu drumul părului lui Seden. Colonelul îşi lăsă capul să-i cadă în piept, epuizat.

– Ce vreţi să obţineţi? întrebă Rodgers.

Venise vremea să schimbe tactica. Avea să renunţe la tăcerea mormîntală, urmînd să încerce să îi dezinformeze.

– La început, domnule general, aveam de gînd să vă luăm cu noi ca ostatici, spuse Hasan. Acum însă vrem altceva.

Rodgers nu avea nevoie de mai multe detalii pentru a pricepe încotro bătea teroristul.

– Am să vă ajut să vă ascundeți sau să părăsiți țara, propuse Rodgers. N-am să vă conduc însă în tabăra alor mei.

– Cunoaștem îndeajuns de bine regiunea, astfel încît vom reuși să o găsim și fără ajutorul tău, îi replică Hasan încrezător. Dar nu va fi nevoie. Oamenii tăi au cu siguranță vehicule acolo unde se află. Le vei cere să vină să vă ia.

– Nu prea cred, rosti Rodgers.

Hasan făcu cîțiva pași către general.

– Dacă Mahmud și cu mine ne-am apropia de tabără pe întuneric, îmbrăcați în hainele voastre, călare pe motocicleta colonelului, crezi că ne-ar putea opri cineva?

– Oamenii mei v-ar soma să vă opriți.

– Da, dar numai atunci cînd am ajunge îndeajuns de aproape pentru a deschide focul. Iar ei vor ezita să tragă primii, urmă Hasan. Noi, în schimb, nu vom ezita. Nu ne putem permite.

Rodgers examină în gînd, cu repeziciune, scenariul sugerat de terorist. Mai experimentat, Pupshaw n-ar fi șovăit înainte de a deschide focul. Era însă posibil ca Sondra DeVonne să nu fie la fel de hotărîtă. Iar dacă Phil Katzen, Lowell Coffey ori Mary Rose Mohalley își asumaseră, la rîndul lor, sarcina de a sta de planton, era posibil ca nici măcar să nu fie înarmați. Rodgers nu putea să riște fără rost viețile colegilor săi, cu atît mai mult cu cît cucerirea CRC-ului de către teroriști era aproape sigură.

– Ce garanție am că nu ne veți ucide, pe mine și pe colonel, după ce voi fi dat telefon? întrebă Rodgers.

– Dacă voiam să vă ucidem, am fi făcut-o mai devreme, îi răspunse Hasan. Am fi putut să le telefonăm alor voștri, spunîndu-le că v-am găsit fără cunoștință, plini de sînge. Ar fi venit să vă ia. Nu, domnule general, nu vă vom ucide. Cu cît sînt mai puțini morți, cu atît mai bine.

– Vrei să spui: cu cît mai mulți ostatici, cu atît mai bine, nu?

– Dumnezeu e îndurător, spuse Hasan. Dacă veți coopera, îi vom urma exemplul.

– Potopul dezlănțuit de voi a ucis în egală măsură oameni nevinovați și dreptcredincioși, i-o retează Rodgers. Unde v-au fost atunci mila și compasiunea?

– Dreptcredincioșii au fost primiți în Înaltele Pavilioane ale Domnului, replică Hasan. Ceilalți s-au lăfăit fără să le pese în ținuturile pe care ni le-au furat. Au fost victimele propriei lor lăcomii.

– Nu a lor a fost lăcomia, spuse Rodgers. A fost lăcomia unor generații de mult apuse.

– N-are importanță, îl contrazise Hasan. Dacă au continuat să trăiască acolo, a fost și lăcomia lor și și-au meritat moartea.

Mahmud îl interpelă nerăbdător pe Hasan, care încuviință.

– Mahmud are dreptate, îi spuse Hasan lui Rodgers. Am pălăvrăgit destul. A venit timpul să dai un telefon.

Deschise celularul și i-l întinse lui Rodgers.

– Să nu apeși decît pe butonul de repetare a apelului. Și nu cumva să încerci să-i avertizezi! N-ai face decît să declanșezi o baie de sînge.

Rodgers privi telefonul. Gîndul de a ceda amenințărilor îl înnebunea. Instinctul îl sfătuia să dea cu telefonul de pămînt, sfărîmîndu-l, și să pună astfel capăt dilemei. Se întreba: *Ce-ar spune oamenii tăi dacă te-ai preda în numele lor? Dacă nu le-ai acorda șansa de a lupta ori de a da înapoi, din proprie inițiativă?* Dar acum nu se punea problema de a le acorda această opțiune. Rezistența însemna moartea sigură a întregii echipe. Cedînd în acest moment, mai avea o șansă de a negocia eliberarea măcar a unei părți a echipei și, cine știe, o șansă de a scoate din funcțiune facilitățile tehnologice de vîrf ale CRC-ului. Tot ar fi fost ceva...

Rodgers șovăi, simțind pe limbă gustul de fiere al înfrîngerii.

– Mai repede! porunci Hasan.

Rodgers privi lung telefonul, apoi apăsă pe butonul de repetare a apelurilor. Ridică receptorul la ureche, iar Hasan se aplecă, pentru a asculta conversația.

Dar, chiar în acest timp, Rodgers reuși să se convingă că întreaga sa dilemă era lipsită de sens. Nimeni nu avea dreptul să-i întindă un telefon, cerîndu-i să-și conducă oamenii într-o ambuscadă cu bună știință.

15

Luni, ora 18:29, Sanliurfa, Turcia

Lowell Coffey II aţipise pe locul şoferului, în cabina CRC-ului, cînd auzi ţîrîitul telefonului. Se trezi buimac, căutînd telefonul şi fîstîcindu-se cîteva clipe înainte de a găsi butonul potrivit. În sfîrşit, răspunse.

– Aici centrul mobil de cercetări arheologice, rosti el.

– Benedict, sînt Carlton Kuhnigit.

Lowell nu apucase să se dezmeticească de tot. Cu toate acestea, era îndeajuns de treaz pentru a fi capabil să recunoască vocea lui Mike Rodgers şi pentru a şti că propriul său nume nu era Benedict. De fapt, singurul Benedict de care auzise vreodată era Benedict Arnold trădătorul, cel care plănuise predarea West Point-ului către britanici, în timpul Revoluţiei Americane. Cum Mike Rodgers era cu desăvîrşire lipsit de simţul umorului, exista în mod cert un motiv pentru a i se adresa cu apelativul „Benedict". Şi la fel de limpede era că exista un motiv pentru care Rodgers pronunţase intenţionat greşit numele pseudonimului său, Carlton Knight.

Juristul trecu toate aceste argumente în revistă în clipa dinainte de a răspunde, cu o voce adormită:

– Bună seara, domnule Kuhnigit.

Concomitent, Coffey apăsă pe butonul de înregistrare de deasupra furcii telefonului. Apoi deschise geamul portierei şi pocni din degete. Lîngă foc, Phil Katzen şi Mary Rose se înfruptau din puiul cumpărat de dimineaţă din piaţă, după ce se chinuiseră să-l frigă la proţap. Coffey le făcu semn să se apropie. Aceştia îşi lăsară deoparte farfuriile de carton şi veniră în fugă.

– Cum merge treaba? întrebă Coffey.

– Nu grozav, răspunse Rodgers. Benny, colonelul şi cu mine am avut un blestemat de accident.

– Sînteţi teferi?

– Mai mult sau mai puţin, spuse Rodgers. Vreau să-i transmiţi căpitanului John Hawkins să strîngă tabăra şi să porneacă încoace cît mai curînd cu putinţă.

Katzen şi Mary Rose urcară în cabină.

– Am să-i transmit ceea ce mi-aţi spus căpitanului John Hawkins, încuviinţă Coffey.

Juristul ridică privirea spre Mary Rose. Arătă din cap către computer şi îşi flutură degetele, ca şi cum ar fi atins tastele.

Mary Rose îi făcu semn că înţelesese şi se aşeză în faţa consolei, tastînd rapid numele.

– Unde vă aflaţi acum? întrebă Coffey.

În realitate, această informaţie nu era imperios necesară. Coffey avea să lase în seama lui Mary Rose şi a CRC-ului sarcina de a descoperi localizarea exactă a generalului. Voia însă să-i dea ocazia lui Rodgers să vorbească, pentru a oferi orice altă informaţie ce le-ar fi putut fi de folos.

– Ai la îndemînă cumva harta Trei-P? întrebă Rodgers. Repet, P, de la Perps.

– E aici, confirmă Coffey. Numai o clipă, s-o deschid.

Mintea îi lucra cu repeziciune. O persoană care cunoştea limba engleză asculta, în mod evident, convorbirea. Respectiva persoană nu cunoştea însă engleza colocvială şi nici istoria americană. În caz contrar, ar fi ştiut că „Perps" însemna, în jargon, „Perpetrators", adică „făptaşi". Ar fi ştiut, de asemenea, cine fusese Benedict Arnold.

Aşadar, ce încearcă să-mi transmită? se întrebă Coffey. Colonelul Seden era oare un „Benedict Arnold"? Sau Mike voia să-i sugereze că fusese obligat să trădeze CRC-ul? Indiferent care din variante era cea adevărată, era cert că o trădare urma să aibă loc şi că trei persoane îl făcuseră prizonier pe general.

– Harta e pregătită, anunţă Coffey.

– E-n regulă, spuse Rodgers. Am ieşit de pe carosabil cam la patru sute de metri din punctul în care începe drumul de pământ. Pe latura estică a primei pante vei vedea o movilă abruptă. Ai găsit-o?

– Sigur că da, încuviinţă Coffey.

– Am să vă aştept acolo.

– Aveţi nevoie de îngrijiri medicale? întrebă Coffey.

– Vreo două bandaje vor fi de-ajuns. Şi nu uitaţi să-i aduceţi o duşcă de whisky colonelului. Ar fi bine să vă grăbiţi, da?

Coffey ştia că Rodgers nu punea picătură de alcool în gură. „Duşcă" rima cu „puşcă", aşa încît deduse că unul dintre ei fusese împuşcat.

– Am înţeles, Carlton. Vom porni cît de repede vom putea.

Coffey ezită, înainte de a pune o ultimă întrebare:

– Eşti sigur că totul va fi în regulă pînă cînd vom reuşi să ajungem?

– Vom face tot posibilul să supravieţuim, Benny, replică Rodgers, cu o ironie forţată.

Coffey închise şi se întoarse către Katzen.

– Uite ce-am reuşit să înţeleg, începu el, pe un ton grav. Mike şi colonelul au fost capturaţi de către un grup de trei oameni, care nu vorbesc prea bine engleza. După toate probabilităţile, au răsfoit actele lui Mike ce îl identifică drept Carlton Knight, dar au pronunţat greşit numele, astfel încît le-a ieşit „Kuhnigit". Se pare că Seden a fost împuşcat, iar pe Mike l-au obligat să ne sune. Şi, cum lui Mike nu-i stă în obicei să profereze epitete de genul „blestemat"*, deduc că a avut motive întemeiate să vorbească astfel despre accident.

---

* Joc de cuvinte în limba engleză: damn=blestemat şi dam=baraj (n.tr.).

– E posibil să fi nimerit exact peste cei care au aruncat în aer Barajul Atatürk, sugeră Katzen, aplecat peste umărul lui Mary Rose.

– Sau poate că ei au dat peste Mike şi colonel, spuse Coffey.

– Am găsit! exclamă Mary Rose. Potrivit bazei de date, căpitanul John Hawkins a fost un marinar englez care a căzut victima unei ambuscade puse la cale de către spanioli la Vera Cruz, în 1568.

Katzen clătină din cap admirativ.

– Numai Mike Rodgers e în stare să reţină date de genul ăsta!

Coffey se mutase pe scaunul lui Mike Rodgers. În timp ce apela Centrul de Comandă pe o linie securizată incorporată în computer, i se adresă fetei:

– Mary Rose, Mike spunea că au parcurs vreo patru sute de metri pe un drum de pământ. Putem să localizăm zona respectivă pe hartă?

– Imediat, spuse ea.

Nu avu nevoie decît de două secunde pentru a aduce pe ecran o hartă detaliată a regiunii.

– Au traversat deşertul către zona de cîmpie, aşa încît ar trebui să fie... cam pe-aici, declară Mary Rose, încercuind locul în care începea drumul de pământ. Mai ai şi alte informaţii?

– Da, spuse Coffey. Spunea ceva de o movilă abruptă, pe latura estică a primului urcuş.

– Am găsit-o, confirmă Mary Rose, aducînd pe ecran simularea computerizată a reliefului. Coordonata E pe axa nord-sud şi coordonata H pe axa est-vest. Voi lua legătura cu BNR-ul, să văd dacă nu putem obţine nişte imagini.

– Mă duc să-i anunţ pe Pupshaw şi DeVonne să se pregătească, în cazul în care trebuie s-o luăm din loc.

Coffey încuviinţă, în timp ce pe monitor se ivi sigla Centrului Naţional pentru Gestionarea Crizelor – numele oficial al Centrului de Comandă, pe care însă nici unul dintre angajaţii acestuia nu-l folosea vreodată. Tastă codul său personal de acces şi pe ecran fu afişat un meniu, permiţînd contactul cu diferitele

compartimente ale Centrului. Coffey selectă „Biroul directorului". I se ceru să introducă numele persoanei cu care dorea să stea de vorbă, începînd cu numele de familie. Procedura aceasta permitea selectarea apelurilor şi detectarea hackerilor care reuşeau să acceseze sistemul pînă la acest nivel.

Hood, Paul David

O voce computerizată îi ceru să aştepte cîteva clipe. Aproape imediat, chipul lui Bugs Benet se ivi pe ecran.

– Bună, domnule Coffey, rosti Benet.

– Bugs, avem o problemă majoră, trecu Coffey direct la subiect. Trebuie să stau de vorbă cu Paul.

– Îl anunţ chiar acum, spuse Benet.

În cîteva secunde, Paul îşi făcu apariţia pe ecranul liniei securizate.

– Ce s-a întîmplat, Lowell? întrebă el.

– Paul, tocmai am vorbit cu Mike la telefon, răspunse Coffey. Se pare că i-a găsit pe teroriştii pe care-i căuta. Din cîte am dedus, l-au luat prizonier, cu tot cu colonelul de la Siguranţa Turcă.

– Stai puţin, îl întrerupse Hood.

Chipul i se întunecase brusc, iar glasul îi coborî cu un ton.

– Vreau să asculte şi Bob Herbert toate astea.

Alte cîteva secunde mai tîrziu, imaginea de pe monitor se despărţi în două, cu Hood în stînga şi Herbert în dreapta ecranului. Părul, rar de altminteri, al ofiţerului de contrainformaţii era vîlvoi, iar expresia sa era chiar mai sumbră decît a lui Hood.

– Spune, Lowell, îl îndemnă Herbert. Aveţi vreo idee despre ce vor ticăloşii?

– Nici măcar un indiciu, răspunse Coffey. Ni s-a cerut să mergem acolo şi să-l luăm pe Mike şi pe ofiţerul turc de la Siguranţă care îl însoţea.

– Unde „acolo"? vru să afle Herbert.

– În zona de cîmpie.

– Acum? întrebă Herbert.

– Imediat, încuviință Coffey. În privința asta, Mike a fost cît se poate de categoric: trebuie să pornim chiar acum.

– Asta înseamnă că indivizii care i-au capturat vor să părăsească regiunea, poate chiar țara, deduse Herbert. Poate că și-au dat seama că elicopterul cu care zburau ar putea fi reperat.

– I-ați localizat?

– Se află cam la nouăzeci de minute de mers cu mașina, către nord, spuse Coffey. Mary Rose a luat legătura cu BNR-ul, pentru a încerca să obțină o imagine cît mai clară.

– Mike a precizat o oră pînă la care ar trebui să ajungeți acolo? se interesă Herbert.

– Nu.

– A formulat cereri precise? întrebă Hood. V-a cerut să aduceți cu voi CRC-ul?

– Nu.

– V-a dat în vreun fel de înțeles că teroriștii ar ști despre existența CRC-ului? întrebă Herbert.

– Nu.

– Tot e ceva, fu de părere Hood.

– Scuzați-mă, interveni Mary Rose. Stephen Viens mi-a transmis că vom primi o imagine în infraroșii în aproximativ două sau trei minute. Satelitul 30-45-3 e încă deasupra regiunii.

– Slavă Domnului! exclamă Coffey. Paul, Bob, ați auzit?

– Am auzit, confirmă Hood.

– Lowell, ce-a mai zis Mike? întrebă Herbert.

– Nu prea multe, spuse Coffey. Nu părea să sufere și nici nu cred că l-au brutalizat. Ne-a transmis calm toate informațiile, făcînd aluzii subtile la Benedict Arnold și la un căpitan din marina engleză care a căzut odinioară victima unei ambuscade, după cum am aflat după aceea. Era limpede că încerca să ne avertizeze asupra faptului că era obligat să spună ceea ce ne spunea și că avem tot interesul să fim cu ochii în patru.

– Mizerabilii au nevoie de ostatici, spuse Herbert. În consecință, dacă nu deschidem focul, n-o fac nici ei.

– Ne sugerezi, așadar, să le oferim pe tavă un mijloc de transport? se miră Hood.

– N-am făcut decît să enumăr faptele, se apără Herbert. Dac-ar fi după mine, le-aş zbura creierii. Din fericire, nu eu sînt cel care hotărăsc.

– Soldaţii Pupshaw şi DeVonne sînt gata să treacă la acţiune? întrebă Hood.

– Erau la masă atunci cînd ne-a telefonat Mike, răspunse Coffey. Phil s-a dus să-i anunţe. Cum vom proceda cu guvernul turc? Cei de la Siguranţă ne vor lua la întrebări, văzînd că omul lor nu răspunde la apeluri.

– Tu ai negociat cu ei prezenţa voastră acolo, îi atrase atenţia Hood. Cît anume sîntem obligaţi să le spunem?

– Depinde ce anume ne hotărîm să facem, spuse Coffey. Dacă deschidem focul, încălcăm vreo douăzeci de tratate internaţionale. Dacă ucidem pe cineva, sîntem în rahat. Dacă cel ucis e cetăţean turc, sîntem în rahat pînă-n gît.

– Dar dacă îi ucidem pe teroriştii care au aruncat în aer barajul? întrebă Hood.

– Dacă le putem dovedi vinovăţia şi îi lăsăm pe cei de la Siguranţă să-şi asume o parte din merite, vom fi trataţi ca nişte eroi, răspunse Coffey.

– O voi ruga pe Martha să ia legătura cu ei, propuse Hood. Îi va informa şi le va cere să nu intervină.

– Spune-mi, Lowell, Mike le-a promis un anume tip de mijloc de transport? vru să afle Herbert.

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Asta înseamnă, continuă Herbert, că aţi putea merge acolo cu CRC-ul, iar noi vom putea să vă urmărim chiar şi fără a avea nevoie de imagini luate din satelit. Am putea asculta totul prin intermediul computerelor voastre.

– Mă opun, interveni Katzen. Eu cred că Mary Rose ar trebui să dezactiveze toată aparatura.

– Nu sînt de aceeaşi părere, îl contrazise Herbert. Asta v-ar lăsa cu totul fără...

– Sosește imaginea! îl întrerupse Mary Rose. BNR-ul ţi-o trimite simultan şi ţie, Paul.

Exact 0,8955 secunde mai tîrziu, toate monitoarele afişară aceeaşi imagine în nuanţe de verde a locului descris de Rodgers. Centrul de Comandă şi CRC-ul rămaseră însă în legătură audio.

– Uite-i! spuse Herbert.

Rodgers era rezemat de motocicletă. Mîinile îi erau, se pare, legate de ghidon, iar picioarele îi fuseseră imobilizate. Ofiţerul turc era întins pe burtă, cu mîinile legate la spate. Un al treilea individ era aşezat pe coasta dealului şi fuma. Avea în poală o armă semiautomată.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, sînt încă în viaţă, răsuflă Hood uşurat.

Katzen, Pupshaw şi DeVonne tocmai intraseră. Studiară şi ei fotografia afişată pe cele două monitoare.

Coffey se aplecă spre ecran.

– Nu văd decît trei oameni.

– Poate că Mike a vrut să spună că sînt trei, în total, cu tot cu ei, sugeră Hood.

– Nu, a fost cît se poate de limpede, avem de-a face cu trei făptaşi, clătină din cap Coffey. Dacă vrei, pot să derulez înregistrarea, să asculţi şi tu...

– Ceilalţi doi stau probabil la pîndă, fu de părere Herbert. E de crezut că au luat-o înainte, pentru a observa drumul. Vor să se asigure că Mike n-a chemat în ajutor cavaleria grea.

– Chiar dacă ceilalţi doi supraveghează drumul, avem la dispoziţie doi oameni din echipa de intervenţie, despre a căror existenţă este posibil ca ei să nu fi aflat, interveni Hood. Dacă îşi închipuie cumva că Mike nu e decît o iscoadă întîmplătoare, nu se vor aştepta la o escortă înarmată care să vină să-l recupereze. Cu atît mai puţin la nişte profesionişti care, în schimb, ştiu la ce să se aştepte.

– Revenim astfel la întrebarea iniţială: dacă luaţi cu voi CRC-ul sau nu, spuse Herbert. Îmi menţin părerea că aparatura ar trebui să fie lăsată în stare de funcţionare. Tu ce zici, Paul?

Hood se gîndi cîteva clipe.

– Phil, te-ai pronunţat împotriva acestei idei.

– Dacă ni s-ar întîmpla ceva, ar însemna să le oferim pe tavă magazia cu bunătăţi, spuse Katzen.

– Lowell? întrebă Hood.

– Din punct de vedere legal, am putea avea probleme, începu Coffey. Zona noastră de acţiune a fost foarte clar delimitată, atît de către turci, cît şi de cei din Congres.

– Iisuse! urlă Herbert. Mike e ţinut ostatic, iar tu ne vorbeşti de chichiţe avocăţeşti privind limitele zonei noastre de acţiune.

– Ar mai fi ceva, interveni Katzen. Membrii echipei de intervenţie. Dacă furgoneta noastră e ţinută sub observaţie, ar putea fi văzuţi. În schimb, dacă am demonta o parte din echipament, cei doi s-ar putea ascunde în compartimentele acumulatorilor.

– Compartimentele acumulatorilor, repetă Hood gînditor. Ce părere aveţi, soldaţi?

– Îmi place ideea, domnule, răspunse Pupshaw. Am putea ajunge acolo fără să fim descoperiţi.

Hood îi întrebă dacă văzuseră cu toţii fotografia, apoi le ceru să treacă din nou la comunicarea faţă în faţă, prin intermediul calculatoarelor.

– Ne-am înţeles, aşadar, conchise Hood. Mergeţi acolo şi luaţi cu voi CRC-ul lobotomizat. Cine preia comanda operaţiunii?

– Nu putem să vorbim despre o intervenţie militară, spuse Coffey. Am avea nevoie de acordul Congresului pentru aşa ceva, iar aprobarea ar veni prea tîrziu. Trebuie să fie o acţiune civilă, măcar în scripte.

– De acord, spuse Hood. Membrii echipei de intervenţie îşi vor dezbrăca uniformele şi îşi vor ţine armele ascunse, dar la îndemînă. Întrebarea rămîne: cine preia comanda?

Nimeni nu-i răspunse. Coffey studie pe rînd chipurile colegilor săi şi, într-un tîrziu, anunţă, fără prea mult entuziasm:

– Se pare că eu sînt cel mai în măsură, fiind cel mai vîrstnic.

– Eşti cu două zile mai bătrîn decît Phil, interveni Herbert. La dracu', Lowell, n-ai ţinut în viaţa ta o armă în mînă. Phil măcar are experienţă, cît de cît...

– A tras în aer, ca să sperie focile, se strîmbă Coffey. N-a tras niciodată asupra cuiva. Din punctul ăsta de vedere, amîndoi sîntem virgini.

– Eu nu, spuse Mary Rose. În studenţie am făcut parte dintr-un club de tir, aveam antrenamente o dată pe săptămînă, pe Murray

Street, în Manhattan. Am fost nevoită să amenințe cu arma un intrus care pătrunsese prin efracție în dormitorul meu. Nu-mi pasă cine conduce operațiunea, dar țin să particip și eu.

– Mulțumesc, Mary Rose, rosti Hood. Phil, tu ai condus o serie de escapade pseudomilitare ale Greenpeace, nu-i așa?

– Cît se poate de „pseudo", rînji Katzen. Trăgeam cu gloanțe oarbe. Am făcut parte din trei expediții în statul Washington, două în Florida și două în Canada.

– Te simți în stare să preiei comanda?

– Dacă trebuie, o fac.

– Nu asta voiam să aud, i-o reteză Hood. Poți sau nu să preiei comanda operațiunii?

Katzen roși.

– Pot.

Privi pe rînd expresiile hotărîte de pe chipurile celor doi soldați, apoi întoarse capul spre Mary Rose și adăugă:

– La naiba, sigur că pot!

– Bun, spuse Hood. Lowell, aș prefera să stai deoparte. Orice s-ar întîmpla, cineva trebuie să rămînă pe loc, pentru a pune la punct relațiile cu guvernul turc. Tu te pricepi cel mai bine la asta.

– N-o să încerc să-ți dovedesc contrariul, îl aprobă Lowell.

Privi spre tovarășii săi, apoi își plecă ochii. Deși se oferise de la bun început ca voluntar pentru misiunea de salvare, deși primise ordinul să rămînă pe loc, se simțea laș.

– Să vedem însă ce se mai întîmplă, pînă cînd vom fi gata de plecare, se grăbi el să adauge.

– E-n regulă, acceptă Hood. Rămîne să hotărăști tu ce vei face la momentul potrivit.

– Mulțumesc, răspunse Coffey, încruntîndu-se.

– Cred că îți dai seama, Paul, că dacă punem pe roate o operațiune, fie ea chiar și civilă, turcii și Congresul vor sări la beregata noastră, punctă Herbert. Iar asta, în cel mai bun caz, dacă totul merge bine. Dacă se-mpute treaba, vom sfîrși cu toții în închisoare.

– Știu, spuse Hood. În momentul de față însă, mă interesează doar salvarea lui Mike.

– Şi mai e ceva, urmă Herbert. Sursele noastre de la Ankara ne-au informat că în acest moment Consiliul Prezidenţial Turc se întruneşte pentru a decreta mobilizarea armatei, în vederea prevenirii unor eventuale atacuri ulterioare. CRC-ul ar putea da peste patrulele turcilor, care nu se vor purta deloc cu mănuşi.

– De îndată ce vom fi demontat acumulatorii, nu ne vom putea baza decît pe propriile simţuri, spuse Katzen. Vom încerca însă să fim pe fază.

– Voi vedea dacă nu cumva Viens ar putea să ţină sub supraveghere zona, cu unul din sateliţii lui, spuse Herbert.

– Vă mulţumesc tuturor, conchise Hood. Acum am să vă rog să mă scuzaţi. Am să-i telefonez senatoarei Fox pentru a-i da vestea înainte s-o afle de la cineva de la biroul din Ankara al lui *Washington Post*.

Hood se deconectă. După ce promise că avea să cerceteze datele deţinute de celelalte agenţii guvernamentale despre atacul asupra barajului, Herbert închise şi el.

Cînd echipa CRC-ului rămase, în sfîrşit, singură, Katzen îşi frecă mîinile şi începu:

– Să vedem... Mary Rose, eşti amabilă să imprimi harta detaliată a regiunii, te rog? Tu o să fii la volan. Sondra şi Walter... Vom discuta strategia, după ce vom mai primi noi informaţii de la BNR.

Se întoarse şi-i întinse mîna lui Coffey:

– Cît despre tine, nu-ţi rămîne decît să ne urezi succes, după care vei putea să termini friptura aia de pui în locul meu.

Coffey îi privi pe cei patru şi zîmbi.

– Noroc, le ură el. Mult noroc, căci veţi avea nevoie de o grămadă mare!

– De ce spui asta? se miră Katzen.

– Fiindcă eu voi putea să discut cu turcii şi la telefon.

Trase adînc aer în piept şi urmă, cu nelinişte în glas:

– Vin cu voi.

16

Luni, ora 12:01, Washington, D.C.

Paul Hood se gîndea la calvarul prin care trecea Mike Rodgers, cînd telefonul îi semnală un apel venit de la Casa Albă, de la adjuncta şefei de cabinet, Stephanie Klaw. I se cerea să se prezinte la ora unu la Biroul pentru Situaţii Excepţionale, pentru a lua parte la discutarea crizei de pe Eufrat. Porni imediat, cerîndu-i asistentului său, Bugs Benet, să îl anunţe imediat ce apăreau elemente noi în situaţia din Turcia. În absenţa lui Hood şi a lui Mike Rodgers, comanda Centrului avea să fie preluată temporar de către Martha Mackall. Cu siguranţă, nu era o stare de lucruri care să fie pe placul lui Bob Herbert. Martha era un politician de carieră, un tip uman pe care Herbert îl detesta, neacordîndu-i cîtuşi de puţin încredere. Ei bine, Bob va trebui să se împace cu asta. Martha ştia să se descurce pe culoarele puterii, atît în interior, cît şi în afara ţării.

În această perioadă a zilei, avea să aibă nevoie de o oră pentru a ajunge cu maşina de la cartierul general al Centrului, situat la baza Forţelor Aeriene Andrews, pînă la Casa Albă. În mod obişnuit, Centrul de Comandă dispunea de un elicopter cu care se putea ajunge în capitală în mai puţin de cincisprezece minute.

În urma unor defecţiuni constatate la capetele de elice ale aparatelor Sikorsky CH53E Super Stallion, întreaga flotă aeriană guvernamentală fusese consemnată la sol. Pe Hood însă nu-l deranja asta. Prefera să conducă pînă la Washington.

Coti la dreapta, pe Pennsylvania Avenue, arteră situată la mică distanţă spre nord-est de perimetrul bazei. Deşi marea majoritate a înalţilor funcţionari guvernamentali aveau la dispoziţie maşini conduse de cîte un şofer personal, Hood refuzase acest privilegiu. Tot aşa procedase cît timp fusese primar al Los Angeles-ului. Ideea de a fi condus undeva i se părea inutil ostentativă. Problema siguranţei nu-l preocupa, deoarece nimeni nu intenţiona să-l ucidă. Sau, dacă existau pe undeva persoane ce nutreau asemenea gînduri, prefera să fie el singur vizat, iar nu soţia şi copiii săi. Pe de altă parte, chiar şi atunci cînd conducea, putea să-şi vadă de treburi, prin telefon. Tot atunci avea ocazia de a reflecta fără a fi tulburat, şi de a asculta puţină muzică. În acest moment, gîndurile i se îndreptau către Mike Rodgers.

Hood şi secundul său la comanda Centrului aveau firi cît se poate de diferite. Mike era un autocrat binevoitor. Hood era un birocrat chibzuit. Mike era un militar de carieră. Hood nu pusese în viaţa lui mîna pe o armă. Mike era un pistolar înnăscut şi avea o fire de luptător. Hood avea un temperament de diplomat. Mike avea mereu la îndemînă un citat din lordul Byron, Erich Fromm sau William Tecumseh Sherman. Hood îşi amintea întîmplător cîte un vers din cîntecele lui Hal David sau panseuri de-ale lui Alfred E. Neuman citite prin revistele *Mad* ale fiului său. Mike era un introvertit feroce. Hood era un extrovertit reţinut. Cei doi aveau adeseori disensiuni, uneori exprimate prin discuţii pătimaşe. Însă tocmai fiindcă nu erau întotdeauna de acord, fiindcă Mike avea curajul să spună deschis tot ce avea pe suflet, Hood avea încredere în acesta şi îl respecta. Îl plăcea, de asemenea, pe *omul* Rodgers. Îl plăcea cu adevărat.

Hood conducea cu răbdare şi atenţie în traficul aglomerat al orelor prînzului. Sacoul îi era împăturit cu grijă pe bancheta de alături, iar telefonul celular era la îndemînă, deasupra lui. Aştepta ţîrîitul acestuia. Doamne, cum îl mai aştepta, pentru a

afla ce se mai întîmplase! Pe de altă parte însă se temea de veştile proaste pe care i le-ar fi putut aduce.

Se înscrise într-un lung şir de maşini care înaintau încet. Se gîndea la faptul de netăgăduit că moartea făcea parte inseparabilă din munca într-un serviciu de informaţii. Bob Herbert îl convinsese de acest lucru, încă din primele luni ale sosirii sale la comanda Centrului. Agenţii care lucrau sub acoperire în misiunile din ţară sau de peste hotare erau adeseori descoperiţi, torturaţi şi ucişi. Uneori, reciproca era valabilă: agenţii erau obligaţi să ucidă pentru a-şi proteja falsa identitate asumată.

Pe de altă parte, mai existau şi membrii echipei de intervenţie, latura militară a Centrului de Comandă. Chiar şi forţelor de elită li se întîmpla să piardă oameni, pe parcursul unor misiuni secrete. Pînă în prezent, echipa Centrului se împuţinase cu doi oameni, soldatul Bass Moore, în Coreea de Nord, şi locotenent-colonelul Charlie Squires, ucis în Rusia. Uneori, chiar şi comandanţii erau ucişi, chiar pe teritoriul ţării, sau căzeau victimă unor ambuscade, în afara hotarelor ei. Viaţa lui Hood se aflase de curînd în primejdie, cînd, împreună cu un grup de agenţi care lucrau sub acoperire, contribuise la anihilarea unei reţele neonaziste în Europa.

Deşi moartea reprezenta un risc înţeles, ea însemna o povară cumplită pentru supravieţuitori. O parte dintre membrii echipei de intervenţie suferiseră depresii serioase ca urmare a morţii comandantului lor, Charlie Squires. Vreme de mai multe săptămîni, nu fuseseră capabili să-şi ducă la îndeplinire nici cele mai simple sarcini. Căci supravieţuitorii, care împărtăşiseră viaţa şi visele colegilor ucişi, se confruntau cu sentimentul de a nu fi făcut totul pentru a-i salva. *Au fost informaţiile de care dispuneam îndeajuns verificate? Am gîndit suficient de bine planurile de rezervă şi strategia de retragere? Am luat toate măsurile de precauţie posibile?* Da, sentimentul necruţător, greu de uitat, al vinei făcea parte în egală măsură din viaţa unui membru al unui serviciu de informaţii.

Hood sosi la Casa Albă exact la 12 şi 55 de minute. Avu însă nevoie de cîteva minute bune pentru a-şi parca maşina şi a trece

de controalele de rutină. Reuşind în sfîrşit să intre, fu întîmpinat de Stephanie Klaw, o femeie înaltă şi zveltă, cu părul încărunţit. Porniră alături, cu paşi grăbiţi, de-a lungul culoarului.

– Întîlnirea tocmai a început, îl anunţă Stephanie, cu o voce moale precum covorul verde pe care călcau. Presupun, domnule Hood, că n-aţi renunţat la obiceiul de a conduce singur pe străzile Washington-ului?

– Aşa e.

– Zău că nu v-ar strica un şofer, urmă ea. Sinceră să fiu, faptul că dumneavoastră preferaţi o altă atitudine mi se pare încîntător. Dar să ştiţi, domnule Hood, că şoferii profesionişti cunosc şmecheriile traficului şi ştiu cum să manevreze pentru a parcurge distanţele într-un timp mai scurt. Pe de altă parte, nu se sfiesc să se slujească de sirenele alea care fac un zgomot asurzitor. În plus, angajarea unui şofer ar contribui la reducerea ratei şomajului. Iar noi, cei de aici, sîntem încîntaţi cînd şomajul e în scădere.

Hood ridică privirea spre ea. Chipul cu trăsături frumoase, vîrstat de riduri, afişa o expresie cît se poate de serioasă. Era însă convins că Stephanie Klaw nu îşi lansase ironiile la adresa lui, ci le destinase celor care preferau luxul limuzinelor guvernamentale.

– Nu v-ar plăcea să deveniţi şoferul meu? întrebă el.

– Nu, mulţumesc, replică ea. Sînt nervoasă la volan şi aş abuza de sirenă şi girofar.

Paul zîmbi subţire.

– Doamnă Klaw, aţi fost pentru mine singura rază de lumină în dimineaţa aceasta. Vă mulţumesc.

– Mi-a făcut plăcere, îi răspunse ea. Lipsa dumneavoastră de ifose e întotdeauna o rază de lumină pentru mine.

Se opriră în dreptul unui ascensor. Stephanie Klaw purta la gît un lănţişor de care atîrna o cartelă. Aceasta era prevăzută cu o fotografie de identificare şi o bandă magnetică. O introduse într-o fantă ce se deschidea în stînga uşii ascensorului, care se deschise. Hood intră. Stephanie Klaw apăsă pe un buton roşu.

Amprenta îi fu recunoscută, iar butonul își schimbă culoarea în verde. Femeia ținu butonul apăsat.

– Vă rog, nu-l faceți pe președinte să se crucească, spuse ea.

– Am să încerc.

– Și faceți tot ce vă stă în putință pentru a-i împiedica pe ceilalți să se certe cu domnul Burkow, adăugă ea. Situația actuală l-a scos din sărite, și știți cît de mult îl afectează pe președinte furiile lui.

Se aplecă spre Hood și rosti, pe un ton scăzut:

– E firesc; trebuie să-și apere consilierul.

– Loialitatea e o mare virtute, încuviință Hood pe un ton neutru.

Doamna Klaw își ridică degetul de pe buton și ușa ascensorului se închise. Ușor iritabil, consilierul președintelui pentru problemele ce țineau de siguranța națională nu era un om cu care să se poată ajunge ușor la pace.

Singurul zgomot care se auzea în ascensorul lambrisat era bîzîitul înfundat al ventilatorului din tavan. Hood își ridică privirea, răcorindu-și fața. Cîteva clipe mai tîrziu, ajunse la nivelul inferior al Casei Albe. Aici se afla inima tehnologică a Casei Albe; aici se țineau conferințele și tot de aici era asigurată securitatea clădirii. Ușa ascensorului se deschise, permițînd accesul într-un mic birou. Aici fu întîmpinat de un soldat din infanteria marină. Hood se legitimă și soldatul se dădu la o parte, îngăduindu-i să înainteze pînă în dreptul biroului ocupat de secretara personală a președintelui, în fața intrării în Biroul pentru Situații Excepționale. Aceasta îl anunță pe președinte prin e-mail despre sosirea lui Hood, căruia i se ceru să intre neîntîrziat.

Intens luminat, Biroul pentru Situații Excepționale avea drept piesă principală de mobilier o masă lungă din lemn de mahon, înconjurată de fotolii comode îmbrăcate în piele. Pe masă se afla un post telefonic securizat STU-5 de tip nou, o cană cu apă și cîte un monitor de computer în dreptul fiecărui fotoliu, cu o tastatură amovibilă dedesubt. Pereții erau acoperiți de videohărți arătînd localizarea trupelor americane și străine, pe care zonele cu probleme erau însemnate cu steguleț. Cele roșii

marcau regiunile în care se desfășurau conflicte în prezent, iar cele verzi posibilele zone periculoase. Hood observă că la granița dintre Siria și Turcia se ivise deja steguleţul roșu. În colțul îndepărtat al încăperii, în dreptul unei mese, erau așezați doi secretari. Unul dintre ei stenografia discuțiile cu ajutorul unui laptop. Celălalt avea în față un computer și avea responsabilitatea de a aduce pe monitoarele participanților la conferințe orice date sau hărți s-ar fi dovedit necesare.

Ușa grea placată cu lemn se închise de una singură în urma lui Hood. Deasupra mesei lustruite, două ventilatoare aurii cu palete negre se roteau alene. Hood înclină din cap în semn de salut către toți cei prezenți, rezervînd un zîmbet fugar prietenului său, secretarul de Stat Av Lincoln, care îi răspunse făcîndu-i cu ochiul. Apoi se înclină în fața președintelui Michael Lawrence.

– Bună ziua, domnule președinte, rosti Hood.

– Bună, Paul, îi răspunse fostul guvernator al statului Minnesota. Av tocmai ne punea la curent în legătură cu ultimele evoluții.

Era limpede, președintele era în formă astăzi. De-a lungul celor trei ani scurși de la începerea mandatului său, președintele nu se bucurase de nici un succes marcant în planul politicii externe. Nu era un argument îndeajuns de important pentru a-i diminua șansele în viitoarele alegeri, dar, fiind un competitor înnăscut, președintele se simțea frustrat fiindcă nu reușise să descopere combinația potrivită între forța militară, cea economică și carisma personală care să îi permită să domine scena evenimentelor internaționale.

– Înainte ca Av să continue, o să te rog să ne spui, Paul, ce ai mai aflat despre generalul Rodgers, spuse președintele.

– Situația e neschimbată, răspunse Hood, îndreptîndu-se spre locul său, aflat la mijlocul mesei. Centrul Regional de Comandă a pornit spre interiorul Turciei, către locul de unde a telefonat generalul Rodgers. Ar trebui să ajungă acolo – aruncă o privire la ceas – cam într-o jumătate de oră.

– Echipa CRC-ului pregăteşte o operaţiune de salvare? întrebă Steve Burkow, consilierul pentru Siguranţa Naţională.

Hood se aşează şi îi răspunse prudent:

– Am fost împuterniciţi să ne evacuăm întregul personal în cazul apariţiei unei situaţii de instabilitate. Un lucru e cert: nu ştim în ce măsură vom putea face aşa ceva în aceste condiţii.

– Totul este posibil, cu un anumit preţ, remarcă Burkow. Oamenii tăi sînt autorizaţi să ucidă pentru a salva ostatici. La o azvîrlitură de băţ de acolo, la Baza Forţelor Aeriene de la Incirlik, avem trei mii şapte sute de oameni pregătiţi să intervină la nevoie.

– La bordul CRC-ului se află doi dintre membrii echipei de intervenţie, preciză Hood. Repet însă, nu ştiu în ce măsură o operaţiune de salvare poate fi dusă la bun sfîrşit în condiţiile prezente.

– Vreau să mă anunţi personal ori de cîte ori apar noi elemente, ceru preşedintele. Indiferent unde te-ai afla.

– Bineînţeles, domnule, încuviinţă Hood, întrebîndu-se ce putea însemna oare ultima propoziţie rostită de preşedinte.

– Av, vrei te rog să-ţi continui informarea? urmă preşedintele.

Extraordinar de solid, fosta stea a ligii profesioniste de base-ball îşi consultă notiţele. Intrase în politică, se bucurase de succes, la fel ca pe terenurile de sport, şi fusese unul dintre primii susţinători ai candidaturii lui Michael Lawrence. Era unul dintre puţinii apropiaţi ai preşedintelui în care Hood avea o încredere necondiţionată.

– Paul, începu Lincoln, tocmai le spuneam celorlalţi despre mobilizarea din Turcia. Biroul meu a fost în contact permanent cu ambasadorul Robert Macaluso de la Ankara, dar şi cu consulatele generale de la Istanbul şi Izmir şi cu reprezentanţa diplomatică de la Adana. Am stat de vorbă şi cu ambasadorul Kande, de la Cancelaria Turcă din Washington. Cu toţii au confirmat următoarele informaţii. La 12 şi 30 de minute, ora noastră, Turcia a ordonat mobilizarea a o jumătate de milion de oameni din trupele de uscat şi din Forţele Aeriene. De asemenea, Forţele Navale, adică Infanteria Marină şi Aviaţia Marină au intrat în

stare de alertă. Practic, vorbim despre cvasitotalitatea Forţelor Armate ale Turciei.

– Ceea ce îi include şi pe rezervişti? întrebă preşedintele.

– Nu, domnule, îi răspunse secretarul Apărării Colon. La nevoie, pot mobiliza încă aproximativ douăzeci de mii de oameni, cărora li se adaugă circa cincizeci de mii de recruţi antrenaţi, cu vîrste cuprinse între nouăsprezece şi patruzeci şi nouă de ani.

– Ni s-a spus că forţele de uscat şi cele aeriene vor ocupa poziţii pe cursul Eufratului şi de-a lungul frontierei siriene, continuă Lincoln. Forţele Navale sînt concentrate în Marea Egee şi în Mediterană. Ankara ne-a asigurat că marina lor nu va depăşi extremitatea sudică a Golfului Alexandretta.

Hood consultă harta afişată pe monitor. Golful se sfîrşea la aproximativ patruzeci de kilometri la nord de Siria.

– Forţele Turciei din Egee sînt menite să descurajeze o eventuală intervenţie a Greciei, explică Lincoln. Nu am primit încă un răspuns definitiv de la Damasc. Cert este că preşedintele, cei trei vicepreşedinţi şi Consiliul de Miniştri se află în prezent într-o reuniune extraordinară. Ambasadorul Moualem de la legaţia din Washington afirmă că Siria va avea „un răspuns pe măsură".

– Ce înseamnă asta? vru să afle preşedintele.

– Mai mult ca sigur, un ordin de mobilizare de un fel sau altul, îi răspunse Ken Vanzandt, şeful Statelor-Majore Reunite. Siria şi-a grupat cea mai mare parte a trupelor în bazele din vest, de-a lungul rîului Orontes, în centru, pe cursul Eufratului şi în est, lîngă frontierele cu Turcia şi Irakul. Preşedintele sirian va trimite, probabil, în nord jumătate din aceste efective, adică în jur de o sută de mii de oameni.

– Cît de departe spre nord vor înainta? întrebă preşedintele.

– Pînă la capăt, adică pînă cînd Turcia se va afla în bătaia puştii, răspunse Vanzandt. De cînd au pierdut Înălţimile Golan în favoarea Israelului, în 1967, apărarea teritoriului de către sirieni a devenit agresivă.

– Mi se pare demn de remarcat faptul că Turcia a mobilizat aproape şase sute de mii de oameni, observă secretarul Apărării,

Ernie Colon. Asta înseamnă aproape de trei ori mai mult decît efectivele totale ale armatei siriene, inclusiv Marina, Forţele Aeriene şi Forţele Aeriene de Apărare. În mod evident, turcii par a spune: „Vă putem spulbera oricînd, fiind mai mulţi. Şi dacă alte naţiuni vor dori să intervină, vor rămîne destui pentru a le înfrunta".

– În aparenţă, sună bine, încuviinţă generalul Vanzandt. Turcii se confruntă însă cu o problemă delicată. Chiar dacă Siria nu ar constitui unul dintre factorii ecuaţiei, un atac al armatei turce împotriva kurzilor ar fi o mişcare periculoasă. Se ştie, facţiunile kurde încearcă de mult să-şi rezolve diferendele. Indiferent dacă s-au aflat sau nu la originea distrugerii barajului, e sigur că atacul va încuraja şi fortifica grupările teroriste kurde. Un contraatac al Turciei ar inspira unificarea lor. Dintr-o populaţie de cincizeci şi nouă de milioane, cît are Turcia, aproximativ paisprezece milioane sînt kurzi. Iar ei sînt gata să explodeze.

– Nici nu e de mirare, interveni Lincoln. Au fost împuşcaţi, gazaţi în propriile lor sate, executaţi fără judecată...

– Stai puţin, Av! sări Burkow. Mulţi dintre kurzii aştia sînt terorişti.

– Şi mai mulţi nu sînt, replică Lincoln.

Burkow îi ignoră răspunsul.

– Larry, ce ştim despre evenimentele petrecute săptămîna trecută în Marina Siriană?

Directorul CIA, Larry Rachlin, îşi încrucişă braţele.

– Sirienii au lucrat ca la carte, împiedicînd divulgarea acestor informaţii către presă. Ştim însă că o cîrtiţă kurdă a asasinat un general şi pe cei doi aghiotanţi ai acestuia. Cînd asasinul a fost capturat, o altă cîrtiţă a kurzilor le-a luat ostatice pe soţia şi pe cele două fete ale generalului şi a cerut eliberarea tovarăşului său. Drept răspuns, turcii i-au trimis, la propriu, capul acestuia. A existat o încercare de salvare, care a avut drept rezultat moartea soţiei generalului, a celor două fiice, a kurdului şi a doi dintre membrii echipei de salvare.

– Dacă turcii sînt cei care îi terorizează pe kurzi, ce caută cîrtiţele acestora în armata siriană? se miră preşedintele.

– Președintele sirian a ajuns la concluzia, foarte corectă, de altminteri, că forțele sale armate sînt infestate de spioni kurzi, răspunse Rachlin. Unii dintre ei ocupă, se pare, posturi dintre cele mai înalte, iar președintele și-a propus să-i anihileze.

– Steve, Larry, ce rost are discuția asta? întrebă Lincoln, vizibil dezgustat.

– Vrem să demonstrăm că n-are rost să le plîngem de milă kurzilor pe la colțuri, răspunse Burkow. Ne-am purtat prea frumos cu ei în trecut. Sînt necruțători, militantismul lor a devenit agresiv și numai Dumnezeu știe cîte dintre cîrtițele lor s-au infiltrat în armata Turciei. Dacă ne amestecăm, acestea vor sfîrși prin a le da pe mînă compatrioților lor tot arsenalul NATO din regiune.

– De fapt, există un scenariu și mai sumbru, supralicită Vanzandt. Kurzii au o mulțime de simpatizanți în partidele fundamentaliste islamice din Turcia. Individual sau toți la un loc, kurzii ăștia și simpatizanții lor ar putea să profite de confuzia generată de starea de război pentru a încerca să răstoarne guvernele laice din ambele țări.

– Din haos se naște un haos și mai mare, conchise Lincoln.

– Exact, îl aprobă Vanzandt. Iar cînd democrația, oricît ar fi ea de firavă, se dă deoparte, oprimarea religioasă îi ia imediat locul.

– Altfel spus, Statele Unite sînt cele date deoparte, punctă secretarul Apărării Colon.

– Nu asta e expresia cea mai potrivită, îl corectă directorul CIA. Steve a pus punctul pe i. Vor începe să ne hărțuiască pentru a ne alunga nu numai din Turcia, ci chiar și din Grecia. Vă mai amintiți de rebelii afgani pe care i-am antrenat și aprovizionat cu arme, pentru a lupta împotriva sovieticilor? O mare parte a lor au trecut de partea fundamentaliștilor islamici și sînt conduși de șeicul Safar al-Awdah, un sirian radical care s-a afirmat printre clericii cei mai influenți din regiune.

– Doamne, ăsta-i un ticălos pe care mi-ar face plăcere să-l văd mort, oftă Burkow. Discursurile lui radiodifuzate i-au deter-

minat pe destui descreierați să își cumpere cîte un bilet de autobuz numai dus către Israel, cu cîte o bombă legată de picior.

– Mai ales în Turcia și în Arabia Saudită, discipolii lui sînt îndeajuns de puternici, continuă Rachlin. În Turcia au prins puteri mai ales de cînd liderul Partidului Islamic, Necmettin Erbakan, a devenit prim-ministru, în 1996. În mod ironic, nu toate ideile radicalilor au de-a face cu religia. Unele sînt de natură economică. În anii optzeci, cînd Turcia s-a transformat dintr-o piață relativ închisă într-una cu deschidere globală, cei care s-au îmbogățit au fost puțini la număr. Cei mai mulți au rămas la fel de săraci, sau au sărăcit și mai tare. Astfel de oameni aderă ușor la orice idee nouă.

– Fundamentaliștii și cei din clasele de jos din mediul urban sînt aliați firești, confirmă Av Lincoln. Ambele categorii sînt minoritare și își doresc lucruri pe care le posedă liderii laici, mai înstăriți.

– Larry, te-ai referit și la Arabia Saudită, interveni președintele. Cum vor reacționa celelalte țări din regiune, dacă tensiunea dintre Turcia și Siria escaladează într-un conflict deschis?

– Problema e Israelul, spuse Rachlin. Cei de-acolo iau cît se poate de în serios tratatele de cooperare cu Turcia. Israelienii antrenează piloți turci la Baza Forțelor Aeriene de la Akinci, la vest de Ankara, încă de acum doi ani. De asemenea, încetul cu încetul, au început să transforme aparatele Phantom F-4 ale turcilor în mai sofisticatele Phantom 2000.

– S-o crezi tu, îl contrazise Colon. Israelul n-a făcut toate acestea dintr-o generozitate nemărginită. Au fost plătiți cu șase sute de milioane de dolari.

– Exact, fu de acord Rachlin. Însă, în caz de război, Israelul ar continua să furnizeze Turciei piese de schimb, probabil muniție și în mod cert informații. Tratatul e similar cu acela pe care l-au încheiat în 1994 cu Iordania. Nu vor interveni militar în mod direct, în afara cazului în care ar fi atacați. Cu toate acestea, dacă Israelul va permite turcilor să decoleze de pe teritoriul său, pentru a ataca Siria din două părți concomitent, putem fi siguri că Damascul va ataca Israelul.

– Să nu uităm, această idee de „prindere în cleşte" a inamicului funcţionează în ambele sensuri. Siria şi Grecia poartă de mai mult timp discuţii pentru realizarea unei alianţe militare care le-ar permite să atace Turcia din două direcţii.

– Asta chiar că-i o legătură diabolică! exclamă Lincoln. Grecia şi Siria nu au nimic altceva în comun.

– Ceea ce spune multe despre ura pe care o poartă ambele ţări Turciei, observă Burkow.

– Cum rămîne cu celelalte naţiuni din zonă? insistă preşedintele.

– În mod cert, Iranul îşi va intensifica eforturile de promovare a marionetelor sale în arena politică de la Ankara, făcînd apel pentru organizarea unor greve şi marşuri de protest, spuse Colon. Nu se va implica însă din punct de vedere militar. Nici nu au vreun interes în acest sens.

– În afara cazului în care Armenia ar fi atrasă în conflict, spuse Lincoln.

– Exact, confirmă Colon. Vom vorbi şi despre asta ceva mai tîrziu. Irakul va invoca cu certitudine scuza mişcărilor de trupe pentru a ataca aşezările kurde de la graniţa cu Siria. Şi, din momentul în care în Irak se decretează mobilizarea, există oricînd posibilitatea unor provocări la adresa Kuweitului, a Arabiei Saudite, ori chiar a mai vechiului duşman, Iranul. Însă, aşa cum a observat Av, marea întrebare se referă la Armenia.

Secretarul de Stat încuviinţă.

– Armenii sînt, în marea lor majoritate, ortodocşi. Dacă guvernul de acolo se teme de o islamizare a Turciei, nu va avea decît o singură variantă, aceea de a se implica în conflict pentru a-şi proteja frontierele. Dacă se întîmplă una ca asta, Azerbaidjanul preponderent musulman se va folosi, aproape sigur, de ocazia ivită pentru a revendica regiunea Nagorno-Karabah, pierdută în favoarea armenilor în 1994, în urma unor lupte izolate la frontiera dintre cele două ţări.

– Turcii au declarat public că Nagorno-Karabah aparţine Azerbaidjanului, îi atenţionă Colon. Asta a creat tensiuni interne în Turcia, unde trăiesc mulţi armeni, care îşi susţin conaţionalii

sau coreligionarii. Pe lîngă conflictele cu două ţări vecine, Turcia s-ar putea confrunta cu un război civil.

– Ar putea fi o ocazie potrivită pentru a forţa extinderea NATO, sugeră Lincoln. Polonia, Ungaria şi Cehia ar constitui o zonă tampon ideală, menită să contribuie la stabilitatea regiunii. Le-am putea folosi drept spărgătoare de val.

– Oricum, n-am reuşi să impunem admiterea lor la timp în Alianţă, spuse Burkow.

– Un motiv în plus pentru a începe cît mai repede negocierile de aderare, zîmbi Lincoln.

Preşedintele clătină din cap.

– Av, nu e momentul să ne distragem atenţia cu acest subiect. Ţările respective vor fi de partea noastră, iar noi le vom acorda tot sprijinul necesar. Aş prefera însă să dezamorsăm conflictul înainte ca el să se extindă în asemenea măsură.

– Perfect, admise Lincoln, ridicînd uşor din umeri. Sugeram doar o măsură suplimentară de precauţie.

Hood studia noua hartă pe care secretarul Biroului pentru Situaţii Excepţionale o afişase pe monitoare. Armenia se învecina la vest cu Turcia şi la est cu Azerbaidjanul. Regiunea azeră Nagorno-Karabah era revendicată atît de Azerbaidjan, cît şi de Armenia.

– E limpede că riscul cel mai mare îl constituie intrarea în război a Azerbaidjanului şi a Armeniei, sublinie Lincoln. Cele două ţări luate laolaltă au o suprafaţă cît jumătate din cea a Texasului şi o populaţie cît cea a Los Angeles-ului cu tot cu suburbii. Există riscul ca Iranul, situat la sud de ambele ţări, să maseze trupe pentru a-şi proteja frontierele. Iranului i-ar conveni de minune să anexeze întreaga regiune. E bogată în petrol, gaze naturale, zăcăminte de cupru, terenuri fertile şi alte resurse. Pe de altă parte, adepţii liniei dure de la Kremlin ar da orice ca să recupereze cele două foste republici sovietice.

– Armenia e plină de creştini, pe care Iranul ar fi încîntat să-i lichideze, interveni Vanzandt. În lipsa Armeniei, care slujeşte drept contrapondere pentru majoritatea musulmană a populaţiei

Azerbaidjanului, întreaga regiune ar deveni, *de facto*, o parte a Iranului.

– E posibil, admise Lincoln. Dar există şi alte probleme. De exemplu, cele cincisprezece milioane de azeri din provinciile nordice ale Iranului. Dacă aceştia optează pentru secesiune, Iranul va lupta din răsputeri pentru a-i reţine. Iar cele cinci milioane de etnici caucazieni din Turcia vor fi, în mod cert, alături de rudele lor din Iran. De aici, un conflict deschis între Iran şi Turcia. Iar cînd caucazienii vor avea ideea de a-şi proclama independenţa, există destule şanse ca întreg Caucazul de Nord să fie sfîşiat de răfuielile dintre diversele grupări etnice decise să-şi rezolve o dată pentru totdeauna diferendele vechi de cînd lumea: osetinii şi inguşii, osetinii şi georgienii, abhazii şi georgienii, cecenii şi cazacii, cecenii şi azerii...

– Mai frustrant decît orice mi se pare faptul că, de astă dată, echipa lui Bob Herbert de la Centrul de Comandă şi cea a lui Grady Reynolds de la CIA au fost de acord cu oamenii mei, spuse Colon. Damascul n-a avut, după toate probabilităţile, nimic de a face cu atacul asupra barajului. Ar fi fost o nebunie din partea lor să-şi înjumătăţească practic resursele de apă.

– Poate că urmăresc să cîştige simpatia opiniei publice internaţionale, sugeră Burkow. Imaginile filmate şi fotografiile cu copilaşi însetaţi şi bătrîni muribunzi ar aduce Siriei un enorm capital de imagine. Ar fi de-ajuns pentru a deturna simpatia Statelor Unite şi ajutoarele internaţionale dinspre Turcia şi Israel către sirieni.

– Dar ar fi de-ajuns şi pentru a asmuţi împotriva lor o armată a Turciei mult mai numeroasă şi mai bine echipată, replică Colon. Atacul asupra barajului poate fi considerat un act de război. Într-un conflict astfel declanşat, armata Statelor Unite şi instituţiile noastre financiare ar fi obligate prin tratatele NATO să sprijine Turcia. Şi Israelul i-ar sprijini tot pe turci, mai ales dacă aşa li s-ar oferi ocazia de a lovi în sirieni.

– E o ipoteză valabilă numai în cazul în care Siria acceptă provocarea la luptă, le atrase atenţia Burkow. Turcii ar putea să deplaseze o întreagă armată la frontiera cu Siria şi există toate

premisele pentru ca sirienii să procedeze la fel. Dar dacă Siria nu va răspunde la provocări, conflictul ar putea fi evitat.

– În schimb, întreaga lume arabă i-ar considera dezonorați pe sirieni, spuse Colon. Nu, Steve, e un plan mult prea machiavelic. Mult mai logic ar fi să deducem că la mijloc a fost mîna kurzilor sirieni.

– Ce ar avea de cîștigat kurzii din declanșarea unui conflict internațional? întrebă președintele. Știu, sînt suficient de disperați pentru a se răzvrăti împotriva națiunilor care îi găzduiesc. Dar asta înseamnă oare că sînt dispuși să rişte ceva de o asemenea amploare?

– Așteptăm, de cîtva timp, ca diferitele fracțiuni ale kurzilor să se unească, spuse Larry Rachlin. Altfel, riscă să fie anihilate rînd pe rînd. E posibil ca atacul să fie catalizatorul unificării.

– Un Kurdistan în diaspora, sintetiză Lincoln.

– Exact, încuviință Rachlin.

– Steve, generalul Vanzandt are toate motivele să-și facă griji din cauza posibilelor reacții ale kurzilor, urmă Lincoln. În prezent, sînt poporul cel mai persecutat de pe întreg Pămîntul. Răspîndiți în Turcia, Siria și Irak, sînt asupriți constant de guvernele celor trei țări. Pînă în 1991, în Turcia nu li se permitea nici măcar să vorbească în limba maternă. Sub presiunea țărilor membre ale NATO, Ankara a cedat cu greu și le-a acordat acest drept, dar nimic mai mult. Peste douăzeci de mii de turci au fost uciși de cînd rebelii au început să lupte pentru suveranitate în 1984, iar kurzilor le este în continuare interzisă asocierea de orice fel. Și nu vorbesc acum de formarea unor partide politice, ci chiar de asociații culturale sau societăți literare! În caz de război, kurzii vor participa în mod inevitabil la lupte și, de asemenea, vor solicita participarea la procesul de pace. Este singura lor șansă de a obține autonomia.

Președintele se întoarse către Vanzandt.

– Trebuie să-i sprijinim pe turci. Și, pe de altă parte, trebuie să împiedicăm extinderea acestui conflict în cealaltă direcție, spre Grecia și Bulgaria.

– Sînt de acord, îl aprobă Vanzandt.

– În consecință, trebuie să încercăm să dezamorsăm tensiunea existentă, înainte ca sirienii și turcii să treacă la fapte, continuă președintele. Av, care sînt șansele ca turcii să pătrundă pe teritoriul sirian pentru a da de urma celor care au săvîrșit atacul?

– Ei bine, turcii sînt iritați, dar nu cred că vor încălca frontiera, răspunse Lincoln. Cel puțin, nu o vor face în forță.

– De ce nu? întrebă Vanzandt. Au dovedit în alte ocazii că suveranitatea națională nu înseamnă prea mult pentru ei. În 1996 au lansat o serie de atacuri aeriene sîngeroase împotriva kurzilor separatiști din nordul Irakului, încălcînd granița.

– De la bun început am presupus că, în cazul respectiv, Turcia a acționat cu acordul Bagdadului, interveni Larry Rachlin, directorul CIA. Cîtă vreme Statele Unite îl împiedicau pe Saddam să lanseze atacuri împotriva kurzilor, turcii erau liberi s-o facă.

– Oricum, mai există un motiv pentru care turcii ar putea ezita înainte de a ataca Siria, spuse Lincoln. În 1987, turcii descoperiseră că Abdullah Ocalan, liderul gherilei kurde, locuia la Damasc. Stătea netulburat în apartamentul lui și ordona atacuri împotriva satelor turcești. Ankara ceruse Damascului să permită accesul unei echipe de comando care să îl aresteze. Sirienii trebuiau doar să stea deoparte. Siria nu intenționa însă să își strice relațiile cu kurzii din propria țară, așa încît refuzase. Turcii fuseseră la un pas de a ordona un raid neautorizat la Damasc.

– De ce s-au răzgîndit? întrebă președintele.

– S-au temut că sirienii îl vor avertiza pe Ocalan, spuse Lincoln. Turcii n-au vrut să riște să ia cu asalt clădirea, sfîrșind prin a nu-l găsi acolo. Ar fi fost cel puțin stînjenitor, din punct de vedere politic.

– Aș spune că atacul împotriva barajului e o provocare cu mult mai serioasă decît cele întîmplate în 1987, interveni Vanzandt.

– Așa este, însă fondul problemei rămîne neschimbat, spuse Lincoln. Dacă, în cele din urmă, se va dovedi că atacul a fost pus la cale de kurzii din Turcia, nu de kurzii sirieni? Turcia va ataca

Siria pentru a-i găsi pe teroriști, și în cele din urmă se va dovedi că responsabilitatea aparține kurzilor de la ei din țară. Acțiunile Siriei ar crește brusc în arena internațională, în vreme ce ale Turciei s-ar prăbuși. Nu, Turcia nu se va lăsa atrasă într-o astfel de capcană.

– Să nu uităm, domnule președinte, că atacul afectează Damascul în egală măsură ca și Ankara, observă secretarul Apărării Colon. Am senzația că butoiul cu pulbere a fost aprins de kurzii unificați. Încearcă să declanșeze un război între Turcia și Siria, obligîndu-i pe turci să pătrundă pe teritoriul sirian pentru a-i găsi pe teroriști. Iar kurzii își vor intensifica presiunile, pînă cînd vor obține ceea ce vor: o invazie.

– De ce? întrebă președintele. Speră că vor obține teritorii în urma procesului de pace?

Colon și Lincoln încuviințară la unison.

Hood continua să studieze una dintre hărți.

– Nu înțeleg, rosti el. Ce ar avea de cîștigat Siria dacă i-ar împiedica pe turci să-i găsească pe teroriștii kurzi? Damascul va fi obligat să asigure siguranța celorlalte surse de apă de care dispune, în special rîul Orontes, în vest, care intră în Siria dinspre Turcia și ajunge apoi în Liban.

– Ai dreptate, spuse Lincoln.

– Așadar, cîtă vreme și turcii și sirienii vor să-i oprească pe teroriștii turci, de ce nu-și unesc forțele? urmă Hood. De astă dată, situația e cu totul alta decît a fost în cazul Ocalan. Siria nu mai riscă să-i stîrnească pe kurzi, căci ei au apucat-o deja, se pare, pe cărările războiului.

– Siria nu se poate alia cu Turcia din cauza tratatului de cooperare militară pe care l-au încheiat turcii cu Israelul, explică Vanzandt. Siria mai degrabă ar sprijini țelurile politice ale kurzilor pentru a-i determina să nu mai arunce în aer și alte baraje, decît să se unească cu turcii pentru neutralizarea lor.

– Siria ar sprijini mai degrabă un inamic decît prietenul altui inamic, pufni Colon. Asta e strategia politică în Orientul Mijlociu.

– Dar Siria ar trebui să cedeze o parte din teritoriul său pentru a le oferi kurzilor o patrie, interveni președintele.

– Şi credeţi că ar face-o? întrebă retoric Av Lincoln. Să presupunem că în cele din urmă kurzii ar obţine ceea ce vor, adică un teritoriu naţional alcătuit din părţi ale Turciei, Irakului şi Siriei. Credeţi că sirienii s-ar împăca vreodată cu această realitate? Nicidecum. Ei ignoră orice fel de reguli. Vor folosi terorismul pentru a exercita un control *de facto* asupra fostului lor teritoriu, extinzîndu-şi încetul cu încetul controlul asupra teritoriilor care vor fi aparţinut Turciei, alcătuind astfel o Sirie Mare. Exact aşa au procedat şi în Liban.

– Domnilor, începu preşedintele. Trebuie să găsim o modalitate prin care să asigurăm siguranţa resurselor de apă rămase, ajutîndu-i totodată pe turci să-i găsească pe teroriştii. Aştept sugestiile dumneavoastră.

– Larry şi Paul, vom discuta ceva mai tîrziu despre operaţiunile interne împotriva teroriştilor, propuse generalul Vanzandt. Prezentaţi-i domnului preşedinte cîteva variante de acţiune.

Hood şi Rachlin încuviinţară.

– În ceea ce priveşte resursele de apă, continuă Vanzandt, dacă deplasăm Grupul de Luptă al portavionului *Eisenhower* de la Napoli în Mediterana de Est, putem supraveghea cursul rîului Orontes şi, în acelaşi timp, vom păstra siguranţa exporturilor maritime turce. Astfel, vom fi siguri că grecii nu sînt tentaţi să se amestece.

– Şi uite-aşa, toată lumea va fi mulţumită, conchise Steve Burkow. Doar dacă nu cumva, în stilul paranoic care îi caracterizează, sirienii vor decide că totul nu e decît un vast complot pus la cale de americani pentru a le distruge rezervele de apă. Ceea ce, la drept vorbind, nici n-ar fi o ideea chiar atît de rea. Asta ar scoate Damascul din arena terorismului, cel puţin pentru cîţiva ani.

– Şi cîţi nevinovaţi ar plăti cu viaţa? întrebă Lincoln.

– Nu la fel de mulţi cîţi ar fi ucişi de către teroriştii sprijiniţi de sirieni în următorii cîţiva ani, replică Burkow, tastînd parola sa şi deschizînd un fişier. Vorbeam mai devreme de şeicul al-Awdah, urmă el, privindu-şi monitorul. În discursul

radiodifuzat transmis ieri de la Palmyra, în Siria, acesta spunea: „Îl chemăm pe Dumnezeu Atotputernicul să distrugă economia şi societatea Statelor Unite, să preschimbe statele în naţiuni şi să le învrăjbească unele împotriva celorlalte. Să-i asmută pe fraţi între ei, ca o pedeapsă pentru răul necredinţei". Pentru mine, *asta* sună ca o declaraţie de război. Ştiţi cîţi nebuni care vor fi auzit chestia asta se vor face luntre şi punte ca s-o vadă împlinindu-se?

– Asta nu justifică lansarea unor atacuri preventive orbeşti, îi atrase atenţia preşedintele. Nu sîntem terorişti.

– Ştiu asta, domnule, încuviinţă Burkow. Dar m-am săturat să tot jucăm potrivit unor reguli pe care nimeni altcineva în lumea asta nu le respectă. Turnăm miliarde de dolari în economia chineză, iar ei folosesc banii ăştia ca să dezvolte şi să vîndă tehnologie militară teroriştilor. De ce permitem aşa ceva? Fiindcă nu vrem ca economia americană să aibă de suferit, fiind alungată de pe piaţa chineză...

– Nu despre China e vorba acum, îl întrerupse Lincoln.

– E vorba despre nişte blestemate de standarde diferenţiate, îl repezi Burkow. Ne facem că nu vedem că Iranul îi aprovizionează cu arme pe teroriştii musulmani din întreaga lume. De ce? Fiindcă o parte dintre aceşti terorişti bombardează alte ţări. Printr-o logică perversă, cîştigăm astfel aliaţi în lupta împotriva terorismului. Nimeni nu ne obligă să ascultăm criticile lansate la adresa noastră fiindcă ne apărăm, atîta vreme cît şi alte ţări se apără. Ceea ce vreau să spun e că avem, în sfîrşit, o ocazie de a-i cuminţi pe sirieni. Dacă le tăiem rezervele de apă, economia lor se va duce de rîpă. Ca urmare, mişcarea Hezbollah şi taberele palestiniene de terorişti vor fi lipsite de sprijin.

– Ucide trupul şi vei ucide boala, se strîmbă Lincoln. Haide, Steve, ştii că aşa ceva nu e posibil.

– Ba da, deoarece ucigînd trupul eviţi ca boala să se răspîndească şi în alte trupuri, îi răspunse Burkow. Dacă le-am da o lecţie sirienilor, vă garantez că Iranul, Irakul şi Libia şi-ar retrage ghearele şi ar sta pe tuşă, măcar o vreme.

– Sau şi-ar dubla eforturile menite a ne distruge, replică Lincoln.

– Dacă ar face-o, am transforma Teheranul, Bagdadul şi Tripoli în cratere vizibile din spaţiu, nu se lăsă Burkow.

Urmară cîteva clipe de tăcere stînjenitoare. În faţa ochilor lui Hood defilau secvenţe din filmul *Dr. Strangelove*.

– Dar dacă i-am lua prin surprindere pe libieni? întrebă Lincoln. Dacă, în loc să ne încordăm muşchii şi să le arătăm pumnul, le-am întinde o mînă de ajutor?

– În ce sens? întrebă preşedintele.

– Ceea ce ar atrage atenţia Siriei nu e atît o revărsare de ape, ci una de bani, spuse Lincoln. Economia lor e la pămînt. Produc acum o cantitate de bunuri aproximativ egală cu cea produsă în urmă cu cincisprezece ani, cînd populaţia era cu douăzeci şi cinci la sută mai mică. Au dat-o în bară în încercarea nereuşită de a egala puterea militară a Israelului. Ajutoarele venite dinspre lumea arabă au cam secat, iar venitul lor din exporturi nu e suficient pentru a le permite să dea un impuls industriei şi agriculturii. Au aproximativ şase miliarde de dolari datorie externă.

– Sînt înduioşat pînă la lacrimi, se strîmbă Burkow. Oricum, se pare că banii le prisosesc, cîtă vreme îşi permit să finanţeze terorismul.

– O fac deoarece asta pare a fi singura lor modalitate de a exercita presiuni asupra ţărilor bogate, explică Lincoln. Să presupunem că i-am întinde Siriei un morcov de ronţăit înainte ca ea să apuce să finanţeze noi acte teroriste. Mai exact, le-am putea acorda un credit garantat de noi la Banca Internaţională de Import-Export.

– Nu putem face aşa ceva! sări ca ars Burkow. În primul rînd, orice diminuare a plafonului datoriei externe ar trebui să fie aprobată de Fondul Monetar Internaţional şi de Banca Mondială.

– Ţările donatoare pot, de asemenea, să şteargă o parte din datoriile ţărilor cu mari datorii, sugeră Hood.

– Da, dar numai cu condiţia ca ţările care acceptă împrumutul să aplice reforme stricte monitorizate de către Banca Mondială şi de Fond, replică imediat Burkow.

– Există căi prin care aceste impedimente pot fi evitate, spuse Hood. Am putea să le permitem să efectueze vînzări din rezerva de aur.

– Mda, ca în cele din urmă să le cumpere tot ei, cu scopul de a-i sponsoriza pe teroriştii care ne vor ataca pe noi! pufni Burkow. Nu, mulţumesc.

Se întoarse din nou către Av Lincoln:

– Cîtă vreme Siria se află în fruntea listei naţiunilor teroriste, legea e cea care ne interzice să le acordăm ajutor financiar.

– Dar bombardarea nucleară a unor capitale ţi se pare a se încadra în limite legale? întrebă Hood.

– Da, atunci cînd se face în legitimă apărare, răspunse Burkow, dezgustat.

– Conform raportului anual al Departamentului de Stat, Siria nu a mai fost implicată direct în acte de terorism din 1986, cînd şeful spionajului lui Hafez al-Assad a organizat aruncarea în aer a unei curse aeriene a liniilor El-Al ce venea de la Londra.

– Siria n-a fost implicată *direct,* rîse Burkow. Ei, asta-i bună, domnule secretar de stat. Sirienii sînt la fel de vinovaţi de terorism cum a fost vinovat John Wilkes Booth de împuşcarea lui Abraham Lincoln. Şi nu numai de terorism, ci şi de producerea la scară industrială a cocainei şi morfinei, la uzinele din valea Bekaa, de tipărirea unor bancnote de o sută de dolari excelent contrafăcute...

– Discutăm acum despre terorism, Steve, îi atrase atenţia Lincoln. Nu despre cocaină, nu despre China, nu despre atacuri nucleare, ci despre terorism.

– Discutăm despre acordarea unui ajutor financiar unui inamic al acestei ţări! îl repezi Burkow, iritat. Că nu vrei să-i bombardăm, e una, dar nimeni nu ne cere să-i şi răsplătim pentru ceea ce fac.

– O garanţie pentru un împrumut de, să zicem, douăzeci sau treizeci de milioane de dolari, destinat contracarării efectelor secetei, nu înseamnă ajutor financiar şi cu atît mai puţin o răsplată, spuse Lincoln. Ar fi doar un paliativ, menit să le

trezească apetitul pentru o viitoare cooperare. În acest moment, un astfel de gest ar putea preveni declanşarea unui război.

– Av, Steve, în clipa asta nu mă interesează decît să limitez şi să dezamorsez o situaţie încordată, îi potoli preşedintele, îndreptîndu-şi apoi privirea către Hood: Paul, aş vrea să preiei tu responsabilitatea rezolvării acestui caz. Cine e consilierul tău pentru problemele Orientului Mijlociu?

Hood fusese luat prin surprindere de intervenţia preşedintelui.

– Pe plan local, îl am pe Warner Bicking.

– Puştiul din Georgetown, rosti Rachlin. A făcut parte din echipa de box a Statelor Unite la Olimpiada din 1988. A fost implicat în polemica referitoare la pilotul irakian care voia să dezerteze.

Hood îi aruncă lui Rachlin o privire iritată.

– Warner e un coleg bun, în care am toată încrederea.

– E un rebel, îl lămuri Rachlin pe preşedinte. A criticat politica administraţiei George Bush referitoare la acordarea azilului, în direct la televiziune, fiind îmbrăcat într-un şort roşu şi purtînd mănuşi de box. Presa l-a poreclit „diplomatul de categoria muscă". A tratat întreaga afacere ca pe o glumă.

– Paul, vreau un om serios, îl avertiză preşedintele.

– Warner e bun, insistă Hood. Pe de altă parte, ar mai fi şi profesorul Ahmed Nasr, care a colaborat cu noi la întocmirea unor rapoarte privind Orientul Mijlociu.

– Numele mi se pare cunoscut.

– L-aţi întîlnit la dineul dat în cinstea şeicului din Dubai, domnule preşedinte, îi aminti Hood. Doctorul Nasr e cel care a plecat imediat după desert pentru a-l ajuta pe fiul dumneavoastră să se documenteze pentru eseul despre panturcism.

– Acum mi-aduc aminte, zîmbi preşedintele. Cu ce se ocupă?

– A lucrat la Centrul Naţional de Studii pentru Orientul Mijlociu din Cairo, spuse Hood. Acum e la Institutul pentru Pace.

– Cum s-ar descurca în Siria?

– Ar fi foarte bine primit, spuse Hood, încă nelămurit. E un pacifist convins şi un musulman practicant. De asemenea, are o reputaţie ireproşabilă.

– La dracu'! izbucni Larry Rachlin. Încep să-i dau dreptate lui Steve, domnule preşedinte. Chiar avem nevoie de-un cercetaş egiptean care să-l lămurească pe şeful unui stat terorist să se abţină de la acte necugetate?

– Da, atunci cînd ceilalţi care ar putea să o facă stau cu degetul pe trăgaci, rosti preşedintele.

Aruncă o privire către Burkow, dar nu îl mustră cu glas tare. Hood ştia că nu avea s-o facă. Cei doi erau prieteni de prea multă vreme şi trecuseră prin multe împreună, atît în viaţa profesională, cît şi personală. Iar la urma urmei, Hood era conştient că, dacă preşedintele îi permitea lui Burkow să spună anumite lucruri, era fiindcă el, în calitate de şef de stat, nu-şi putea permite să le exprime, deşi le aproba tacit.

– Paul, urmă preşedintele, aş vrea să-l însoţeşti la Damasc pe profesorul Nasr.

Hood tresări uşor. Larry Rachlin şi Steve Burkow rămaseră cu gura căscată. Lincoln zîmbi.

– Domnule preşedinte, nu sînt diplomat, protestă Hood.

– Cum să nu fii, îl contrazise Lincoln. Will Rogers spunea că diplomaţia constă în arta de a ţine la distanţă un cîine vorbindu-i frumos, pînă cînd vei găsi o piatră cu care să-l alungi. Tu te pricepi la asta.

– De asemenea, eşti în măsură să discuţi cu sirienii despre munca în domeniul informaţiilor şi despre chestiunile financiare, adăugă preşedintele. Este exact genul de diplomaţie de care avem nevoie acum.

– Pînă cînd vom găsi o piatră, murmură Burkow.

– Zău, Paul, urmă preşedintele. Sincer să fiu, nu-mi pot permite să trimit acolo un membru al cabinetului. Dacă aş face-o, turcii s-ar simţi ofensaţi. În ceea ce mă priveşte, la fel ca Larry şi Steve, m-am săturat să ne tot ascundem după deget. Dar, deocamdată cel puţin, trebuie să încercăm şi varianta blîndă. Doamna Klaw îţi va pune la dispoziţie toată documentaţia nece-

sară, pe care o vei putea citi în avion. Unde se află acum domnul Nasr?

– La Londra, domnule, răspunse Hood. Urmează să ia cuvîntul în cadrul unui simpozion.

– Îl iei cu tine de acolo, spuse președintele. Profesorul Nasr te va ajuta să pui la punct detaliile și să-i convingi pe sirieni, în orice mod care crezi că ar putea funcționa. Dacă crezi de cuviință, îl poți lua cu tine și pe puștiul ăla, boxerul. Pe de altă parte, în felul ăsta vei fi la fața locului, în cazul în care va fi nevoie de tine pentru a negocia eliberarea generalului Rodgers. Ambasadorul Haveles de la Damasc va rezolva tot ce ține de siguranța voastră.

Hood se gîndi că va pierde recitalul de piculină al fiicei sale, organizat în seara aceea, la școală. Se gîndi la grijile pe care avea să le înfrunte soția sa, știindu-l plecat în acea parte a lumii într-un asemenea moment de criză. Pe de altă parte, se gîndi și la încordarea căreia avea să-i facă față, la provocarea de a se afla în locul unde avea să se scrie istoria, contribuind la salvarea unor vieți și nu la punerea lor în pericol.

– Voi fi la bordul avionului în această după-amiază, rosti Hood.

– Îți mulțumesc, Paul, zîmbi președintele, uitîndu-se la ceas. E unu și treizeci și două de minute. Domnule general Vanzandt, Steve, la ora trei ne întîlnim în Biroul Oval cu membrii Consiliului de Securitate și cu Statul-Major. Crezi că e cazul să deplasăm Grupul de Luptă?

– Ar fi o precauție utilă, domnule.

Președintele se ridică, anunțînd astfel sfîrșitul reuniunii. Ieși, flancat de generalul Vanzandt și de Steve Burkow, urmați la scurt timp de Rachlin și Colon. Cel din urmă îl salută prietenește pe Hood înainte de a ieși.

Hood rămăsese așezat la masă, de unul singur, încercînd să-și limpezească gîndurile. Av Lincoln i se alătură.

– Prima oară cînd am jucat în Liga Profesionistă n-am fost selecționat fiindcă eram din cale-afară de bine pregătit, spuse secretarul de Stat. Am fost ales fiindcă alți trei jucători erau bol-

navi, răniţi sau suspendaţi. Aveam optsprezece ani şi eram mort de spaimă, dar am cîştigat meciul. Eşti inteligent, eşti hotărît, eşti loial şi, ce e mai important, ai conştiinţă, Paul. Ai să-ţi îndeplineşti cu succes misiunea.

Hood se ridică şi-i strînse mîna lui Lincoln.

– Îţi mulţumesc, Av. Sper că n-o să fiu chiar într-atît de bun de data asta încît să te las fără slujbă.

Lincoln zîmbi, în vreme ce părăseau împreună Biroul pentru Situaţii Excepţionale.

– Avînd în vedere miza pusă în joc, sper din adîncul sufletului c-o să fii chiar mai bun.

17

Luni, ora 20:17, Oguzeli, Turcia

Lowell Coffey privea pe geamul ridicat al cabinei CRC-ului, scrutînd noaptea adîncă ce învăluia peisajul pustiu. Mary Rose conducea, bătînd darabana pe volan şi murmurînd mai mult pentru sine o arie dintr-o operă de Gilbert şi Sullivan; Coffey recunoscu piesa şi observă că se potrivea de minune: era o arie din *Iolanthe,* intitulată *Doar inimile curajoase cuceresc femeia.*

Şi Coffey era îngrijorat, dar încerca să se calmeze închizîndu-şi ochii şi amintindu-şi de călătoriile pe care le făcuse împreună cu fratele şi cu tatăl său prin Valea Morţii. Cei trei bărbaţi din familia Coffey făceau adeseori excursii lungi cu maşina, care durau cîteodată zile întregi. Mama sa îi poreclise „Boabe de cafea"*, fiindcă erau mereu împreună, înghesuiţi într-o cutie de tablă. Ar fi dat orice pentru a mai trăi încă o dată zilele acelea de neştirbită fericire. Coffey senior murise în 1983, într-un accident de avion. Fratele lui, Lowell, absolvise la Harvard doi ani mai tîrziu şi se mutase la Londra, unde lucra la Ambasada Statelor Unite. Mama sa îl însoţise. De atunci, Coffey

* Joc de cuvinte intraductibil ca atare, între „Coffey Beans" şi „Coffee beans" (n.tr.).

se simțea ca și cum nu și-ar fi găsit nicăieri un loc numai al său. Se angajase la Centrul de Comandă pentru a putea juca un rol cît de mic în viețile altor oameni, așa cum îi spusese la prînz lui Katzen, dar și pentru a simți că făcea parte dintr-o echipă strîns unită. Și totuși, chiar și în spațiul restrîns al CRC-ului, această senzație se lăsa cu greu regăsită.

De ce anume e nevoie pentru a crea senzația apartenenței? se întrebă el. Tatăl său, care pilotase un bombardier în timpul celui de-al doilea război mondial, le vorbise despre camaraderia care îi unise pe membrii echipajului său. Coffey regăsise ceva asemănător în cercul său de prieteni din studenție. Ce anume determina apropierea între oameni? Pericolul? Claustrarea? Un țel comun? Anii petrecuți împreună? Probabil, cîte puțin din toate acestea, decise el. Însă, în ciuda circumstanțelor prezentului – sau poate tocmai datorită lor – ceea ce simțea atunci cînd închidea ochii – închipuindu-și că îl avea în dreapta sa pe tata și pretinzînd că munții pe care îi știa undeva pe-aproape, dincolo de vălul de întuneric, erau munții Panamint pe care-i admirase în copilărie – era oarecum diferit.

Phil Katzen îi luase locul lui Mary Rose în fața terminalului. Urmărea harta viu colorată ce se desfășura pe monitor în ritmul înaintării furgonetei. Ecranul calculatorului lui Mike Rodgers afișa o hartă radar pe care apăreau pozițiile tuturor aeronavelor aflate în zbor în centrul și sudul Anatoliei. Katzen se întoarse pentru a studia harta-radar. Deocamdată, în regiunea pe care o străbăteau nu se afla nici un avion. În caz contrar, ar fi fost nevoit să își decline identitatea și să facă tot ce avea să i se ceară. Manualul conținînd protocolul de operare al CRC-ului în zonele de conflict era cît se poate de clar în această privință. Regulamentul tipărit se afla acum în poala lui Katzen.

Secțiunea 17:
Operațiunile CRC într-o zonă de conflict

Subsecțiunea 1:
Război nedeclarat,
într-o zonă în care nu s-au semnalat lupte

A. Atunci cînd CRC-ul se află în misiune de supraveghere sau execută alte operațiuni pasive la invitația unei țări care a fost atacată de o forță

exterioară, sau la invitaţia unui guvern atacat de către forţe interne insurecţionale; dacă participarea la acţiunile conflictuale este conformă cu legile Statelor Unite (vezi Secţiunea 9) şi cu politica Administraţiei SUA, personalul CRC este autorizat să opereze în afara zonelor de conflict şi să colaboreze strîns cu armata locală pentru a furniza serviciile cerute, atîta timp cît acestea sînt realizabile, pentru a executa ordinele Directorului Centrului de Comandă sau pe cele ale preşedintelui Statelor Unite. Vezi Secţiunea 9C pentru operaţiunile legale desfăşurate conform Regulamentului Centrului Naţional pentru Gestionarea Crizelor.

B. Toate activităţile CRC-ului sau ale personalului acestuia, în conformitate cu Secţiunea 17, Subsecţiunea 1A, vor înceta imediat în momentul în care CRC-ului i se va solicita părăsirea zonei de conflict de către un ofiţer împuternicit sau de către orice alt reprezentant al guvernului legitim.

C. Atunci cînd CRC-ul este prezent la invitaţia ţării atacatoare într-un conflict în care Statele Unite şi-au declarat neutralitatea, personalul CRC-ului va opera conform legilor Statelor Unite (vezi Secţiunea 9A) şi va furniza numai acele servicii care nu implică Statele Unite în calitate de participant la o agresiune ilegală (vezi Secţiunea B) şi acele informaţii care sînt destinate să apere viaţa şi proprietatea cetăţenilor Statelor Unite, numai atîta vreme cît acţiunile respective nu intră în conflict cu legile Statelor Unite (vezi Secţiunea 9A, Subsecţiunea 3) şi cu legile ţării gazdă.

Subsecţiunea 2:
Război nedeclarat
în zona care constituie teatru de luptă

A. Dacă CRC-ul este prezent într-o anumită regiune, fiind surprins într-o situaţie de conflict armat, CRC-ul şi personalul său vor părăsi zona cu o viteză adecvată, îndreptîndu-se spre un loc sigur.

1. Dacă evacuarea CRC-ului nu este posibilă, aparatura va fi scoasă din funcţiune conform Secţiunii 1, Subsecţiunea 2 (autodebranşare) sau conform Secţiunii 12, Subsecţiunea 3 (debranşare din exterior).

2. Pentru a rămîne în zona în care se dau lupte, este necesară permisiunea guvernului legal şi legitim care îşi exercită jurisdicţia asupra regiunii în cauză. Activităţile desfăşurate în zona respectivă se vor conforma cu strictete legislaţiei Statelor Unite (vezi Secţiunea 9A, Subsecţiunea 4) şi legilor ţării gazdă.

a. Dacă legislațiile sînt contradictorii, civilii se vor supune legilor locale. Personalul militar se va conforma regulamentelor militare și legislației Statelor Unite.

3. Atunci cînd CRC-ul se află într-o zonă în care se dau lupte, sau ajunge într-o astfel de zonă ca urmare a modificării teatrului de război; cînd scopul declarat al prezenței este studierea evenimentelor care au dus la și/sau a conflictului armat în sine, numai personalul militar este autorizat să participe la operațiunile desfășurate de CRC. Personalul militar va acționa în limitele precizate de Codul Echipei de Intervenție a CNGC, Secțiunile 3-5.

5. Dacă la bordul CRC-ului se află personal non-militar, inclusiv reprezentanți ai presei, acesta nu va lua parte la activitățile desfășurate în interiorul CRC-ului.

6. Dacă CRC-ul ajunge într-o zonă în care se dau lupte ca urmare a izbucnirii unui conflict armat, se vor aplica prevederile cuprinse în Secțiunea 17, Subsecțiunea 2A. În plus, pentru a pătrunde în regiunea respectivă, CRC-ul va solicita permisiunea expresă a guvernului legitim și recunoscut, sau a reprezentanților acestuia cu drept de jurisdicție în zona în care se dau lupte.

1. În lipsa acestei permisiuni, CRC-ul este autorizat să acționeze numai ca o unitate civilă, singurul său obiectiv autorizat fiind protejarea vieții și a siguranței cetățenilor Statelor Unite.

a. Atunci cînd civilii menționați mai sus sînt însoțiți de personal militar aparținînd armatei Statelor Unite, sau atunci cînd civilii menționați mai sus constituie singurii supraviețuitori aflați la bordul CRC-ului, personalul nu va acționa sub nici un motiv ca o forță partizană în cadrul conflictului aflat în desfășurare sau pe cale de a se declanșa, fie împotriva, fie de partea țării gazdă, nici măcar pentru atingerea unor obiective, scopuri sau intenții ale guvernului Statelor Unite ale Americii.

1. Personalul militar mai sus menționat poate folosi armamentul din dotare numai în scopuri de legitimă apărare. În cazul de față, legitima apărare este definită ca apărarea prin uz de armă de către personalul provenit din Statele Unite, fie el militar sau nu, care încearcă să păraseasca zona de conflict fără a avea intenția de a influența rezultatul luptelor aflate în desfășurare.

2. Personalul militar mai sus menționat poate folosi armamentul din dotare în scopul apărării unor cetățeni ai țării gazdă care încearcă să părăsească regiunea, cu condiția ca respectivii cetățeni să nu

aibă intenția de a afecta rezultatul ostilităților aflate în desfășurare.

În opinia lui Lowell Coffey, Secțiunea 17, Subsecțiunea 2, paragraful B-1-a-1 era cel care le conferea lor, în calitate de civili, dreptul de a încerca salvarea lui Mike. Pe drum, își bătuseră capul încercînd să se lămurească dacă salvarea colonelului Seden putea fi considerată drept un act de partizanat. Fiind un soldat turc care intrase în zona de conflict cu intenții partizane, nu intra sub incidența Secțiunii 17, Subsecțiunea 2, paragraful B-1-a-2. Cu toate acestea, Lowell afirmase că, acesta fiind rănit, evacuarea colonelului era acceptabilă, în conformitate cu regulamentele Crucii Roșii Internaționale. Conform Secțiunii 8, Subsecțiunea 3, paragraful A-1-b-3, CRC-ul era autorizat să acționeze conform regulamentelor Crucii Roșii Internaționale pentru evacuarea persoanelor străine rănite, hotărîrea urmînd a fi luată de către conducătorul desemnat al CRC-ului.

Cu numai cinci minute înainte de a ajunge în locul în care fuseseră informați că se aflau Mike Rodgers și colonelul Seden, soldații Pupshaw și DeVonne se ghemuiră în compartimentele acumulatorilor aflate sub podeaua furgonetei. Cea mai mare parte a acumulatorilor fuseseră îndepărtați și stivuiți într-o parte, pentru a face loc celor doi membri ai echipei de intervenție. Ca urmare, cu excepția radioului, a radarului și a telefonului, toată aparatura interioară a CRC-ului fusese scoasă din funcțiune. De asemenea, motorul funcționa de-acum cu combustibil lichid, nu pe baza acumulatorilor.

Cei doi soldați ascunseseră într-un dulap aflat în partea din spate a cabinei CRC-ului uniformele negre pe care le utilizau în mod obișnuit pe timp de noapte, precum și o armă puternică, un M21, o versiune de precizie a carabinei de luptă M14, dotată cu o lunetă binoculară intensificatoare de imagine. Aceasta se fixa în partea inferioară a căștilor și, în plus față de vizibilitatea pe întuneric, era conectată la un senzor cu infraroșii fixat pe partea superioară a armei. Senzorii de acest fel aveau dimensiunile unei minicamere video și permiteau identificarea țintei la distanțe de

pînă la 2200 de metri, chiar şi într-un desiş. Datele vizuale erau transmise apoi vizorului din partea dreaptă. Într-o acţiune de luptă, computerele din raniţa membrilor echipei de intervenţie aveau rolul de a afişa, pe acest vizor, hărţi monocromatice şi alte date utile. Din clipa în care aveau să-şi părăsească ascunzătoarea, conform planului, Sondra DeVonne avea să monteze neîntîrziat arma în vreme ce Pupshaw avea să cerceteze terenul printr-un hublou din sticlă polarizată aflat în partea din spate a furgonetei. Deşi Katzen acceptase să preia comanda operaţiunii, acesta îi încredinţase soldatului Pupshaw misiunea de salvare în sine, aşa cum cerea regulamentul CRC-ului.

– Cinci minute pînă la ţintă, anunţă Katzen.

Cei doi soldaţi se înghesuiră în compartimentele lor. Coffey îi ajută să tragă deasupra lor capacele. După ce se convinse că totul era în ordine în ceea ce-i privea pe membrii echipei de intervenţie, juristul se apropie de Katzen.

– Noroc că nu suferă de claustrofobie, spuse Coffey.

– Dac-ar fi fost claustrofobi, n-ar fi făcut parte din echipa de intervenţie, îi replică Katzen.

Coffey cercetă harta pe care computerul o afişa, pe măsură ce se apropiau inevitabil de obiectiv.

– Am o întrebare, spuse Coffey.

– Nu te sfii, domnule consilier juridic.

– M-am tot întrebat... Care e, de fapt, diferenţa dintre un marsuin şi un delfin?

Katzen rîse.

– În principiu, diferenţele se referă la forma capului şi înfăţişarea corpului, răspunse el. Marsuinii au botul turtit şi corpul de forma unei torpile. Delfinii seamănă la corp mai mult cu peştii şi botul asemănător unui cioc. În ceea ce priveşte temperamentul, nu se deosebesc prea mult.

– Dar delfinii sînt în aparenţă mai simpatici, fiindcă nu au o figură chiar atît de fioroasă, remarcă Coffey.

– Aşa e, încuviinţă Katzen.

– Poate că cei din domeniul cercetărilor militare ar trebui să aibă în vedere acest lucru atunci cînd vor proiecta următoarea

generație de tancuri și submarine, rosti Coffey visător. Inamicul s-ar lăsa poate mai ușor păcălit de înfățișarea unui submarin care seamănă cu Flipper sau de un tanc care aduce cu elefantul Jumbo.

– Dac-aș fi în locul tău, cred că m-aș limita la domeniul legal, se strîmbă Katzen, scrutînd prin parbriz întunericul din fața lor. Capul sus, Mary Rose. Conform hărții, ar trebui să ajungem la panta cu pricina dintr-o clipă într-alta.

– O văd, confirmă ea.

Coffey simți un fior de gheață pe șira spinării. Dar nu era fiorul tracului pe care îl resimțea înaintea confruntării cu un judecător ori un membru al Congresului. Era un fior de spaimă. Furgoneta se zgudui, intrînd într-o groapă, înainte de a începe urcușul pantei îndeajuns de abrupte. Coffey se agăță cu amîndouă mîinile de scaunul lui Mike Rodgers.

– La dracu'! strigă Mary Rose, apăsînd cu putere pe frînă.

– Ce s-a întîmplat? se neliniști Katzen.

Privirea cu toții înainte. O oaie moartă zăcea în mijlocul drumului. Hoitul avea dimensiunile unui dog danez și era acoperit cu o lînă aspră și murdară. Pentru a evita șanțurile aflate de-o parte și de cealaltă a drumului, orice conducător auto avea să fie nevoit să treacă peste hoit.

– E o oaie sălbatică, spuse Katzen. Trăiesc în zona colinară din nord.

– O fi fost lovită de o mașină, fu de părere Mary Rose.

– N-aș crede, spuse Katzen. Avînd în vedere dimensiunile animalului, am fi văzut urme de pneuri în balta de sînge.

– Și ce crezi? întrebă Coffey. Că oaia a fost împușcată și lăsată în drum?

– Nu știu, mărturisi Katzen. Am mai auzit cazuri cînd militarii au luat animalele drept ținte mișcătoare pentru exercițiile lor de tir.

– Poate c-au împușcat-o cei ce-au aruncat în aer barajul, sugeră Mary Rose.

– Nu, clătină din cap Katzen. Dac-ar fi omorît-o ei, ar fi jupuit-o și ar fi mîncat-o. Mai degrabă aș zice că a împușcat-o o

patrulă a turcilor. Oricum, avem în spate doi membri ai echipei de intervenţie care, cît de curînd, vor avea nevoie de aer proaspăt, aşa încît aş zice să nu eziţi. Treci peste ea.

– Aşteaptă, spuse Coffey.

– De ce? se miră Katzen.

– N-ar fi oare posibil ca oaia să ascundă o mină?

Katzen înghiţi în sec.

– La asta nu mă gîndisem. Bun raţionament, Coffey.

– Nişte terorişti ar fi putut face una ca asta pentru a încetini înaintarea trupelor mecanizate.

Katzen cercetă din priviri şanţurile aflate de-o parte şi de cealaltă a drumului.

– Va trebui să o luăm pe lîngă drum.

– Dar dacă minele sînt acolo? întrebă Coffey. Cei care-au pus oaia în drum au făcut-o poate intenţionat, pentru a ne determina s-o ocolim.

Katzen căzu pe gînduri cîteva clipe. Luă lanterna agăţată lîngă scaunul şoferului şi deschise portiera.

– Aşa nu vom ajunge nicăieri, spuse el. O să trag hoitul deoparte. Dacă sar în aer, măcar ştiţi că trecerea e liberă.

– Nu, îl opri Coffey. Nu te las să ieşi.

– Avem de ales? Detectorul de metale e conectat la computerul principal. L-am scos din funcţiune şi nu avem timp să-l reactivăm în timp util.

– Va trebui să ne facem timp, se încăpăţînă Coffey. Sau poate c-ar trebui să lăsăm verificarea drumului în seama echipei de intervenţie.

– Nici pentru asta nu e timp, spuse Katzen şi sări din maşină. De cei doi membri ai echipei de intervenţie veţi avea nevoie pentru a-i salva pe Mike şi pe colonel. Am luptat pentru salvarea altor animale. Oaia asta nu va îndrăzni să-mi facă nici un rău, zîmbi el.

– Ai grijă, te rog, îl avertiză Mary Rose.

Katzen îi promise că va fi prevăzător şi trecu în faţa furgonetei. Coffey se aplecă în afară. Deşi noaptea era surprinzător de răcoroasă, îşi simţea gura uscată şi fruntea udă de sudoare. Îl

urmări pe Katzen care, luminîndu-şi calea cu lanterna, trecu prin dreptul farurilor furgonetei. Se opri la aproximativ cinci metri distanţă şi cercetă împrejurimile.

– Nu văd nici un cablu de declanşare, anunţă Katzen, dînd ocol oii moarte, fără să se grăbească. Nu se văd semne de săpături în jur, adăugă el, luminînd cadavrul.

Sîngele străluci, o sclipire de un roşu-oxigenat, prelins din rana care avea aproape zece centimetri diametru. Katzen atinse cu vîrful degetului suprafaţa bălţii de sînge.

– N-a apucat încă să se coaguleze. Oaia a fost omorîtă în urmă cu mai puţin de-o oră. Categoric, a fost împuşcată.

Katzen se aplecă şi privi în jurul hoitului cu atenţie. Cu mîna stîngă, pipăi pămîntul de dedesubt.

– Nu simt nici o sîrmă şi nici urmă de explozibil. E-n regulă, fraţilor! Am să mut animalul ăsta din drum.

Coffey avu senzaţia că bătăile inimii şi pulsul sîngelui la tîmple acopereau zumzetul regulat al motorului. Ştia că un dispozitiv declanşator nu era absolut necesar. Era posibil ca hoitul să fi fost pur şi simplu aşezat deasupra unei mine.

Urmări cu sufletul la gură cum Katzen îşi aşează lanterna pe carosabil şi apucă picioarele din spate ale oii moarte. Deşi îi era teamă, nu acesta era motivul care-l împiedicase pe jurist să coboare pentru a-şi ajuta colegul. Dacă Phil Katzen avea să păţească ceva, era indicat ca el să rămînă pentru a-i ajuta pe Mary Rose şi pe cei doi soldaţi să-şi ducă misiunea la bun sfîrşit.

Mary Rose strînse cu putere mîna lui Coffey atunci cînd Katzen se opinti şi trase de cadavrul oii. Animalul se mişcă vreo cîţiva centimetri, apoi alţi cîţiva. Lăsă jos picioarele dinapoi şi se întoarse de cealaltă parte, se aplecă şi cercetă atent la lumina lanternei porţiunea descoperită de cadavru.

– Nu se vede nici o capcană, rosti el.

Reveni la picioarele dinapoi şi mişcă hoitul încă vreo cîţiva centimetri. Repetă verificarea şi nici de data asta nu găsi nimic.

În ceva mai mult de un minut, Katzen reuşise să descopere pe de-a-ntregul spaţiul ocupat cu puţin timp în urmă de hoit. Dedesubt nu se vedea nimic, aşa încît, cu un ultim efort, Katzen

azvîrli oaia în şanţ. Transpira din greu atunci cînd reveni în cabina furgonetei.

– Ce dracu' o fi fost asta? întrebă el iritat.

Coffey scruta bezna înconjurătoare.

– E posibil ca oaia să fi fost într-adevăr ţinta exerciţiilor de tir ale unei patrule militare, aşa cum am crezut iniţial, spuse el. Sau poate că, într-adevăr, cineva a fost acolo, în întuneric, la pîndă. Poate c-au vrut să vadă cîţi sîntem.

Katzen trînti portiera.

– Ei bine, acum, dacă tot s-au lămurit buştean, hai să urcăm naibii dealul ăsta.

Mary Rose demară încet şi răsuflă adînc, înainte de a apăsa pedala de acceleraţie.

– Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar stomacul meu e numai noduri, mărturisi ea.

Katzen îi răspunse cu un zîmbet palid:

– Şi-al meu e la fel.

În timp ce urcau panta, iar Mary Rose căuta să localizeze movila de care pomenise generalul Rodgers, Coffey trecu în partea din spate a furgonetei, pentru a le explica celor doi soldaţi motivul întîrzierii. Aplecîndu-se şi îngenunchind, juristul se simţi cuprins de ameţeală. Îşi rezemă fruntea de genunchi.

– Hei, Phil, tu nu simţi nimic? întrebă Coffey.

– Sînt niţel cam stors, îi răspunse acesta. De ce?

Urechile lui Coffey se umplură de un ţiuit neplăcut.

– Fiindcă... se pare că am o problemă... Mă simt ameţit... şi îmi ţiuie urechile. Tu nu simţi nimic?

Neprimind nici un răspuns din partea lui Katzen, Coffey reveni în partea din faţă a furgonetei. Ajunse chiar la timp pentru a-l vedea pe Katzen căzînd într-o parte. Mary Rose era aplecată peste volan, cu antebraţele rezemate de acesta, şi se lupta pentru a-şi ţine capul sus.

– Am să opresc, spuse ea. Ceva... nu e în regulă.

Furgoneta îşi încetini înaintarea, iar Coffey se clătină. Se simţea copleşit de senzaţia de ameţeală. Căzu. Se agăţă de spătarul scaunului fixat în faţa computerului şi încercă să se

ridice. Un val de greață îi răvăși stomacul, urcă în gît, iar el se prăbuși din nou.

O clipă mai tîrziu, cu privirile întunecate de nori negri, Lowell Coffey se simți ridicat de la podea și tîrît spre partea din față a furgonetei.

18

Luni, ora 20:35, Oguzeli, Turcia

Se uită şi nu văd nimic, îşi zise Ibrahim.

Tînărul kurd împuşcase oaia sălbatică şi o tîrîse în mijlocul drumului, cu scopul de a determina oprirea furgonetei. Cînd cel aflat la volan frînase, oprindu-se în faţa hoitului, Ibrahim se tîrîse afară din şanţul în care stătuse la pîndă. Se rostogolise pînă în spatele furgonetei, astupase ţeava de eşapament cu tricoul său făcut ghem şi se retrăsese în ascunzătoare. Geamurile furgonetei erau ridicate. După ce portiera avea să fie închisă, monoxidul de carbon avea să le vină de hac pasagerilor în mai puţin de trei minute. Alesese anume locul acesta, în aşa fel încît, atunci cînd şoferul avea să-şi piardă cunoştinţa, furgoneta să se oprească de la sine, fără să păţească nimic.

Scoţînd tricoul din ţeava de eşapament, Ibrahim urcă în furgonetă şi coborî geamurile portierelor. Fu surprins şi, totodată, încîntat să vadă că de jur împrejur erau numai computere. Echipamentul şi datele din memoria acestora aveau să se dovedească, în mod cert, folositoare.

Cercetă trupurile celor trei americani, rămaşi fără cunoştinţă. Respirau. Aveau să supravieţuiască. Tîrînd trupul lipsit de reacţie

al bărbatului spre partea din față a furgonetei, Ibrahim îl rezemă, spate în spate cu ceilalți doi, lîngă bancheta pasagerului. Tăie centurile de siguranță cu cuțitul și legă laolaltă încheieturile celor trei, apoi le imobiliză și picioarele.

Cercetă din priviri încă o dată interiorul furgonetei, înainte de a se instala pe locul șoferului. Așezîndu-se, i se păru că auzise un zgomot, undeva în spate. Era un sunet scos de un om care se sufoca. Observînd lanterna atîrnată între banchete, lumină partea din spate a furgonetei. Remarcă pentru prima oară trapele compartimentelor din podea. Scoțînd de la centură revolverul calibrul 38, se apropie cu băgare de seamă. Se opri între cele două compartimente și privi în jos.

Ambele compartimente erau îndeajuns de mari pentru a putea adăposti un om ghemuit. Auzi din nou hîrîitul care îi atrăsese inițial atenția. În compartimentul din stînga se afla în mod cert cineva.

Ibrahim își reprimă cu greu impulsul de a-și goli încărcătorul în podea. Știa însă că, oricine s-ar fi aflat înăuntru, fusese în mod sigur scos din luptă de monoxidul de carbon, la fel ca și ceilalți trei. Se aplecă și, cu arma pregătită, ridică trapa compartimentului.

Înăuntru era o femeie. Era încă trează, dar cu totul lipsită de puteri. Lîngă capul ei se lățea o baltă de vomă. Ibrahim ridică a doua trapă. Înăuntru era un bărbat. Își pierduse cunoștința. Închis în compartimentul lipsit de ventilație care se afla cel mai aproape de țeava de eșapament, acesta fusese în mod clar cel mai afectat dintre cei cinci. Cu toate acestea, încă trăia.

Așadar, ofițerul american reușise să-și avertizeze oamenii, își zise Ibrahim. Încercau să-i ascundă pe cei doi, astfel încît aceștia să-i poată ucide, pe el și pe tovarășii săi. Allah veghea însă asupra lor, binecuvîntat fie numele Său!

Ibrahim îl ridică pe bărbatul chircit în compartiment și îl întinse pe podea. Îi sfîșie cămașa neagră și, cu fîșiile rezultate, îi legă mîinile și picioarele de picioarele unuia dintre scaune. Apoi se ocupă de femeie, folosindu-se de fîșiile rămase pentru a o imobiliza în același fel, după ce o așezase în celălalt scaun.

Cu un zîmbet plin de mulţumire, Ibrahim îşi contemplă prizonierii pentru ultima oară, înainte de a-şi pune revolverul înapoi în teacă, revenind pe bancheta şoferului. Aprinse şi stinse farurile furgonetei de trei ori la rînd, semnalîndu-i astfel lui Hasan că totul se desfăşurase conform planului, apoi porni motorul şi parcurse în cîteva secunde distanţa care îl despărţea de movila abruptă.

19

Luni, ora 14:01, Washington, D.C.

Un semnal sonor venit din difuzoarele montate lateral ale computerului îl avertiză pe Paul Hood de sosirea unui apel. Ridică privirea spre monitor şi zări, la baza ecranului, codul personal al lui Bob Herbert. Apăsă pe două taste pentru a conecta computerul la reţeaua de comunicaţii.

– Te ascult, Bob.

– Şefule, ştiu că eşti grăbit, dar trebuie neapărat să vezi ceva, îl anunţă Herbert.

– S-a întîmplat ceva cu Mike? E teafăr? se nelinişti Hood.

– Ceea ce s-a întîmplat îl priveşte în mod direct pe Mike, răspunse Herbert. Şi, din păcate, mă tem că nu-s veşti bune.

– Dă-i drumul!

– Imediat, spuse Herbert.

Hood se lăsă pe spate şi aşteptă sosirea datelor. Fusese ocupat cu încărcarea de date secrete pe dischetele pe care avea să le ia cu sine în avion. Acestea erau anume concepute pentru a fi folosite pe parcursul zborurilor în interes guvernamental. Carcasa lor era alcătuită dintr-un material care, deşi nu ardea, suferea o supraîncălzire în cazul unui incendiu. În eventualitatea

unei prăbuşiri, datele conţinute ar fi fost distruse, evitînd astfel orice risc de scurgere a unor informaţii.

Casa Albă urma să trimită un elicopter la Baza Andrews, care avea să-i transporte, pe el şi pe directorul adjunct Warner Bicking, la aeroport, unde aveau să se îmbarce într-un avion al Departamentului de Stat, cu destinaţia Londra. Decolarea fusese programată pentru ora cincisprezece. La aeroportul Heathrow urmau să-l întîlnească pe profesorul Nasr, pentru a urca împreună, o oră mai tîrziu, într-o cursă a companiei British Airways cu destinaţia Siria. Hood aşteptă pînă cînd computerul sfîrşi de copiat fişierele pe dischete, apoi, după ce zumzetul hard-disk-ului încetă, rămase cu privirea aţintită asupra monitorului inert.

– Mai stai puţin, îl rugă Herbert. Voi programa computerul astfel încît să obţin o imagine animată.

– Rămîn pe fir, confirmă Hood, cu o urmă de nerăbdare în glas.

Încerca să-şi închipuie ce putea fi mai rău decît situaţia actuală, cu Mike Rodgers prizonier.

Mike Rodgers a fost luat ostatic de către teroriştii, îşi zise el plin de amărăciune. Nevastă-mea e supărată. O nouă problemă ar pune capac la toate astea. Categoric, nu era un palmares de bun augur.

Cu mai puţin de două minute în urmă, Hood îi telefonase soţiei sale, anunţînd-o că nu va reuşi să ajungă în acea după-amiază la recitalul de piculină al fiicei lor Harleigh şi, aproape sigur, nici la meciul de fotbal din campionat al fiului lor, Alexander, care urma să aibă loc joi. Sharon reacţionase ca de fiecare dată cînd îi dădea astfel de veşti, atunci cînd punea munca pe primul plan în detrimentul familiei. Devenise rece şi distantă. Iar Hood ştia că avea să-şi păstreze această atitudine şi la întoarcerea sa. Reacţia ei era motivată, în parte, de grijile pe care şi le făcea în privinţa siguranţei soţului ei. În afara graniţelor ţării, şi mai cu seamă în Orientul Mijlociu, funcţionarii guvernamentali şi oamenii de afaceri americani nu erau priviţi cu ochi buni. Şi, de cînd soţul ei participase la anihilarea teroriştilor neoiacobini din

Franţa, Sharon era mai preocupată decît oricînd de riscurile pe care şi le asuma Hood.

Pe de altă parte, reacţia ei se datora şi faptului că, în gînd, era tot mai conştientă de trecerea iremediabilă a timpului, din care îşi petreceau prea puţin împreună. Nu reuşeau să strîngă laolaltă acele amintiri care îmbogăţesc şi întăresc o căsnicie. În mod ironic, programul încărcat fusese cel care îl determinase să renunţe la politică şi la activitatea în domeniul bancar. În calitate de director al Centrului de Comandă, crezuse că avea să conducă o echipă restrînsă, însărcinată cu rezolvarea micilor crize interne. Însă, după ce se implicase în evitarea unui dezastru în Coreea de Nord, Centrul devenise pe neaşteptate un pion major la nivel internaţional, o alternativă la birocratica Agenţie Centrală de Informaţii. Ca urmare, responsabilităţile lui Hood crescuseră exponenţial.

Desigur, faptul că muncea mult nu-l transforma pe Hood într-un monstru. Strădaniile sale asigurau familiei o viaţă tihnită şi mediul în care lucra oferea copiilor săi şansa întîlnirii cu persoane deosebite. Dar, mai mult decît orice, libertatea sa de a munci din greu era cea care stîrnea gelozia lui Sharon. Ea fusese obligată să îşi reducă la numai două apariţiile într-o emisiune televizată consacrată bucătăriei dietetice, transmisă prin cablu în cadrul show-ului gastronomic al lui Andy McDonnell. Pur şi simplu, altfel nu ar fi apucat să se ocupe aşa cum se cuvenea de copii şi de casă. Oricît de rău i-ar fi părut lui Hood pentru soţia sa, nu era nimic de făcut în această privinţă.

Poate doar să ajung la timp acasă, îşi zise el. În aparenţă, nu era mare lucru, dar era un deziderat imposibil de pus în aplicare, într-un oraş care funcţiona conform orarelor internaţionale.

– Gata! anunţă Herbert. Urmăreşte latura stîngă a ecranului.

Hood se aplecă spre monitor. Imaginea tremurată înfăţişa, se pare, furgoneta CRC-ului, staţionînd în întuneric. Datorită succesiunii de numere afişate în colţul stîng inferior al imaginii, deduse că urmărea secvenţele fotografiate de satelitul BNR-ului, montate asemenea unui film de animaţie. Între imaginile consecutive, intervalul scurs era de aproximativ o secundă.

– Ce anume să urmăresc? întrebă Hood. Ăsta e Phil?

– Da, confirmă Herbert. Se pare că înlătură din drum un cadavru. Pare a fi un câine sau o oaie. Dar nu asta voiam să-ţi arăt. Fii cu ochii pe partea din spate a furgonetei.

Hood se conformă indicaţiei. Vreme de o clipă, întunericul ondulă parcă în partea din spate a CRC-ului, dar această mică inadvertenţă s-ar fi putut datora condiţiilor atmosferice prezente între satelit şi obiectiv. Pe neaşteptate, într-una dintre imagini se zări o sclipire fugară. Câteva secunde mai târziu apăru o altă sclipire, într-un loc ceva mai îndepărtat.

– Ce-a fost asta? vru să afle Hood.

– Am prelucrat imaginile cu ajutorul unui program, pentru a le îmbunătăţi rezoluţia, răspunse Herbert. Iniţial, am crezut că e vorba de un obiect strălucitor, sau poate de un licurici. Sînt însă aproape sigur că a fost lumina reflectată de un obiect uşor concav, posibil cadranul unui ceas. Urmăreşte în continuare!

Hood se supuse. Îl văzu pe Phil Katzen revenind în furgonetă. Aceasta demară încet şi se deplasă o vreme, apoi se opri din nou. Mai multe imagini nu îi revelară lui Hood nici o schimbare. Scrută ecranul, uimit. Apoi uşile din spate se deschiseră, în interiorul furgonetei se aprinse lumina şi cineva urcă.

– O, nu! gemu Hood. Nu se poate!

Herbert îngheţă imaginea de pe monitor.

– După cum vezi, oricine-ar fi acel individ, e înarmat, spuse Herbert. Pare să poarte un revolver calibrul 38 şi o armă automată Parabellum de producţie cehă în bandulieră. Potrivit afirmaţiilor lui Darrell, kurzii sirieni au cumpărat o grămadă de lăzi cu astfel de pistoale mitralieră din Slovacia, în 1994.

Herbert porni din nou succesiunea de imagini. În primele clipe, Hood nu mai văzu nici o schimbare, imaginea fiind luată de sus, aproape pe verticală. Aşteptînd, simţi cum sentimentele de vină încercate mai devreme păleau, dispărînd o dată cu orice altă prioritate, în faţa imaginilor pe care le urmărea.

– După aproximativ patru minute în timp real, farurile furgonetei vor clipi de trei ori consecutiv, spuse Herbert. În mod

clar, cel care a urcat în furgonetă îi semnalizează altcuiva, aflat undeva în față.

– Cum s-a putut întîmpla una ca asta? întrebă Hood. În mod sigur, Mike n-a dezvăluit nimic despre CRC.

– Nu cred că agresorii au știut dinainte de existența CRC-ului, spuse Herbert. Așteptau sosirea unui mijloc de transport trimis în căutarea lui Mike și a dat norocul peste ei.

– Cum au făcut? vru să afle Hood.

– Presupunerea mea e că s-au așezat la pîndă de-a lungul drumului. Cînd furgoneta a trecut prin dreptul lor, i-au gazat pe cei dinăuntru. Felul în care a încetinit pare să indice că echipa noastră a fost doborîtă rapid de efectele gazului. Șoferul abia a apucat să frîneze. Vestea cea bună e că odată ajuns înăuntru, intrusul nu i-a împușcat pe oamenii noștri.

– De unde știi?

– Am fi văzut strălucirea focurilor de armă, îl lămuri Herbert.

– Da, desigur, încuviință Hood. *Asta a fost o întrebare prostească. Fii naibii atent la ce se petrece!* Apoi adăugă: Dacă nu cumva i-au ucis gazele...

– Nu e un scenariu plauzibil, replică Herbert. Morți, oamenii noștri nu le-ar fi de nici un folos. În schimb, rămînînd în viață ar putea sluji ca ostatici. Poate că asta i-ar ajuta pe kurzi să părăsească țara. Sau, adăugă el pe un ton grav, poate că speră că-i vor ajuta să pună în funcțiune CRC-ul.

Hood știa că Mike Rodgers și cei doi soldați mai degrabă și-ar fi dat viața, decît să le arate teroriștilor cum să pornească CRC-ul. Dar Hood nu știa dacă Mary Rose, Katzen și Coffey aveau să fie dispuși să își sacrifice viețile, pentru a păstra secretul. Și nu credea că Rodgers avea să le îngăduie acest lucru.

– N-avem prea multe variante, nu-i așa? întrebă Hood.

– Nu, nu avem, confirmă Herbert.

Conform procedurilor stabilite pentru Centrul Regional de Comandă de către Rodgers, Coffey, Herbert și consultanții lor, în cazul în care CRC-ul ar fi fost capturat, reacția imediată trebuia să fie atingerea simultană de către unul dintre membrii

echipei a patru taste, pe oricare dintre tastaturi, ceea ce ducea la o supraîncărcare a acumulatorilor. Curentul astfel generat avea să fie suficient pentru a distruge principalele circuite ale computerelor şi instalaţiei de alimentare. Orice s-ar fi întîmplat în continuare, CRC-ul ar fi fost redus la o banală furgonetă propulsată cu combustibil lichid. Dacă, din diverse motive, procedura dădea greş, personalul CRC-ului era autorizat să distrugă CRC-ul prin orice mijloace. Dacă un inamic, oricare ar fi fost el, obţinea acces la codurile şi la legăturile CRC-ului, siguranţa naţională, precum şi vieţile a zeci de agenţi care lucrau sub acoperire, s-ar fi aflat în pericol.

Deşi participase la alcătuirea acestui protocol, chiar şi Rodgers se văzuse nevoit să recunoască, fără prea mare entuziasm, că nimeni nu putea să prevadă turnura pe care ar fi luat-o evenimentele în cazul în care CRC-ul ar fi fost capturat. În calitate de expert în negocierile pentru eliberarea ostaticilor, Herbert susţinuse că funcţionalitatea aparaturii merita menţinută, în cazul în care, parţial, aceasta ar fi putut fi oferită în schimbul rămînerii în viaţă a ostaticilor.

Dar toate acestea nu fuseseră decît simple speculaţii, îşi zise Hood. Nu ne-am închipuit niciodată că se va întîmpla aşa ceva.

Hood văzu cum, pe ecran, farurile CRC-ului se aprinseră de trei ori la rînd. Apoi imaginea dispăru de pe ecran.

– Nu putem face decît presupuneri în legătură cu ceea ce se întîmplă acum la adăpostul întunericului, spuse Herbert. Viens acordă situaţiei maximă prioritate şi încearcă să obţină pentru noi imagini în infraroşu. Va dura însă cel puţin nouăzeci de minute pînă cînd vor putea reprograma cel mai apropiat satelit ca să ţină sub observaţie regiunea.

Hood rămase cu privirea aţintită asupra monitorului inert. Era asemenea unui coşmar cumplit. Toate planurile lor, în ciuda tehnologiei de vîrf utilizate, fuseseră date peste cap de cei pe care Rodgers îi numea „războinicii străzii". Oameni care luptau fără teamă şi fără să le pese de reguli. Oameni care nu se temeau să ucidă şi să fie ucişi. După cum Hood avusese prilejul să înveţe cu tristul prilej al grevelor legitime, dar şi al amarelor lupte de

stradă care marcaseră perioada în care fusese primarul Los Angeles-ului, disperarea dădea dușmanului puterea de a ucide.

Hood își amintea însă, pe de altă parte, că adversitățile erau cele care-i întăresc pe conducătorii puternici. Va trebui să își înghită dezamăgirea și vina, să lase deoparte nevoia de a urla și de a sparge. Va trebui să își conducă echipa așa cum se cuvenea.

– Bob, avem la Incirlik o echipă de intervenție de elită, nu-i așa? întrebă el.

– Un mic grup, pe care-l putem însă folosi numai pe teritoriul Turciei, îi aminti Herbert.

– De ce numai acolo?

– Fiindcă din echipa respectivă fac parte și turci. Dacă soldați ai Statelor Unite și ai Turciei ar pătrunde împreună pe teritoriul unui stat arab, acțiunea ar putea fi considerată drept o operațiune a NATO. Asta ar dezlănțui furia aliaților noștri europeni și ar întoarce împotriva noastră chiar și națiunile arabe cu care întreținem relații de prietenie.

– Grozav, mormăi Hood.

Șterse imaginile de pe ecran și deschise o pagină în alb. Începu să scrie, spunîndu-i lui Bob Herbert:

– În acest caz, mă văd obligat să ordon deplasarea echipei noastre de intervenție în regiune.

– Fără aprobarea prealabilă a Congresului?

– Fără, dacă nu cumva Martha va reuși să o obțină în următoarele nouăzeci de minute. Nu ne putem permite să așteptăm după bîlbîielile lor.

– Așa-mi placi! exclamă Bob Herbert. Voi ordona pregătirea aeronavei C-141B pentru o misiune în deșert.

– Echipa de intervenție va ateriza la Incirlik, dacă CRC-ul se va îndrepta spre nordul sau estul Siriei ori va rămîne pe teritoriul Turciei, urmă Hood. Dacă o vor lua spre sudul sau vestul Siriei sau vor intra în Liban, va trebui să negociem aterizarea oamenilor noștri în Israel.

– Israelienii vor primi cu brațele deschise orice echipă pornită la vînătoare de teroriști, replică Herbert. În plus, cred că știu

acolo un loc care ar constitui o bază perfectă pentru echipa noastră.

Hood luă un creion luminos şi semnă pe ecran. Semnătura sa apărea acum pe cel de-al nouălea ordin de desfăşurare a echipei de intervenţie. Salvă documentul pe hard-disk, apoi îl transmise prin e-mail Marthei Mackall şi colonelului Brett August, noul comandant al echipei de intervenţie. Puse deoparte creionul luminos şi începu să bată darabana în tăblia biroului.

– Te simţi bine? întrebă Herbert.

– Sigur că da, răspunse Hood. Probabil că mă simt al naibii de bine, în comparaţie cu Mike şi cu bieţii oameni din echipa CRC-ului.

– Mike îi va ajuta să treacă cu bine peste toate astea, îl linişti Herbert. Ascultă, şefule. Crezi c-ai prefera să zbori pînă-n Orientul Mijlociu cu echipa de intervenţie? Oricum, vor ajunge acolo înaintea ta.

– Nu, spuse Hood. Trebuie să stau de vorbă cu Nasr în legătură cu strategiile de aplicat în Siria. Şi-apoi, tu şi Mike, la fel ca toţi membrii echipei de intervenţie, aţi purtat sau purtaţi uniforme. Eu n-am purtat niciodată aşa ceva. M-aş simţi stînjenit aşezîndu-mă pe un loc de onoare pe care nu-l merit.

– Crede-mă pe cuvînt, insistă Herbert. O călătorie cu un C-141B nu e totuna cu o plimbare prin Disneyland. Şi, la urma urmei, n-ai refuzat să porţi uniformă. Ai fost declarat apt necombatant în perioada stagiului şi n-ai fost solicitat, asta-i tot. Crezi că eu m-aş fi prezentat voluntar, dacă drăguţii din comisia de încorporare nu m-ar fi apucat de ceafă, spunîndu-mi: Domnule Herbert, Unchiul Sam te vrea?

– Uite ce e, reluă Hood. Pur şi simplu m-aş simţi nelalocul meu acolo. Te rog, pune-l la curent pe colonelul August şi discutaţi toate detaliile. Transmite prin fax la Londra planul operaţiunii şi roagă-i pe cei de la Ambasadă să-mi aducă documentul la aeroportul Heathrow. Bugs îmi cunoaşte orarul călătoriei.

– E-n ordine, Paul, încuviinţă Herbert. Totuşi, rămîn la părerea mea: ţi-ar face bine un zbor cu aeronava C-141B.

– Şi eu îmi menţin părerea, zîmbi şters Hood. Să mă suni imediat ce afli noutăţi. Aş vrea, de asemenea, să afli cine ne-ar putea ajuta la faţa locului. Avem cumva surse de încredere printre kurzi?

– Din cîte-mi dau seama, nu, răspunse Herbert. Dacă informatorii noştri din rîndul kurzilor ar fi fost demni de acest nume, am fi ştiut din timp despre atacul ăsta blestemat asupra Barajului Atatürk şi-am fi ştiut cine sînt teroriştii.

– Ai dreptate. Oricum, dacă reuşeşti să găseşti vreun om de încredere, plăteşte-l din bugetul nedeclarat. Şi nu ezita, plăteşte-l bine.

– Asta aveam de gînd să fac, rosti Herbert. Am contactat deja cîteva surse de informaţii şi sper să reuşim să aflăm încotro se vor îndrepta teroriştii. Am prins un fir şi sper să le pot găsi băieţilor din echipa de intervenţie o călăuză bună.

– Excelent, spuse Hood. O voi suna din maşină pe Martha şi îi voi explica situaţia. Va trebui să discute cu senatoarea Fox şi să se prezinte în faţa Comisiei Congresului pentru Supravegherea Serviciilor de Informaţii.

– Ştii că Martha nu va fi deloc încîntată, îl avertiză Herbert. Ne pregătim să lansăm o operaţiune secretă fără aprobarea Congresului; intenţionăm să dăm bani unor kurzi, inamicii prietenilor ei de la Damasc şi Ankara.

– Halal prieteni, care n-ar mişca un deget ca să ne ajute! izbucni Hood. Ei bine, Martha va trebui să se împace cu situaţia dată.

– În plus, am pus la cale toată acţiunea fără ştirea ei, continuă Herbert.

– Aşa cum ţi-am spus, o să-i explic totul la telefon. La dracu', e ofiţerul nostru politic, nu vreun blestemat de lobbyist al turcilor sau sirienilor, ridică Hood tonul. Am uitat ceva, spune-mi.

– Un singur lucru, îi răspunse Herbert.

Mirat, Hood îi ceru amănunte.

– Sper să nu consideri că-mi depăşesc atribuţiile, spuse Herbert, dar cred c-ar trebui să încerci să te linişteşti.

– Îţi mulţumesc, Bob, replică Hood. Şase dintre oamenii mei sînt prizonierii unor teroriştişi operaţiunile secrete ale Statelor Unite ar putea fi oricînd deconspirate. Avînd în vedere toate astea, cred că sînt destul de calm.

– Da, eşti calm, spuse Herbert, dar nu atît de calm cum ar trebui. Nu eşti singurul aflat în situaţia asta. Am luat aseară cina cu Donn Worby de la Biroul General de Conturi. Mi-a spus că, numai în ultimul an, aproximativ şaizeci şi cinci la sută din totalul de două sute cincizeci de incursiuni ilegale în fişierele Departamentului Apărării au fost încununate de succes. Îţi dai seama cîte informaţii care ar trebui să fie secrete circulă acum în reţele? CRC-ul e doar unul dintre fronturile unei bătălii de mult mai mare anvergură.

– Da, dar e singurul pentru care trebuie eu să îmi asum răspunderea, replică Hood. Nu încerca să mă liniştești citîndu-mi date statistice. De data asta, n-o să reuşeşti.

– E-n regulă, capitulă Herbert. Am fost însă implicat de multe ori în situaţii în care era necesară eliberarea unor ostatici, Paul. În astfel de cazuri, trebuie să faci faţă încordării de natură emoţională, ceea ce e îndeajuns de greu, iar aici i se adaugă şi dezorientarea. Eşti obligat să lucrezi în condiţii diferite de mediul tău obişnuit. Nu există nici un fel de proceduri prestabilite. În următoarele cîteva zile, săptămîni, poate chiar luni, oricît va dura, vei fi tu însuţi ostatic, alături de Mike – prizonier al crizei, aflat la discreţia capriciilor teroriştilor.

– Înţeleg asta, încuviinţă Hood. Dar nu sînt obligat să-mi placă...

– Nu, urmă Herbert. Va trebui însă să accepţi situaţia. Să-ţi asumi rolul. La fel va trebui să facă şi Mike. El ştie ce are de făcut. Dacă va găsi o cale de a-şi elibera oamenii, o va face. Dacă nu, îi va convinge să spună bancuri, să recite poezii, să vorbească despre familiile lor. Îi va ajuta să treacă peste toate greutăţile. Povara aceasta teribilă îi aparţine. Tu va trebui să te ocupi de toate celelalte. Pînă acum ai reacţionat corect. Va trebui să încerci să rămîi calm, laolaltă cu toţi cei aflaţi de partea ta a baricadei. Iar asta s-ar putea să fie cea mai dificilă dintre

sarcini. S-ar putea să primim informaţii că oamenii noştri sînt maltrataţi. Înfometaţi, însetaţi, bătuţi. Între ei se numără şi două femei. Ar putea fi violate. Dacă nu îţi păstrezi calmul, dacă nu eşti relaxat, o să cedezi. Din clipa în care te vei lăsa pradă furiei, dorinţei de răzbunare sau remuşcărilor pentru vini imaginare, nu te vei mai concentra aşa cum se cuvine. Iar în momentul acela vei începe să faci greşeli.

Hood scoase dischetele din computer. Herbert avea dreptate. Deja era la un pas de a-şi vărsa furia asupra Marthei. Deja începea să-şi facă reproşuri şi să caute vina lui Mike. Cine avea de cîştigat din toate astea, dacă nu teroriştii?

– Continuă, îl îndemnă Hood. Ce-ar trebui să fac? Cum poţi să-ţi păstrezi calmul în astfel de împrejurări?

– La dracu', Paul! se răţoi Herbert. N-am condus niciodată o echipă. Am fost dintotdeauna un singuratic. N-a trebuit decît să cer sfaturi în dreapta şi în stînga, ceea ce a fost destul de simplu. N-am ţinut niciodată la cei cu care lucram, aşa cum ţinem amîndoi la Mike, de exemplu. Tot ce ştiu este că oamenii care îşi asumă comanda unor astfel de operaţiuni trebuie să renunţe la orice fel de sentimente, la compasiune şi la furie în egală măsură. Să presupunem că ai afla că unul dintre terorişti are o soră sau un copil pe undeva. Eşti pregătit să joci acelaşi joc pe care îl joacă ei cu noi?

– Sincer să fiu, habar n-am, răspunse Hood. N-aş vrea să fiu nevoit să mă cobor la nivelul lor.

– Ei bine, tocmai pe asta contează şi indivizii de teapa lor, replică Hood. Mai ţii minte operaţiunea Eagle Claw din 1980, cînd comandoul Delta a încercat să-i elibereze pe ostaticii din Iran?

– Da.

– Parametrii misiunii i-au obligat pe oamenii noştri să-şi instaleze baza de operaţiuni în deşert, dar într-o regiune destul de intens circulată. La cîteva minute după aterizare, băieţii au capturat un autobuz la bordul căruia se aflau patruzeci şi patru de iranieni. Înainte ca operaţiunea să fie contramandată, planul era să-i ţină ostatici pe iranieni, în timp ce o echipă de comando

avea să treacă la acţiune. Iranienii urmau să fie eliberaţi de la Baza Forţelor Aeriene Manzariyeh, pe care comandoul urma să o captureze. Îmi pare rău dacă ceea ce voi spune acum va suna ca o tiradă de-a lui Steve Burkow, dar cred c-ar fi trebuit să-i ţinem ostatici pe iranienii ăia şi să-i tratăm la fel de mizerabil precum i-au tratat ai lor pe ai noştri.

– N-am fi reuşit decît să-i transformăm în martiri, fu de părere Hood.

– Nu, replică Herbert. Am fi făcut din ei nişte prizonieri cu moralul la pământ. Fără tam-tam în presă, fără steaguri iraniene aprinse. Pur şi simplu, un tratament de tipul „ochi pentru ochi". Iar cînd teroriştii din întreaga lume ar fi aflat că sîntem gata să le răspundem cu aceeaşi monedă, ar fi stat să se gîndească mai bine înainte de a ne ataca. Crezi că Israelul mai există astăzi fiindcă a respectat toate regulile? Nicidecum. Ştiu despre ce vorbesc şi te asigur că nu e deloc o plăcere. Dacă îngădui compasiunii să-ţi afecteze judecata, vei sfîrşi prin a-ţi pune oamenii în pericol.

Hood răsuflă adînc.

– Dacă n-aş lăsa compasiunea să-mi influenţeze judecata, n-aş mai fi om.

– Te înţeleg, spuse Herbert. Ăsta e unul dintre motivele pentru care nu mi-am dorit niciodată un birou mai spaţios în oraşul ăsta. Fiecare centimetru pătrat în plus e plătit cu sînge şi cu bucăţi din propriul suflet.

Hood puse dischetele în buzunar.

– Fii liniştit, Bob, nu ţi-ai depăşit atribuţiile, spuse el. Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce, ridică din umeri Herbert. Şi ar mai fi încă un lucru.

– Ce anume?

– Orice vei avea de înfruntat, nu vei fi niciodată singur, încheie Herbert. Să nu uiţi asta, şefule.

– N-am să uit, zîmbi Hood. Slavă Domnului, am o echipă care n-o să mă lase nici o clipă s-o uit.

20

Luni, ora 21:17, Oguzeli, Turcia

Mike Rodgers era legat într-o poziţie incomodă, în partea din faţă a motocicletei. Braţele îi erau răsucite la spate şi legate de ghidon. Din cauza amorţelii, nici nu şi le mai simţea. Spinarea îi era lipită de metalul contorsionat al fenderului, iar picioarele întinse în faţă îi erau legate la glezne.

Dar senzaţiile fizice neplăcute erau nimic în comparaţie cu ceea ce era în sufletul său. Rodgers nu reuşise să-şi dea seama ce aveau de gînd teroriştii. Ştia că unul dintre ei, cel numit Ibrahim, o luase de-a lungul drumului şi dispăruse dincolo de coama dealului. Cel care vorbea engleza, Hasan, o luase către est, cale de vreo patru sau cinci sute de metri. Pregăteau, se pare, o ambuscadă, un foc încrucişat. Unul dintre ei avea să rămînă în apropierea drumului pe care avea să se apropie ţinta, pentru a-i tăia retragerea. Celălalt avea să-i iasă în întîmpinare. Şoferul nu avea să aibă decît o singură scăpare, aceea de a întoarce. Iar dacă ţintaşul din umbră era îndeajuns de priceput, nu avea să-i ofere această şansă.

Furgoneta se apropia. Rodgers nu auzise însă nici o împuşcătură. Oare teroriştii intenţionau să rămînă ascunşi, dorind doar

să poată riposta aşa cum se cuvine, în cazul în care CRC-ul ar fi deschis focul?

Furgoneta se opri şi din ea coborî Ibrahim. Cîteva secunde mai tîrziu, Hasan se ivi în fugă din întuneric şi îl îmbrăţişă. Cel de-al treilea, Mahmud, se ridică şi îi strînse în braţe pe amîndoi. El era cel care rămăsese deoparte, iar acum era cît se poate de limpede că el era liderul. CRC-ul se afla chiar în faţa lui Rodgers, dar acesta nu putea să vadă înăuntru. Era însă cît se poate de evident că teroriştii puseseră stăpînire pe furgonetă. Rodgers nu mai avea decît o singură speranţă, ca cei doi soldaţi să fi reuşit să părăsească la timp furgoneta, iar acum să-i pîndească la adăpostul întunericului. Dac-ar fi fost în locul lor, el aşa ar fi procedat.

Ibrahim şi Hasan urcară în furgonetă, iar Mahmud se apropie cu paşi grăbiţi de Rodgers. Sirianul avea în mîna dreaptă arma semiautomată, iar în stînga ţinea un cuţit de vînătoare. Tăie frînghia care îl lega de ghidon, dar îi lăsă gleznele legate. Apoi îi făcu semn prizonierului să se îndrepte către furgonetă. Rodgers se ghemui şi, dintr-o săritură, fu în picioare şi începu să ţopăie în direcţia indicată. Ar fi fost mult mai simplu să se fi tîrît, dar lui Rodgers nu-i stătea în fire aşa ceva. Deşi pămîntul părea nerăbdător să-l azvîrle din picioare, reuşi să-şi menţină echilibrul.

Apropiindu-se de furgonetă, îi zări pe Coffey, Mary Rose şi Katzen. Cei trei erau legaţi spate în spate lîngă bancheta şoferului, aveau gleznele imobilizate şi păreau ameţiţi. Ibrahim coborî din furgonetă pentru a-l tîrî pe colonelul Seden într-acolo, iar Rodgers îşi luă avînt şi sări înăuntru. Aruncîndu-şi privirea spre stînga, spre partea anterioară a vehiculului, îngheţă.

Pupshaw şi DeVonne erau legaţi de scaunele fixate în faţa computerelor. Încă nu îşi recăpătaseră cunoştinţa. Mîinile şi picioarele le erau imobilizate, şi cei doi arătau mai degrabă ca nişte trofee de vînătoare, nu ca nişte soldaţi. Rodgers îşi încleştă fălcile, reprimîndu-şi un strigăt de ură.

Dar acum nu mai avea nici o importanţă ce anume se întîmplase, astfel încît se ajunsese în această situaţie. Un lucru

era cert: erau cu toţii prizonieri. Felul în care aveau să fie trataţi, cîtă vreme aveau să-şi păstreze acest statut, depindea de un angrenaj complex de factori, care trebuia pus în mişcare chiar în acea clipă.

În primul rînd, Rodgers trebuia să încerce să-i ajute pe cei doi membri ai echipei de intervenţie. Cînd aveau să se trezească şi aveau să se vadă legaţi, cei doi aveau să încerce senzaţia de pierdere nu doar a moralului, ci şi a propriei demnităţi. Deşi fuseseră răniţi şi maltrataţi, aveau toate şansele să supravieţuiască. Dar, dacă îşi pierdeau onoarea, după eliberare nu avea să le mai rămînă nimic. Antrenîndu-se pentru confruntările cu teroriştii şi discutînd cu noul comandant al echipei de intervenţie, colonelul Brett August, care fusese el însuşi prizonier de război în Vietnam, Rodgers aflase că mult mai mulţi erau ostaticii care se sinucideau la un an sau doi după ce fuseseră eliberaţi decît cei care îşi pierdeau viaţa în captivitate. Sentimentul înjosirii şi dezonoarei îi copleşea. Iar acest sentiment era cu atît mai acut atunci cînd cei în cauză erau militari. Avansarea în grad şi decoraţiile erau răsplata dinainte ştiută pentru curaj şi onoare, virtuţile supreme ale oricărui militar. Cînd aceste calităţi erau compromise într-o situaţie care implica luarea de ostatici, numai moartea le putea aduce înapoi. Moartea asemenea unui viking, în faţa unui inamic real sau imaginar, cu spada în mînă, ori moartea asemenea unui samurai, de unul singur, prin autoeviscerare. Viaţa însă nu mai putea fi înfruntată cu nici un chip.

Rodgers avea să fie nevoit să pună în aplicare primul din cele patru atuuri de ordin militar care îi rămăseseră. Venise momentul să îşi rişte viaţa. Cînd fusese repartizat în golful Cam Ranh din sud-estul Vietnamului, pierderile fizice erau la ordinea zilei, înscrise cu sînge în catalogul vieţii de zi cu zi. Cele de natură psihologică erau gravate pe chipurile soldaţilor. Atunci cînd aceştia aveau din zi în zi tristul prilej de-a ţine în braţe un prieten desfigurat de o explozie sau ale cărui membre fuseseră ciopîrţite de o mină, cînd trebuiau să fie alături de un camarad aflat pe moarte în urma unui glonţ încasat în piept, în gît sau în pîntece, existau numai două modalităţi de a-i motiva să continue

lupta. Cea dintîi era de a-i trimite în misiune pentru a se răzbuna. Aceasta era metoda numită de psihologii militari „dinte pentru dinte". Avînd drept motivație furia, nu un scop anume, era o metodă valabilă în cazuri de urgență: lovituri fulger sau soluții de ultim moment în situații dificile. Cea de a doua metodă, pe care Rodgers o preferase dintotdeauna, cerea comandantului să-și pună el însuși viața în primejdie. În felul acesta, membrii plutonului se vedeau confruntați cu imperativul moral de a nu se lăsa doborîți și de a-l sprijini. Nu era o cale prin care cicatricele minții să poată fi vindecate, dar se crea astfel o legătură aparte, o camaraderie care prevala asupra oricărui alt sentiment.

Acestea erau gîndurile ce umplură mintea lui Rodgers în scurtul interval cît îi privi pe cei doi membri ai echipei de intervenție. Mai apucă să-i adreseze un zîmbet încurajator lui Pupshaw, care începea să se dezmeticească, apoi întoarse privirea spre partea din spate a furgonetei.

În vreme ce Hasan îi percheziționa pe membrii echipajului în căutarea unor arme ascunse, Rodgers simți apăsarea țevii unei arme în spinare. Mahmud îl împinse spre stînga. Voia ca el să se retragă în partea din spate a furgonetei.

Rodgers rămase neclintit și, cu o lovitură din șold, împinse deoparte țeava automatului.

Teroristul se răsti în arabă și își folosi mîna liberă pentru a-l împinge pe Rodgers prin deschizătura îngustă. Avînd gleznele imobilizate, generalul se clătină și căzu în partea din spate a furgonetei. Imediat, se răsuci și încercă să se ridice iar în picioare. Mahmud se apropie și își îndreptă automatul spre capul lui Rodgers, făcîndu-i semn să rămînă culcat.

Era momentul care avea să definească relația dintre ei sau avea să pună capăt vieții lui Rodgers. În vreme ce încerca să-și adune picioarele sub el, americanul continuă neîncetat să-l privească în ochi pe terorist. Mulți dintre indivizii de acest fel nu se sfiau să pună bombe, dar ezitau înainte de-a trage într-un om care îi privea în ochi.

Înainte ca Rodgers să fi apucat să se ridice de tot, Mahmud își ridică piciorul. Își propti călcîiul în pieptul lui Rodgers și-l

împinse cu furie în jos. Apoi îl lovi în coaste şi strigă iar ceva în arabă.

Izbitura goli tot aerul din plămînii lui Rodgers, dar generalul ştia acum ceea ce dorise să afle. Mahmud nu voia să-l ucidă. Desigur, asta nu însemna că n-ar fi fost în stare s-o facă, ci doar că Rodgers îşi putea permite să întindă coarda încă puţin. Din nou, încercă să se ridice.

Bombănind, Mahmud îşi repezi pumnul în creştetul lui Rodgers. Acesta nu apucase încă să se ridice, aşa încît se trînti la pămînt, evitînd cu greu lovitura ca de măciucă.

– Ticălos! urlă Mahmud unul din puţinele cuvinte pe care le ştia în engleză.

Se dădu un pas înapoi şi îşi aţinti arma spre pîntecele lui Rodgers.

Rodgers îşi întoarse capul, urmărindu-i privirea.

– *Mahmud, la!* strigă Ibrahim. Opreşte-te!

Ibrahim se apropie în grabă şi se aşeză între Rodgers şi Mahmud. Cei doi teroriştii discutară în şoaptă, noul-venit arătînd către Rodgers, apoi către computere şi către ceilalţi membri ai echipajului CRC-ului. După o tăcere îndelungată, Mahmud dădu din mînă a lehamite şi se îndepărtă. Ibrahim i se alătură lîngă uşa din spate şi îl ajută să-l care înăuntru pe colonelul Seden. Apoi îl trimise pe Hasan să discute cu Rodgers.

Rodgers apucase să-şi revină după lovitură şi se ridicase în picioare. Îşi ţinea umerii drepţi şi bărbia ridicată. Se ferea să-l privească pe Hasan. În astfel de împrejurări, era mai bine ca prizonierul să evite privirea celui care conducea interogatoriul. Se crea astfel o detaşare pe care inchizitorul avea să fie obligat să o depăşească. De asemenea, îl împiedica pe prizonier să îl considere pe cel care îl capturase o fiinţă umană. Oricît de înţelegător s-ar fi arătat, omul care punea întrebările rămînea un duşman.

– Ai fost la un pas de moarte, i se adresă Hasan lui Rodgers.

– N-a fost pentru întîia oară, replică acesta.

– Da, dar putea fi ultima, spuse Hasan. Mahmud era cît pe ce să te împuşte.

– Moartea nu e cel mai cumplit lucru care i se poate întîmpla unui om, rosti Rodgers.

Vorbea rar, dorind să fie sigur că Hasan înţelegea.

Hasan îl privi curios pe Rodgers. Mahmud şi Ibrahim sfîrşiseră de suit trupul colonelului în furgonetă şi acum îl legau alături de ceilalţi. Apoi Mahmud se apropie de Hasan. Schimbară repede cîteva cuvinte, după care Hasan îşi întoarse iar privirea spre Rodgers.

– Intenţia noastră este de a conduce acest microbuz pînă în Siria, spuse el încruntîndu-se, în încercarea de a reda cît mai fidel în engleză dorinţele lui Mahmud. Cu toate acestea, au rămas cîteva lucruri pe care nu le înţelegem în legătură cu felul în care trebuie condus microbuzul. Am văzut nişte acumulatori în spate, iar bordul are indicatoare a căror utilitate nu o cunoaştem. Mahmud ar vrea să ne explici.

– Spune-i lui Mahmud că e vorba de nişte instrumente folosite pentru descoperirea temeliilor unor clădiri antice îngropate, a unor unelte şi alte artefacte, răspunse Rodgers. Mai spune-i că refuz să discut acest subiect, cîtă vreme nu-i va dezlega pe cei doi colegi ai mei şi nu îi va lăsa să se aşeze pe scaune.

Spunînd acestea, Rodgers se întoarse. Vorbise îndeajuns de tare pentru a putea fi auzit de către Pupshaw şi DeVonne.

Ridurile dintre sprîncenele lui Hasan se adînciră.

– Am înţeles bine? Vrei să le dăm drumul?

– Insist să fie trataţi cu respect, replică Rodgers.

– Insişti? repetă Hasan. Adică ne dai ordin?

Rodgers întoarse capul şi privi către cei aflaţi în partea din faţă a furgonetei.

– Adică, dacă refuzaţi să ne trataţi ca pe nişte fiinţe umane, n-aveţi decît să rămîneţi în mijlocul deşertului pînă cînd armata turcă vă va da de urmă. Ceea ce se va întîmpla în zori, poate chiar mai devreme.

Hasan se holbă la Rodgers, parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor, apoi se întoarse către Mahmud şi îi traduse cele spuse de american. Cînd termină, Mahmud îşi scărpină baza nasului şi zîmbi. Ibrahim se aşezase pe locul şoferului şi nu îl scăpa din

ochi pe Mahmud. Cîteva clipe mai tîrziu, Mahmud îşi scoase cuţitul de vînătoare, îi spuse cîteva cuvinte lui Hasan, care încuviinţă şi se pregăti să i se adreseze din nou lui Rodgers.

Acesta ştia ce avea să urmeze. Teroriştii realizaseră că nu-l puteau sili să vorbească. Mahmud îşi dăduse seama că nici cei doi soldaţi nu puteau fi obligaţi să-i spună ceva. Ameninţarea cu moartea ar fi fost o uşurare pentru cei doi, care ar fi primit-o cu inima deschisă, fără să clipească. Pe de altă parte, teroriştii nu-şi puteau permite să ucidă vreunul dintre cei trei civili. Victima potenţială ar fi putut fi în posesia unor informaţii utile.

Sirienii aveau nevoie de cooperarea echipei, dar nu-şi puteau permite să onoreze cererea lui Rodgers. Aşadar, se vedeau acum nevoiţi să-l pună la încercare. Cît avea să reziste? Cît timp avea să îndure ca echipajul său civil să fie torturat fizic, psihologic sau amîndouă în acelaşi timp? Încercînd să afle acest lucru, sperau să descopere şi care dintre prizonieri era veriga slabă, din ce motive şi în ce fel ar fi putut să-l manipuleze pe individul respectiv.

Hasan se proţăpi în faţa lui Rodgers.

– Peste două minute, Mahmud va reteza unul din degetele femeii, spuse el. Va continua apoi să amputeze cîte un deget la fiecare minut, pînă cînd te vei hotărî să cooperezi.

– Furgoneta funcţionează cu benzină, nu cu sînge, replică Rodgers.

Continua să privească spre partea anterioară a CRC-ului. Coffey şi Mary Rose se treziseră, iar Katzen dădea la rîndul său semne că-şi venea în fire. Colonelul Seden nu-şi recăpătase încă cunoştinţa.

Hasan îi traduse lui Mahmud cele spuse de american. Pufnind furios, Mahmud se îndreptă spre partea din faţă a furgonetei şi eliberă mîna stîngă a lui Mary Rose. Apoi îi răsuci braţul, blocîndu-i mîna pe genunchiul său. Îşi aşeză vîrful cuţitului între degetul mic şi inelar şi apăsă uşor, făcînd-o să tresară şi storcînd o picătură de sînge. Apoi îşi privi ceasul.

Mary Rose era acum trează de-a binelea. Ridică privirea, nedumerită.

– Ce se întîmplă? întrebă ea, încercînd să-şi elibereze mîna.

Mahmud îşi spori strînsoarea, fără să-şi dezlipească privirea de cadranul ceasului.

Coffey se dezmeticise la rîndul său. Era aşezat la stînga lui Mary Rose şi păru de-a dreptul şocat cînd îl văzu pe Mahmud.

– Ce înseamnă toate astea? întrebă el, roşu de indignare. Şi cine sînteţi?

– Liniştiţi-vă, îi îndemnă Rodgers, cu o voce blîndă, dar hotărîtă.

Mary Rose şi Coffey îşi ridicară pentru întîia oară privirile spre el.

– Păstraţi-vă calmul amîndoi, continuă Rodgers.

Era încruntat, iar glasul său era lipsit de inflexiuni. Atitudinea sa era menită să le dea de înţeles că intraseră într-o încurcătură şi că aveau să fie nevoiţi să aibă încredere în ceea ce făcea şi spunea el.

Mary Rose părea nelămurită, dar se supuse. Pieptul lui Coffey se umflă şi o expresie de groază crescîndă înlocui indignarea de pe chipul său. Rodgers îşi imagina ce-i trecea prin minte juristului în aceste clipe.

Ce naiba faci, Mike? Cunoşti prevederile regulamentului pentru astfel de situaţii...

Da, Rodgers cunoştea prevederile regulamentului, care erau cît se poate de simple. Personalul militar era autorizat să îşi dezvăluie numele, gradul şi codul personal. Nimic mai mult. Cu toate acestea, cei pe care Centrul de Comandă îi includea eufemistic în categoria „prizonierilor civili" aveau o singură misiune: să supravieţuiască. Asta însemna că, la cererea teroriştilor, ostaticii erau liberi să furnizeze informaţiile solicitate. După eliberarea lor, povara prinderii teroriştilor şi cea a protejării, evacuării sau distrugerii obiectivelor deconspirate revenea Centrului de Comandă sau forţelor armate. Încă un simptom al sindromului caracteristic de care suferea guvernul: acţiunea pripită, urmată de reacţia exagerată.

Lui Rodgers, ideea i se părea respingătoare. Civil ori soldat, datoria dintîi a oricărui cetăţean era faţă de ţară, nu faţă de pro-

pria supraviețuire. Şi totuşi, nu patriotismul era cel care îl împiedica să capituleze. Acționa acum potrivit propriului său plan psihologic. Trebuia să își dovedească forța. Dacă nu reuşeau să cîştige respectul celor care îi capturaseră, prizonieratul lor – indiferent dacă avea să dureze ore, zile, săptămîni sau luni – avea să fie o înşiruire de abuzuri şi umilințe.

– *Sifr dahiya,* rosti Mahmud.

– Ai la dispoziție încă un minut, îl anunță Hasan pe Rodgers, iar apoi tînărul sirian se întoarse către Mary Rose: Dar poate că tînăra doamnă nu e la fel de încăpățînată ca şi conducătorul ei... Poate că va consimți să ne arate cum funcționează aparatura şi cum poate fi condus microbuzul? Sigur, atîta vreme cît mai e în stare să o facă.

– N-o să vă spună nimic, i-o reteză Rodgers.

Ochii fetei se deschiseră, îngroziți. Îşi muşcă buzele şi privi insistent către Rodgers. Acesta rămăsese neclintit, ca o stîncă, încercînd să-i dea curaj prin atitudinea sa.

Hasan continua să o privească pe Mary Rose.

– Omul acesta vorbeşte şi în numele tău? o întrebă el. Oare el îşi va pierde degetele în chinuri groaznice, unul după altul? Poate că totuşi vrei să vorbeşti cu mine. Poate că nu vrei să fii mutilată.

– Cuțitele sînt în mîinile voastre, nu în ale noastre, observă Rodgers.

– E adevărat, încuviință Hasan, ridicînd privirea spre Rodgers. Dar țăranul care-şi bate catîrul încăpățînat nu o face din cruzime. Pur şi simplu, vrea să-şi vadă de munca lui. Nici noi nu ne facem decît datoria.

– Da, dar sînteți lipsiți de imaginație, trecu Rodgers la atac. Şi, cu siguranță, şi de curaj.

– Fiecare face ceea ce îl îndeamnă conştiința, îi replică Hasan.

– *Talateen,* anunță Mahmud.

– Încă treizeci de secunde, traduse Hasan, care apoi îşi îndreptă atenția către Coffey şi Katzen: Doreşte cumva vreunul dintre voi să ne ajute? Dacă veți coopera cu noi, o veți scuti nu

doar pe tînăra doamnă, ci şi pe voi înşivă de nişte suferinţe de neimaginat.

– *Ishreen!* lătră Mahmud.

– Douăzeci de secunde, spuse Hasan şi se uită spre Coffey: Tu, poate? Vrei tu să fii eroul, cel care o va salva pe femeie?

Juristul întoarse capul spre Rodgers. Privirea generalului era aţintită spre parbrizul furgonetei. Coffey inspiră adînc, încercînd să se liniştească.

– Dacă tînăra doamnă doreşte ajutorul meu, i-l voi oferi, spuse el.

Mary Rose clipi printre lacrimi. Îi adresă un surîs palid şi clătină din cap cu hotărîre.

– *Ashara...*, rosti Mahmud.

– Zece secunde.

Mahmud se aplecă şi-i şopti lui Mary Rose:

– Faci semn că nu, dar nu cred că asta îţi doreşti. Gîndeşte-te, femeie. N-a mai rămas prea mult timp.

– *Tisa.*

– Nouă secunde, murmură Hasan. În curînd, vei fi plină de propriul tău sînge...

– *Tamanya...*

– Opt secunde, urmă Hasan. Apoi vei ţipa, demnă de milă, dorindu-ţi să fi cooperat...

– *Saba...*

– Şapte secunde. Cu fiecare deget retezat, durerea va fi din ce în ce mai mare...

Mary Rose gîfîia. În ochi i se putea citi spaima.

– E mai curajoasă decît tine, spuse Rodgers mîndru.

– *Sitta... khamsa...*

– Asta rămîne de văzut, replică Hasan. Ai cinci secunde, fetiţa mea. Apoi ne vei implora să te ascultăm.

Ascultînd numărătoarea, Hasan clipea din ce în ce mai des. Iar acum, Rodgers observă că expresia chipului său se schimbase, devenind mai gravă. Fusese oare jignit de insulta lansată de Rodgers, sau îi era teamă că, în cele din urmă, n-aveau să

obţină informaţiile dorite? Ori poate că, în ciuda comentariilor sale atît de grăitoare, Hasan nu suporta vărsarea de sînge?

– *Arba...*

– Patru, îi avertiză Hasan.

O parte a minţii lui Rodgers – de fapt, cea mai mare parte a ei – ar fi fost gata să parieze că Mahmud nu avea să-şi ducă la bun sfîrşit ameninţările. Sirienii avuseseră la dispoziţie două minute pentru a se gîndi la oferta lui Rodgers şi constataseră, de asemenea, din ce material era croită echipa CRC-ului. Oprindu-se pentru a captura furgoneta şi pe ocupanţii acesteia, sirienii pierduseră micul avans pe care îl aveau faţă de turci. Chiar dacă aveau să pornească imediat, patrulele armatei aveau să fie prea tutindeni. Sirienii aveau nevoie de CRC şi de echipajul acestuia, iar de pe-acum ajunseseră probabil să se întrebe dacă nu cumva îi subestimaseră pe prizonieri. Dacă nu cumva ar fi trebuit să facă ceea ce le ceruse Rodgers...

– *Talehta...*

– Trei secunde, anunţă Hasan. Gîndeşte-te la cuţitul care va reteza mai întîi carnea, apoi osul. Iar şi iar, de zece ori la rînd...

Rodgers auzea scîncetele lui Mary Rose, dar fata nu scotea nici un cuvînt, slavă Domnului. Niciodată nu fusese atît de mîndru de vreunul dintre soldaţii săi cum era acum de ea.

– *Itneyn...*

– Două secunde.

– Bestie! strigă Coffey şi începu să se zbată, încercînd să-şi rupă legăturile.

Sirienii nu-l băgară în seamă. Katzen se trezise şi el, în sfîrşit, şi era limpede că încerca să înţeleagă ce se petrecea în jurul său.

– *Wehid!*

– Timpul a trecut, spuse Hasan, privind spre Mary Rose.

Mahmud, în schimb, avea privirea aţintită asupra lui Rodgers. După o clipă de ezitare, o lucire amară, dornică de răzbunare, i se ivi în ochi. Poate că, privindu-l pe Rodgers, avea în faţă un alt duşman, cel care-i pricinuise cine ştie ce dureri

ascunse. Își mușcă buza superioară și, în clipa aceea, Rodgers știu că pierduse partida.

– Nu, rosti Rodgers, chiar în clipa în care sirianul începu să apese pe mînerul cuțitului. Continua să privească în gol, prin parbriz, dar încuviință din cap, dîndu-i lui Mahmud posibilitatea de a-l înțelege. N-o face. Am să vă ajut să porniți furgoneta.

Hasan repetă ceea ce Mahmud știa deja. Acesta ridică încet cuțitul. În ochii săi nu se citea cîtuși de puțin triumful cînd îl vîrî în teacă. Mary Rose se prăbuși, scuturată de hohote de plîns.

Hasan se ghemui lîngă ea și se apucă să-i lege mîna însîngerată. Mahmud îi făcu semn lui Rodgers să se apropie. Rodgers porni spre partea din față a furgonetei, dar se opri în dreptul lui Mary Rose. Tînăra femeie plîngea, cu capul rezemat de scaunul șoferului.

– Sînt foarte mîndru de tine, îi spuse Rodgers.

Coffey își înclină capul și atinse obrazul lui Mary Rose cu părul.

– Cu toții sîntem mîndri de tine, întări el și adăugă: Rămînem împreună, pînă la capăt.

Mary Rose încuviință anemic din cap și le mulțumi.

Mahmud se răsti la Rodgers, dar acesta îl ignoră.

– Hasan, spuse el, doamna sîngerează. Crezi c-ai putea să-i pansezi rana?

Hasan ridică privirea.

– Dacă refuz, faci din nou scandal?

– Dacă va fi nevoie, de ce nu? replică Rodgers. Orice țăran chibzuit își îngrijește catîrul, din momentul în care acesta a acceptat să i se supună, nu-i așa?

Hasan cercetă din priviri tăietura însîngerată, se gîndi cîteva clipe și, după ce mîna fetei fu legată, scoase din buzunar o batistă. Cu grijă, o introduse între degetele lui Mary Rose. Chiar în clipa aceea, Mahmud făcu un pas înainte și smulse pansamentul improvizat.

– *La!* strigă Mahmud, aruncînd batista pe jos și călcînd-o în picioare.

Apoi începu să se răstească la Hasan.

Acesta își plecă ochii și traduse spusele șefului său:

– Mahmud mi-a spus să îți transmit că, data viitoare cînd voi accepta vreun ordin de la tine, ne va tăia amîndurora mîinile.

– Îmi pare rău, spuse Rodgers. Ai făcut însă ceea ce se cuvenea.

Privi în ochii lui Mahmud. Venise timpul să-și utilizeze cel de-al treilea atu: surpriza.

– Hasan, spune-i șefului tău că am nevoie de ajutor pentru a înlocui acumulatorii.

– Am să te ajut eu, spuse Hasan.

– Nu mă poți ajuta, minți Rodgers. Numai o singură persoană se pricepe să mă ajute. Spune-i lui Mahmud că voi avea nevoie de ajutorul Sondrei DeVonne, femeia care e legată în partea din spate a mașinii. Spune-i că, dacă vrea să ajungă în Siria, va trebui s-o dezlege.

Hasan își drese glasul. Rodgers nu-și amintea cînd anume mai văzuse vreun om care să arate atît de pierdut. Sirianul îl informă pe superiorul său despre cererile lui Rodgers. Generalul văzu cum ochii lui Mahmud deveneau mai mici, iar nările i se lărgeau. Lovitura nimerise în plin. Rodgers își savură victoria, văzîndu-l cum spumega de furie în vreme ce lua singura hotărîre care îi era îngăduită.

Mahmud făcu un semn, iar Hasan se îndreptă spre partea din spate a furgonetei. Apoi, dînd frîu liber furiei, îl trînti pe Rodgers la podea. Hasan nu se opri pentru a-l ajuta pe americanul căzut să se ridice. Păși pe deasupra lui și se grăbi să-i taie legăturile Sondrei DeVonne. Mai întîi îi eliberă picioarele și, înainte de a-i tăia legăturile de la mîini, îi imobiliză gleznele.

Sondra încercă să se întoarcă pentru a-l ajuta pe Rodgers, dar Hasan o împinse dincolo de acesta. În timp ce o conducea spre compartimentul în care fuseseră depozitați acumulatorii, la cealaltă extremitate a CRC-ului, Rodgers reuși să se ridice. Se prinse cu mîinile de marginile celor două mese și își aruncă picioarele înainte, ca într-un exercițiu la paralele.

Dar aceasta nu fusese decît prima parte a surprizei. Cea de-a doua avea să urmeze curînd, cînd aveau să înceapă

înlocuirea acumulatorilor, punînd în funcţiune aparatura. Satelitul ES4 avea să detecteze imediat intensificarea undelor electromagnetice, trimiţînd un semnal către Centrul de Comandă. În clipa aceea, Paul Hood avea să aibă la dispoziţie mai multe opţiuni, de la a-i urmări pur şi simplu pînă la a-i distruge.

În timp ce Rodgers se îndrepta spre locul în care îl aşteptau Hasan şi Sondra DeVonne, simţi privirile lui Mahmud aţintite asupră-i. Asta îl încîntă peste măsură, deoarece aflase astfel că cel de-al patrulea atu de care dispunea se dovedise de folos: reuşise să creeze o mică breşă în relaţia dintre lider şi unul dintre oamenii săi.

21

Luni, ora 14:23, Washington, D.C.

Colonelul Brett August participa la un seminar de ştiinţe militare cu oamenii săi din echipa de intervenţie cînd pagerul său emise un semnal sonor. Aruncă o privire pe ecran: Bob Herbert era cel care îl solicitase. Ochii de un albastru-îngheţat ai lui August cuprinseră imaginea celor şaptesprezece soldaţi aflaţi în încăpere. Erau cu toţii aşezaţi în băncile vechi, de lemn. Uniformele kaki le erau curate şi apretate, şi fiecare dintre ei avea în faţă un laptop deschis.

Apelul pagerului întrerupsese cursul referitor la sîngeroasa încercare de lovitură de stat a ofiţerilor japonezi care voiau să instaureze o dictatură militară, în februarie 1936.

– Vă aflaţi la comanda forţelor rebele din Tokio, în ziua insurecţiei, spuse August în timp ce se îndrepta spre ieşire. Pînă cînd mă întorc, vreau ca fiecare dintre voi să îmi prezinte o alternativă a încercării de lovitură de stat. De data asta însă, vreau ca lovitura de stat să reuşească. Puteţi renunţa, dacă vreţi, la asasinarea primului-ministru Saito şi a ministrului de finanţe Takahashi. N-ar strica să luaţi în considerare ipoteza luării lor ca ostatici. Ar fi fost o posibilitate care ar fi permis manipularea

mai eficientă a opiniei publice şi a reacţiilor oficiale. Honda, preiei conducerea pînă cînd mă-ntorc.

Soldatul Ishi Honda, expertul în comunicaţii al echipei de intervenţie, se ridică în picioare şi salută, în timp ce ofiţerul părăsea încăperea.

Parcurgînd culoarul întunecat al Academiei FBI din Quantico, Virginia, ofiţerul nu se osteni să încerce să-şi dea seama ce anume voia Bob Herbert cu el. August nu era un om dedat speculaţiilor. În schimb, pasiunea sa era autoevaluarea. Fă tot ce poţi, priveşte înapoi şi încearcă să îţi dai seama cum te-ai putea descurca mai bine data viitoare.

Se gîndi la cei rămaşi în sala de clasă şi se întrebă dacă procedase corect, oferindu-le sugestia referitoare la luarea de ostatici. Poate că totuşi n-ar fi trebuit s-o facă. Ar fi fost interesant de aflat dacă vreunul dintre ei ar fi avut această idee în mod independent.

În general, era mulţumit de progresele înregistrate de echipa de intervenţie de la sosirea sa. Concepţia sa despre conducerea unei unităţi militare era simplă. Trezeşte-i în zori şi obligă-i să-şi atingă limitele rezistenţei fizice. Alergări, ridicări de greutăţi, ascensiuni pe frînghii. Genuflexiuni şi flotări cu o singură mînă. Apoi, o partidă de înot, urmată de un mic dejun consistent. Un marş de şase kilometri, cu întreg echipamentul în spinare, cu alergare în primul şi al treilea sfert. Apoi un duş şi o pauză de cafea, urmate de orele de curs. Materiile parcurgeau întreaga gamă a ştiinţelor militare, de la strategie la tehnicile infiltrării, pe care colonelul le învăţase de la un coleg ce făcea parte din Mista'aravim, comandourile forţelor armate israeliene care se deghizau în arabi. La ora la care intrau la cursuri, soldaţii erau bucuroşi să se aşeze, iar minţile le erau în plină formă. August încheia ziua cu o partidă de base-ball, volei sau baschet, în funcţie de starea vremii şi de dispoziţia membrilor echipei.

Echipa de intervenţie parcursese o cale lungă în numai cîteva săptămîni. Din punct de vedere fizic, membrii ei erau acum pregătiţi să înfrunte orice criză şi să se măsoare cu orice altă forţă de elită din lume. Din punct de vedere psihologic, cica-

tricele lăsate în sufletul oamenilor de moartea locotenent-colonelului Squires erau pe cale de a se vindeca. August colaborase îndeaproape cu psihologul Centrului de Comandă, Liz Gordon, pentru a-i ajuta pe soldaţi să depăşească trauma. Liz abordase două modalităţi terapeutice. În primul rînd, îi ajutase să accepte realitatea: misiunea din Rusia fusese încununată de succes. Echipa de intervenţie evitase pierderea a zeci de mii de vieţi omeneşti. În al doilea rînd, folosindu-se de simulările computerizate pentru acest tip de misiuni, ea le demonstrase că pierderile suferite se încadrau cu mult sub ceea ce armata numea „pragul pierderilor acceptabile". Acest gen de observaţie rece, distanţată de evenimentul în sine, nu avea cum să vindece suferinţa pricinuită de moartea unui prieten. Liz spera însă să mai îndulcească sentimentul de vină resimţit de supravieţuitori şi să le redea acestora încrederea în sine. Pînă în prezent, metodele păreau să funcţioneze. Pe parcursul ultimei săptămîni, colonelul observase că soldaţii erau mult mai concentraţi la antrenamente şi la cursuri şi, de asemenea, în pauze se auzeau mult mai des rîsete.

Zveltul ofiţer înainta repede, fără a da impresia că s-ar fi grăbit. Deşi avea ochi blînzi, privirea îi era aţintită cu hotărîre înainte. Nu se ostenea să-i salute pe funcţionarii de la FBI pe lîngă care trecea. În scurtul interval scurs de la preluarea comenzii echipei, August căutase să se izoleze, împreună cu echipa, de influenţele exterioare. Mai mult decît predecesorul său, August era convins că o echipă de elită nu e suficient *să fie* mai bună decît alte unităţi, ci trebuie *să fie convinsă* că este aşa. Nu voia să ajungă în situaţia de a atîrna de-o stîncă, în timp ce o forţă inamică superioară ca număr s-ar fi apropiat, iar oamenii săi să se întrebe dacă aveau să fie în stare să o înfrunte. Fraternizarea cu persoanele din exterior diminua concentrarea, sentimentul unităţii şi hotărîrea.

Biroul lui August era aşezat la nivelul rezervat conducerii FBI. Tastă codul său personal pe consola încastrată în rama uşii, apoi intră. Se simţea cu mult mai bine, de fiecare dată cînd închidea uşa în urma sa, izolîndu-se de cei pe care îi numea

„Gulerele Albe". Desigur, asta nu însemna că îi detesta sau că nu-i respecta. Dimpotrivă: erau oameni inteligenţi, curajoşi şi devotaţi muncii lor. Îşi iubeau ţara la fel cum şi-o iubea el însuşi. Dar destinul pe care ei îl aleseseră îl speria de moarte pe colonel. Pentru August, erau asemeni viziunilor lui Scrooge din *Poveste de Crăciun*. Colonelul nu îşi dorise niciodată să ajungă sclavul unui birou confortabil. Acesta era singurul motiv care îl împiedicase să accepte de la bun început sugestia lui Mike Rodgers, renunţînd la postul său de ofiţer în cadrul NATO pentru a veni la Washington. Mike Rodgers îi era însă prieten din copilărie, iar echipa de intervenţie era vestită ca o unitate de elită, specializată în misiuni agresive, de mare precizie, aşa încît în cele din urmă August consimţise să preia, măcar pentru un timp, conducerea ei.

Fusese atras în mod aparte de provocarea reprezentată de reconstruirea şi conducerea unei echipe ce avea moralul la pămînt după moartea ofiţerului comandant. Bineînţeles, ideea de a fi în preajma bunului său prieten Rodgers avusese rolul ei. De cînd erau copii, împărtăşeau aceeaşi pasiune a aeromodelismului şi aceleaşi amintiri despre iubitele din tinereţe. Pentru a-l ademeni înapoi în State, Rodgers mersese chiar mai departe, dînd de urma unei foste iubiri pe care o credea de mult pierdută.

Iar strategia funcţionase. Cînd August o reîntîlnise pe Barb Mathias, frumuseţea clasei din vremea cînd erau în gimnaziu, cea dintîi iubire „serioasă" a colonelului, ştiuse că nu avea să mai revină în efectivele NATO. Îşi cumpărase un Ford pentru deplasările curente şi un Rambler pe care îl reconstruia în timpul liber, se mutase în barăcile de la Quantico şi îşi reluase statutul de ofiţer comandant de unitate pentru întîia oară de cînd se întorsese din Vietnam. Echipa de intervenţie era alcătuită din oameni tineri, dar plini de zel, iar echipamentul tehnic de ultimă oră aflat în dotarea lor era de-a dreptul impresionant.

August închise uşa, se îndreptă spre biroul cu tăblie de un cenuşiu-metalic şi apăsă pe butonul de apel automat al telefonului securizat. Bob Herbert îi răspunse imediat.

– Salut, domnule colonel, îl salută Herbert.

– Bună, Bob.

– Pornește-ți computerul, îl îndemnă Herbert. Vei găsi printre mesaje un ordin de acțiune semnat. Contrasemnează-l și expediază-l înapoi prin e-mail.

Simți în stomac arsura nerăbdării, în timp ce punea în funcțiune computerul HP-Pavilion și își introducea parola. Nici de data asta, nu încercă să facă vreo speculație asupra conținutului ordinului, dar era al naibii de curios. Cîteva secunde mai tîrziu, ordinul semnat de Paul Hood apăru pe ecran. August îl citi. Conținutul Ordinului de desfășurare a echipei de intervenție era simplu: împreună cu întreg efectivul echipei, i se cerea să plece de la Quantico la Baza Andrews a Forțelor Aeriene, unde îi aștepta aeronava C-141B. August luă creionul luminescent de pe birou și semnă pe suprafața ecranului. Salvă documentul și îl retransmise lui Herbert.

– Mulțumesc, îi spuse Herbert. Locotenentul Essex din echipa generalului Rodgers o să vă aștepte la aeroport la ora cincisprezece. Va aduce cu el ordinul de misiune. Detaliile vă vor fi transmise după decolare. Tot ce pot să-ți spun, domnule colonel, e că veștile nu sînt deloc îmbucurătoare. Mike și CRC-ul au fost capturați, credem noi, de un grup de teroriști kurzi.

August simți arsura urcîndu-i în gît.

– Fie veți găsi furgoneta, urmă Herbert, fie, conform instrucțiunilor, va trebui să închidem prăvălia. S-ar putea chiar să fim nevoiți să optăm pentru ultima variantă înainte să ajungeți acolo, deși, așa cum e firesc, vom încerca să evităm recurgerea la soluția extremă. S-a înțeles?

„Să închidem prăvălia", își zise August. Adică să distrugă CRC-ul, indiferent cine sau ce s-ar fi aflat la bordul său.

– Da, încuviință colonelul. Am înțeles.

– Nu-l cunosc pe generalul Rodgers de atîta timp, cum îl cunoști tu, urmă Herbert. Dar îl respect și mi-e al naibii de drag. E singurul individ, din cîți cunosc, care e în stare să-ți citeze din Arnold Toynbee acum, iar peste o clipă să-ți recite replicile lui Burt Lancaster din cutare film. Îl vreau înapoi. Îi vreau pe toți înapoi.

– Şi eu la fel, replică August. Şi sîntem gata să mergem acolo şi să îi aducem.

– Aşa-mi placi! exclamă Herbert. Îţi urez noroc.

– Mulţumesc, răspunse August.

Colonelul aşează telefonul în furcă. O clipă mai tîrziu, inspiră adînc pe nas. Se lăsă umplut de aer pînă în străfunduri. Trucul „burţii pline de aer" îl învăţase de la un paznic nord-coreean milos, în vremea prizonieratului de război în Vietnam. August fusese trimis în Vietnamul de Nord pentru a da de urma unei reţele Scorpion, recrutată de CIA din rîndul catolicilor nord-vietnamezi persecutaţi în 1964. Cei treisprezece agenţi fuseseră crezuţi morţi. Cîţiva ani mai tîrziu, un zvon ajuns la Saigon afirma că aceştia erau încă în viaţă. August şi alţi cinci camarazi fuseseră trimişi în căutarea lor. Îi descoperiseră pe cei zece Scorpioni rămaşi în viaţă într-un lagăr de prizonieri de lîngă Haiphong şi... li se alăturaseră. Un paznic nord-vietnamez pe nume Kiet, care se înrolase ca să-şi poată hrăni soţia şi fiica, nutrea convingeri umaniste şi era un taoist convins. El îi învăţase pe prizonieri calea „supravieţuirii lipsite de efort". Metoda relaxantă a lui Kiet şi propria sa hotărîre contribuiseră, în egală măsură, la rămînerea lui August în viaţă.

August expiră, se ridică în picioare, rămase locului cîteva clipe, iar apoi părăsi biroul. Paşii îi erau mai grăbiţi decît fuseseră mai devreme, iar lucirea ochilor săi mai puternică.

În timp ce încerca să asimileze şocul celor întîmplate, August nu se gîndi la Mike Rodgers sau la echipa CRC-ului. Singurul său gînd era să-şi vadă oamenii la bordul avionului. Era un alt truc învăţat în prizonierat. E mai uşor să faci faţă unei situaţii de criză, atunci cînd o separi în segmente „comestibile". Atunci cînd stăteai atîrnat de încheieturi într-o latrină roind de muşte, cu rahatul ajungîndu-ţi la nivelul nasului, ori cînd erai închis într-un coşciug lăsat să se coacă în arşiţa soarelui, nu era indicat să te gîndeşti cînd anume şi dacă vei reuşi să scapi de acolo. Asemenea gînduri duceau direct în braţele nebuniei. În astfel de împrejurări, cel mai bine era să îţi propui să rezişti pînă cînd un nor avea să traverseze bolta cerească dintr-un

capăt într-altul, ori pînă atunci cînd un păianjen uriaş avea să traverseze o anumită porţiune de teren deschis sau, la nevoie, pînă cînd aveai să socoteşti o sută de inspiraţii/expiraţii lente, umflîndu-ţi burta cu aer, asemenea lui Buddha.

Da, se simţea pregătit. Şi oamenii săi, la rîndul lor, erau gata de acţiune. Aveau tot interesul să fie aşa. Nu de alta, dar peste aproximativ o jumătate de minut avea să-i solicite pe membrii echipei de intervenţie aşa cum nu o mai făcuse nimeni.

22

Luni, ora 15:13, deasupra Golfului Chesapeake

Aeronava Boeing 727 a Departamentului de Stat decolase de la Baza Andrews la ora 15 şi 3 minute, fiind repede înghiţită de plafonul coborît de nori de deasupra Washingtonului. Avionul cu o înfăţişare obişnuită avea să rămînă în nori cît mai mult timp cu putinţă. Aceasta era procedura standard a Departamentului de Stat, menită să evite reperarea şi lansarea unor eventuale atacuri de către teroriştii ce-şi aveau bazele pe ocean. În acest fel, călătoria era mai sigură, dar şi mai agitată.

Paul Hood nu-i cunoştea decît pe o mică parte a celorlalţi pasageri. Între aceştia se numărau agenţii SD – Siguranţa Diplomatică – vreo cîţiva reporteri cu figuri obosite şi o mulţime de dilpomaţi de carieră, îmbrăcaţi în costume elegante şi purtînd genţi din piele veritabilă. Înaintea decolării avuseseră loc transmisiuni televizate, iar Hully Burroughs, corespondentul reţelei ABC pe lîngă Departamentul de Stat, organizase tradiţionalul pariu al aeronavei. Fiecare dintre cei dispuşi să participe achitase miza de un dolar şi îşi alesese un număr. Unul dintre participanţi fusese desemnat ca arbitru şi, înainte de aterizare, avea să cronometreze intervalul scurs între anunţul de punere a cen-

turilor şi clipa în care roţile aveau să atingă pista. Pasagerul care ghicea numărul secundelor scurse între cele două evenimente cîştiga suma pusă în joc.

Hood evitase toate acestea. Îşi ocupase un loc la geam, lăsîndu-l pe tînărul Walter Bicking la marginea dinspre culoar. Hood învăţase din experienţă că palavragiii vorbeau mai puţin atunci cînd trebuiau să o facă pe deasupra capului altui pasager; chiar şi atunci cînd aveau la bord mai mult de un rînd de tărie.

La trei şi şapte minute, pagerul lui Hood emise un semnal sonor. Era Martha, iar Hood îşi închipui că avea de gînd să continue discuţia pe care o începuseră cînd el se afla în drum spre aeroport. Nu fusese deloc încîntată aflînd că preşedintele îi încredinţase lui Hood misiunea deplasării în Orient, şi nu ei. La urma urmei, argumentase ea, poseda mai multă experienţă diplomatică decît oricine altcineva de la Centrul de Comandă şi, în plus, îi cunoştea personal pe mulţi dintre cei implicaţi. Se oferise să i se alăture la aeroport, sau să-l ajungă din urmă la Londra, dar Hood refuzase. Îşi motivase decizia explicîndu-i că preşedintele, nu el, hotărîse aşa. Pe de altă parte, în absenţa ei Bob Herbert ar fi fost obligat să-şi asume coordonarea Centrului de Comandă, dar Hood dorea ca acesta să nu aibă altă preocupare în afara salvării CRC-ului şi a echipajului acestuia. Martha închisese telefonul furioasă.

Hood nu avea voie să îşi folosească telefonul celular decît la zece minute după decolare. Aşteptă, aşadar, pînă cînd însoţitorul de zbor îi acordă permisiunea folosirii echipamentelor electronice. Înainte de a răspunde apelului Marthei, îşi puse în funcţiune laptopul. Legăturile telefonice nefiind confidenţiale, Martha avea să fie obligată să îi transmită informaţiile referitoare la posibilele elemente noi ale situaţiei, utilizînd codurile secrete pe care Hood le copiase pe dischete înainte de a porni.

Cînd Martha ridică telefonul, Hood realiză imediat că nu mai era la fel de furioasă ca mai înainte. Din intonaţia ei gravă, deduse imediat că se întîmplase ceva.

– Paul, condiţiile meteo din regiunea spre care te îndrepţi au suferit modificări, anunţă ea.

– Ce fel de modificări? întrebă el.

– Temperatura a urcat la douăzeci şi şase de grade Celsius, iar vîntul bate acum dinspre nord-vest. Te aşteaptă un amurg purpuriu.

– Douăzeci şi şase de grade, vînt din nord-vest, amurg purpuriu, repetă el.

– Exact.

– Stai o clipă, o rugă Hood.

Deschise servieta şi scoase o dischetă cu etichetă roşie. Din start, culoarea roşie nu însemna nimic bun. Asta însemna, într-o anumită privinţă, trecerea la alerta maximă. Introduse discheta în fanta laptopului şi tastă codul 26NW. Computerul zumzăi cîteva secunde, apoi îi ceru lui Hood codul de acces. Hood tastă PASHA – iniţialele numelor Paul, Alexander, Sharon, Harleigh şi Ann, cel din urmă fiind numele mamei sale – apoi aşteptă permisiunea de acces.

Culoarea ecranului se modifică din albastru în roşu. Hood accesă informaţiile cu ajutorul mouse-ului şi în colţul ecranului se ivirâ literele OP, înscrise cu alb, iar pe monitor fu imediat afişat un document.

– Warner, cred c-ar fi indicat să vezi şi tu asta, îl avertiză el pe Bicking, care îşi îndreptă la rîndul lui atenţia către monitor.

Hood începu să citească:

Centrul de Comandă, Proiecţia NW26 / Cod Roşu

1. *Subiect:* Prima etapă a reacţiei Siriei faţă de mobilizarea din Turcia

2. *Scenariul provocării:* Kurzii sirieni şi turci colaborează pentru a ataca un obiectiv aflat pe teritoriul Turciei.

3. *Scenariul reacţiei:* Turcia desfăşoară cinci sau şase sute de mii de soldaţi la graniţa cu Siria în scopul prevenirii unor eventuale atacuri ulterioare.

4. *Rezultat:* În Siria se decretează mobilizarea generală.

5. *Componenţa estimată a forţelor siriene:* Efectivele disponibile totalizează 300 000 de oameni, repartizaţi între Armata Siriană, Marina

siriană, Forţele Aeriene Siriene şi Forţele de Apărare Aeriană Siriene. Poliţia şi Forţele de Securitate, totalizînd 2000 de oameni, vor primi misiunea apărării capitalei şi a preşedintelui. Recruţii chemaţi la arme vor fi selectaţi din rîndul populaţiei active în cursul primelor trei zile de la decretarea mobilizării. În termen de două săptămîni, efectivele forţelor siriene vor spori cu un total de aproximativ 100 000 de oameni, cu vîrste cuprinse între 15 şi 49 de ani. Insuficient antrenaţi, recruţii vor suferi, după toate probabilităţile, pierderi de 40-45% din efective, în primele două săptămîni. Siria va miza pe faptul că, în această regiune, războaiele nu durează prea mult.

6. *Eforturile diplomatice din partea Turciei:* Intense. Turcia va încerca să evite declanşarea unui război.

7. *Eforturile diplomatice din partea Siriei:* Moderate. Dată fiind situaţia politică a Turciei, condusă de un guvern laic, populaţia majoritar musulmană a Siriei (90%, adică 11,3 milioane dintr-un total de 13 milioane de locuitori) va accepta o conflagraţie declarată drept jihad - războiul sfînt.

8. *Intervalul probabil de declanşare a conflictului iniţial:* Dată fiind încărcătura emoţională a momentului, creată de activităţile teroriştilor, există 88% şanse ca ostilităţile să se declanşeze în primele patruzeci şi opt de ore de la incident. Pe măsură ce reacţiile se potolesc, şansele de declanşare a ostilităţilor în următoarele douăzeci scad la 7%, iar în continuare, la 5%.

9. *Primul val al conflictului iniţial:* Turcia va evita să apară în postura agresorului, pentru a nu stîrni o ripostă din partea Greciei. Cu toate acestea, contextul politic al prezentului permite urmărirea teroriştilor de către o forţă militară special constituită, „dacă faptele comise justifică acordarea unui mandat pentru o atare urmărire" (a se vedea *Cartea Albă Militară Turcă, 1995-1997*, fişier 566-05 / Cod Verde). Pentru a descuraja escaladarea unor conflicte pe plan intern, rezultat ca urmare a inactivităţii care ar putea fi percepută ca un semn de slăbiciune, o ripostă din partea Turciei, la un nivel limitat, este extrem de plauzibilă. Reacţia Siriei la o

incursiune a turcilor va fi imediată şi totală. O ripostă combinată a Forţelor Armate Siriene este plauzibilă, atît în interior, cît şi în exteriorul graniţelor (a se vedea *Cartea Albă Militară Siriană, 1995-1997*, fişier 566-87 / Cod Verde).

10. *Al doilea val al conflictului iniţial:* Turcia va ataca orice efective siriene care ar pătrunde pe teritoriul său, dar aproape sigur nu va trece graniţa siriană. În mod cert, acest lucru va stîrni populaţia musulmană de pe teritoriul Turciei. În acest moment, ambele ţări combatante vor considera că şi-au demonstrat fermitatea şi se vor retrage, conştiente că o continuare a ostilităţilor le-ar aduce numai pierderi inutile. Eforturile diplomatice vor fi intensificate şi este foarte probabil ca acestea să dea rezultate. Factorul de incertitudine va fi serios influenţat de reacţia concomitentă a ţărilor vecine (vezi paragraful 11, mai jos).

11. *Reacţia estimată a ţărilor din regiune:* Se aşteaptă ca toate naţiunile din regiune să treacă în cel mai scurt timp la o atitudine de defensivă militară de amploare mai mică sau mai mare. O parte dintre acestea ar putea trece şi la măsuri ofensive.

A. *Armenia:* Guvernul armean va sprijini Turcia, cu condiţia ca Turcia să nu acorde sprijin Azerbaidjanului. În ambele cazuri, o ripostă militară nu este de aşteptat, mai puţin în ceea ce priveşte Azerbaidjanul. Forţele guvernamentale de securitate vor supraveghea îndeaproape minoritatea kurdă, fără a lua însă măsuri împotriva membrilor ei *(vezi Cartea Albă a Armeniei, fişier 364-2120 / S /* Cod Alb, privind reacţia Statelor Unite în cazul unor situaţii ce implică Armenia).

B. *Bulgaria:* Din cei 210 000 de militari activi, numai trupele de grăniceri vor fi puse în alertă. Populaţia include o minoritate turcă de 8,5%. Nu există motive care să determine Turcia să încalce graniţele Bulgariei. În orice alte situaţii, trupele bulgare vor evita confruntările directe.

C. *Georgia:* Guvernul îşi va declara sprijinul faţă de Turcia, fără a lua însă măsuri de ordin militar.

D. *Grecia:* Patrulele Marinei greceşti din Mediterana vor fi întărite. În cazul în care acestea sînt atacate, este posibilă apariţia unor confruntări. Dacă între Siria şi Turcia se declanşează un al doilea val al conflictului, Grecia îşi va păstra după toate probabilităţile neutralitatea, avansînd însă în teritoriile din Egee revendicate atît de Atena, cît şi de Ankara *(vezi fişierul Imia, 645 / E / Cod Roşu).*

E. *Iran:* În mod aproape sigur, Iranul va rămîne inactiv din punct de vedere militar. Va fi intensificată cu siguranţă activitatea coloanei a cincea.

F. *Irak:* Pe perioada atacurilor primului val de conflict, Bagdadul va intensifica în mod sigur atacurile asupra kurzilor irakieni, pentru a-i împiedica să îşi unească forţele cu cele ale conaţionalilor lor din Turcia şi Siria. În cazul unui al doilea val de ostilităţi, Bagdadul ar putea încerca să-şi reînnoiască pretenţiile mai vechi faţă de Kuweit *(vezi fişierul Wadi al-Batin, 335 / NW / Cod Roşu).*

G. *Israel:* Parteneriatul israelian cu Turcia se referă numai la manevrele militare comune. Nu este un pact de apărare reciprocă, dar Israelul va pune la dispoziţia Turciei resursele serviciilor sale de informaţii. În cazul declanşării unui al doilea val de conflict, Israelul ar putea consimţi să efectueze misiuni aeriene limitate.

H. *Iordania:* Iordania va executa manevre aeriene în colaborare cu Israelul. Deşi şi-ar păstra neutralitatea în cazul unui conflict între Israel şi lumea arabă, iordanienii se vor alătura Turciei în războiul cu Siria, cu permisiunea Statelor Unite.

Hood şterse datele de pe ecran şi i se adresă Marthei:

– Există şanse ca vremea să mai sufere şi alte modificări?

– Se pare că frontul atmosferic 11F-Frank s-a destrămat, replică ea.

Hood începu să caute în memoria calculatorului şi îl informă şi pe Bicking în legătură cu ceea ce-i spusese Martha. Irakul nu acţionase încă împotriva kurzilor de pe propriul teritoriu. Hood ştia însă că această aparentă acalmie nu avea să dureze. Rapoartele recente ale serviciilor de informaţii estimau armata irakiană la un efectiv de aproximativ două milioane de oameni. Mulţi dintre aceştia erau tineri recruţi, care nu trecuseră încă prin focul bătăliei şi care, probabil, erau speriaţi. Alţii erau însă veterani şi, în mod cert, marea lor majoritate abia aşteptau să-şi ia revanşa după înfrîngerea suferită în Războiul din Golf.

– De asemenea, ne aşteptăm ca fronturile 11D-David şi 11G-George să se deplaseze mai curînd decît ne-am fi aşteptat, urmă Martha.

Hood nu era surprins să afle acest lucru. Alegerile băteau la uşă, iar preşedintele grec în exerciţiu avea nevoie de o mişcare patriotică răsunătoare, care să-i aducă voturile dreptei. Recăpătarea unor teritorii aflate de mult în dispută de la turcii aflaţi în război ar fi constituit o mutare potrivită, în împrejurările date. Cît despre israelieni, guvernul lor radical ar fi fost oricînd gata să lovească într-un inamic, sub pretextul sprijinirii unui aliat.

– Cum e vremea acasă? vru să afle Hood.

– Meteorologii fac observaţii şi discută deocamdată, anunţă Martha. Cîteva excursii au fost anulate, dar nu s-a deschis decît o singură umbrelă.

Aceasta însemna că permisiile militarilor din regiune fuseseră suspendate, iar trupele Statelor Unite trecuseră în stadiul inferior de alarmă, Defcon 1.

– Am să te ţin la curent, promise Martha. Tot ce pot să-ţi spun e că la punctul meteo lumea e destul de posomorîtă.

Punctul meteo era numele de cod al Casei Albe.

– Se tem de o furtună, sînt convins, încuviinţă Hood. Se pare că vom avea cu toţii parte de cîteva rafale de vînt.

– Cîteva rafale nu ar supăra pe nimeni, răspunse Martha. De un eventual taifun ne e frică tuturor.

Hood îi mulţumi pentru informaţii şi închise telefonul. Se întoarse apoi către Bicking. La douăzeci şi nouă de ani, Bicking

lucrase pînă de curînd ca profesor asociat la Universitatea Georgetown. Era expert în politica Islamului şi se număra printre cei patru specialişti în ştiinţe politice angajaţi de curînd în echipa Centrului de Comandă, în calitate de consilieri pentru problemele externe ai lui Hood.

– Ei, ce părere ai?

Bicking începu să-şi răsucească o şuviţă de păr mai lungă în jurul degetului arătător; era ticul la care recurgea ori de cîte ori cădea pe gînduri.

– Există o posibilitate serioasă ca situaţia să devină explozivă. Iar cînd va exploda, ar putea să atragă în joc tot restul lumii. Din Turcia, s-ar putea extinde în Grecia şi Bulgaria, iar de acolo către România şi Bosnia. Avînd în vedere numărul mare de iranieni din acea zonă, ne-am putea trezi că scandalul s-a întins pînă în Ungaria, Austria şi Germania. În Germania trăiesc două milioane de turci. Dintre aceştia, o jumătate de milion sînt de origine kurdă. În mod cert, ei se vor revolta. În acelaşi timp însă, conflictul s-ar putea extinde şi în direcţia opusă, dinspre Turcia către sudul Rusiei.

– Lasă naibii supoziţiile, îl îndemnă Hood. Spune-mi verde-n faţă, ce crezi?

– Îmi cer scuze, spuse Bicking. Dar avem de-a face cu nişte conflicte vechi de cînd lumea, mereu reactivate, care interacţionează – Turcia şi Grecia, Siria şi Turcia, Israelul şi Siria, Irakul şi Kuweitul, precum şi diferite combinări a două sau chiar mai multe din aceste perechi. O nimica toată poate amorsa explozia. Iar cînd lăcustele vor începe să ţopăie...

– Ne vom trezi cu un roi distrugător, încheie Hood.

– Nu un roi oarecare, ci Roiul cel Mare, supralicită Bicking.

Hood încuviinţă, abătut. Realiza acum că la Damasc nu va avea de rezolvat doar problema CRC-ului.

Bicking continua să se joace cu şuviţa de păr. Îl privi pe Hood pe sub genele sale dese şi rupse tăcerea.

– Mi-a venit o idee. Lasă-mă să rezolv eu situaţia CRC-ului, în vreme ce tu şi cu profesorul Nasr vă veţi concentra asupra prevenirii unei conflagraţii majore.

– S-ar putea să nu ne fi rămas prea mult timp pentru a rezolva problema CRC-ului, spuse Hood şi clătină din cap. Dacă preşedintele va estima că există o cît de mică şansă ca aparatura de la bordul furgonetei să poată fi utilizată de către kurzi, preşedintele va ordona găsirea şi distrugerea imediată a CRC-ului.

– Excat, încuviinţă Bicking. Iar localizarea nu va fi o problemă. De îndată ce vor lua legătura cu satelitul, armata va dispune de un semnal care va putea fi localizat...

Hood deschise telefonul şi formă un număr.

– Uite aşa am putea cîştiga un mic răgaz.

– Cum?

– Dacă teroriştii reuşesc să pună în funcţiune CRC-ul, semnalul lor trebuie să fie captat mai întîi de satelit. În momentul cînd acest lucru se va produce, Matt Stoll ar putea găsi o modalitate de a-l stopa. Dacă CRC-ul tace ca peştele în apă, l-am putea convinge pe preşedinte să ne acorde timpul necesar pentru a negocia eliberarea ostaticilor.

– Ar fi o idee, murmură Bicking, răsucindu-şi ritmic şuviţa.

Hood aşteptă realizarea legăturii. Planul de distrugere în caz de necesitate a CRC-ului era simplu. Nu exista un buton de autodistrugere. CRC-ul fusese proiectat ca o unitate neînarmată, pentru a i se permite accesul în cît mai multe ţări. În schimb, oriunde s-ar fi aflat, furgoneta putea fi oricînd distrusă de o rachetă Tomahawk lansată de la sol, din aer sau de pe mare, de la o distanţă de pînă la patru sute cincizeci de kilometri. Fiind echipată cu computere care se orientau în teren, racheta putea să localizeze ţinta, practic, în orice condiţii.

Asistentul lui Stoll răspunse la apel şi îi făcu imediat legătura cu Matt.

– Putem fi ascultaţi? întrebă Stoll, gîfîind.

– Da, răspunse Hood.

– E-n regulă, ascultă-mă, începu specialistul în computere al Centrului. Mai ţii minte formaţia aia de rock despre care nu mai ştiam nimic?

– Da, încuviinţă Hood.

Nu dispuneau de un cod care să poată descrie situaţia CRC-ului, aşa încît Matt se văzuse nevoit să improvizeze.

– Cînd au amplificatoarele în priză, muzica lor se poate auzi pînă departe, urmă Stoll. Mai devreme, cînd s-au deconectat, Bob n-a mai auzit nimic.

– Înţeleg, confirmă Hood.

– Mă bucur. Ei bine, prietenul nostru ES4, cel care zboară sus de tot, a prins din nou cîteva note muzicale.

ES4 era denumirea codificată a Sistemului Satelizat de Supraveghere a Spectrului Electromagnetic. Senzorii acestuia erau montaţi pe unul din sateliţii multifuncţionali care captau radiaţiile terestre emise în benzile de frecvenţă de la 1029 de hertzi la zero hertzi şi pe lungimile de undă de la 10-13 centimetri la infinit. Această gamă includea radiaţiile X, gama, ultravioletele, lumina vizibilă, infraroşiile, microundele şi undele radio.

– Aşadar, acum ştim exact unde anume se află formaţia noastră? întrebă Hood.

– Da, răspunse Stoll. Nu ştim însă ce anume fac muzicanţii.

– Aşadar, încă nu-i auziţi cum cîntă, deduse Hood.

– Precum spui, urmă Stoll. Ceea ce ni s-a părut semnificativ este că liderul formaţiei nu pare deloc grăbit să intre în scenă.

– De unde ştii?

– Conform testelor pe care le-am făcut înainte de plecarea lor, ei pot da muzica la maximum în aproximativ patru minute şi jumătate, chiar schimbînd ritmul. Mă urmăreşti?

– Da, spuse Hood.

Acumulatorii deconectaţi iniţial în interiorul furgonetei puteau fi înlocuiţi în ceva mai mult de patru minute.

– În ritmul în care pune El Supremo în funcţiune amplificatoarele, rulota trupei nu va fi gata de drum şi nu va avea motorul pornit decît cel mai devreme peste vreo cincisprezece minute. Asta ar însemna, în total, aproximativ douăzeci şi cinci de minute.

– Ceea ce ne indică faptul că formaţia cealaltă e încă pe scenă, continuă Hood raţionamentul.

– Tot ce se poate, confirmă Stoll.

Aşadar, Rodgers încerca să tragă de timp, iar kurzii continuau să deţină controlul asupra CRC-ului. Hood ştia că, dacă Herbert şi Stoll ajunseseră la aceste concluzii, cei de la CIA şi Departamentul de Stat aveau să urmeze acelaşi raţionament. Din momentul în care ei aveau să considere că dispozitivul era din nou funcţional, aflîndu-se în continuare în mîinile inamicului, CRC-ul era condamnat.

– Spune-mi, Matt, există vreo cale prin care le-am putea închide gura celor din formaţie, dacă reuşesc în cele din urmă să urce pe scenă? întrebă Hood.

– Desigur, răspunse Stoll.

– Cum anume s-ar putea face asta?

– Am transmite o comandă eşalonului superior, explică Stoll. I-am spune ca, de îndată ce muzica trupei va ajunge la urechile sale, să şi le astupe faţă de orice ar mai recepţiona din direcţia respectivă. N-ar trebui să dureze mai mult de cinci secunde.

– Acordă-i liderului formaţiei cincisprezece secunde, sugeră Hood. Dacă intenţionează să ne transmită vreun mesaj, o va face imediat. Apoi închide-le gura. El va înţelege ce am făcut şi de ce.

– Am înţeles, spuse Stoll. Cu toate astea, vom rămîne cu ochii pe ei.

– Aşa să faceţi.

Sistemul ES4 avea să le urmărească urma electromagnetică îndeajuns de mult, pînă cînd satelitul BNR-ului avea să preia sarcina supravegherii, peste cîteva minute. Dacă Hood reuşea să-l împiedice pe preşedinte să dea ordinul de distrugere, ar fi avut o şansă de a-i salva pe ostatici.

– Matt, am să te rog să notezi toate astea şi să i le dai Marthei. Spune-i că i-am cerut să transmită tot la Casa Albă, cu recomandarea mea de a aştepta şi de a continua observaţiile. Între timp, pregăteşte-te să opreşti muzica, dacă formaţia reuşeşte să urce pe scenă.

– S-a făcut, anunţă Stoll.

Hood închise şi îl anunţă pe Bicking despre cele aflate. Căzură de acord că, dacă CRC-ul putea fi izolat, preşedintele avea să acorde echipei de intervenţie răgazul necesar pentru a pune în aplicare un plan de salvare. În ciuda presiunilor consilierului pentru Siguranţa Naţională, Steve Burkow, care era convins că păstrarea siguranţei merita orice sacrificii, preşedintele n-avea să se grăbească să dea ordinul de distrugere a propriilor oameni, atîta timp cît existau şanse de neutralizare a aparaturii aflate la bordul CRC-ului.

Hood şi Bicking se apucară să studieze documentaţia referitoare la luările de poziţie siriene care se afla în memoria computerului. Hood nu reuşea cu nici un chip să se concentreze, aşa încît renunţă, declarînd că avea să ia o pauză, ducîndu-se pînă la bar. Între timp, Bicking intenţiona să sintetizeze datele referitoare la politica administraţiei în domeniul care îi interesa.

Directorul Centrului de Comandă ceru un Pepsi dietetic unuia din cei doi însoţitori de bord şi începu să-l soarbă, parcurgînd din priviri cabina. Fotoliile capitonate erau aşezate în două şiruri de cîte două, avînd între ele un culoar larg de trecere. Pasagerii erau aplecaţi deasupra laptopurilor.

De obicei, după vreo oră, o oră şi jumătate, cînd băutura ingurgitată, nerăbdarea şi insistenţele reporterilor îşi făceau efectul, călătoria se preschimba într-o adunare mondenă. În partea din spate a cabinei se aflau două mese lungi, acum goale, dar care aveau să se umple de sandvişuri pe la ora cinci, ora obişnuită a gustării. Dincolo de ele se afla o uşă ce ducea în biroul modest şi în micul dormitor de care dispunea Secretarul de Stat atunci cînd se afla la bord.

Abătut, Hood reflectă la posibilitatea ca trei indivizi înarmaţi să poată ţine în şah cea mai puternică naţiune din istoria civilizaţiei umane, care dispunea de o armată bine pregătită şi de resurse tehnologice extraordinare. Era de neconceput. Dar, chiar în timp ce gîndea aceste lucruri, Hood ştia că nu kurzii erau cei care luaseră ostatice, prin reprezentanţii lor, Statele Unite, ci ele însele, prin atitudinea lor cumpătată. N-ar fi fost deloc greu, pentru forţele armate americane, să-şi ia drept ţintă grupuri mici de

kurzi şi să le nimicească pe rînd, pînă cînd teroriştii s-ar fi văzut nevoiţi să cedeze. Ar fi fost destul de simplu să fie capturate chiar familiile acestora. Dar americanii civilizaţi, trăitori în secolul douăzeci, nu puteau să răspundă agresorilor cu aceeaşi monedă. America se conforma regulilor. Aceasta era singura virtute capabilă să împiedice o superputere să se transforme în ceva monstruos, cum fuseseră Uniunea Sovietică şi Al Treilea Reich.

Dar aceeaşi atitudine cumpătată le insufla altora curajul de a-i ataca, cugetă Hood, golind cutia de răcoritoare şi strivind-o în pumn. Se întoarse la locul său, hotărît să o scoată la capăt. Era sincer convins că modul de gîndire şi de viaţă american era cel mai evoluat din lume, şi îl îmbărbăta faptul că Rodgers, care era tobă de istorie, gîndea la fel ca el.

– Kurzii şi fundamentaliştii islamici nu se pricep la politică, rosti Hood, aruncînd o privire spre monitor. Hai să vedem cum ne-am putea folosi de acest lucru.

– Da, domnule, încuviinţă Bicking, începînd din nou să-şi răsucească şuviţa rebelă.

23

Luni, ora 22:34, Oguzeli, Turcia

Ibrahim ocupa locul şoferului şi urmărea indicatorul nivelului de energie, pe măsura înlocuirii acumulatorilor. Suma afişată digital creştea, iar tînărul apăsa succesiv pe diferite butoane, încercînd să descopere funcţionarea aerului condiţionat, a luminilor de poziţie, a farurilor şi a altor dispozitive. Erau însă îndeajuns de multe butoane şi panouri de comandă despre care habar nu avea la ce anume foloseau.

Mahmud stătea lîngă el cu braţele încrucişate rezemate de bordul furgonetei şi fuma. Ochii lui obosiţi erau aţintiţi asupra americanilor care lucrau în partea din spate a furgonetei. Hasan era lîngă aceştia, urmărindu-le cu atenţie fiecare mişcare şi ţinînd în mînă lanterna aprinsă.

Toţi ceilalţi prizonieri îşi recăpătaseră cunoştinţa. Katzen, Coffey, Mary Rose şi colonelul Seden erau legaţi în spatele banchetei, în faţă. Soldatul Pupshaw rămăsese imobilizat pe scaunul din faţa computerului. Nu li se oferise apă şi nimic de mîncare, iar ei nu solicitaseră nimic de acest fel. Nimeni nu-şi exprimase pînă acum nevoia de a merge la toaletă.

Ibrahim privea afară pe geam. De îndată ce nivelul energetic începuse să crească, coborîse geamul, pentru a alunga fumul ţigării lui Mahmud. Ţigările sale preferate, din tutun beduin, emanau un fum cu miros dulceag, greţos, ce aducea oarecum cu mirosul de insecticid. Ibrahim nu înţelegea în ruptul capului cum putea fratele său să fumeze o asemenea porcărie.

Pe de altă parte, nu înţelegea multe din lucrurile care-i plăceau fratelui său. Confruntările, de pildă. Mahmud trăise cu intensitate înfruntarea cu americanul. Amîndoi fuseseră nevoiţi să renunţe la cîte o mică parte din orgoliul pe care îl afişaseră, iar Ibrahim ştia că Mahmud abia aştepta izbucnirea următoarei divergenţe.

În ceea ce-l privea, deşi era conştient de necesitatea a ceea ce făceau, Ibrahim nu era deloc încîntat. Îşi privi imaginea reflectată în oglinda retrovizoare şi o examină cu un amestec straniu de satisfacţie şi ură. Se descurcaseră bine pînă acum, dar ce drept avea el să se numere printre supravieţuitori? Walid lupta de atîta vreme, cu atîta ardoare! În noaptea aceasta, ar fi trebuit să se afle aici, mulţumindu-i lui Allah prin rugăciuni, iar nu prin viu grai.

În timp ce se privea în oglindă, Ibrahim observă pentru întîia oară înfăţişarea oglinzii în sine. Avea forma unei farfurioare concave pentru a oferi o imagine cît mai largă a drumului. Dar rama ei era la rîndul ei concavă, mai mult decît ar fi cerut-o regulile esteticii. Curios, scoase cuţitul şi încercă să desprindă oglinda din ramă.

Liderul americanilor, cel ce se numea Kuhnigit, se opri din lucru şi îi adresă cîteva cuvinte lui Ibrahim. Îi răspunse Hasan. Americanul vorbi din nou. Ibrahim întoarse capul. Kuhnigit părea a-şi fi pierdut din siguranţa de sine, iar tînărul se întrebă dacă nu cumva punea la cale ceva. Hasan îi arătă cu degetul spre deschizătura din podea şi spuse ceva în engleză. Americanul se aplecă şi se apucă din nou de lucru. Ibrahim îşi reluă cercetările.

Oglinda se desprinse din marginile ramei, dar rămase prinsă la mijlocul acesteia. Nu era făcută din sticlă, ci dintr-un material cu mult mai uşor. Părea a fi mai degrabă o folie de staniol.

Ibrahim se aplecă prin geamul deschis pentru a o studia mai îndeaproape. Dedesubtul ei se afla un mic dispozitiv în formă de corn. Părea a fi un transmiţător.

Ba nu, nu putea fi un transmiţător, îşi zise el. Mai degrabă o antenă parabolică pentru radiocomunicaţii, la fel ca acelea uriaşe pe care le cunoştea din vremea cînd făcuse parte din Forţele Aeriene.

Ibrahim aşeză oglinda la loc în ramă şi întoarse capul. Americanul se oprise din lucru şi se holba la el, în ciuda îndemnurilor lui Hasan de a trece din nou la treabă.

Americanul se legănă stînjenit, gata să-şi piardă echilibrul din cauza picioarelor care îi rămăseseră legate, apoi se rezemă de unul dintre computere. Hasan se apropie de el, îl apucă de umăr şi îl împinse înapoi lîngă deschizătura din podea.

Ibrahim se ridică de pe banchetă, cîntărind în palmă pumnalul.

– Ceva nu e în regulă aici, îi spuse el lui Mahmud.

Mahmud trase cu sete din ţigară, apoi o strivi.

– Ce poate fi mai în neregulă decît ritmul de melc al americanului?

– Nu ştiu exact, spuse Ibrahim. Dac-ar fi să-mi dau frîu liber imaginaţiei, aş spune că rama oglinzii retrovizoare pare a fi un radioemiţător miniatural.

Apoi, rotindu-şi vîrful cuţitului şi arătînd în jur:

– În plus, mai sînt şi computerele şi monitoarele... Să presupunem că oamenii aştia nu caută oraşe îngropate. Să presupunem că nu sînt oameni de ştiinţă şi paznicii lor. Să presupunem că totul nu e decît o faţadă...

Mahmud sări în picioare, uitînd parcă de orice urmă de oboseală.

– Spune mai departe, frăţioare.

– Omul acela n-a acţionat ca un om de ştiinţă, urmă Ibrahim, arătînd cu vîrful cuţitului către Rodgers. A ştiut exact pînă unde să meargă atunci cînd ai ameninţat-o pe fată.

– Mda, ca şi cum ar mai fi trecut prin asemenea situaţii, spuse Mahmud, gînditor. *Aywa* – da. Am avut şi eu aceeaşi senzaţie, dar nu ştiam de ce.

– Sînt prea liniştiţi, cu toţii, continuă Ibrahim. Nici unul nu s-a plîns şi n-a cerut măcar un pahar cu apă. Iar cei de colo – arătă către Pupshaw şi DeVonne – au îndurat poziţia aceea imposibilă în care i-am legat fără să crîcnească.

– Ca şi cum ar fi fost antrenaţi pentru a rezista în astfel de împrejurări, completă Mahmud. De altfel, crezi că nişte simpli paznici s-ar fi ascuns sub podeaua furgonetei, cum au făcut ei?

– Nişte simpli paznici, în nici un caz, fu de acord Ibrahim. Însă, dacă ar face parte dintr-o echipă de comando...

Mahmud cercetă din priviri interiorul furgonetei, ca şi cum ar fi avut pentru întîia oară prilejul să o facă.

– Dar dacă nu e un vehicul pentru cercetări ştiinţifice, ce-ar putea fi?

– O unitate de recunoaştere de un fel sau altul, sugeră Ibrahim, adăugînd imediat, ceva mai încrezător: Da, cred că asta e.

Mahmud îşi apucă de umeri fratele:

– Lăudat fie Profetul, îţi dai seama cît de folositoare ne-ar putea fi...

– Nu! îl întrerupse Ibrahim. Nu...

– Dar ne-ar putea ajuta să părăsim Turcia, argumentă Mahmud. Poate că vom reuşi să ascultăm conversaţiile între patrule.

– Sau ne-ar putea auzi ele pe noi, replică Ibrahim. Şi nici măcar n-o vor face de la sol, ci de acolo, de sus.

Făcu un semn cu vîrful cuţitului către oglinda retrovizoare:

– S-ar putea să fim urmăriţi, astfel încît să ştie încotro ne îndreptăm.

Mahmud îşi îndreptă privirea către Rodgers, care se aplecase deasupra trapei din podea şi îşi reluase munca la înlocuirea acumulatorilor.

– *Abadan!* strigă sirianul. Niciodată! Într-un fel sau altul, vom reuşi să-i orbim.

Smuci cuţitul din mîna lui Ibrahim. Aplecîndu-se către Mary Rose, reteză coarda cu care era legată aceasta de banchetă.

Mîinile şi picioarele îi rămăseseră însă imobilizate, iar el o împinse, aşa încît fata căzu cu faţa în jos. Apoi Mahmud îi înapoie cuţitul lui Ibrahim şi îngenunche lîngă ea. O apucă de păr, smulgîndu-i un ţipăt de durere. Scoase de la centură revolverul şi apăsă vîrful ţevii în ceafa fetei.

Rodgers se oprise din nou din lucru. De data asta, nu se mai ridică în picioare.

– Hasan! strigă Mahmud. Spune-i americanului că ştiu la ce foloseşte vehiculul acesta. Zi-i că vreau să-mi spună cum funcţionează. Iar de data asta n-am să mai număr decît pînă la trei, scrîşni el.

24

Luni, ora 15:35, deasupra statului Maryland

Locotenentul Robert Essex îl aştepta pe colonelul August atunci cînd elicopterul ce avea la bord echipa de intervenţie ateriză la Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Locotenentul îi înmînă colonelului o dischetă ce avea în partea superioară o bandă argintie tactilo-sensibilă. Numai purtînd amprenta degetului mare al lui August permitea, odată introdusă discheta în computerul colonelului, citirea datelor înregistrate.

În timp ce August primea discheta, sergentul Chick Grey îi zorea pe cei şaisprezece membri ai echipei de intervenţie să urce la bordul aeronavei C-141B. Construit pe baza planurilor avioanelor de serie C-141A Lockheed StarLifter, C-141B avea un fuzelaj lung de 42 de metri, cu cinci metri mai lung decît predecesorul său. Prin reproiectare, avionul căpătase în plus un spaţiu de depozitare a combustibilului care permitea prelungirea razei medii de acţiune a transportorului de trupe la 6000 de kilometri.

Cei cinci membri ai echipajului aeronavei îi ajutară pe membrii echipei de intervenţie să îşi urce echipamentul la bord. La mai puţin de opt minute de la sosirea soldaţilor, cele patru turbore-

actoare de mare putere Pratt & Whitney îi purtau pe cei aflați la bord către înaltul cerului.

Colonelul August aflase că locotenent-colonelul Squires obișnuia să stea de vorbă cu oamenii săi despre orice, de la romanele preferate pînă la modul de preparare a cafelei. August înțelegea intențiile predecesorului său, menite să-i relaxeze pe membrii echipei și să-i facă să se simtă mai apropiați de comandantul lor și, în consecință, mai receptivi. Dar stilul său era diferit. Nu așa ceva îi învățase pe studenții săi de la Centrul de Pregătire John F. Kennedy, în perioada cît predase acolo cursuri de tehnică a conducerii, în calitate de profesor invitat. Din punctul său de vedere, unul dintre elementele cheie ale artei conducerii era de a nu da posibilitatea subordonaților să te cunoască mult prea bine. Neștiind cum să-i facă pe plac comandantului, aceștia se vedeau siliți să se străduie mereu să facă totul perfect. Așa cum obișnuia să îi spună gardianul nord-vietnamez, „unitatea se menține prin păstrarea distanței".

Era zgomot în cabina slab izolată fonic a avionului, iar banchetele erau tari. Dar toate aceste aparente inconveniente erau pe placul lui August: o călătorie agitată cu avionul, o aterizare într-un ținut ostil, un marș epuizant prin ploaie. Toate acestea erau asemenea taninului, menit să tăbăcească pielea soldatului.

Sub conducerea caporalului David George, soldații începură să facă inventarul celor aduse la bordul avionului. Centrul de Comandă avea la dispoziție un depozit la Baza Andrews, plin cu echipamentul adecvat pentru misiuni în orice condiții și în orice climat. Încărcătura necesară pentru misiunea de acum includea ținute subțiri în culori de camuflaj pentru deșert, bonete moi și eșarfe de aceeași culoare, menite să protejeze capul soldaților împotriva arșiței soarelui. Echipamentul individual mai includea centuri pentru coborîrea în rapel, veste antiglonț, ochelari de protecție cu lentile antișoc și genți pentru echipamentul mărunt, destinate a fi purtate în bandulieră. Acestea conțineau compartimente pentru încărcătoare, cîte o lanternă, grenade M560 cu fragmentare, o trusă de prim ajutor, inele de rapel și vaselină. Arma-

mentul includea revolvere Beretta de 9 milimetri cu încărcătoare extinse şi puşti semiautomate Koch MP5 SD3 de 9 milimetri. Puştile MP5 erau echipate cu amortizoare sonore şi absorbante de şoc. De cînd avusese prilejul să tragă pentru prima oară cu astfel de arme, August fusese încîntat de ingeniozitatea şi eficienţa amortizoarelor sonore. Primul etaj al acestora absorbea gazele, iar cel de-al doilea amortiza sunetul exploziei, cu ajutorul unor perniţe de cauciuc. De la patru metri distanţă, sunetul mortal al împuşcăturii nu mai putea fi auzit.

În mod evident, Bob Herbert se aştepta la confruntări corp la corp.

Echipa de intervenţie fusese dotată cu şase motociclete de mare putere, cu motoare silenţioase, şi cu patru VRA-uri – Vehicule Rapide de Atac. Acestea erau proiectate pentru a transporta cîte trei pasageri, cu viteze de peste o sută douăzeci de kilometri pe oră, chiar şi în condiţiile unui teren deşertic accidentat. Şoferul şi un pasager ocupau locurile din spate, iar cel de-al treilea loc, ceva mai înălţat, era rezervat unui puşcaş care avea la dispoziţie o mitralieră calibrul 50 şi un lansator de grenade de 40 de milimetri.

Chiar şi înainte de a fi apucat să citească informaţiile de pe dischetă, colonelul August reuşise deja să-şi facă o idee despre destinaţia lor. Banda argintie a dischetei înregistră amprenta, computerul o verifică, apoi i se permise accesul la informaţiile înregistrate.

Era un rezumat al celor întîmplate cu CRC-ul, ilustrat cu fotografiile pe care i le arătase Herbert lui Hood. Dovezile culese pînă acum de Herbert îi indicau pe kurzii sirieni drept făptaşi, cu o posibilă implicare a kurzilor turci. O confirmare a complicităţii părea a fi informaţia primită de Herbert în urmă cu aproximativ o oră, de la un agent infiltrat în rîndul kurzilor sirieni. Acesta menţiona întîlnirile secrete din ultimul timp dintre liderii celor două grupări, desfăşurate pe parcursul ultimelor luni. În cursul uneia dintre întîlniri se menţionase şi posibilitatea unui atac asupra unui baraj.

Aşa cum bănuise August, destinaţia lor avea să fie Ankara sau Israelul. Dacă se îndreptau spre Ankara, aveau să aterizeze la baza NATO din nordul capitalei. Dacă echipa de intervenţie avea să ajungă în Israel, aterizarea avea să se producă la baza secretă Tel Nef a Forţelor Aeriene, lîngă Tel Aviv. August fusese acolo în urmă cu mai puţin de un an şi îşi amintea îndeajuns de bine cele văzute. Era una dintre cele mai sigure şi mai bine păzite baze din cîte vizitase vreodată. Perimetrul era înconjurat de garduri înalte din sîrmă ghimpată. Dincolo de acestea, din o sută în o sută de metri se înălţau posturi de pază din cărămidă, în fiecare dintre ele aflîndu-se o santinelă şi un cîine ciobănesc german. De cealaltă parte a gardului, tot de jur împrejurul perimetrului, se afla o bandă de nisip alb şi fin, lată de un metru şi jumătate, sub care erau îngropate mine antipersonal. În peste un sfert de secol de cînd exista baza, puţini erau cei ce încercaseră să pătrundă fraudulos pe teritoriul ei. Nici unul dintre intruşi nu reuşise.

De la Ankara, echipa de intervenţie avea să se îndrepte spre un loc ce avea să fie comunicat ulterior, situat în interiorul graniţelor Turciei. De la Tel Nef, fie cu elicopterul, fie cu ajutorul mijloacelor motorizate, echipa avea să conducă pînă la graniţa cu Siria sau cu Turcia. Dacă Herbert avea dreptate şi CRC-ul fusese capturat de kurzii sirieni, existau destule şanse ca aceştia să se îndrepte către valea Bekaa din vestul Siriei. Aceasta era fortăreaţa teroriştilor, un loc în care CRC-ul s-ar fi dovedit din cale-afară de folositor. Dacă sirienii erau înţeleşi cu kurzii din Turcia, exista posibilitatea ca ei să rămînă pe teritoriul turc şi să se îndrepte spre bazele kurzilor din regiunea muntelui Ararat. Ar fi fost însă o mişcare destul de riscantă. Ankara îşi continua războiul nedeclarat împotriva kurzilor din provinciile Diyarbakir, Mardin şi Sirt, din sud-est, şi a celor din provincia Bingol, din est.

Deoarece guvernul sirian sprijinea unele grupări teroriste ce-şi aveau baza în valea Bekaa, îndeosebi gruparea Hezbollah, aceasta era o destinaţie mai plauzibilă. Herbert era convins că

sirienii nu aveau să permită cu nici un chip accesul echipei de intervenţie în acea regiune.

„Oricare ar fi destinaţia voastră, scria Herbert, nu am reuşit încă să obţinem aprobarea Comisiei Congresului pentru Supravegherea Serviciilor de Informaţii, pentru această misiune. Martha Mackall afirmă că o va căpăta, deşi s-ar putea ca acceptul să vină prea tîrziu pentru a ne fi de folos. Dacă teroriştii se mai află încă pe teritoriul Turciei, sperăm să obţinem permisiunea intrării voastre în ţară şi acordul autorităţilor pentru instalarea unei baze de control, pînă la sosirea acceptului din partea Comisiei Congresului. Dacă teroriştii trec pe teritoriul Siriei, echipa de intervenţie nu va fi abilitată să intre în ţară."

August nu-şi putu stăpîni un zîmbet. Reciti ultimul pasaj: „...echipa de intervenţie nu va fi abilitată..." Ceea ce îi scria Herbert nu însemna însă că echipa nu *trebuia* să intre pe teritoriul Siriei. Atunci cînd venise la Centrul de Comandă, Mike Rodgers îl încurajase pe August să-şi sacrifice cîteva nopţi pentru a se familiariza cu limbajul utilizat în comunicatele Centrului destinate echipei de intervenţie. Adeseori, August ştia prea bine asta, ordinele date trebuiau citite printre rînduri, iar nu în frazele aşternute pe hîrtie.

August descoperise că, atunci cînd Herbert sau Rodgers nu voiau ca echipa de intervenţie să intre în acţiune, se exprimau întotdeauna într-un anume fel: „Nu sînteţi autorizaţi să...".

Era limpede – deşi textul comunicatului putea fi interpretat şi altfel – că acesta era unul dintre cazurile în care Herbert dorea ca echipa de intervenţie să intre în acţiune.

Restul dischetei conţinea hărţi, trasee posibile care uneau diferite poziţii şi strategii de retragere în eventualitatea lipsei de cooperare din partea turcilor şi a sirienilor. Zborul pînă la Tel Nef avea să dureze cincisprezece ore. August se apucă să studieze hărţile, urmînd ca apoi să treacă în revistă planurile-cadru pentru misiunile de încercuire şi salvare în zone muntoase sau de deşert.

Datorită anilor petrecuţi în structurile NATO, August era familiarizat cu geografia regiunii şi cunoştea bine diversele sce-

narii de misiune. Tactica echipei de intervenție era aceeași cu a diverselor ramificații ale armatei Statelor Unite din care proveneau soldații înșiși. Neobișnuită pentru August era necesitatea de a salva o persoană atît de apropiată. Dar, așa cum îl învățase Kiet în Vietnam, nu trebuia să se teamă de ceva neobișnuit. Necunoscutul însemna doar ceva nou, nimic mai mult.

În timp ce colonelul parcurgea din priviri hărțile, Ishi Honda se apropie. August ridică ochii. Honda ținea în mînă dispozitivul telefonic securizat TAC-SAT, cuplat la antena aeronavei C-141B.

– Da, soldat? rosti August.

– Domnule, cred c-ar trebui să ascultați asta, spuse Honda.

– Despre ce e vorba?

– E un mesaj recepționat prin LA în urmă cu patru minute, veni răspunsul.

LA era denumirea prescurtată a liniei telefonice active, care, atunci cînd era apelată, făcea legătura automat cu Bob Herbert și cu operatorul radio al echipei de intervenție. Atunci cînd echipa de intervenție se afla în misiune, legătura se făcea prin dispozitivul TAC-SAT. Numai cîteva persoane cunoșteau numărul LA: președintele, senatoarea Fox și zece dintre membrii conducerii Centrului de Comandă.

August ridică privirea către Honda.

– De ce n-am fost anunțat imediat după recepționarea apelului? întrebă el cu asprime în glas.

– Îmi cer scuze, domnule, răspunse Honda. Speram să pot descifra mesajul înainte de a vi-l înmîna. Nu voiam să vă pierdeți timpul cu niște date incomplete.

– Data viitoare nu te mai gîndi la timpul meu, îl sfătui August. În cel mai bun caz, ți-aș putea fi de ajutor.

– Am înțeles. Îmi pare rău, domnule.

– Ei, spune-mi ce avem aici?

– O serie de semnale sonore, anunță Honda. Cineva ne-a contactat, apoi a apăsat pe tastele cu anumite numere, într-o succesiune care se repetă.

August luă receptorul, iar apoi îşi astupă urechea rămasă liberă pentru a putea auzi. Se auzeau nouă semnale sonore cu tonalităţi diferite, după care secvenţa se repeta.

– Nu e vorba de un număr de telefon, spuse August.

– Nu, domnule, confirmă Honda.

August ascultă din nou. Părea o melodie stranie, discordantă.

– Presupun că fiecare tonalitate corespunde anumitor litere de pe tastatura telefonului.

– Da, domnule, încuviinţă Honda. Am parcurs combinaţiile posibile, dar nici una dintre ele nu are sens.

Honda îi întinse lui August o foaie de hîrtie. Colonelul citi de mai multe ori şirul de cifre: 722528573. August aruncă o privire la tastatura dispozitivului telefonic. Numărul combinaţiilor posibile era imposibil de calculat în minte. Colonelul reciti mesajul. Era, în mod sigur, un mesaj codificat şi numai o singură persoană era capabilă să transmită aşa ceva prin LA.

Mike Rodgers.

– Soldat, există vreo posibilitate ca acest semnal să fi fost transmis de la CRC? întrebă August.

– Da, domnule, spuse Honda. Ar fi putut utiliza unul dintre telefoanele cuplate la calculatoare.

– Dar ar fi fost nevoie ca acestea să fie pornite, în vreme ce o persoană ar fi tastat seria de cifre, nu?

– Exact, domnule, răspunse Honda. Pe de altă parte, numărul ar fi putut fi format de la un telefon celular cuplat la computer şi transmis ulterior prin antena parabolică. Ar fi fost mai uşor de realizat fără să-şi dea nimeni seama.

August încuviinţă din cap. Aşadar, CRC-ul revenea la viaţă. Unul dintre membrii echipei era, după toate probabilităţile, cel care transmisese mesajul. Pentru a pune în funcţiune aparatura, mîinile trebuiau să-i fie libere, ceea ce însemna că i se ivise probabil şi ocazia de a trimite mesajul.

– Centrul de Comandă a recepţionat cu siguranţă mesajul, spuse August. Vezi dacă au reuşit să afle mai multe.

– Imediat, domnule, replică Honda.

Transmisionistul se aşează lîngă August. În timp ce acesta încerca să ia legătura cu biroul lui Bob Herbert, pentru a afla dacă cei de la Centru reuşiseră să găsească o soluţie, August nici măcar nu se osteni să încerce să se concentreze asupra hărţilor. Concizia mesajului şi faptul că acesta era codat nu arătau, cîtuşi de puţin, că situaţia lui Rodgers s-ar fi îmbunătăţit în vreun fel sau altul.

25

Luni, ora 22:38, Oguzeli, Turcia

De astă dată, Mike Rodgers nu mai avea de ales. În ochii lui Mahmud se citea dorința de a ucide. Generalul nici măcar nu mai aşteptă ca Mahmud să sfîrşească de numărat pînă la trei. De îndată ce Hasan îi tradusese ordinul prin care i se cerea să coopereze, Rodgers îşi ridicase mîinile, în semn de acceptare.

– E-n regulă, rosti el pe un ton hotărît. Am să vă spun tot ce vreţi să ştiţi.

Hasan traduse. Mahmud şovăi o clipă, în vreme ce Rodgers îl privea ţintă.

Era limpede că Mahmud îşi savura victoria asupra lui Rodgers. Capitulînd imediat, americanul nu făcuse decît să-i sporească bucuria. Pentru sirian, conştiinţa faptului că învinsese era singura care îl împiedica s-o ucidă pe Mary Rose, lăsîndu-se condus de ură sau de răzbunare. Exista încă o şansă ca teroriştii să fie opriţi, mai ales dacă Centrul de Comandă recepţiona şi reuşea să descifreze mesajul telefonic transmis de Rodgers. Generalul îşi scosese telefonul din buzunarul cămăşii, unde i-l vîrîse Hasan ceva mai devreme. Cît timp fusese aplecat deasupra

trapei din podea, îl programase şi, cîteva minute mai tîrziu, cînd se rezemase de unitatea centrală a computerului, îl aşezase în lăcaşul său. Legătura cu satelitul se realiza automat. Conexiunea cu ordinatorul decupla bateria internă a telefonului celular. Telefonul nu avea să poată primi apeluri decît după repunerea în funcţiune a sistemului.

Revenind la deschizătura din podea, Rodgers conectă acumulatorul la cele mai zgomotoase dintre aparatele aflate în interiorul CRC-ului. Cînd, în sfîrşit, computerul reveni la viaţă, porniră şi instalaţia de aer condiţionat şi sistemul de siguranţă, care începu să ţiuie abia audibil deoarece geamul portierei rămăsese coborît. Sirienii nu auziră ticăitul surd al telefonului, care transmitea apel după apel. Două minute mai tîrziu, toate bateriile fiind conectate, Rodgers îşi scoase picioarele legate din interiorul compartimentului de alimentare.

– Hasan, spune-i colegului tău că totul e pregătit şi sînt dispus să cooperez, anunţă Rodgers. Îmi pare rău că v-am indus în eroare în privinţa destinaţiei acestei furgonete. Promite-i din partea mea că nu se va mai întîmpla.

Rodgers îşi coborî privirea către Mary Rose. Sărmana fată abia mai respira. Părea că se abţinea cu greu să vomite.

Mahmud o smuci de păr.

– Ticălosule! scrîşni Pupshaw, încercînd să se elibereze.

– Abţine-te, Pupshaw! îl avertiză Rodgers, care încerca, la rîndu-l său, să-şi înăbuşe frustrarea şi furia.

Hasan încuviinţă din cap în direcţia lui Rodgers:

– Mă bucur că în sfîrşit ai ajuns să vezi lucrurile din punctul nostru de vedere.

Rodgers nu-i răspunse. Nu avea nimic de cîştigat dacă i-ar fi explicat ce părere avea despre nişte indivizi care îşi agitau armele, ameninţînd un civil legat şi neînarmat. În aceste momente, generalul nu-şi dorea decît ca teroriştii să rămînă în partea din faţă a furgonetei, departe de computer şi de telefonul său.

Mahmud o împinse pe Mary Rose către Ibrahim, care o imobiliză. Liderul sirienilor se apropie de Rodgers, care îi ieşi

în întîmpinare, făcînd un salt înainte. Se opri lîngă celălalt calculator şi îşi aşeză o mînă încurajatoare pe umărul lui Pupshaw.

Mahmud i se adresă lui Hasan, care traduse imediat:

– Mahmud îţi cere să vorbeşti.

Rodgers ridică privirea spre Mahmud. Furia acestuia se mai domolise, ceea ce era un semn bun. Rodgers prefera să păstreze un tempo cît mai lent şi un nivel relaxat al conversaţiei, pentru a le oferi celor de la Centrul de Comandă răgazul necesar pentru a-i recepţiona mesajul. Voia ca ei să îndrepte instrumentele de detecţie ale unui satelit asupra CRC-ului, dacă nu apucaseră s-o facă pînă atunci. Pe de altă parte, spera ca, dezvăluind o parte dintre posibilităţile CRC-ului, teroriştii să nu încerce să afle prin propriile mijloace mai multe; ca de exemplu, cum să acceseze computerele de înaltă securitate de la Washington. Dacă cei care îi capturaseră ar fi cunoscut potenţialul CRC-ului, siguranţa naţională şi vieţile multor agenţi ar fi fost în mare pericol. În acest caz, Rodgers n-ar mai fi avut decît soluţia finală: să apese tastele care scurtcircuitau întreaga aparatură a CRC-ului, indiferent ce-ar fi urmat după aceea.

– Aceasta este o unitate de supraveghere aparţinînd Statelor Unite, începu Rodgers. Urmărim comunicaţiile prin radio.

În timp ce Hasan îi traducea lui Mahmud, Rodgers îl simţi pe Pupshaw zbătîndu-se.

– Domnule general, mai bine lăsaţi-i să ne ucidă, şopti el.

– Gura! i-o reteză Rodgers.

Hasan se întoarse din nou către Rodgers.

– Mahmud vrea să ştie dacă aţi fost la curent cu ceea ce am făcut azi.

– Nu, răspunse Rodgers. E pentru întîia oară cînd această unitate funcţionează. Încă mai aveam de făcut o serie de verificări.

Hasan traduse. Mahmud îl ascultă, apoi arătă către miniantena parabolică.

– Ai putea transmite un mesaj de aici? întrebă Hasan.

– Prin satelit? întrebă Rodgers, în timp ce în minte îi încolţea o umbră de speranţă. Da. Da, sigur că se poate.

– Mesaje prin intermediul computerului şi mesaje vocale, în egală măsură? se interesă Hasan.

Rodgers încuviinţă din cap. Dacă Mahmud avea de gînd să utilizeze CRC-ul ca pe un megafon, cu atît mai bine. Astfel, Centrul de Comandă avea să-i poată ţine sub urmărire ascultîndu-i sau vizionîndu-i mesajele.

Mahmud zîmbi şi îi spuse ceva lui Ibrahim. Acesta răspunse încrezător. Mahmud vorbi din nou, iar de data asta Ibrahim o prinse pe Mary Rose cu celălalt braţ şi o trase după el, afară din cabină.

– Ce faci? întrebă Mary Rose înspăimîntată. Domnule general! Domnule general!

– Lăsaţi-o în pace! ceru Rodgers. Am fost de acord să vă spunem tot ce vreţi!

Începu să ţopăie către Mahmud.

– Dacă aveţi nevoie de cineva, luaţi-mă pe mine!

Hasan încercă să-l reţină. Rodgers îl apucă de păr, dar nu reuşi să-şi menţină echilibrul. Hasan îl împinse, aruncîndu-l în compartimentul din podea aflat cel mai aproape. Sondra întinse mîna să-l ajute, dar el îi făcu semn să-l lase în pace. Dacă teroriştii aveau de gînd să lovească în cineva, prefera să fie el acela. Sondra rămase aşezată pe marginea deschizăturii din podea.

– M-am purtat frumos cu tine! ţipă Hasan.

Îl scuipă în faţă pe Rodgers şi urlă:

– Animalule! Nu meritai!

– Aduceţi-o înapoi! se răsti Rodgers la Hasan. Am să fac tot ce îmi cereţi.

– Taci din gură!

– Nu! replică Rodgers. Am avut o înţelegere!

Mahmud se apropie şi-şi aţinti pistolul asupra lui Rodgers. Expresia de pe chipul lui rămase la fel de impenetrabilă, în timp ce-i spunea cîteva cuvinte lui Hasan.

Hasan îşi trecu mîna prin păr.

– M-ai înfuriat degeaba, domnule Rambo, îi spuse acesta. Ibrahim o duce pe femeie la motocicleta turcului. Ne va urmări

de la o anumită distanţă. Mahmud îţi ordonă să foloseşti computerele pentru a împiedica satelitul să ne detecteze. Dacă vom fi opriţi, Ibrahim îi va scoate ochii fetei şi o va părăsi în deşert.

Rodgers înjură în gînd. Se repezise orbeşte în capcană, nereuşind decît să îşi facă din Hasan un inamic. Era momentul să facă un pas înapoi şi să încerce să gîndească logic.

Hasan îl trase pe Rodgers în picioare şi-l împinse pe unul dintre scaunele din faţa computerului. Între timp, Mahmud vorbi din nou.

– Mahmud spune c-ai pierdut prea mult timp, traduse Hasan. Vrem să vedem cum arată furgoneta văzută din satelit.

Rodgers clătină din cap:

– Nu avem posibilitatea să...

Mahmud se întoarse şi o lovi pe Sondra, ţintindu-i faţa. Ea anticipă lovitura şi se lăsă pe spate, atenuîndu-i efectul. Se răsturnă, dar se ridică imediat, privindu-l sfidător pe Mahmud.

Rodgers avu senzaţia că fusese el însuşi lovit. Turnura luată de situaţie împinsese nevoia de logică într-un cotlon îndepărtat al minţii. Îl privi pe Hasan cu ură şi spuse:

– Spune-i lui Mahmud că, dacă se mai atinge de vreunul dintre oamenii mei, nu mai obţine nimic de la mine.

Mahmud rosti cîteva cuvinte, pe un ton iritat.

– Mahmud spune că o va omorî în bătaie dacă nu faci ce ţi-a cerut, traduse Hasan.

– Vă aflaţi pe o proprietate a Statelor Unite, i-o reteză Rodgers. Spune-i lui Mahmud că nu voi asculta de ordinele unui dictator. Spune-i, lua-te-ar dracu'! insistă Rodgers, holbîndu-se la Hasan.

Hasan se supuse. Cînd termină de vorbit, Mahmud îşi luă avînt pentru a o lovi din nou pe Sondra. Avînd mîinile libere, ea îşi încrucişă antebraţele şi îi blocă lovitura. Concomitent, îi apucă piciorul şi, ridicîndu-l pe al său, îl împinse cît colo pe Mahmud. Acesta se clătină şi dădu înapoi, gata să-şi piardă echilibrul.

– Arde-l! scrîşni Coffey.

Urlînd înfuriat, Mahmud se repezi înainte şi strivi cu călcîiul genunchiul stîng al femeii, apoi îşi lansă vîrful piciorului, izbind-o în bărbie. Ea nu apucase să reacţioneze şi se prăbuşi, lovindu-se de peretele cabinei. Mahmud nu se opri, ci izbi cu călcîiul în pîntecele ei. Braţele fetei se înmuiară, şi începu să gîfîie, încercînd să respire.

– Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! strigă Katzen.

Mahmud o mai lovi de două ori în piept pe Sondra, care gemu de durere. Următoarea izbitură ţinti în gură. Cu fiecare lovitură, sclipirea de ură din ochii lui Katzen devenea tot mai aprigă. Avea ochii aţintiţi asupra sirienilor, apoi se întoarse către Rodgers.

– O ucide, rosti Katzen. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

Rodgers era mîndru de Sondra. Era gata să se sacrifice pentru ţara ei. Dar nu putea să îngăduie aşa ceva. În ciuda celor pe care le spusese despre dictatori, era convins că democraţia avea mai mult de cîştigat dacă Sondra DeVonne avea să rămînă în viaţă.

– E-n regulă, o să fac ce mi-aţi cerut, spuse Rodgers.

Mahmud încetă, iar Sondra încercă să se ridice în capul oaselor. Gura şi obrajii îi erau pline de sînge. Deschise ochii şi privi spre Katzen, care răsuflă uşurat.

Rodgers se prinse de marginea mesei şi se răsuci, aşezîndu-se pe scaun. Ridicîndu-şi mîinile spre tastatură, şovăi din nou. Dacă ar fi fost implicaţi doar el şi Pupshaw, poate chiar şi Katzen şi Coffey, le-ar fi putut spune sirienilor să se ducă dracului. Dar atunci cînd cedase primei cereri, demonstrase că voinţa sa putea fi înfrîntă. Atacîndu-l pe Hasan, pierduse speranţa de a reuşi vreodată să-i dezbine pe teroriştii. Fusese o prostie din partea lui, dar acum nu mai era nimic de făcut. Era obosit şi se temuse pentru Mary Rose. Acum nu-i mai rămîneau decît două atuuri pe care le putea arunca în joc: propria viaţă şi elementul-surpriză. Cîtă vreme era în stare să mînuiască aparatura CRC-ului, teroriştii aveau să-i cruţe viaţa. Iar cît timp avea să rămînă viu, putea oricînd să-i ia prin surprindere.

Cu o singură condiţie, îşi aminti Rodgers. Ţine-ţi firea. Nu-ţi pierde cumpătul.

Mahmud vorbi, iar Hasan încuviinţă din cap.

– Vrem să-l vedem pe Ibrahim în imaginea aia, îi spuse cel din urmă lui Rodgers. Convinge-te că-l vom putea vedea şi pe el.

În timp ce Mahmud şi Hasan priveau peste umerii săi, Rodgers porni programul de contactare a BNR-ului. Urmînd instrucţiunile afişate pe ecran, tastă coordonatele şi ceru o imagine luată din satelit a zonei în care se aflau. Răsuflarea i se opri în gît atunci cînd pe monitor se ivi răspunsul: „Imagine în curs de descărcare".

La naiba! îşi zise Rodgers. La naiba! Sirianul ştia şi el să citească în limba engleză.

– Imagine în curs de descărcare, silabisi Hasan, apoi se grăbi să-i traducă lui Mahmud, înainte de a adăuga: Asta înseamnă că şi altcineva a solicitat aceeaşi informaţie. Cine?

– Ar putea fi oricare din serviciile de informaţii militare de la Washington, răspunse Rodgers, cît se poate de sincer.

După mai puţin de douăzeci de secunde, aveau posibilitatea să se vadă pe ei înşişi, din spaţiu. Imaginea acoperea un spaţiu cu latura de patru sute de metri, aria standard de supraveghere.

Mahmud părea mulţumit de ceea ce îi era dat să vadă. Îi adresă cîteva cuvinte lui Hasan.

– Mahmud vrea să afli cine altcineva se mai uită la noi.

N-avea nici un rost să mintă acum. În schimb, teroriştii ar fi omorît-o în bătaie pe Sondra, apoi ar fi luat la rînd un alt prizonier. Rodgers atinse o pictogramă ce înfăţişa un satelit şi o listă scurtă a utilizatorilor conectaţi la acesta se ivi în colţul ecranului. Erau doar doi: Centrul de Comandă şi Biroul Naţional de Recunoaştere.

Hasan îi explică lui Mahmud semnificaţia numelor celor două instituţii, apoi Mahmud emise din nou un ordin.

– Ţi-a cerut să închizi ochiul satelitului, rosti Hasan.

Rodgers nu mai ezită de data asta. Una dintre cheile reuşitei în situaţiile care implicau luarea de ostatici era să ştii cînd să cedezi şi cînd nu. Acum nu era momentul să se încăpăţîneze.

Aparatura CRC-ului nu-i permitea să deconecteze satelitul. O comandă de acest fel putea veni doar de la BNR. Cu toate acestea, CRC-ul putea emite un semnal constant de bruiaj care să oculteze, în imaginile luate de satelit, o suprafață cu latura de cincisprezece kilometri. În acest fel, CRC-ul devenea invizibil pentru orice formă de supraveghere electronică, de la lumina normală la undele electromagnetice.

Rodgers accesă programul destinat protejării CRC-ului de ochii sateliților inamici. După ce îl încărcă și îndepărtă sistemele de protecție, nu-i mai rămase decît să apese tasta ENTER.

– Gata! anunță Rodgers.

Hasan traduse, iar Mahmud încuviință. Rodgers apăsă pe tastă.

Cei trei urmăriră cum monitorul se umplu de paraziți, pînă cînd imaginea dispăru cu totul. Hasan se aplecă peste umărul lui Rodgers și apăsă pe butonul mouse-ului. Sigla BNR-ului și cea a Centrului de Comandă dispărură din lista celor care recepționau imaginile transmise de satelit.

Mahmud se ridică și zîmbi. Îi vorbi îndelung lui Hasan, apoi se întoarse și-și scoase punga cu tutun din buzunarul cămășii.

Hasan îl privi țintă pe Rodgers.

– Mahmud vrea să mă asigur că ai făcut ceea ce ai promis.

– Am făcut-o, spuse Rodgers. Poți vedea cu ochii tăi.

– Am văzut o imagine dispărînd, spuse Hasan și arătă către buzunarul de la piept al lui Rodgers. Folosește-ți telefonul. Sună la cartierul vostru general. Vreau să vorbesc cu superiorii tăi.

Rodgers simți cum îl cuprindea iritarea, dar se strădui să pară calm. Poate că Hasan arătase către el în general, și nu anume către buzunarul în care îi vîrîse telefonul. Rodgers încuviință din cap și întinse mîna către telefonul plasat în suportul de lîngă computer. Îl ridică și încercă să apese, din aceeași mișcare, pe butonul de oprire. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca sirienii să audă semnalele sonore ale succesiunii de cifre pe care o programase pentru transmitere.

Mîna lui Hasan țîșni înainte, apucîndu-l pe Rodgers de încheietura mîinii. Nu reușise să apese încă pe buton.

– Ce faci? se răsti Hasan. Unde ţi-e telefonul?

– L-am pierdut pe undeva, răspunse Rodgers.

– Unde? întrebă Hasan.

– Habar n-am, replică Rodgers. Pe-afară, bănuiesc. Sau aici înăuntru, s-ar putea să fi căzut pe podea, cînd am fost împins sau lovit.

Hasan se încruntă.

– Ce se întîmplă?

– La ce te referi? întrebă Rodgers, simulînd uimirea.

Hasan arătă către telefon.

– Sună.

– Nu, nu sună, replică Rodgers, zîmbind.

Trebuia să-l facă pe Hasan să se simtă ridicol, pentru a nu mai pune întrebări.

– Emite semnale sonore din cauza bruiajului pe care îl transmitem către satelit. Dacă ar fi un număr, pînă acum ar fi răspuns cineva la apel. Uite! De îndată ce vom forma un nou număr, totul va fi în ordine.

Hasan nu părea dispus să creadă spusele lui Rodgers. Mahmud interveni, pe un ton răstit. Rodgers deduse că Mahmud îl zorea, iar Hasan răspunse, morocănos, uitînd de nedumeririle sale.

Apoi răsuflă adînc şi se răsti la rîndul său la Rodgers:

– Formează numărul şi prezintă-mă, porunci el. Pe urmă vorbesc eu.

Rodgers aşteptă pînă cînd Hasan îi eliberă încheietura, apoi apăsă pe butonul de oprire, aşteptă venirea tonului şi formă numărul lui Bob Herbert. Antena principală montată în oglinda retrovizoare fiind folosită pentru emiterea semnalului de bruiaj digital, antena de rezervă instalată pe latura cealaltă a furgonetei avea să fie cea care urma să transmită semnalul către satelitul de comunicaţii folosit de către Centrul de Comandă.

Zece secunde mai tîrziu, uimit din cale-afară, asistentul lui Bob Herbert îl chemă la telefon pe ofiţerul de contrainformaţii al Centrului de Comandă.

26

Luni, ora 15:42, Washington, D.C.

Martha Mackall discuta cu Ann Farris, purtătoarea de cuvînt a Centrului de Comandă, despre cea mai bună modalitate de prezentare a misiunii lui Paul Hood în faţa presei. Martha era aşezată la birou, iar Ann lua notiţe pe laptopul aflat alături de ea, pe canapeaua tapiţată cu piele veritabilă. Împreună, încercau să formuleze cît mai pompos declaraţia de presă, vehiculînd expresii de genul „intervenţie exploratorie" şi „mediere diplomatică", în textul aflat încă în stadiul de proiect. Ideea era de a prezenta misiunea lui Hood mai degrabă drept una diplomatică, nu una menită culegerii de informaţii, cum s-ar fi putut înţelege, avînd în vedere funcţia lui de director al Centrului de Comandă.

Deodată, un nou potop păru a se revărsa în biroul Marthei. Mai întîi îşi făcu apariţia Bob Herbert în fotoliul său rulant, pentru a le anunţa că reuşiseră să descifreze secvenţa repetată transmisă de la CRC.

– Am descifrat semnalul pulsatoriu, vesti el plin de mîndrie. Semnalele sonore reprezintă cifrele 722528573, ceea ce se traduce prin CRCVBKKRZ, care reprezintă abrevierea aproxima-

tivă a frazei: CRC VALEA BEKAA KURZI. Oamenii noştri sînt duşi în fieful kurzilor sirieni, în valea Bekaa.

Chiar în timp ce Bob Herbert le explica felul în care se ajunsese la descifrarea codului, telefonul ataşat fotoliului rulant începu să sune. Herbert ridică receptorul. La celălalt capăt al firului se afla Chingmy Yau, unul dintre asistenţii săi, care voia să îl anunţe că toţi sateliţii pierduseră din imagine CRC-ul.

– Cum se poate una ca asta? întrebă Herbert. Sînteţi siguri că nu e vorba de o defecţiune a aparaturii?

– Cît se poate de siguri, spuse Chingmy. Pe o arie cu latura de cincisprezece kilometri nu recepţionăm decît paraziţi, ca şi cum acolo ar fi avut loc un bombardament nuclear.

– Dar Rhyolite-ul? întrebă Herbert.

Sistemul Rhyolite era un mic radiotelescop spaţial, aflat pe o orbită geostaţionară la 30 000 de kilometri de suprafaţa planetei. Trimiţînd un fascicul captator concentrat către Pămînt, acesta era capabil să detecteze orice semnal electromagnetic, oricît de slab. Cea mai mare parte a semnalelor proveneau din reflecţia laterală a undelor emise, la întîlnirea cu anumite obiecte. Specialiştii erau capabili să descifreze mesaje simple, pornind de la aceste mici aberaţii.

– Şi Rhyolite-ul a amuţit, replică Chingmy.

– Nu poate fi decît o undă de interferenţă emisă de CRC, deduse Herbert.

– Aşa ne-am gîndit şi noi, încuviinţă Chingmy. Lucrăm acum la restabilirea contactului. Se pare însă că de la bordul CRC-ului a fost lansat un program de bruiaj. Nu vor să ne îngăduie să-i vedem.

Herbert îl rugă pe asistentul său să-l ţină la curent cu orice noutăţi înregistrate. La mai puţin de un minut după aceea, înainte ca el să fi apucat să-şi reia explicaţiile cerute de Martha despre mesajul cu valea Bekaa, telefonul începu din nou să sune.

– Te ascult, Ching.

Însă de data asta la telefon nu era asistentul său.

– Lîngă mine se află cineva care doreşte să vă vorbească.

Herbert apăsă pe butonul de amplificare şi ridică privirea spre Martha, mimînd din buze: *Mike*.

Martha se întoarse către tastatura computerului şi notă:

```
Prioritate zero: Localizaţi apelul recepţionat
de telefonul lui Bob Herbert. Expediaţi imediat.
```

Transmise mesajul prin e-mail directorului oficiului de radiosupraveghere, John Quirk, apoi ascultă conversaţia amorsată de Bob Herbert.

– Ce vedeţi atunci cînd încercaţi să localizaţi furgoneta? întrebă cel aflat la celălalt capăt al firului.

– Mai întîi, spuneţi-mi cu cine am onoarea de a discuta, replică Herbert.

– Sînt unul dintre cei care au pus mîna pe furgonetă şi pe echipajul vostru format din şase oameni, răspunse interlocutorul. Dacă vreţi să rămînă şase, nu cinci, vă rog să-mi răspundeţi la întrebare.

Herbert îşi înghiţi o replică acidă.

– Nu vedem nimic acolo unde ar trebui să se afle furgoneta, rosti el.

– Nimic? Descrieţi-mi acest „nimic".

– Nu se văd decît paraziţi, preciză Herbert. Puncte. Purici.

Herbert o urmărea din priviri pe Martha. Aceasta recepţionase un mesaj de la Quirk, care o anunţa că localizarea era în curs de efectuare. Din acest moment, oficiul de radiosupraveghere mai avea nevoie de douăzeci şi cinci de secunde pentru a afla poziţia celui care apelase.

– Ce putem face pentru voi? întrebă Herbert pe un ton amabil, reluîndu-şi accentul specific de locuitor al tîrgului Philadelphia din Mississippi. Poate că reuşim să discutăm despre această.... ăăă... despre această situaţie? Poate vom găsi o cale prin care să vă ajutăm.

– Vă cerem un singur lucru. Vrem să faceţi în aşa fel încît guvernul turc să nu ne împiedice să ajungem şi să trecem frontiera, răspunse celălalt.

– Bineînţeles, domnule, dar trebuie să înţelegeţi că nu sîntem în măsură să le impunem turcilor acest lucru.

– Va trebui s-o faceţi, ceru interlocutorul. Dacă voi fi nevoit să vă sun din nou, o voi face numai pentru a vă da posibilitatea să auziţi împuşcătura care va curma viaţa uneia dintre iscoadele voastre.

O clipă mai tîrziu, în receptor reveni tonul. Martha îi făcu lui Herbert semnul victoriei.

– CRC-ul se află exact acolo unde ştiam că ar trebui să fie, anunţă ea. În apropiere de Oguzeli, în Turcia. Nu s-au mişcat deloc.

– Nu, dar se vor mişca în curînd, spuse Herbert.

Martha se roti în scaunul cu spătar înalt, întorcîndu-le spatele colegilor ei. Apoi îşi sună secretarul şi-i ceru să-i facă legătura cu biroul ambasadorului turc de la Washington.

În aşteptare, Herbert începu să bată darabana pe braţul fotoliului rulant.

– La ce te gîndeşti, Bob? întrebă Ann Farris.

– Nu-mi pot scoate din minte faptul că nu am cum să trimit pe nimeni la Oguzeli suficient de repede, ca să poată urmări CRC-ul, răspunse el. Iar dacă am încerca să-i urmărim din spaţiu, n-am obţine decît o arie plină de gunoi sonor şi vizual.

– Şi nu există nici o altă soluţie? insistă Ann.

– Habar n-am, replică Herbert iritat.

Era furios mai ales pe sine însuşi, deoarece se considera vinovat de cele întîmplate. Siguranţa CRC-ului se număra printre responsabilităţile sale.

– Dar dacă le-am cere ajutorul ruşilor? sugeră Ann. Paul e prieten cu generalul Orlov. Poate că propriul lor Centru Operaţional din Sankt Petersburg ar putea să capteze o imagine a CRC-ului.

– Am montat la bordul CRC-ului un dispozitiv care să împiedice detectarea unității noastre de către sateliții ruși, răspunse Herbert. Poate că Paul e prieten cu Orlov, dar Moscova și Washingtonul n-au depășit încă stadiul politeții distante.

Izbind cu pumnul în palma deschisă, adăugă:

– Construim cea mai sofisticată unitate mobilă de culegere a informațiilor și, încă de la prima misiune, ne trezim orbiți de propriile aparate! Dar ceea ce e și mai rău e faptul că teroriștii au acces la noul nostru sistem SINCGARS-V.

– La ce folosește? întrebă Ann.

– Sistemul Mono-Canal de Emisie-Recepție de Înaltă Frecvență, explică Herbert, e un aparat radio care schimbă aleatoriu frecvențele pe parcursul unei singure transmisii. Dispozitivele de acest fel, cele folosite de armata noastră, fac aproximativ cîteva sute de salturi de frecvență pe secundă. Aparatul nostru e capabil să schimbe frecvența de șapte mii de ori pe secundă. Chiar dacă mesajul transmis e captat de un satelit, decodificarea lui devine, practic, imposibilă. Iar cei care au pus stăpînire pe CRC au acum la dispoziție atît emițătorul, cît și receptorul.

Martha le făcu semn să tacă, în timp ce schimbă cîteva cuvinte cu secretarul executiv al ambasadei. Herbert se cufundă într-o tăcere plină de gînduri negre. Cînd termină de vorbit, Martha se roti din nou cu fața către cei doi. Era încruntată.

– Va trebui să mai așteptăm, spuse ea.

– Ce se întîmplă? vru să afle Ann.

– Peste cincisprezece minute voi sta de vorbă cu doamna ambasador Kande despre cererea de neintervenție a teroriștilor, explică Martha. Adjunctul ei nu crede însă că vom reuși să cădem la învoială. Ambasadoarea a primit ordine urgente pentru a face tot ce-i stă în putință pentru ca atentatorii să fie depistați și prinși, vii sau morți. De fapt, trebuie să ne așteptăm la presiuni serioase pentru a le dezvălui turcilor tot ce știm.

– Sincer să fiu, nu-i condamn deloc, rosti Herbert, pe același ton morocănos. Nu ne-ar strica nici nouă puțină fermitate în decizii.

– Justiţie oarbă, asta vrei? interveni Martha. Dreptate ca pe vremea linşajelor?

– Nu, replică Herbert. Pur şi simplu dreptate. Nu îngrijorări în privinţa eventualelor consecinţe. Să nu ne mai întrebăm care ţară ne va tăia aprovizionarea cu petrol dacă facem una, care corporaţie îşi va scoate banii din băncile noastre dacă facem ailaltă, sau care organizaţie se va înfuria dacă-i vom asupri fraţii întru convingeri. O astfel de dreptate îmi doresc.

– Din nefericire, o astfel de dreptate nu se potriveşte unei ţări ca a noastră, replică Martha. Judecata cumpănită e cea care a adus naţiunii noastre măreţie.

– Şi vulnerabilitate, completă Herbert, apoi oftă. Hai să lăsăm discuţia asta pentru altă dată, cînd vom sta în faţa unei îngheţate, după ce vom fi rezolvat situaţia.

Arătă spre computerul Marthei.

– Vrei să fii drăguţă să-mi afişezi o hartă a Turciei?

Martha se supuse, iar Herbert îşi împinse scaunul pînă dincolo de birou.

– Graniţa dintre Turcia şi Siria are o lungime de aproximativ patru sute cincizeci de kilometri, spuse el. Dacă am interpretat corect mesajul codificat transmis de Mike, şi cred că aşa stau lucrurile, CRC-ul se va îndrepta către valea Bekaa. Aceasta începe la aproximativ trei sute de kilometri spre sud-vest de Oguzeli.

Martha măsură între degetul arătător şi cel mare distanţa respectivă, apoi o compară cu scara hărţii, afişată în partea de jos a ecranului.

– Se pare că între Oguzeli şi Mediterana sînt mai puţin de o sută cincizeci de kilometri de frontieră.

– Iar CRC-ul va urma un coridor chiar mai îngust, îi atrase atenţia Herbert. Avînd în vedere revărsarea Eufratului în urma distrugerii barajului, vor fi nevoiţi să se menţină îndeajuns de departe către vest de albia firească a fluviului, pentru a coborî, în cele din urmă, direct către sud. Asta înseamnă că vor traversa

frontiera undeva de-a lungul unei benzi cu lățimea de cel mult o sută de kilometri.

– Dar rămîne o porțiune îndeajuns de mare de cercetat, nu-i așa? întrebă Ann Farris.

– Exact. Iar survolarea de către turci a regiunii respective cu avioane sau elicoptere nu va fi cîtuși de puțin discretă, adăugă Martha.

– S-ar putea să nu avem nevoie de supraveghere aeriană, interveni Herbert. Iar o sută de kilometri nu-i chiar atît de mult, dacă știi unde anume să cauți.

Întinse mîna spre ecran și trasă o linie de-a curmezișul Turciei, către Liban.

– O mare parte a terenului din acea regiune nu va fi favorabilă deplasării CRC-ului. Există doar unul sau două drumuri practicabile în zonă. Dacă aș reuși să găsesc pe cineva care ar avea oameni de legătură de-a lungul șoselelor respective, le-am putea lua urma destul de ușor.

– Un telefon fără fir, spuse Martha.

Herbert încuviință.

– Cum ai spus? Un telefon fără fir? se miră Ann.

– Exact, confirmă Herbert. Vom folosi o rețea de oameni postați la ferestrele caselor lor, în vîrful dealurilor sau prin piețe. Ei vor raporta prin telefon omului nostru, care ne-ar ține la curent cu progresul țintei. E o metodă primitivă, dar cît se poate de eficientă. Singurele probleme care ar putea apărea ar fi scurgerile de informații din interiorul rețelei. Teroriștii ar putea afla că au devenit ținta observațiilor noastre.

– Înțeleg, spuse Ann.

– Dar nu cred că asta va fi cu adevărat o problemă, dacă mă voi putea folosi de oamenii la care m-am gîndit, adăugă Herbert și privi din nou harta. Dacă destinația teroriștilor e valea Bekaa, înseamnă că echipa de intervenție va trebui să aterizeze la Tel Nef. Presupunînd că vom reuși să obținem acordul Congresului pentru a merge mai departe, echipa se va deplasa către nord, prin

Liban, către valea Bekaa. Dacă omul nostru de legătură i-ar putea întîlni acolo, am avea şanse să-i salvăm pe ai noştri.

– Poate chiar şi CRC-ul, adăugă Martha.

Herbert îşi întoarse fotoliul rulant şi porni în viteză către uşă, spunînd:

– E o idee, şi încă una destul de bună, care merită încercată. Am să vă anunţ ce-am reuşit să rezolv.

După plecarea lui Herbert, Ann clătină din cap.

– E uimitor cum poate să devină Huck Finn din James Bond în numai cîteva minute.

– E cel mai bun, încuviinţă Martha. Sper să ajungă pentru ceea ce avem de dus la bun sfîrşit.

27

Luni, ora 23:27, Kiryat Shmona

Aşa e mult mai bine, îşi zise Falah Shibli.

Tînărul zvelt stătea în faţa oglinzii înalte fixate pe uşa dulapului din garsoniera sa şi îşi aranja tradiţionalul *kaffiyeh*, o eşarfă în carouri albe şi roşii petrecută în jurul capului. Se convinse că aceasta îi stătea aşa cum se cuvenea, apoi scutură mătreaţa căzută pe umerii uniformei de poliţist de un verde-pal.

E mult, mult mai bine.

După ce petrecuse şapte ani lungi şi grei în cadrul trupelor de recunoaştere israeliene Sayeret Ha'Druzim, Falah simţise acut nevoia unei schimbări. Înainte de a fi intrat în poliţie, nici măcar nu-şi amintea cînd anume purtase ultima oară o uniformă curată. Uniforma sa de membru al Sayeret Ha'Druzim, de un verde ceva mai închis, era mereu îmbibată cu noroi, sudoare sau sînge. Uneori era sîngele său, dar cel mai adesea era al altora. Pe cap purtase mult mai des o beretă verde sau o cască, nu tradiţionalul turban. Nu de alta, dar n-ar fi fost deloc indicat ca, privind dintr-o tranşee ori de după vreun zid, vreun soldat israelian mai zelos să-l ia drept un intrus şi să-l împuşte.

Falah se mai privi o dată în oglindă. Era mîndru de moştenirea sa şi, în egală măsură, de patria sa adoptivă. Stinse lumina, închise ventilatorul de pe noptieră şi deschise uşa.

Aerul răcoros al nopţii era dătător de prospeţime. Atunci cînd, împlinind douăzeci şi şapte de ani, se înrolase în forţa de poliţie a acestei mici aşezări, ceruse un post de control de trafic pe timp de noapte. Activitatea sa în cadrul Sayeret Ha'Druzim fusese atît de intensă şi teribil de *fierbinte,* încît simţea nevoia unei pauze. Era timpul ca bronzul pe care soarele i-l întipărise pe faţă să mai pălească, astfel încît ridurile dese din colţul ochilor să nu mai iasă chiar atît de tare în evidenţă. Era timpul să lase vechilor răni răgazul necesar de a se vindeca – şi nu era vorba doar de muşchii sfîşiaţi de gloanţe, ci şi de bătăturile pe care le mai avea de pe urma lungilor marşuri de patrulare, de zgîrieturile provocate de bolovanii ascuţiţi şi de spini, în timp ce se tîra pentru a lua prin surprindere vreun grup de terorişti, de rănile provocate spiritului de nevoia de a trage în compatrioţii săi.

Prin acest kibbutz treceau puţini terorişti. Aceştia alegeau trasee ce traversau cîmpiile pustii dinspre est şi vest. Cîte un şofer beat, vreo motocicletă furată sau un accident de maşină, acestea erau singurele incidente ce tulburau o slujbă altminteri liniştită. Atît de liniştită încît, în cîte-o noapte, împreună cu proprietarul unui bar din partea locului, fost comandant al unei grupe de puşcaşi în Sayeret Ha'Druzim, aveau timp să mai pălăvrăgească vreo jumătate de oră. O făceau aşa cum se bîrfeşte în trupele speciale, stînd de-o parte şi de alta a străzii, sub cîte un felinar, şi clipind din ochi în ritmul alfabetului Morse.

Exact cînd păşi în micuţa tindă care era mult prea îngustă pentru a merita rangul de verandă, deşi adăpostea un scaun pliant, în chip de balansoar, telefonul începu să sune. Ezită. Pînă la secţia de poliţie avea de mers două minute. Dacă pornea chiar acum, avea să ajungă la timp. Dacă cea care îi telefona era mama sa, avea să aibă nevoie de cele două minute numai pentru a apuca să-i spună că trebuia să plece. Pe de altă parte, ar fi putut fi adorabila Sara. Spusese că avea de gînd să-şi ia o zi liberă –

era şofer de autobuz – şi poate că voia să-l anunţe că se puteau întîlni a doua zi dimineaţă.

Falah intră înapoi în apartament şi smuci receptorul telefonului din furcă.

– Cu care din frumoasele femei ale vieţii mele am onoarea? întrebă el.

– Cu nici una dintre ele, îi răspunse o voce de bărbat.

Tînărul pocni din călcîie, într-un gest reflex, şi îşi îndreptă umerii. Luarea poziţiei de drepţi la auzul vocii unui ofiţer superior era reacţia imediată a oricărui membru al trupelor speciale.

– Domnule sergent Vilnai, rosti Falah, apoi tăcu.

După recunoaşterea şi salutarea unui superior, soldaţii din Sayeret Ha'Druzim erau învăţaţi să tacă şi să asculte cu atenţie.

– Ofiţer Shibli, spuse sergentul Vilnai. Un Jeep al trupelor de grăniceri va sosi în faţa casei tale peste aproximativ cinci minute. Şoferul se numeşte Salim. Te rog să-l urmezi. Îţi pune la dispoziţie tot ce ai nevoie.

Falah rămăsese în poziţia de drepţi. Ar fi vrut să-l întrebe pe fostul său comandant: „Tot ce am nevoie? Unde anume? Şi cît timp voi lipsi?" Dar ar fi fost o dovadă de impertinenţă din partea sa. Pe de altă parte, conversaţia avea loc pe o linie telefonică ce ar fi putut fi ascultată.

– Dar trebuie să merg la slujbă..., începu Falah.

– Am rezolvat să fii înlocuit, îl informă sergentul.

Aşa cum s-a rezolvat şi atunci cînd m-am angajat aici, îşi zise Falah. „Acceptă această slujbă, Falah, îi spusese sergentul. Te va menţine în formă".

– Repetă ordinele primite, îi ceru sergentul.

– Un Jeep al grănicerilor va veni să mă ia peste cinci minute. Şoferul se numeşte Salim.

– Ne vedem cam pe la miezul nopţii, Falah. Îţi urez călătorie plăcută.

– Am înţeles, domnule. Vă mulţumesc.

Interlocutorul închise telefonul. După o clipă, Falah aşeză la rîndul său receptorul în furcă. Rămase locului, privind în gol. Fusese conştient că această zi avea să vină o dată şi-o dată, dar

chiar atît de curînd? Trecuseră doar cîteva săptămîni. Abia apucase să-şi dezveţe ochii de arşiţa orbitoare a soarelui care pîrjolea Fîşia de Vest.

Voi reuşi oare cu adevărat să mă dezvăţ de soarele orbitor? se întrebă el, ieşind din nou.

Întrebarea încă îl sîcîia cînd se lăsă să cadă greoi în scaunul pliant. Ridică privirea spre cerul spuzit de stele. Îl sîcîia în egală măsură o altă întrebare: de ce naiba se întorsese pentru a ridica blestematul acela de telefon? Deşi, la urma urmei, n-ar fi avut prea mare importanţă. Sergentul Vilnai ar fi urcat el însuşi într-un Jeep şi ar fi venit să-l ia de la secţia de poliţie. Comandantul său din Sayeret Ha'Druzim ştia să obţină întotdeauna ceea ce-şi dorea.

Jeepul vopsit în cenuşiu-închis îşi făcu apariţia exact după cinci minute. Falah se ridică şi ocoli maşina, oprindu-se în dreptul şoferului.

– Prezentaţi-vă, îi ceru el şoferului cu mutră copilăroasă, tuns periuţă.

Şoferul scoase o cartelă laminată din buzunarul de la piept. Falah o examină în lumina slabă a indicatoarelor de bord, apoi i-o înapoie.

– E rîndul dumneavoastră, ofiţer Shibli, spuse şoferul.

Falah se strîmbă şi scoase din buzunar portofelul din piele. Îl deschise şi îi arătă tînărului insigna şi legitimaţia de poliţist. Şoferul ridică privirea spre Falah, examină fotografia, apoi îl privi din nou în ochi.

– Eu sînt, îl asigură Falah, deşi mi-aş fi dorit din suflet să nu fi fost.

Şoferul încuviinţă.

– Vă rog să urcaţi, îl invită el, aplecîndu-se peste banchetă şi deschizîndu-i portiera.

Falah se supuse. Înainte să fi apucat să închidă portiera, şoferul întorsese deja Jeepul şi demarase în direcţia din care venise.

Porniră spre nord, pe vechiul drum neasfaltat. Şoferul conducea în tăcere. Falah asculta scîrţîitul pietrelor împroşcate de

sub roţile Jeepului. Trecuse destul timp de cînd nu mai auzise acest sunet – era zgomotul grabei, al lucrurilor care se schimbă cu repeziciune. Ajunse la concluzia că nu-i dusese deloc dorul şi nici nu se aşteptase să-l mai audă, nu atît de curînd. Dar învăţase o vorbă în Sayeret Ha'Druzim: „Cînd te înrolezi, o faci pe viaţă". Aşa fusese încă din 1948, cînd primii musulmani druzi, laolaltă cu ruşii circasieni expatriaţi şi cu beduinii, se oferiseră voluntari pentru a-şi apăra nou-născuta naţiune împotriva atacurilor ţărilor arabe aliate. Atunci, combatanţii non-evrei fuseseră adunaţi cu toţii într-o unitate de infanterie numită Brigada 300, pusă sub comanda Forţelor de Apărare a Israelului. De-abia în 1967, după Războiul de Şase Zile, cînd Brigada 300 constituise elementul-cheie în respingerea armatei iordaniene a regelui Hussein din Fîşia de Vest, Forţele de Apărare şi comandantul Brigăzii 300, Mohammed Mullah, hotărîseră constituirea unei unităţi druze de elită, cunoscută sub numele de Sayeret Ha'Druzim.

Deoarece vorbeau fluent araba şi erau antrenaţi ca paraşutişti, cercetaşii druzi erau adeseori rechemaţi sub arme pentru a fi trimişi în ţările arabe cu scopul strîngerii de informaţii. Misiunile de acest fel puteau să dureze oricît, de la cîteva zile pînă la mai multe luni. În loc să-şi recruteze agenţii din efectivele unităţilor active, ofiţerii preferau să trimită în aceste misiuni soldaţi veterani, care luptaseră alături de forţele israeliene în iunie 1982, cînd acestea invadaseră sudul Libanului. Membrii Sayeret Ha'Druzim se aflaseră în primele linii ale bătăliilor purtate în jurul taberelor de refugiaţi palestinieni. Mulţi dintre druzii israelieni se văzuseră siliţi să lupte împotriva propriilor rude ce se înrolaseră în forţele armate libaneze. Mai mult chiar, cei din Sayeret Ha'Druzim nu avuseseră de ales şi trebuiseră să sprijine unul dintre duşmanii tradiţionali ai poporului lor, Falanga Creştinilor Maroniţi, care se împotrivea, la rîndul ei, miliţiilor druze libaneze. Fusese o încercare supremă a patriotismului şi nu toţi membrii Sayeret Ha'Druzim îi făcuseră faţă. Cei ce rezistaseră pînă la capăt se bucurau de o apreciere deosebită şi de încrederea absolută a superiorilor. Aşa cum constatase odată ser-

gentul Vilnai, zîmbind amar: „Dovedindu-ne loialitatea, am cîştigat onoarea de a fi primii împuşcaţi în războaiele ce vor veni".

Falah era prea tînăr pentru a fi luat parte la invazia din 1982, dar lucrase sub acoperire în Siria, în Liban şi Irak şi chiar sub propria identitate, lucru deosebit de periculos, în Iordania. Misiunea din Iordania fusese cea din urmă, cea mai scurtă şi, în egală măsură, cea mai dificilă. În timp ce patrulau într-un sector de frontieră din valea Iordanului după un atac terorist asupra oraşului Mashav Argaman, Falah o luase înaintea camarazilor săi. Observase o deschizătură în gardul de sîrmă ghimpată care se întindea de-a lungul fîşiei de graniţă, semn că avusese loc o infiltrare. Singurele urme duceau înapoi, către Iordania. Temîndu-se să nu piardă urma teroristului, Falah o luase la goană înainte de unul singur, parcurgînd aproximativ patru sute de metri printre dealurile deşertului. Acolo, ţinîndu-se după urmele de paşi, descoperise o grotă. Intrase şi, cu băgare de seamă, înaintase, dînd peste un bărbat ce se potrivea cu descrierea făcută unuia dintre asasinii unui politician din partea locului. Falah nu ezitase nici o clipă. În această parte a lumii, chiar şi cea mai mică ezitare putea să însemne moartea. Îşi armase pistolul de calibrul 15 şi deschisese focul, în acelaşi timp cu iordanianul, care începuse să tragă cu pistolul-mitralieră AK-47. Căzuseră amîndoi. Falah se alesese cu cîte o rană în umăr şi în braţul stîng. Iordanianul fusese, în schimb, ucis pe loc.

Ascunzîndu-se de o patrulă iordaniană care auzise împuşcăturile, Falah se pitise pînă la căderea nopţii, aşteptînd. Abia atunci pornise tîrîş către frontieră. Era palid şi extrem de slăbit atunci cînd camarazii săi îl găsiseră, încă pe teritoriul Iordaniei.

I se spusese că avea să primească o medalie. El nu-şi dorea decît o cafea cu rom. Primise şi una, şi alta – din fericire, se înduraseră să-i dea mai întîi cafeaua. Se înzdrăvenise repede: după nouă săptămîni, participa din nou la misiunile de patrulare. La încheierea stagiului, Falah se hotărîse că venise vremea să se apuce de altceva. Nu se gîndise să devină poliţist. Deşi cererea de personal cu stagiul militar satisfăcut era mare în acest dome-

niu, se plătea prost, iar turele erau lungi şi plictisitoare. Dar sergentul Vilnai îi făcuse rost de această slujbă, arătîndu-se preocupat de soarta sa, aşa încît Falah nu putuse refuza. Desigur, era conştient că motivaţia atitudinii lui Vilnai era de a-l păstra pe rezervist într-o formă fizică bună, aproape de baza regională a Sayeret Ha'Druzim de la Tel Nef.

Călătoria pînă la Tel Nef dură o jumătate de oră. Odată intraţi pe teritoriul bazei, Falah fu condus către o clădire de cărămidă cu un singur nivel. Clădirea era goală. Birourile se aflau de fapt în subsolul acesteia, într-un buncăr apărat de un blindaj de beton armat gros de doi metri şi jumătate, la adăpost de artileria siriană, de rachetele irakiene Scud şi de tot armamentul convenţional care, de-a lungul celor douăzeci şi cinci de ani de cînd exista baza, îşi abătuse urgia distrugătoare asupra ei.

Falah trecu de punctul de control aflat în capul scărilor şi intră în biroul micuţ pe care sergentul Vilnai îl împărţea cu maiorul Maton Yarkoni. Ordonanţa închise uşa în urma sa, lăsîndu-i între patru ochi.

Maiorul Yarkoni lipsea. Ca de obicei, era plecat pe teren cu oamenii săi, motiv pentru care Vilnai era nevoit să-şi petreacă aici cea mai mare parte a timpului. Falah era convins că, în timp ce toţi ceilalţi membri ai brigadei aveau parte de prea multă arşiţă, Vilnai tînjea după lumina soarelui. Era una dintre explicaţiile veşnicei sale atitudini morocănoase. Studierea hărţilor şi a comunicatelor, menţinerea legăturii cu trupele şi procesarea informaţiilor în încăperea aceasta strîmtă, sufocantă, ar fi adus la exasperare chiar şi pe unul dintre sfinţii profeţi ai deşertului.

Scund şi îndesat, Vilnai se ridică la apariţia lui Falah. Fostul infanterist acceptă mîna întinsă de sergent pe deasupra mesei cu tăblie de metal.

– Nu mai faci parte din serviciul activ, îi reaminti Vilnai.

– Aşa să fie? zîmbi Falah.

– Oficial, aşa este, recunoscu Vilnai, arătîndu-i un scaun. Ia loc, Falah. Vrei o ţigară?

Israelianul se încruntă, în timp ce se aşeza. Ştia ce însemna această ofertă. Falah fuma numai atunci cînd se afla printre ara-

bii care erau, în marea lor majoritate, fumători înrăiți. Își luă o țigară din tabachera de pe masă, iar Vilnai i-o aprinse. Falah tuși, înecîndu-se cu primul fum tras în piept.

– Ți-ai pierdut antrenamentul, observă sergentul.

– Cu totul. Nu-mi rămîne decît să mă întorc acasă.

– Dacă asta vrei, spuse Vilnai.

Falah îl privi prin volutele fumului de țigară.

– Sînteți amabil.

– Desigur, urmă Vilnai, ca să pleci ar trebui să traversezi gardul de sîrmă ghimpată și cîmpul minat care înconjoară baza.

– Odinioară făceam asta în chip de încălzire matinală, zîmbi Falah.

– Știu, spuse Vilnai. Erai cel mai bun.

– Mă flatați.

– Cîteodată ajută, remarcă sergentul.

Falah trase din nou din țigară, de astă dată fără să mai tușească.

– Maestrul păpușar își mînuiește marionetele, rosti el.

Fu rîndul lui Vilnai să zîmbească.

– Asta sînt eu? Un maestru păpușar? Există un singur maestru păpușar în lumea asta, prietene.

Se așeză și își ridică ochii spre tavanul văruit în alb.

– Cîteodată – ba nu, de cele mai multe ori – am senzația că Allah nu se poate hotărî dacă piesa în care jucăm e o tragedie sau o comedie. Un singur lucru e sigur: urmarea piesei e întotdeauna imprevizibilă.

Gîndul la propriul său confort îl părăsi atunci cînd Falah își aținti privirea asupra fostului său comandant.

– Ce s-a întîmplat, domnule?

Sergentul își răsfiră degetele pe suprafața biroului și le privi, absent.

– Cu puțin timp înainte de a-ți fi telefonat, am avut o teleconferință cu generalul-maior Bar-Levi din Haifa și cu un ofițer american de contrainformații, Robert Herbert de la Centrul Național de Gestionare a Crizelor din Washington.

– Am auzit de această instituție, spuse Falah. De unde?

– Oamenii lor au participat la demascarea Noilor Iacobini, la Toulouse.

– Aha! exclamă Falah încîntat. Jocurile neonaziste difuzate prin Internet. Frumoasă lucrătură!

– Grozavă, încuviinţă Vilnai. Este o unitate tînără şi dispune de o forţă de elită superbă. Din păcate, au intrat în bucluc în Turcia. Bănuiesc că ai auzit de atacul terorist asupra Barajului Atatürk.

– Numai despre asta se vorbeşte în Kiryat Shmona, spuse Falah. Despre atacul terorist şi despre diamantul cît un ou pe care bătrînul Nehemiah l-a găsit în praful drumului în kibbutz. Probabil că fusese pierdut de vreun contrabandist, dar toată lumea-i acum convinsă că sub aşezare se ascunde un filon de diamante.

Vilnai îl săgetă cu o privire aspră.

– Îmi cer scuze, spuse Falah. Continuaţi, vă rog.

– Americanii îşi testau o nouă unitate mobilă de colectare a informaţiilor în regiunea respectivă, explică Vilnai. Dispozitive sofisticate, capabile să acceseze sateliţi şi să asculte orice tip de comunicări radio-electronice. Întorcîndu-se către Siria, teroriştii de la Atatürk – cel puţin, americanii susţin că ar fi vorba de aceiaşi indivizi – au dat peste unitatea mobilă a americanilor şi au capturat-o. O dată cu acest Centru Regional de Comandă, sirienii au reuşit să pună mîna şi pe echipaj.

Vilnai îşi consultă notiţele.

– Din echipaj făceau parte doi dintre membrii echipei de intervenţie, un anume general Michael Rodgers, unul dintre tehnicienii care au proiectat unitatea mobilă, care i-ar putea ajuta pe sirieni să o pună în funcţiune, doi funcţionari ai Centrului Naţional de Gestionare a Crizelor şi un ofiţer al Siguranţei Turce.

– Cum ar spune americanii, o lovitură de Mare Şlem, remarcă Falah. La Damasc va fi sărbătoare în noaptea asta.

– Se pare că nu Damascul se află în spatele acestei acţiuni, spuse Vilnai.

– Kurzii?

Vilnai încuviinţă din cap.

– Nu mă surprinde, spuse Falah. De vreun an de zile se tot vorbeşte de o nouă ofensivă.

– Am auzit şi eu zvonurile astea, recunoscu Vilnai. Dar nu le-am luat în considerare. Şi n-am fost singurul care le-a ignorat. N-am bănuit disponibilitatea kurzilor de a renunţa la diferende îndeajuns de mult pentru a forma o alianţă durabilă.

– Şi totuşi, se pare că au reuşit. Iar această primă lovitură demonstrează că sînt eficienţi.

– A fost o primă lovitură menită să impresioneze, îl corectă Vilnai. Prietenul nostru american, domnul Herbert, este de părere că furgoneta care are la bord echipamentul şi ostaticii se află încă în Turcia, dar se îndreaptă spre valea Bekaa. O echipă de intervenţie a plecat din Washington pentru a încerca să elibereze ostaticii şi să recucerească unitatea mobilă.

– Aha, făcu Falah. Iar echipa respectivă are nevoie de o călăuză, îşi continuă el deducţia, arătînd către sine.

– Nu, replică Vilnai. Nu de o călăuză au nevoie, Falah, ci de un om capabil să dea de urma furgonetei.

28

Luni, ora 0:45, Barak, Turcia

În timp ce Ibrahim conducea furgoneta, parcurgînd cei patruzeci de kilometri care îi despărţeau de Barak, Hasan făcu inventarul încărcăturii CRC-ului. Aşezat pe bancheta de lîngă şofer, avîndu-i la picioare pe patru dintre prizonieri, Mahmud învăţa să folosească radioul. Întrebările îi erau transmise lui Mary Rose prin intermediul lui Hasan. Rodgers o sfătuise să răspundă la întrebările puse de terorişti. Nu voia să-i mai stîrnească. Nu încă. În cîteva minute, Mahmud reuşi să descopere frecvenţa pe care comunicau patrulele grănicerilor turci. Mary Rose îl învăţase cum să comunice cu acestea, dar nu părea dispus s-o facă.

Orăşelul de frontieră Barak e aşezat la vest de Eufrat. În momentul sosirii CRC-ului în oraş, inundaţiile acoperiseră fundaţiile caselor de lemn, ale magazinelor şi ale moscheii din nord-estul orăşelului. Oraşul părea pustiu, cu excepţia cîtorva vaci, capre şi a unui bătrîn, care era aşezat în tinda casei, cu picioarele în apă. Se pare că acesta nu se hotărîse să se refugieze nicăieri.

Ibrahim traversă orăşelul lipsit de viaţă către sud, apoi opri furgoneta la vreo trei metri de gardul alcătuit de spiralele de sîrmă ghimpată întinse între stîlpii înalţi de doi metri. Şoferul îi spuse cîteva cuvinte lui Hasan. Acesta încuviinţă şi se apropie de Rodgers.

Generalul fusese legat între cele două scaune din faţa computerelor. Stătea în genunchi, cu faţa spre partea partea posterioară a furgonetei. Pupshaw fusese lăsat în aceeaşi poziţie incomodă, legat de scaun, iar Sondra fusese obligată, la rîndul ei, să-şi reia chinuitoarea poziţie în care o legaseră şi mai înainte. Singura concesie îngăduită de sirieni fusese pansarea rănii colonelului Seden de către Phil Katzen. Deşi pierduse mult sînge, rana ofiţerului turc nu era chiar atît de gravă. Rodgers era conştient că teroriştii nu procedaseră astfel din milă. Cu siguranţă, aveau nevoie de colonel, îl considerau important pentru reuşita planurilor lor. Spre deosebire de alţi teroriştii, care îşi mai îmblînzesc atitudinea faţă de prizonierii lor o dată cu trecerea timpului, cei trei nu păreau a fi cîtuşi de puţin dispuşi la concesii ori compasiune. În mod cert, mila nu se număra printre virtuţile lor. Dimpotrivă, îşi demonstraseră puterea şi dorinţa de a răni sau chiar ucide. Odată ajunşi la ei acasă, printre camarazii lor, nu se putea şti cum aveau să reacţioneze. Chiar dacă ostaticii nu aveau să fie ucişi, era foarte posibil ca aceştia, bărbaţi şi femei deopotrivă, să fie serios maltrataţi.

Rodgers ajunse la concluzia că avea să fie obligat, cît de curînd, să intre în acţiune împotriva celor care îi capturaseră.

Hasan privi în jos, către Pupshaw.

– Tu vii cu mine, rosti sirianul, retezînd legăturile de la picioare ale soldatului.

– Unde vrei să-l duci? întrebă Rodgers.

– Afară din furgonetă, îi răspunse Hasan, împingîndu-l pe american înainte.

Văzînd cum Hasan îi lega mîinile lui Pupshaw de mînerul portierei din dreptul şoferului şi auzind cum acesta îi cerea soldatului să urce pe treapta îngustă, Rodgers realiză imediat care era planul sirienilor.

Teritoriul nimănui ce se întindea între gardul de sîrmă ghimpată şi celălalt, similar, aflat în partea siriană era lat de cel mult patru sute de metri. Rodgers ştia că ambele garduri erau electrificate. Sirienii o ştiau şi ei, aproape sigur. Iar dacă n-o ştiuseră înainte de a veni aici, mulţimea insectelor prăjite aflate în dreptul gardului constituiau un indiciu inconfundabil. Tăierea gardului de sîrmă ar fi întrerupt circuitul, declanşînd alarma la cel mai apropiat punct de control. Grănicerii turci ar fi reacţionat prompt, atacînd din aer sau de la sol, înainte ca vreun intrus să apuce să traverseze teritoriul nimănui într-un sens sau altul. Într-o astfel de situaţie, Rodgers se îndoia că turcii ar fi ezitat să atace furgoneta, la vederea unuia dintre ostatici; de fapt, nu credea că grănicerii ar fi ezitat măcar o clipă. Îşi doreau cu siguranţă atît de mult să-i oprească pe atacatorii Barajului Atatürk, încît aveau să deschidă mai întîi focul, verificînd identitatea intruşilor abia după aceea.

Rodgers se gîndi dacă era sau nu cazul să le dezvăluie sirienilor un alt atu al CRC-ului. Aflînd acest lucru, teroriştii ar fi avut încă un motiv pentru a refuza să înapoieze furgoneta proprietarilor săi de drept. Viaţa echipajului era însă în pericol, aşa încît nu îşi putea permite să tacă.

Cînd Hasan reveni pentru a o dezlega pe Sondra, Rodgers îl chemă. Trebuia să-i spună.

– Nu e nevoie să faci asta, îi spuse Rodgers. Furgoneta e blindată.

– Furgoneta da, dar nu şi roţile.

– Ba da, chiar şi roţile, urmă Rodgers. Pneurile sînt căptuşite cu Kevlar. Furgoneta nu va păţi nimic.

Hasan se gîndi cîteva clipe.

– De ce ar trebui să te cred?

– Încearcă. Trage un glonţ într-una dintre roţi.

– Ai vrea tu, rîse Hasan. Ar auzi turcii.

– ...Şi ne-ar împuşca pe toţi, completă Rodgers.

Hasan se gîndi din nou.

– Dacă nu mă minţi, dacă roţile sînt blindate, înseamnă că putem pur şi simplu să traversăm gardul. Corect?

– Nu, replică Rodgers. Cînd furgoneta va atinge sîrma, şasiul de metal va conduce curentul electric şi vom fi cu toţii ucişi.

Hasan dădu din cap.

– Uite ce e, începu Rodgers, faptul că i-ai legat pe oamenii mei de portiere nu-i va opri pe turci. Ştii asta. Grănicerii nu vor ezita să tragă asupra lor, dacă astfel vor avea şanse de a vă nimeri pe voi. Mai bine adu-i înăuntru şi vom fi cu toţii în siguranţă.

Hasan clătină din cap.

– Dacă apare patrula de grăniceri, există şanse să nu deschidă focul. Vor vedea pe unul de-ai lor legat de portieră şi vor prefera să negocieze.

Se aplecă asupra Sondrei şi se apucă s-o dezlege.

– Îi cunosc pe oamenii ăştia! strigă Rodgers. Îţi spun, vor încerca să oprească furgoneta şi nu vor avea deloc remuşcări, chiar dacă vor ucide astfel şi oameni de-ai lor. Şi ce veţi face dacă se vor hotărî să vă urmărească şi după ce veţi trece în Siria?

– Asta e treaba armatei siriene.

– Nu e, dacă vom fi prinşi între două focuri de artilerie, replică Rodgers. Dacă-mi acorzi puţin timp, am putea trece fără ca turcii să-şi dea măcar seama.

Hasan lăsă baltă legăturile Sondrei.

– Cum?

– Avem la bord cablu izolat, pentru eventualitatea în care am fi nevoiţi să ne conectăm la o antenă de comunicaţii prin satelit, spuse Rodgers. Lasă-mă să fac o derivaţie a gardului electrificat, în aşa fel încît să nu fim nevoiţi să întrerupem circuitul. Apoi vom putea reteza sîrma ghimpată şi vom putea trece peste cablul izolat. După ce vom traversa fîşia neutră, putem face acelaşi lucru şi de cealaltă parte. Vom trece liniştiţi. Fără alarme, fără să alertăm patrulele.

– De ce aş avea încredere în tine? întrebă Hasan. Ai putea să întrerupi circuitul, iar noi ne-am trezi, fără să ne dăm seama, cu turcii pe capul nostru.

– N-aş avea nimic de cîştigat alertînd patrula, replică Rodgers. Chiar dacă ei n-ar trage în noi, mi-aţi ucide oamenii, ca să vă răzbunaţi. N-ar avea nici un rost să fac asta.

Hasan reflectă cîteva clipe, apoi îi raportă lui Mahmud cele aflate. După o scurtă conversaţie, Hasan reveni în partea din spate a furgonetei.

– De cît timp ai avea nevoie pentru derivaţie?

– Trei sferturi de oră, cel mult, răspunse Rodgers. Poate chiar mai puţin, dacă mă ajuţi.

– Am să te ajut, spuse Hasan, refăcînd legăturile Sondrei.

Se apucă să-l dezlege pe Rodgers şi adăugă:

– Te avertizez, dacă încerci să fugi, te voi ucide şi voi ucide pe încă unul din oamenii tăi. Ai înţeles?

Rodgers încuviinţă.

Hasan înfăşură frînghia şi o vîrî în buzunar. Luă apoi un patent din cutia de scule din capătul furgonetei. Rodgers întinse mîna, iar Hasan ezită. Mahmud îşi scoase pistolul şi îl îndreptă spre tîmpla lui Mary Rose. Hasan îi întinse patentul lui Rodgers.

În timp ce Hasan aduna cablul, Rodgers se folosi de un capsator pentru a confecţiona un manşon izolator de protecţie din două mouse-pad-uri din cauciuc. Cînd termină, coborî din furgonetă împreună cu Hasan.

La lumina farurilor, Rodgers lucra repede. Aplecat lîngă gardul de sîrmă ghimpată, se gîndea la ceea ce era pe cale de a face. Nu în privinţa derivaţiei, asta era o muncă de rutină. Ajutat de Hasan, tăie cablul în porţiuni lungi de cîte trei metri, dezgoli capetele de stratul izolator şi se folosi de manşon pentru a le înfăşura cu grijă în jurul firelor ghimpate. Aşează cablul pe sol şi tăie apoi sîrma ghimpată. Cu ajutorul manşonului, trase firele deoparte şi le fixă de lemnul stîlpului, pentru a nu-i incomoda mai tîrziu.

Dar Rodgers nu se gîndi la astea de-a lungul celor douăzeci şi şapte de minute cît dură munca. Se gîndi la datoria sa, care era de a încerca să-i oprească pe aceşti ticăloşi. Cînd colo, el îi ajuta să fugă. Încercă să-şi justifice acţiunile, spunîndu-şi că, oricum, chiar şi fără ajutorul său, teroriştii tot ar fi reuşit, în cele din

urmă, să scape. Ajutîndu-i, evita ca oamenii săi să aibă de suferit. Ideea colaborării cu teroriştii, indiferent de motive, i se oprise ca un nod în gît şi refuza să dispară.

Cînd îşi terminară treaba, Hasan îi făcu semn lui Mahmud. Conducătorul le indică să revină în furgonetă. Pregătindu-se să urce la bord, Rodgers se opri pentru a-şi scoate manşonul, iar apoi se apucă să-l dezlege pe Pupshaw.

Hasan îşi lipi ţeava armei de tîmpla lui Rodgers.

– Ce faci? întrebă el cu asprime.

– Îl dezleg, ca să poată intra şi el în furgonetă.

– Îţi depăşeşti atribuţiile, îl avertiză Hasan.

– Credeam că am ajuns la o înţelegere, replică Rodgers. Dacă vă ajut să treceţi de gard, oamenii mei revin înăuntru.

– E adevărat, am avut această înţelegere, încuviinţă Hasan, luînd patentul din mîinile lui Rodgers. Dar nu e treaba ta să-l eliberezi.

– Îmi pare rău, spuse Rodgers. Voiam doar să grăbesc puţin lucrurile.

– Nu încerca să pretinzi că eşti de partea noastră, îl repezi Hasan. Minciunile tale sînt jignitoare pentru amîndoi.

Hasan îşi lăsă în jos arma şi-i făcu semn lui Rodgers să urce.

Cu coada ochiului, Rodgers pîndea fiecare mişcare a pistolului. În timp ce punea piciorul pe treaptă, sentimentul datoriei îşi făcu din nou simţită prezenţa. Acestuia i se adăuga conştiinţa umilinţei de a fi fost ameninţat cu arma, fără să poată întreprinde nimic. Făcea parte din armata Statelor Unite. Datoria sa era de a încerca să evadeze, nu de a primi ordine de la un terorist şi de a sprijini un inamic al unei naţiuni aliate din cadrul NATO.

Cîntări cu repeziciune opţiunile de care dispunea. Dacă s-ar fi întors şi s-ar fi aruncat asupra lui Hasan, ar fi reuşit, poate, să-i ia arma, să-l împuşte, iar apoi să întoarcă arma împotriva celorlalţi doi. La adăpostul întunericului, avea oarecare şanse de succes. Iar dacă aştepta ca Mahmud să-l elibereze şi pe Pupshaw, soldatul avea să prindă din zbor iniţiativa şi avea să-l neutralizeze pe Mahmud, aflat chiar lîngă el, de cealaltă parte a

portierei. Cu puţin noroc, singurii care îşi riscau viaţa erau el şi Pupshaw. Şi chiar dacă ei ar fi fost ucişi, ceilalţi rămîneau ostatici, a căror viaţă era preţioasă pentru teroriştii. Sirienii nu s-ar fi grăbit să-i ucidă.

Era limpede că şi Pupshaw se gîndea să acţioneze. Rodgers deduse acest lucru văzînd atenţia cu care soldatul îi pîndea privirile, aşteptîndu-i semnalul. Ştia că, dacă nu acţiona acum, avea să şi-o reproşeze mereu şi, în plus, avea să piardă respectul subalternilor. Nu avea decît o secundă la dispoziţie pentru a se hotărî. Ştia că, dacă reuşea să pună mîna pe armă, nu avea să aibă timp să stea pe gînduri.

Mahmud spuse ceva. Hasan încuviinţă, apoi scoase din buzunar bucata de frînghie şi îl obligă pe Rodgers să se întoarcă cu spatele.

– Întoarce-te, îi porunci el. Trebuie să te leg pînă ajungem la gardul următor.

La dracu', îşi zise Rodgers. Sperase că avea să aibă mîinile libere atunci cînd Hasan l-ar fi dezlegat pe Pupshaw. Dacă voia să treacă la acţiune, se vedea silit s-o facă de unul singur, iar Pupshaw avea să se afle în bătaia armei. Rodgers aruncă o privire soldatului. Acesta nici nu clipea.

Rodgers îşi întinse mîinile către Hasan. Sirianul îşi vîrî pistolul la centură şi începu să înfăşoare frînghia în jurul încheieturilor americanului. Rodgers avea palmele lipite una de alta. Încet, imperceptibil, îşi retrase mijlociul şi inelarul mîinii stîngi, aducîndu-le la acelaşi nivel cu arătătorul. Apoi ţinîndu-şi degetele strînse, îşi repezi vîrfurile unite în gîtul lui Hasan. Sirianul gîfîi şi încercă să oprească mîna lui Rodgers. În acest timp, mîna dreaptă a lui Rodgers ţîşni în jos şi apucă pistolul. Trase de două ori în pieptul lui Hasan. În vreme ce acesta se prăbuşea fără să scoată măcar un geamăt, Rodgers sări în furgonetă şi ţinti către Mahmud.

– Folosiţi-mă drept scut! strigă Pupshaw.

Rodgers n-avea cîtuşi de puţin intenţia s-o facă. Însă, înainte de a apuca să deschidă focul, evitînd să-l lovească pe soldat, Ibrahim apăsă pe acceleraţie. Rodgers fu azvîrlit la podea, în

timp ce furgoneta țîșni înainte. Portiera rămăsese deschisă, cu Pupshaw încă legat de mînerul ei. Soldatul își pierdu echilibrul, căzînd de pe scară, și fu tîrît după furgoneta care căpăta viteză.

Mahmud sări de pe banchetă și se aruncă asupra lui Rodgers. În timp ce americanul încerca să întoarcă arma, sirianul își scoase cuțitul din teacă. Rodgers reuși să-i împingă mîna într-o parte, dar, cu o viteză și o dexteritate incredibilă, sirianul lăsă să-i alunece cuțitul printre degete, îl prinse de vîrf și îl întoarse, prinzîndu-l invers. Din nou, vîrful pumnalului era ațintit spre beregata lui Rodgers. Acesta se văzu silit să dea drumul pistolului pentru a se concentra asupra cuțitului din mîna lui Mahmud. Îl prinse de încheietură cu o mînă, în vreme ce încerca să-i desfacă degetele de pe mîner cu cealaltă.

Brusc, Ibrahim apăsă pe frînă. Mahmud și Rodgers fură aruncați peste prizonierii legați lîngă banchetă. Zgomotul furgonetei se stinse și se lăsă tăcerea de mormînt a nopții. Ibrahim își scoase pistolul, îi strigă ceva lui Mahmud și ținti capul lui Rodgers.

Mary Rose urlă.

Înainte ca Ibrahim să apuce să deschidă focul, vaierul unei sirene îi ajunse la urechi. Una dintre patrulele grănicerilor auzise, probabil, împușcăturile. Fără să ezite, Ibrahim trecu în marșarier. Cînd ajunseră în dreptul corpului lui Hasan, Mahmud sări din mașină și-l trase înăuntru. Era mort. Ochii îi rămaseseră deschiși, ațintiți în gol. Cămașa îi era năclăită de sînge.

Urmă un nou schimb de cuvinte. Teroriștii se sfătuiau probabil dacă să-l omoare sau nu pe Rodgers. Deși Ibrahim tremura de furie, cei doi ajunseră se pare la concluzia că o împușcătură i-ar fi alertat pe turci, precizîndu-le poziția furgonetei.

Mahmud îl trase înăuntru și pe Pupshaw, amețit și plin de sînge și îl legă de scaun, în timp ce Ibrahim se ocupa de Rodgers. Îl izbi cu putere în creștet, apoi îl legă de piciorul scaunului, întins pe podea. Furgoneta demară, Ibrahim apăsînd la maximum pedala acceleratiei.

În timp ce vehiculul prindea viteză, Mahmud se apropie de Rodgers și începu să-l lovească cu pumnul în plină figură. De

fiecare dată cînd atingea falca americanului, îl scuipa în față. Se opri numai cînd furgoneta ajunse în fața celuilalt gard. Luă manșonul improvizat și patentul și coborî pentru a tăia sîrma ghimpată. Discreția nu mai avea nici un rost. Realiză repede o breșă în gard, trăgînd deoparte sîrma ghimpată și înfășurînd-o apoi în jurul stîlpilor, de-o parte și de cealaltă.

Rodgers își ridică capul, deschizîndu-și ochii înecați în sînge. Văzu cum Sondra se zbătea, încercînd să se dezlege.

– Nu, murmură el, printre buzele tumefiate, clătinînd din cap. Trebuie să supraviețuiești... ca să-i poți conduce...

Cînd drumul fu în sfîrșit liber, Ibrahim apăsă pe accelerație, încetinind doar o clipă, cît să-i permită lui Ibrahim să urce din mers. Sătul să-l pedeapsească pe Rodgers, Mahmud se lăsă să cadă pe banchetă. Păstră tăcerea, în vreme ce-și curăța inelul de sîngele lui Rodgers. Ibrahim conducea încrîncenat, iar furgoneta se pierdu în noapte.

29

Luni, ora 18:41, Washington, D.C.

– Nu-i nevoie să-mi spui, îl anunţă Martha Makall pe Bob Herbert, care tocmai intrase în biroul ei. CRC-ul a trecut în Siria.

Scaunul rulant al lui Bob Herbert se reflecta în discurile de aur înrămate pe care tatăl Marthei, Mack Mackall, le cîştigase pe parcursul îndelungatei sale cariere muzicale. Încruntat, se postă în faţa biroului.

– Am aflat vestea dintr-un comunicat radio al unei patrule de grăniceri turci. Chiar mi se citeşte pe faţă chestia asta? se mira Herbert.

– Nu, răspunse ea, atingînd cu vîrful creionului monitorul de pe birou. Am citit-o aici. Urmăream liniile computerizate pe care le-am accesat în Turcia şi aiurea. Mi-am adus aminte de începutul prăbuşirii bursei în '87, cu toate tranzacţiile computerizate care apăreau din senin şi înrăutăţeau situaţia.

– Da, seamănă cu tranzacţiile computerizate, încuviinţă Herbert. Numai că, în cazul nostru, avem de-a face cu un război computerizat. Termenul care denumeşte generic chestia asta este RAC.

– Inițialele astea nu-mi spun nimic, spuse Martha, frecîndu-și ochii obosiți. N-ai vrea să-mi traduci și mie?

– E prescurtarea de la Reacție Armată Computerizată, explică Herbert. Fiecare guvern își alege reacția potrivită pe baza propriilor simulări computerizate.

Martha se strîmbă.

– Dacă tot ce-am urmărit eu ține de RAC, țin să te-anunț că traficul de informații e de-a dreptul infernal. Forțele Siguranței Turce afirmă că patrula lor de grăniceri a traversat granița în Siria, a pierdut urma țintei și s-a retras. Ca urmare a încălcării frontierei de stat, Siria își mobilizează rezerviștii, iar Turcia continuă mobilizarea de trupe și dislocarea acestora la frontieră. Israelul a trecut în starea de alertă maximă, Iordania se pregătește să-și trimită diviziile de tancuri la graniță, iar Irakul face mișcări de trupe cu vădite tendințe posesive către Kuweit.

– Intenții posesive?

– Soldații sînt echipați pentru o staționare îndelungată, ca și înaintea operațiunii Scutul Deșertului, explică Martha. Colac peste pupăză, Colon tocmai ne-a dat de știre că Departamentul Apărării a ordonat deplasarea unui portavion în Marea Roșie.

– Defcon?

– Doi, răspunse ea.

Herbert păru oarecum ușurat.

– În Oceanul Indian s-a început deja schițarea unor trasee de aprovizionare, în caz de nevoie. Pentru opinia publică, ne exprimăm sprijinul față de aliatul nostru din cadrul NATO. Pe de altă parte, sîntem gata să tragem șuturi în fund oricui va fi nevoie pentru a menține toată porcăria în limite cît mai restrînse, în cazul unei explozii. Președintele e hotărît să nu lase conflictul să se extindă către Turcia și Rusia.

– După toate probabilitățile, dorința lui e exact contrariul năzuințelor Siriei și Iranului, remarcă Herbert.

– Sînt o adunătură de oportuniști, dar nu au nici un interes ca regiunea să se transforme într-un teatru de război, îl contrazise Martha. Nu uita, Siria ne-a sprijinit pe parcursul operațiunii Furtună în Deșert.

– Ne-au dat vreo două avioane şi permisiunea de a ne lăsa ucişi în timp ce le apăram resursele de apă, pufni Herbert. Dar ei n-au nici o importanţă, în fond. Ceea ce e al naibii de frustrant e că nimeni altcineva nu vrea să se întîmple toate astea. Şi majoritatea celor implicaţi îşi dau seama c-au fost jucaţi pe degete de un grup restrîns de kurzi.

– Parc-am fi în povestea aia cu *Ridichea uriaşă,* spuse Martha. Omul îşi cheamă nevasta, care-şi cheamă copiii, care cheamă cîinele, pisica, şoricelul şi-aşa mai departe.

Herbert oftă.

– Mie-mi aduce mai degrabă a *Casa cu fantome:* un coşmar după altul.

– Se pare că lecturile noastre din copilărie au fost alese din arii culturale foarte diferite, observă Martha, arcuindu-şi sprîncenele.

– Dacă toţi am citi aceleaşi lucruri, viaţa ar fi înspăimîntător de plictisitoare, replică Herbert. Mă rog. Vestea bună e că prietenul meu, căpitanul Gunni Eliaz de la Brigada Întîi de Infanterie a Israelului, m-a pus în legătură cu un agent care cunoaşte valea Bekaa ca pe propriul buzunar. Se află deja pe drum într-acolo, asumîndu-şi identitatea unui luptător kurd pentru libertate, pentru a încerca să afle cît mai multe. L-am rugat pe Matt să pregătească o sinteză despre geografia regiunii, pentru a determina posibilele destinaţii ale CRC-ului.

– Ce anume va cuprinde sinteza? vru să afle Martha.

– În principal, localizările peşterilor din zonă, răspunse Herbert. Ca o ironie a sorţii, blocîndu-ne imaginea recepţionată prin satelit, sirienii ne-au oferit un indiciu permanent în privinţa poziţiei lor. Vom şti întotdeauna că CRC-ul se află în aria cu latura de cincisprezece kilometri pe care nu o putem vedea. Vom compara această informaţie cu bazele cunoscute ale PKK-ului din zona respectivă şi vom încerca să decidem care este localizarea cea mai probabilă. În plus, s-ar putea să mai recepţionăm vreo frîntură din comunicaţiile radio şi telefonice.

– Din momentul respectiv, agentul israelian şi echipa noastră de intervenţie vor fi singurii de care va depinde salvarea alor

noştri, conchise Martha. Sau, în cel mai rău caz, racheta Tomahawk va rezolva radical problema.

În timp ce ea rostea ultima frază, telefonul lui Herbert începu să sune. El se grăbi să-l ridice. O clipă mai tîrziu, îşi astupă urechea liberă.

– Ce anume s-a găsit? întrebă el, mutîndu-şi privirea din podea către Martha, apoi ridicînd ochii către tavan. Nimic altceva? N-au mai găsit nimic altceva acolo? insistă el, rotindu-şi din nou privirea. Nimic? E-n regulă, Ahmet. *Tessekur.* Mulţumesc mult. La naiba! înjură el, închizînd telefonul.

– Ce e? întrebă Martha.

– Frontiera turco-siriană e alcătuită dintr-o zonă neutră mărginită de două garduri de sîrmă ghimpată, de-o parte şi de cealaltă, explică Herbert. O patrulă de grăniceri a turcilor a auzit o împuşcătură şi s-a îndreptat spre locul în cauză. Acolo a traversat CRC-ul către Siria. Patrula a găsit urme proaspete de sînge lîngă şase evantaie foarte adînci de pneuri.

– Evantaie de pneuri?

– Urme de pneuri în care noroiul împroşcat are forma unui evantai, o lămuri Herbert. Sînt provocate de o demarare bruscă.

– Înţeleg, încuviinţă Martha. Ai pomenit de şase urme de pneuri. Aşadar, a fost într-adevăr CRC-ul.

Herbert încuviinţă din cap.

– Din cîte-mi pot da seama, ocupanţii lui fugeau din calea cuiva.

– Încă nu erau urmăriţi cînd au pornit, spuse Herbert. Turcii afirmă că CRC-ul a trecut de gardul electrificat prin montarea unei derivaţii. Reuşiseră deja să treacă de partea cealaltă atunci cînd grănicerii au auzit împuşcătura. Furgoneta a luat-o din loc cu mult înaintea sosirii patrulei. Altceva l-a determinat pe cel aflat la volan să demareze în trombă.

– Bob, mi-e teamă că nu înţeleg, îl întrerupse Martha. În primul rînd, cine cred ei că a fost împuşcat şi de ce?

– Ei habar n-au, răspunse Herbert.

Îşi închise ochii şi adăugă:

– Nu ştiu. Trebuie să gîndim logic. De ce ar fi avut şoferul motive să demareze brusc? Fiindcă se temeau că împuşcătura a fost auzită? E posibil. Dar nu asta-i important. Întrebarea este: cine-a fost împuşcat? Dacă vreunul dintre ostatici ar fi fost ucis, teroriştii n-ar fi luat cadavrul cu ei.

– Dar dacă ostaticul în cauză ar fi fost doar rănit? sugeră Martha.

– Nu-i plauzibil, replică Herbert.

– Cum poţi fi sigur de asta?

– Turcii au afirmat că au auzit ecoul împuşcăturii, urmă Herbert. CRC-ul este izolat fonic. Stratul izolator ar fi estompat ecoul împuşcăturii. Pentru a fi rănit, unul dintre ostatici ar fi trebuit să încerce să fugă, pierzîndu-se în întuneric. Teroriştii ar fi deschis focul, fugarul ar fi căzut, iar CRC-ul ar fi trebuit să fie condus pînă în dreptul corpului prăbuşit. N-a fost aşa. S-a tras chiar acolo, lîngă gard. Nu, clătină Herbert din cap, îl cunosc prea bine pe Mike Rodgers. Părerea mea e că se pregăteau să treacă în Siria, aşa încît Mike s-a hotărît să încerce să îi oprească.

– Dar n-a reuşit, rosti ea sec.

Herbert o săgetă din priviri.

– N-o spune de parcă ar fi dat-o în bară. Numai faptul că el sau altcineva a încercat să întreprindă ceva e un act de mare curaj. Da, de foarte mult curaj.

– N-am avut de gînd să-mi bat joc de nimeni, replică Martha indignată.

– Mă rog, mie aşa mi s-a părut...

– Calmează-te, Bob, insistă Martha. Îmi pare rău.

– Bineînţeles, bombăni el. Toţi generalii din birouri regretă enorm, întotdeauna. Mi-am pierdut nevasta şi picioarele din pricina unei greşeli de calcul militar. E greu, dar n-avem ce face. E al naibii de uşor să chibiţezi urmărind un meci în reluare, dar e infinit mai greu să te afli pe teren în timpul meciului.

– N-am spus că ar fi uşor, reluă Martha, bătînd darabana pe tăblia mesei cu degetele ei lungi. Ce-ar fi să revenim la subiect?

– Mda, e-n regulă, mormăi Herbert, trăgînd adînc aer în piept. Trebuie să mă gîndesc mai pe îndelete la toate astea.

– Să începem prin a formula cîteva ipoteze, propuse Martha. Să presupunem că Mike a rănit sau ucis un terorist. Vor avea loc represaliile.

– Corect, încuviinţă Herbert. Apare o întrebare: împotriva cui?

– Se vor răzbuna teroriştii pe ostatici?

– Nu neapărat, spuse Herbert. Există trei opţiuni. În primul rînd, nu-l vor ucide pe Mike. Chiar dacă nu-i cunosc exact gradul, şi-au dat cu siguranţă seama că el e liderul echipei. E un ostatic valoros şi nu vor risca să-l piardă. Ar fi însă posibil să fie torturat, pentru a le demonstra celorlalţi cum se pedepseşte o tentativă de evadare. Dar tactica asta funcţionează rareori. Cînd vezi cum unul dintre tovarăşii tăi e bătut, te sperii, vrei să o iei la goană cu orice preţ.

Herbert îşi rezemă ceafa de spătarul înalt al scaunului rulant.

– Rămîn două posibilităţi. Dacă un terorist a fost ucis într-un schimb de focuri, l-ar putea răzbuna ucigînd un ostatic. Vor trage la sorţi care va fi cel condamnat, dar îi vor interzice lui Mike să participe la tragerea la sorţi, obligîndu-l în schimb să fie martor la crimă.

– Iisuse! şopti Martha.

– Da, e rău de tot, rosti Herbert. Dar procedura asta n-ar face decît să întărească solidaritatea şi rezistenţa celorlalţi ostatici. Teroriştii obişnuiesc să o folosească numai atunci cînd intenţionează să trimită cadavrul autorităţilor, pentru a-şi demonstra hotărîrea. Pînă acum, doar noi am fost anunţaţi că oamenii noştri au fost luaţi ostatici.

– Aşadar, scenariul numărul doi cade, deduse Martha, oarecum mai liniştită.

Herbert încuviinţă.

– Teroriştii nu pot îngădui însă ca o încercare de evadare să scape nepedepsită. În consecinţă, ce vor face? Vor trece la varianta numărul trei, o opţiune dragă teroriştilor din Orientul Mijlociu. Vor lovi o ţintă pe care o consideră egală ca importanţă cu lovitura pe care au încasat-o. Cu alte cuvinte, dacă mortul lor avea rangul secund în trupă, vor ucide un demnitar de rangul

doi. Dacă mortul era un civil, îşi vor îndrepta atenţia asupra unui politician, nu asupra unui lider militar.

Martha îşi încetă mişcarea nervoasă a degetelor.

– Dacă în spatele întregii operaţiuni se află kurzii, nu au la dispoziţie prea multe opţiuni rapide.

– Din nou, ai dreptate, confirmă Herbert. Nu credem că au reuşit să se infiltreze în vreuna dintre bazele noastre de peste ocean şi, chiar dac-ar fi reuşit, nu-şi vor trăda cîrtiţa pentru atîta lucru. Mai degrabă vor pune la cale un atentat la o ambasadă.

– Au o mulţime de simpatizanţi în Turcia, în Siria, în Germania şi în Elveţia, spuse Martha şi se uită încruntată la Herbert: Crezi că ar putea fi la curent cu misiunea lui Paul?

– Damascul a fost informat, răspunse Herbert. Dar vizita va fi anunţată public abia după aterizarea lui Paul la Londra.

Herbert îşi întoarse scaunul rulant şi porni spre ieşire.

– Dacă Damascul ştie, e posibil să fi aflat şi kurzii. Am să-l anunţ pe Paul şi voi telefona la ambasadele noastre din Europa şi din Orientul Mijlociu.

– Am să mă ocup eu de ambasadele din Orientul Mijlociu, se oferi Martha. Şi..., Bob, îmi pare rău pentru adineauri. Zău că n-am vrut să-mi bat joc de Mike.

– Ştiu, spuse Herbert. Dar nici nu te-ai arătat din cale-afară de respectuoasă.

Ieşi, lăsînd-o pe Martha cu gura căscată, întrebîndu-se de ce se mai ostenise să-şi ceară scuze.

Fiindcă tu ai rămas să conduci aici, uite de-aia, îşi răspunse ea în gînd. Diplomaţia nu trebuie să fie neapărat o treabă plăcută. E de-ajuns să fie eficientă.

O sună pe Aurora, secretara sa, şi îşi alungă din minte orice alt gînd în afară de preocuparea pentru siguranţa diplomaţilor americani. O instrui pe tînăra femeie să-i facă legăturile telefonice necesare, începînd cu Ankara şi Istanbulul.

30

Marţi, ora 2:32, Membij, Siria

Ibrahim opri furgoneta de-abia după ce parcursese vreo cincisprezece kilometri pe teritoriul Siriei. Nu ştia sigur dacă fuseseră sau nu urmăriţi de patrule de grăniceri turci. Nu-i auzise, dar era posibil să fi fost undeva în urmă, păstrînd distanţa. Dar chiar dacă i-ar fi urmărit într-o primă etapă, turcii n-ar fi îndrăznit să se aventureze chiar pînă la Membij. Era primul oraş cît de cît important de această parte a frontierei şi, chiar şi la această oră tîrzie, apariţia unor intruşi ar fi stîrnit reacţia indignată a localnicilor.

Apariţia furgonetei uriaşe trezi, în ciuda orei tîrzii, atenţia populaţiei locale. Locuitorii ieşiră la ferestre pentru a căsca gura la superbul vehicul care traversa oraşul. Ibrahim nu opri, ci continuă să conducă, îndreptîndu-se spre sud, nedorind să atragă prea mult atenţia. Prizonierii şi maşina capturată nu erau un trofeu al sirienilor, ci o pradă de război pe care kurzii intenţionau să o păstreze.

De-abia cînd frînă şi îşi întoarse privirea către Mahmud, care se aşezase protector lîngă trupul neînsufleţit al lui Hasan, Ibrahim îşi îngădui să-şi plîngă camaradul ucis. Mahmud rostise

deja o rugăciune, era timpul ca şi Ibrahim să-şi recite versetele cuvenite din Coran.

Îngenunche şi, cu capul plecat, rosti cu o voce blîndă:

– El va trimite veghetori care să vegheze asupra voastră şi care să vă poarte sufletele, nesmintit, cînd moartea vă va copleşi. Şi toţi oamenii se vor regăsi întru Domnul, adevăratul lor stăpîn.

Apoi, ochii plini de lacrimi ai lui Ibrahim se întoarseră către cel care săvîrşise această monstruoasă faptă. Americanul zăcea pe spate pe podeaua furgonetei, acolo unde îl lăsase Mahmud. Avea faţa umflată în urma loviturilor încasate, dar în ochi nu i se citea nici o urmă de regret. Ochii aceia blestemaţi priveau în sus, nedemni şi nemişcaţi.

– Privirea aceea nu ne va mai sfida multă vreme, scrîşni Ibrahim şi întinse mîna spre cuţit. Am să-i scot ochii şi-am să-i smulg inima.

Mahmud îşi încleştă mîna pe încheietura mîinii lui.

– Nu! Allah ne vede şi ne judecă faptele. Acum, răzbunarea nu e calea cea mai potrivită de urmat.

Ibrahim îşi smuci mîna.

– „Răul va fi răsplătit cu rău pe măsură", Mahmud. Coranul spune adevărul. Omul acesta trebuie pedepsit.

– Omul acesta se va înfăţişa judecăţii lui Allah cît de curînd, replică Mahmud. Deocamdată, ne poate fi încă de folos.

– În ce fel? Avem destui ostatici.

– Ştim încă prea puţine despre ceea ce poate face furgoneta. Trebuie să-l obligăm să ne spună mai mult.

Ibrahim scuipă dezgustat.

– Mai degrabă ar muri, decît să ne spună ceva. Iar eu l-aş ucide fără să clipesc, frate.

– Cineva va trebui să moară pentru ceea ce i s-a întîmplat lui Mahmud. Dar de-acum sîntem acasă, frate. Putem să-i contactăm prin radio pe ai noştri. Le putem cere să ia urma şi să doboare unul dintre duşmanii noştri. Omul acesta trebuie să sufere, rămînînd în viaţă, văzînd suferinţa tovarăşilor săi. Ai văzut cum a cedat mai devreme, cînd am ameninţat că-i retez

degetele femeii. Gîndeşte-te ce chinuri îl mai aşteaptă de-acum încolo.

Ibrahim continua să privească, cu ochii încărcaţi de ură, către Rodgers.

– Tot îi scot ochii.

– O s-o faci, însă numai la timpul potrivit, îl potoli Mahmud. Acum însă sîntem obosiţi şi ne jelim prietenul. Nu sîntem în măsură să gîndim destul de limpede. Mai bine să luăm legătura cu comandantul şi să-l lăsăm să hotărască în ce fel ar putea fi răzbunaţi Walid şi Hasan. Apoi ne vom lega prizonierii la ochi, ne vom sfîrşi călătoria şi ne vom odihni. Meritäm din plin odihna.

Ibrahim îşi privi fratele, apoi se întoarse din nou către Rodgers. Fără tragere de inimă, îşi vîrî cuţitul înapoi în teacă.

Deocamdată.

31

Marţi, ora 7:01, Istanbul, Turcia

Aşezat la marginea apelor de un albastru-strălucitor ale Bosforului, acolo unde se întîlnesc Europa şi Asia, Istanbulul e singurul oraş din lume situat pe două continente. Cunoscut sub numele de Bizanţ în vremea creştinismului timpuriu, devenit apoi Constantinopol, nume pe care şi l-a păstrat pînă în 1930, Istanbulul e oraşul cel mai mare şi cel mai prosper port al Turciei. Populaţia sa de peste opt milioane de locuitori sporeşte zilnic, pe măsură ce familii întregi migrează dinspre regiunile rurale, în căutare de lucru. Nou-veniţii îşi fac, invariabil, apariţia în timpul nopţii, şi îşi construiesc bordeie la periferiile oraşului. Aceste colibe, cunoscute sub numele de *gecekondu,* ceea ce înseamnă „construite peste noapte", se află sub protecţia unei vechi legi otomane, conform căreia un adăpost clădit peste noapte nu poate fi dărîmat. În cele din urmă, cartierele de bordeie sînt făcute una cu pămîntul, iar în locul lor răsar blocuri de locuinţe. Dincolo de ele însă, se ivesc curînd noi colibe. Mizeria lor contrastează dramatic cu apartamentele luxoase, cu restaurantele elegante şi cu magazinele sofisticate din cartierele Taksim, Harbiye şi Nisantasi. Localnicii care trăiesc acolo con-

duc BMW-uri, poartă bijuterii din aur cu diamante şi-şi petrec weekendul în *yali*-uri, conacele din lemn ce se înalţă pe malul Bosforului.

Adjuncta şefului misiunii americane la Istanbul, Eugenie Morris, îşi petrecuse noaptea ca oaspete în vila carismaticului magnat turc al industriei automobilelor, Izak Bora. Consulatul american din Istanbul fiind în subordinea ambasadei de la Ankara, chestiunile diplomatice şi comerciale erau tratate aici într-o manieră mai puţin formală, fără prea multă birocraţie. Diplomata de carieră, în vîrstă de patruzeci şi şapte de ani, fusese invitată la o petrecere organizată de domnul Bora la *yali*-ul său, alături de reprezentanţii comerciali americani, şi rămăsese pînă după plecarea tuturor oaspeţilor. Apoi dăduse liber şoferului personal şi celor doi agenţi ai Agenţiei pentru Securitate Diplomatică. Cei din urmă erau însărcinaţi cu paza oricărui funcţionar guvernamental care părăsea consulatul, indiferent dacă o făcea în interes de stat sau personal. Agenţii ASD erau autorizaţi să facă uz de armă pentru a proteja persoanele aflate în grijă. Făcînd parte din personalul oricărei ambasade sau al oricărui consulat, se bucurau de imunitate diplomatică.

Cînd cele două maşini reveniră a doua zi dimineaţă, la ora şapte, Eugenie aştepta în holul vilei, împreună cu domnul Bora. Un valet îmbrăcat în livrea le deschise uşa şi îi urmă, ducînd bagajele doamnei Morris. Unul dintre agenţii ASD aştepta în faţa porţii scunde din fier forjat. Scund şi îndesat, omul de afaceri o conduse pe doamna Morris pe aleea pietruită. Şoferul şi celălalt agent se aflau în cele două maşini, care aveau motorul pornit. Dincolo de vilă, Bosforul lucea alb în lumina dimineţii. Frunzele copacilor şi petalele florilor din grădină erau umede de roua sclipitoare.

Eugenie şi gazda se opriră. El îşi flutură mîna, încercînd să alunge o rîndunică. Pasărea părea hotărîtă să-şi facă cuib într-una dintre nările nasului său coroiat. Agentul ASD aştepta, cu mîinile în buzunarele jachetei sport, gata oricînd să-şi scoată revolverul calibrul 38. În maşină, dincolo de geamurile fumurii

şi blindate, tovarăşul său ţinea la îndemînă o puşcă de asalt cu ţeava scurtă şi un automat Uzi.

Domnul Bora se aplecă iritat, apoi urmări triumfător cum rîndunica îşi lua zborul către apă. Eugenie îi aplaudă manevra, apoi îşi continuară drumul către poartă.

Din depărtare se auzi huruitul unei motociclete. Agentul ASD aflat în dreptul porţii întoarse capul, urmărind-o cu privirea. În şa se afla un băiat îmbrăcat cu o jachetă din piele neagră şi purtînd o cască albă de protecţie. La gît îi atîrna o geantă de pînză, din care se iveau colţurile unor plicuri. Un curier. Agentul ASD cercetă cu atenţie silueta băiatului, în căutarea unor posibile umflături sub jachetă, semn că acesta ar fi putut fi înarmat. Jacheta avea fermoarul tras pînă la gît, aşa încît nu era de crezut că tînărul avea de gînd să scoată vreo armă la iveală prin surprindere. Totuşi agentul se hotărî să nu-l scape din ochi. Motocicleta trecu de cele două maşini însă fără să încetinească.

Cînd agentul întoarse capul către vilă, zări ceva căzînd din coroana deasă a copacilor. Eugenie şi domnul Bora se opriră, în timp ce obiectul se rostogolea la picioarele lor, cu un zgomot metalic.

Agentul ASD încercă să deschidă poarta, dar nu reuşi. Avea privirea aţintită spre vîrful copacului din care fusese aruncat acel obiect.

– Înapoi! strigă el, exact în clipa în care grenada explodă.

Înainte ca domnul Bora şi Eugenie să fi apucat să facă un pas, un nor de fum alburiu umplu aleea. Zgomotul exploziei fu urmat de bubuituri înfundate şi de clămpăniturі metalice, cînd schijele loviră în metalul porţii, în trunchiurile de copac şi în carne. Agentul ASD se prăbuşi lîngă poartă, cu pieptul sfărîmat. Eugenie şi domnul Bora căzură şi ei, ca seceraţi, şi începură să se zvîrcolească.

La o secundă după explozie, şoferul maşinii corpului diplomatic acceleră şi, doborînd poarta cu ajutorul fenderului ranforsat, opri lîngă trupul căzut al adjunctei şefului misiunii. În urma sa veni maşina în care se afla celălalt agent ASD. Cel de la volan parcă lateral şi coborî din maşină, cu arma în mînă. De la

adăpostul maşinii, se ridică şi începu să tragă în coaroana copacilor. Ploaia de gloanţe fu urmată de o ploaie de frunze sfîşiate.

Din copac i se răspunse cu foc de armă automată, iar agentul plonjă în spatele maşinii. Pistolarul din copac, ce avea chipul ascuns de o mască de schi, îşi îndreptă tirul asupra doamnei Morris, pe a cărei bluză albă se iviră mai multe pete roşii. Corpul ei tresări sub impactul gloanţelor, apoi rămase nemişcat. Pistolarul nu se sinchisi de domnul Bora, care, culcat pe-o rînă, se tîra în direcţia vilei. Valetul o luase la fugă încă din prima clipă şi, refugiat în holul clădirii, telefona poliţiei.

Agentul ASD se ridică. Se pregătea să tragă din nou, cînd auzi un clinchet. Privi în jos. O altă grenadă se rostogolea către el. Aceasta fusese aruncată de undeva din spate. Plonjă înapoi în maşină, avînd timp să-l zărească pe motociclistul de adineauri, ascuns după un copac, în stradă.

Grenada explodă, zguduind maşina. Agentul luă Uzi-ul din torpedou. Avea nevoie de rapiditate, nu doar de putere de foc. Se rostogoli şi, întins pe burtă, ţinti către motociclist. Acesta demarase şi pornise în direcţia sa, folosind drept scut maşinile.

Agentul îşi îndreptă arma lateral, trăgînd pe sub şasiul maşinii. Nimeri roţile, iar motocicleta derapă, lovindu-se de maşină. Chiar cînd se pregătea să se tîrască pe sub maşină pentru a pune mîna pe motociclist, auzi o bubuitură pe capota maşinii. Ridică ochii şi-l văzu pe pistolarul din copac. Acesta îşi părăsise adăpostul, sărind pe capotă. Proţăpit acolo cu picioarele depărtate, ţinea cu ambele mîini un revolver, ţintind asupra sa. Nu apucă să tragă. Şoferul lui Eugenie acţionase mai rapid, trimiţîndu-i două gloanţe calibrul 45, din spate. Lovit în ambele şolduri, pistolarul îşi pierdu echilibrul, se rostogoli pe capotă şi căzu la pămînt. Din buzunarele hainei, mai multe grenade se împrăştiară pe alee.

Agentul ASD se tîrî pe sub portiera deschisă, se ridică şi îl dezarmă pe pistolarul care gemea de durere. Luă grenadele rămase şi le depuse cu grijă pe bancheta. Apoi se apropie prudent de cel de pe motocicletă. Tînărul slăbănog era întins pe

spate. Își fracturase mîna dreaptă și piciorul stîng, iar oasele strivite se iveau din țesătura sfîșiată a pantalonilor. Din geanta de curier, șapte grenade se rostogoliseră pe alee.

A opta se afla în mîna sa. Îi scosese cuiul și deblocase siguranța.

– Jos! strigă agentul ASD.

Șoferul se trînti la pămînt, dincolo de mașina consulatului, iar agentul ASD făcu un salt peste capota mașinii sale. O clipă mai tîrziu, prima grenadă explodă, iar șocul declanșă explozia celorlalte șapte, o serie de bubuituri care stîrniră ecouri ample.

Mașina fu zgîlțîită de impactul schijelor, iar pneurile îi explodară. Agentul ASD, pitit lîngă o roată, își simți piciorul amorțind, după ce o așchie de metal i se înfipse în călcîi. Rămase la adăpost, rezemat de mașină, încercînd să se ferească atît cît se putea.

Cînd, într-un tîrziu, exploziile încetară, se ridică cu greu în picioare, cu arma pregătită.

Cei doi asasini erau morți, sfîșiați de schijele propriilor grenade. Șoferul fusese rănit la mîna în care ținea arma, dar se ținea pe picioare. Domnul Bora reușise să ajungă în casă și zăcea întins pe pardoseala holului. Valetul îngenunchease alături de el. În umbră se zăreau siluetele restului personalului.

O clipă mai tîrziu, vuietul sirenelor sfîșie tăcerea de mormînt care se lăsase după explozii. Patru echipaje ale Poliției Naționale Turce își făcură apariția. Polițiștii înarmați cu revolvere Smith & Wesson de 38 umplură curtea și strada. Agentul ASD își așeză arma pe capota mașinii, pentru ca turcii să nu-l confunde cumva cu vreunul dintre atentatori. Apoi, șchiopătînd, se îndreptă către colegul său. Era mort, la fel ca și adjuncta șefului misiunii.

Șoferul se apropie, fără să lase arma din mîna rănită. Privirea i se încrucișă cu cea a unui ofițer de poliție, căruia îi arătă rana. Ofițerul îl anunță că ambulanța era pe drum.

Cei doi urcară în mașini, pentru a-și anunța prin radio superiorii de la ambasadă. Reacția la aflarea veștii atentatului fu reținută. În astfel de situații, emoțiile nu trebuiau lăsate să scape de sub control. Presa și, prin intermediul acesteia, inamicul nu

trebuiau să afle cît de mare era suferința și iritarea provocată de pagubele suferite.

Sfîrșind de raportat, cei doi se întîlniră lîngă mașina agentului ASD.

– Îți rămîn dator că m-ai scăpat de tipul de pe capotă, rosti agentul.

Șoferul încuviință din cap, rezemîndu-se cu băgare de seamă de portiera din spate.

– Să știi, Brian, mai mult de-atît nu puteam să facem, rosti el.

– Rahat, răspunse celălalt. Ar fi trebuit să o întîmpinăm pe doamna Morris la ieșirea din vilă. I-am spus asta și lui Lee, dar el mi-a spus că doamnei nu-i plăcea să fie înghesuită. La naiba! Mai bine înghesuită decît moartă!

– Dac-am fi mers să o întîmpinăm, am fi fost morți cu toții acum, replică șoferul. Ei tocmai asta așteptau, să-i ieșim în întîmpinare. Cîte grenade aveau în total? Zece, cincisprezece? Nu noi, ci ăia care păzeau casa au făcut-o de oaie. Pun pariu că individul ăla era în copac încă de-azi-noapte, așteptînd-o pe doamna Morris. Cît despre ticălosul celălalt, cel de pe motocicletă, probabil că ne-a urmărit.

Trei ambulanțe își făcură apariția și o parte din personalul acestora se repezi să se ocupe de rănile celor doi, în timp ce alții intrară în holul vilei, pentru a se îngriji de domnul Bora. Acesta fu purtat pe o targă către ambulanță. Bombănea în turcește, afirmînd că nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi fost un internaționalist convins.

– Așa ajung teroriștii să cîștige puncte, rosti agentul ASD, în timp ce urca în ambulanță, alături de celălalt american. Îi sperie pe cei ca Bora, care nu mai au curajul nici măcar să meargă să vadă un meci al echipei locale.

– Nu-i nevoie de prea mult pentru a speria pe cineva ca Bora, replică șoferul, ridicîndu-și privirea de la perfuzia din brat către agentul ASD. Să vedem însă cum o vor scoate la capăt ticăloșii cînd vor trebui să dea piept cu Statele Unite.

32

Marţi, ora 5:55, Londra, Anglia

Paul Hood şi Warner Bicking fură aşteptaţi la aeroportul Heathrow de o maşină oficială şi de un vehicul al ASD cu trei agenţi. Americanii intenţionau să-şi petreacă cele două ore ale escalei în aeroport. Cu toate acestea, un funcţionar al aeroportului le ieşi în întîmpinare, aducîndu-i lui Hood un fax urgent de la Washington. Hood se retrase într-un colţ pentru a-l citi. Bob Herbert aranjase ca ei să fie însoţiţi de un funcţionar al ambasadei la sediul acesteia din Grosvenor Square din Londra. Era de maximă importanţă ca Hood să telefoneze la Washington de pe o linie sigură, se afirma în fax. Împreună cu Bicking, fură conduşi într-o zonă aparte a terminalului, pe unde demnitarii internaţionali puteau să treacă de vamă fără să trebuiască să aştepte la rînd.

Traversarea oraşului decurse lin, fără incidente sau întîrzieri, la această oră traficul fiind foarte scăzut. Hood era surprinzător de treaz, deşi era foarte devreme. Reuşise să doarmă trei ore în avion şi încă simţea în gură gustul celor două căni mari de cafea slabă pe care le înghiţise înainte de debarcare. Toate acestea ar fi trebuit să-l ţină pe picioare, deocamdată. Dacă avea să mai

doarmă încă vreo trei sau patru ore în cea de-a doua etapă a călătoriei, avea să fie cît se poate de vioi la sosirea la Damasc. Pe de altă parte, vioiciunea se datora neliniştii şi curiozităţii stîrnite de misteriosul fax. Dacă ar fi fost vorba de ceva veşti bune, Herbert ar fi menţionat cu siguranţă acest lucru.

Bicking stătea picior peste picior lîngă Hood, legănîndu-şi nerăbdător vîrful pantofului. Deşi lucrase întruna, de-a lungul celor şapte ore de zbor, studiind diversele simulări computerizate ale evoluţiilor posibile ale situaţiei, era mai treaz decît Hood însuşi.

La naiba cu Bicking, e destul de tînăr pentru a rezista aşa, îşi zise Hood, privind cum ceaţa zorilor începea să se destrame. Odinioară, pe cînd încă lucra în domeniul bancar, Hood fusese şi el capabil să reziste la fel de mult. Lua micul dejun la New York sau Montreal, o cină tîrzie la Stockholm sau Helsinki, pentru ca, a doua zi în zori, să-şi ia micul dejun la Roma sau Atena. În zilele acelea, rezista chiar şi patruzeci şi opt de ore fără să doarmă deloc. În schimb, cînd ajungea acasă, se prăbuşea în pat şi nu-şi dorea nici măcar mîngîierile soţiei. Voia doar să zacă întins şi să aibă parte de somnul binemeritat.

Curînd după ce automobilul demarase, şoferul îi înmînă lui Hood un plic sigilat din partea ambasadorului. Acesta conţinea itinerariul deplasărilor lor prin Londra şi îl anunţa că aveau să-l întîlnească pe doctorul Nasr la ambasadă, la ora şapte.

În mod obişnuit, Hood savura călătoriile la Londra. Străbunicii săi se născuseră în cartierul Kensington, iar el reacţiona, printr-o ocultă legătură spirituală, la frumuseţea şi personalitatea bătrînei metropole. De data asta însă, în timp ce maşina gonea printre clădirile vechi de secole, bîntuite încă de duhurile străbunilor curajoşi sau nemernici, Hood nu se putea gîndi decît la Bob Herbert şi la CRC, întrebîndu-se de ce oare maşina celor de la ASD se ţinea atît de aproape pe urmele lor. De obicei, echipele de asigurare a siguranţei diplomaţilor păstrau o distanţă echivalentă cu două lungimi de maşină între vehiculul lor şi cel păzit. De asemenea, Hood se întreba care era motivul prezenţei a trei agenţi, în loc de doi, cîţi erau în mod

obişnuit repartizaţi pentru paza unui funcţionar cu rang de secretar al ambasadei, cum era însoţitorul lor.

Hood primi răspuns la întrebările sale de îndată ce fu condus într-un birou al anticei clădiri a ambasadei şi avu posibilitatea să-i telefoneze, în sfîrşit, lui Bob Herbert. Acesta îl puse la curent în legătură cu asasinatul din Turcia şi cu încercarea aparent nereuşită a ostaticilor de a evada cînd CRC-ul trecuse în Siria. După părerea lui Herbert, era posibil ca atentatul să fi avut loc ca represalii la tentativa nereuşită a colegilor lor. Cînd Hood îi ceru explicaţii referitoare la această ipoteză, Herbert îi dezvălui o serie de fapte care nu aveau şanse să ajungă prea curînd în coloanele ziarelor.

– Unul dintre servitorii domnului Bora e un turc de origine kurdă, spuse Herbert. El l-a lăsat pe unul dintre asasini să intre.

Hood îşi privi ceasul.

– Toate astea s-au întîmplat acum mai puţin de-o oră. Cum au reuşit turcii să afle atîtea, într-un timp atît de scurt?

– Turcii au pus o mulţime de întrebări folosind argumente solide din cauciuc armat, răspunse Herbert. Servitorul a recunoscut că a primit ordine din Siria. Însă, cu excepţia numelui de cod Yarmuk, n-a fost în stare să precizeze de la cine anume. Am făcut cercetări în legătură cu numele Yarmuk. Pînă acum, singurul indiciu se referă la o bătălie purtată pe malul rîului cu acest nume în 1636, cînd arabii i-au înfrînt pe bizantini şi au recucerit Damascul.

– S-ar zice că există cineva care încearcă, cu tot dinadinsul, să arunce vina în cîrca Damascului, sugeră Hood.

– Şi eu m-am gîndit la asta, încuviinţă Herbert. Dar nu putem să le spunem asta celor de la Damasc, în primul rînd fiindcă se prea poate să nu ne creadă. Pe de altă parte, chiar dacă ne-ar crede, ar putea trece de partea kurzilor, pentru a nu provoca tensiuni în zonă.

– Ce ştim despre motociclist? întrebă Hood. Era tot kurd, sau a acţionat independent?

– A, era de-ai lor pînă-n vîrful degetelor, răspunse Hood. Locuia într-un bordei de la periferia Istanbulului, de vreo patru

săptămîni. Presupunem că a fost trimis acolo din zonele de luptă din estul Turciei şi că făcea parte dintr-o echipă însărcinată să lanseze atacuri asupra unor ţinte din Istanbul, după semnalul dat de atacarea barajului. Amprentele lui erau înregistrate la Ankara, Ierusalim şi Paris. Pentru un tip de numai douăzeci şi trei de ani, are un dosar al naibii de gros, referitor la activităţile sale ca revoluţionar kurd. Grenadele pe care le avea asupra sa erau din cele folosite de kurzi în estul Turciei, de un tip mai vechi, fără mîner de siguranţă, de fabricaţie est-germană.

– După toate probabilităţile, kurzii au pregătit echipe şi în alte oraşe, care sînt gata să acţioneze, observă Hood.

– Fără îndoială, confirmă Herbert. Cei din Ankara au apucat să se împrăştie precum gîndacii, pînă acum. L-am anunţat pe preşedinte. După părerea mea, kurzii intenţionează să lanseze un val de atentate la Ankara, Istabul şi Damasc, transformîndu-le în cîmpuri de bătălie, conform planului lor general de bătaie.

– Care prevede declanşarea unui război în urma căruia să-şi cîştige o patrie, la tratativele de pace care vor urma, completă Hood. A fost una dintre ipotezele despre care s-a discutat şi la Casa Albă.

– Ei bine, cred că ipoteza a devenit realitate, constată Herbert. Singura veste bună pe care pot să ţi-o dau e că am reuşit să trimit un soldat israelian druz în valea Bekaa, pentru a da de urma CRC-ului. Deşi avem un pai lung de cincisprezece kilometri înfipt în ochi, acest veteran din Sayeret Ha'Druzim ar trebui să ne poată preciza exact localizarea furgonetei. Echipa de intervenţie va sosi în Israel peste aproximativ cinci ore. De acolo, vor putea porni spre valea Bekaa imediat.

– Ce se mai aude de la Ankara şi Damasc? vru să afle Hood.

– La fel ca şi noi, Ankara încearcă să afle mai multe. În schimb, la Damasc situaţia tinde să devină încordată. Generalul-maior Bar-Levi a luat legătura cu agenţii săi din Mista'aravim care lucrează sub acoperire în Cartierul Evreiesc de acolo.

– Ăştia sînt agenţii care se dau drept arabi, nu?

– Exact, încuviinţă Herbert. De fapt, sînt o trupă de elită a forţelor speciale, antrenată să vadă şi să audă orice. Ei bine, l-au

informat pe general că se fac presiuni fără precedent asupra kurzilor: arestări, bătăi; se îngroaşă gluma. Tare mi-e teamă că situaţia se va înrăutăţi cît de curînd.

Herbert tăcu o vreme, apoi continuă:

– Ştii, Paul, voiam să-ţi spun ceva despre Mike... Dacă el a vărsat într-adevăr sîngele cuiva, încercînd să preia din nou controlul asupra CRC-ului, sper din tot sufletul ca atentatul asupra doamnei Morris să fi fost o reacţie la faptele sale.

– De ce?

– Fiindcă asta ar însemna că kurzii au vrut ca el să plătească, fără a-l răni în mod direct, explică Herbert. Ştii cine proceda întotdeauna în felul ăsta?

– Da, ştiu, zîmbi Hood. Cecil B. DeMille. Dacă voia să bage în sperieţi vreo actriţă, începea să urle la garderobiera sau machieuza ei. De fiecare dată, reuşea s-o înspăimînte fără s-o atingă în mod direct.

– Bravo, Paul, aplaudă Herbert. Sînt impresionat.

– Cînd eşti primar în L.A., auzi o mulţime de bîrfe de genul ăsta.

Se uită din nou la ceas şi îşi aminti iritat că o făcuse cu numai o jumătate de minut mai devreme.

– Va trebui să te las, Bob. Urmează să mă întîlnesc cu doctorul Nasr, pentru ca să ne grăbim apoi către aeroport. Cu cît vom porni mai repede, cu atît mai bine. Ştii cum nimeresc eu mereu în aglomeraţii...

– Mda, ca Iov, dintr-un necaz într-altul.

– Exact. Colac peste pupăză, mă simt al naibii de inutil.

– Nu mai inutil decît mă simt eu însumi, replică Herbert. Am dat alarma la toate ambasadele noastre, imediat ce am aflat de incidentul petrecut cu CRC-ul la graniţă şi mi-am dat seama ce ar putea să urmeze. Am stat de vorbă cu agenţii ASD de peste tot, dar doamna Morris mi-a scăpat din vedere. Ticăloşii cunoşteau tabieturile diplomaţilor noştri şi au acţionat în punctul nostru cel mai slab.

– Nu e vina ta, îl linişti Hood. Ai reacţionat corect şi rapid.

– Da, însă absolut previzibil, insistă Herbert. Iar de-acum va trebui să ne schimbăm tactica. Atunci cînd inamicul ştie unde sînt oamenii tăi, dar tu habar n-ai, e semn că ceva nu merge cum trebuie.

– Din greşeli învaţă omul...

– Mda, mormăi Herbert. Ştiu. În cele mai multe domenii, înveţi cîte o lecţie atunci cînd pierzi bani. În meseria noastră, înveţi pierzînd vieţi omeneşti. E o porcărie, dar n-avem de ales.

Hood şi-ar fi dorit din suflet să-l poată contrazice. Dar Herbert avea dreptate. Discutară o parte a parametrilor misiunii echipei de intervenţie. Echipa avea să aterizeze în Israel înainte de reluarea lucrărilor Congresului în acea zi. Era posibil ca echipa să fie nevoită să pornească la drum înainte ca membrii Comisiei Congresului pentru Supravegherea Serviciilor Secrete să aibă posibilitatea de a-şi da acordul pentru declanşarea acţiunii. Hood îl anunţă pe Herbert că avea de gînd să semneze un ordin directorial prin care avea să-şi asume deplina responsabilitate pentru orice activităţi ale echipei de intervenţie. Nu avea de gînd să-i lase pe membrii echipei să aştepte zadarnic în deşert, cîtă vreme existau şanse pentru a-l salva pe Mike şi pe oamenii săi.

Herbert îi ură succes lui Hood în misiunea sa de la Damasc, apoi închise telefonul. Rămas singur în încăperea întunecată şi cufundată în tăcere, Hood îşi îngădui un moment de reflecţie, pentru a se gîndi la ceea ce urma să facă. Pentru a salva şase oameni despre care sperau doar că se mai aflau în viaţă, era gata să rişte vieţile a optsprezece tineri soldaţi. Calculele matematice păreau lipsite de sens, în acest caz. Şi totuşi, de ce avea oare senzaţia că decizia sa era singura justă? Fiindcă pentru astfel de misiuni se antrenaseră membrii echipei de intervenţie, fiindcă îi ştia pregătiţi să ducă totul la capăt cu bine? Fiindcă aşa îi dicta conştiinţa, pentru păstrarea onoarei naţionale şi din loialitate faţă de colegii săi? Existau o mulţime de motive, care mai de care mai întemeiate, şi totuşi, nici unul dintre ele nu era de-ajuns pentru a înlătura de pe umerii săi povara deciziei şi a răspunderii pentru ducerea la îndeplinire a acesteia.

Unde-i acum Mike Rodgers, dicţionarul ambulant de citate, acum, cînd aş avea mai mare nevoie de îmbărbătarea lui? se întrebă Hood, ridicîndu-se din masivul fotoliu tapiţat.

Zgomotul paşilor lui Hood fu estompat de covorul persan gros, în vreme ce traversa încăperea, pentru a i se alătura lui Warner Bicking, care îl aştepta alături. O secretară îi oferi lui Hood cafea, iar el acceptă cu dragă inimă. Apoi, împreună cu Bicking şi cu un tînăr funcţionar al ambasadei, discutară despre evoluţia situaţiei din Turcia, aşteptînd sosirea doctorului Nasr.

Acesta sosi cu cinci minute înainte de ora şapte. Intră în holul principal şi se apropie cu paşi grăbiţi. Egipteanul nu avea mai mult de un metru şaptezeci înălţime, dar paşii săi erau asemenea paşilor unui uriaş. Ţinîndu-şi capul sus şi umerii drepţi, înainta repede, iar barbişonul încărunţit împungea aerul ca o lance. Ochii lui Nasr străluceau ageri în spatele ochelarilor cu lentile groase, iar costumul gri-deschis călcat cu atenţie avea aproape aceeaşi nuanţă ca părul uşor ondulat. Zîmbi generos, întinzînd mîna către Hood cînd se afla de-abia la jumătatea încăperii. Cu toate acestea, gestul său părea mai degrabă patern, iar nu unul făţarnic.

– Paul, prietene! exclamă el, în timp ce Hood se ridica pentru a-l întîmpina.

Îşi strînseră mîinile cu căldură, iar Nasr îl bătu prieteneşte pe umăr pe Hood.

– Mă bucur să te reîntîlnesc.

– Arăţi bine, domnule doctor, rosti Hood. Ce-ţi face familia?

– Scumpa mea soţie e bine, sănătoasă. Repetă pentru o nouă serie de recitaluri, răspunse Nasr. Numai Liszt şi Chopin. Te-apucă plînsul dac-o asculţi cum cîntă *Procesiunea funerară cu gondole, Nr.2*. Are un *recitando* de-a dreptul glorios. Iar dac-o auzi cum interpretează *Studiul Revoluţionar*... E pur şi simplu superb! Va cînta şi la Washington, către sfîrşitul anului. Desigur, veţi fi invitaţii noştri de onoare la concert.

– Îţi mulţumesc, zîmbi Hood.

– Dar spune-mi, ce mai fac doamna Hood şi micuţii? fu rîndul lui Nasr să întrebe.

– Ultima oară cînd i-am văzut, erau cu toţii fericiţi, iar „micuţii" nu mai sînt cîtuşi de puţin micuţi, răspunse Hood, oarecum stînjenit.

Se întoarse pe jumătate, spre a-l prezenta pe Bicking, care se afla în spatele său:

– Domnule doctor Nasr, nu cred că v-aţi mai întîlnit cu Warner Bicking...

– Într-adevăr, n-am avut plăcerea, confirmă Nasr. Totuşi ţin să vă spun că v-am citit studiul referitor la democratizarea Iordaniei şi sper să avem ocazia să discutăm mai pe îndelete în avion.

– Plăcerea va fi de partea mea, replică Bicking, strîngînd mîna întinsă de doctorul Nasr.

Îndreptîndu-se către maşină, cu Nasr încadrat de cei doi americani, Hood îi înştiinţă pe scurt despre cele aflate. Urcară în limuzină. Bicking se aşeză pe bancheta din faţă, lîngă şofer. Cînd maşina se urni din loc, Nasr îşi cuprinse vîrful bărbii între degetul mare şi arătătorul mîinii drepte.

– Cred că ai dreptate, încuviinţă el. Kurzii speră să obţină dreptul de a-şi întemeia propria naţiune. Dar întrebarea nu e cît de departe sînt dispuşi să meargă pentru a obţine ceea ce vor.

– Şi-atunci, care-i întrebarea? vru să afle Hood.

Nasr încetă să se joace cu firele bărbii.

– Întrebarea, dragul meu prieten, este dacă aruncarea în aer a barajului a fost sau nu marea lor lovitură, sau trebuie să ne aşteptăm la o viitoare acţiune de şi mai mare amploare.

33

Marţi, ora 11:08, Valea Bekaa, Liban

Valea Bekaa este o vale de munte ce traversează Libanul pînă în Siria. Cunoscută şi sub numele de El Bika sau Al Biqa, valea e încadrată de-o parte de Munţii Liban şi de cealaltă de lanţul muntos Anti-Liban. Avînd o lungime de o sută cincisprezece kilometri şi o lăţime cuprinsă între opt şi cincisprezece kilometri, e o continuare a Marelui Rift African şi una din cele mai fertile regiuni ale Orientului Mijlociu. *Coele Syria* o numeau romanii: „Siria Cerurilor". Încă de la începuturile istoriei, aici s-au purtat războaie aprige pentru stăpînirea ogoarelor de secară şi a viilor, precum şi a livezilor de caişi, piersici şi nuci.

În ciuda bogăţiei acestei văi, tot mai puţini fermieri lucrează pămînturile ei îndepărtate, deşi acestea sînt cele mai fertile. Regiunea se învecinează cu piscuri înalte şi păduri dese. Deşi autostrada Beirut-Damasc o traversează dintr-o parte într-alta, munţii şi pădurile dau o impresie acută de pustietate. La sol, unele zone ale văii permit accesul pe cîte un singur drum. Aceleaşi zone, din avion ori de pe culmile munţilor, sînt ascunse de pădurile veşnic verzi şi de meandrele stîncilor.

Vreme de secole, aceste locuri ascunse au oferit adăpost conspiratorilor şi diferitelor secte oculte. În epoca modernă, prima grupare despre care există informaţii că s-ar fi ascuns prin părţile acestea e cea a organizatorilor complotului care a dus la asasinarea generalului Bake Sidqi, liderul autoritar al Irakului, ucis în august 1937. Pe urmele acestora au venit războinici de gherilă palestinieni şi libanezi care se împotriveau creării statului Israel şi care, mai tîrziu, au pornit la luptă împotriva acestui stat. Şi-au găsit aici adăpost cei ce unelteau împotriva şahului din Iran, împotriva guvernelor Iordaniei, Arabiei Saudite şi a altor state care s-au îndreptat cu braţele deschise către necredincioşii din Occident. Deşi arheologii se aventurează arareori în vale în căutarea ruinelor greceşti sau romane, soldaţii au descoperit mai multe peşteri decît le-a fost dat să găsească savanţilor. Vînzînd antichităţile găsite, aceştia strîng bani frumoşi, folosind apoi peşterile drept cartier general pentru operaţiunile lor militare sau propagandistice. Arme şi tiparniţe, rezerve de apă minerală şi generatoare de curent electric cu combustibil lichid stau alături în cavernele răcoroase.

Cu binecuvîntarea sirienilor, formaţiunile PKK operează în valea Bekaa de aproape douăzeci de ani. Deşi sirienii se împotrivesc creării unui stat kurd, kurzii de origine siriană şi-au cheltuit timpul şi au depus eforturi impresionante pentru a-i ajuta pe compatrioţii lor din Turcia şi Irak să supravieţuiască atacurilor lansate împotriva lor. Luptînd împotriva Ankarei şi a Bagdadului, kurzii sirieni au contribuit implicit la întărirea poziţiei Damascului. În momentul în care liderii de la Damasc au realizat că puteau deveni ei înşişi o ţintă, kurzii erau deja mult prea bine ascunşi şi dispuneau de poziţii prea bine consolidate în valea Bekaa, pentru a se mai lăsa evacuaţi cu uşurinţă. În consecinţă, liderii sirieni s-au văzut nevoiţi să adopte poziţia expectativei, sperînd că atacurile aveau să se îndrepte în continuare către nord şi către est.

În mod ironic, de-abia în ultima vreme presiunile exercitate de Naţiunile Unite asupra Bagdadului şi Ankarei pentru încetarea atacurilor asupra kurzilor le-au permis acestora să se

concentreze în direcţia planificării unei ofensive unite. Au urmat o serie de întîlniri secrete, la Baza Deir, în adîncurile peşterilor din nordul văii Bekaa. Opt luni mai tîrziu, reprezentanţii kurzilor irakieni, sirieni şi turci au pus la punct detaliile Operaţiunii Yarmuk, un plan menit să aducă haosul în Orientul Mijlociu, cu ajutorul forţei dezlănţuite a apei, combinată cu acţiuni militare de precizie. La comanda bazei şi a operaţiunii a fost numit un kurd turc pe nume Kayahan Siriner, în vîrstă de cincizeci şi şapte de ani, care studiase în California de Sud. Vechiul său prieten, sirianul Walid al-Nasri, era unul dintre adjuncţii săi de încredere.

Mahmud folosise radioemiţătorul lui Hasan pentru a-şi anunţa sosirea la Baza Deir. Frecvenţa utilizată era cea folosită de cea mai mare parte a fermierilor din regiune pentru a păstra legătura cu ciobanii lor. Pentru păstrarea confidenţialităţii, foloseau nume de cod. Dacă, întîmplător, comunicaţiile ar fi fost ascultate, nimeni nu le-ar fi bănuit adevărata identitate. Mahmud îl informase pe Siriner că aduceau cu ei mai mulţi boi sălbatici – adică inamici neînarmaţi. Dacă, în loc de boi, ar fi vorbit de tauri de prăsilă, ar fi însemnat că inamicii erau înarmaţi, iar kurzii erau ostaticii lor. Cu toate acestea, Siriner nu excludea posibilitatea ca Mahmud să fi fost obligat să vorbească. Liderului kurd nu-i plăcea să lase nimic la voia întîmplării.

Apariţia CRC-ului fu precedată, timp de vreun minut, de zgomotul produs de acesta în timp ce urca panta lină a drumului. Bolovani şi crengi uscate trosneau înfundat sub presiunea pneurilor, iar motorul vuia, stîrnind ecouri. În sfîrşit, furgoneta apăru printre trunchiurile copacilor. Urcă în zigzag către peşteră, ocolind zonele minate, şi se opri atunci cînd hăţişul deveni prea des. Cînd portiera din dreapta se deschise, patru kurzi înarmaţi se repeziră afară din peşteră; purtau eşarfe negre şi uniforme de camuflaj, şi aveau în mîini cîte o armă semiautomată din vechiul tip utilizat de trupele NATO, model 1968. Înainte să fi apucat să-şi ocupe poziţiile, Ibrahim închise portiera, iar Mahmud coborî la rîndul său. Îşi ridică pistolul şi trase în aer trei focuri. Dacă ar fi fost ostatic, n-ar fi putut să aibă o armă încărcată asupra sa. Strigîndu-şi mulţumirea către Dumnezeu şi Profetul

Său, Mahmud îşi vîrî pistolul în teacă şi se îndreptă spre cel mai apropiat dintre cei patru. În timp ce Mahmud îl îmbrăţişă, şoptindu-i vestea tristă a pierderii lui Hasan, ceilalţi trei paznici se îndreptară spre portiera rămasă deschisă. Ibrahim nu-şi îmbrăţişă camarazii. Atenţia sa era îndreptată asupra prizonierilor legaţi la ochi; nu se linişti decît atunci cînd toţi aceştia fură conduşi, unul cîte unul, în peşteră, şi legaţi. De-abia după aceea Ibrahim se apropie de Mahmud, rămas singur lîngă CRC. Paznicii reveniseră, aducînd cu ei rogojini de culoarea pămîntului, cu care acoperiră furgoneta.

Ibrahim îşi îmbrăţişă fratele.

– Am plătit scump pentru toate astea, suspină Ibrahim.

– Ştiu, îi şopti Mahmud la ureche. Dar asta a fost voia Domnului; Hasan şi Walid sînt acum alături de El.

– Aş fi preferat să fie aici, cu noi.

– Şi eu, încuviinţă Mahmud. Să mergem. Siriner aşteaptă să-i dăm raportul asupra misiunii noastre.

Cu braţul petrecut peste umărul fratelui său, Mahmud îl conduse pe acesta către intrarea în peşteră. Era prima oară cînd Ibrahim pătrundea în sanctuarul luptătorilor kurzi pentru libertate. Sperase dintotdeauna ca venirea sa să se petreacă în alt fel de împrejurări. I-ar fi plăcut să vină aici umil, aproape invizibil, mai mult în calitate de observator. Un martor al istoriei. Nu un erou, care se simţea ca un vandal.

Baza Deir fusese numită după cuvîntul sirian pentru „mănăstire". Fusese ideea lui Siriner, consfinţind astfel viaţa în singurătate şi sacrificii pe care el şi oamenii săi aveau să o ducă aici. Punctul de comandă era amplasat în secţiunea subterană a peşterii. În pardoseala de piatră fusese săpat un tunel, cu trepte de bazalt. Gura tunelului era acoperită de o trapă care, atunci cînd era închisă, devenea invizibilă în întunericul grotei. Trapei din lemn i se adăugaseră cîteva straturi de cauciuc, pentru ca ea să nu sune a gol, dacă, din întîmplare, un musafir nepoftit ar fi nimerit să calce deasupra. Sub trapă, tunelul se prelungea către nord. Aici, cîteva zeci de soldaţi din PKK dormeau pe saltele şi mîncau pe o masă de camping. Dincolo de dormitor, tunelul se

bifurca. Coridorul estic era o continuare în linie aproape dreaptă a tunelului orientat spre nord. La capătul său se zărea o geană de lumină. Inițial o galerie uscată și înfundată, coridorul adăpostea acum generatoarele de curent și armele combatanților. Comandantul executiv al grupării, Kenan Arkin, avea o încăpere aici și alta în cartierul general. Înalt și tras la față, kurdul de origine turcă se afla în legătură permanentă cu numeroasele facțiuni ale PKK. Inițial, galeria se încheia în dreptul încăperii rezervate comandantului Arkin, dar soldații săpaseră mai departe, deschizînd-o către un canion îngust aflat de cealaltă parte a muntelui. Crestele abrupte mărgineau canionul, ascunzîndu-l privirilor iscoditoare ale unui eventual observator aerian, ceea ce făcea din micul canion un loc ideal pentru antrenamente. În coridorul vestic fuseseră săpate zece puțuri, adînci de cîte doi metri și jumătate. Fuseseră căptușite cu plasă de sîrmă și acoperite cu gratii circulare, susținute de bare de metal fixate în lăcașuri de oțel, de o parte și de cealaltă a fiecărui puț. Acestea slujeau drept celule de închisoare și puteau adăposti fiecare cîte doi prizonieri. Instalația sanitară consta în deschideri ceva mai largi în partea inferioară a plasei de sîrmă.

De-a lungul coridorului îngust fuseseră fixate lămpi electrice, iar buncărul lui Siriner era protejat cu o ușă de oțel. Aceasta fusese făcută din trapa blindată a unui tanc sirian distrus de israelieni. La trei metri și jumătate sub suprafața peșterii era destul de răcoare. Două ventilatoare agitau leneș atmosfera stătută. Încăperea era aproape pătrată, avînd aproximativ dimensiunile unui ascensor pentru transportul de mărfuri. Pereții erau lipsiți de orice decorațiuni, iar tavanul scund fusese acoperit cu un strat de plastic deschis la culoare. Bine întins, plasticul fusese fixat la colțuri cu nituri, pentru a proteja încăperea de eventualele căderi de praf, în cazul unui bombardament de artilerie asupra etajului superior. Pardoseala de pământ bătătorit era acoperită cu rogojini, iar mobilierul consta într-un birou mic de metal și niște scaune pliante, cu perne brodate deasupra. Dincolo de birou fusese montat un paravan, în spatele căruia se aflau stația radio de emisie-recepție și un scăunel.

Comandantul Kayahan Siriner stătea în picioare lîngă birou, cînd Ibrahim şi Mahmud intrară în încăpere. Era îmbrăcat într-o uniformă de un verde-pal şi purta pe cap o eşarfă albă, încinsă cu o banderolă roşie. În teaca de la centură avea un revolver de calibrul 38. Siriner era de înălţime medie şi avea o constituţie atletică. Avea tenul închis şi ochi spălăciţi. Buza de sus îi era ornată de o mustăcioară îngustă, iar pe inelarul mîinii stîngi purta un inel de aur, cu două săbii încrucişate deasupra unei stele. La fel ca Walid, comandantul Siriner avea o cicatrice. A sa era însă adîncă şi cu margini zimţate, şi se întindea de la baza nasului pînă la mijlocul obrazului drept. Căpătase această rană pe cînd conducea raidurile în căutarea hranei, în Turcia. Aflat pe atunci în fruntea unor grupuri mici înarmate, năvălea în satele non-kurde pentru a căuta de mîncare. Cînd sătenii refuzau să dea de bunăvoie, Siriner şi ai lui foloseau forţa pentru a obţine ceea ce doreau. Soldaţii turci întîlniţi în cursul acestor raiduri erau ucişi, indiferent dacă opuneau sau nu rezistenţă.

Comandantul Siriner nu părăsea peştera decît în cazurile de absolută necesitate. Chiar şi pe timpul nopţii, existau temeri să nu fie asasinat de ţintaşii de elită turci sau irakieni care s-ar fi putut ascunde pe crestele care înconjurau baza.

Pentru Ibrahim şi Mahmud, faptul că Siriner îi întîmpinase stînd în picioare constituia în egală măsură un prilej de mîndrie şi de uşurare. Mîndrie, deoarece comandantul îşi arăta astfel respectul pentru succesul misiunii pe care cei doi o duseseră la bun sfîrşit. Uşurare, căci era limpede că Siriner nu avea să-i învinuiască pentru pierderea lui Walid şi a lui Hasan.

– Îi mulţumesc lui Allah că v-a îngăduit să vă întoarceţi teferi şi cu misiunea îndeplinită, rosti Siriner, glasul său grav umplînd încăperea. Din cîte-am înţeles, aţi adus cu voi şi un trofeu.

– Da, domnule comandant, încuviinţă Mahmud. E un vehicul pe care americanii intenţionau să-l folosească în scopuri de spionaj.

Siriner clătină din cap.

– Şi sînteţi siguri că, aducîndu-l aici, nu vom fi noi înşine spionaţi cu ajutorul lui?

– L-am folosit pentru a orbi detectoarele satelitului, domnule comandant, spuse Mahmud. Nu avem nici o îndoială în această privinţă: nu putem fi văzuţi.

Siriner zîmbi:

– O demonstrează numărul mare de avioane care au survolat azi regiunea.

Se întoarse către Mahmud:

– Spune-mi ce s-a întîmplat cu inelul lui Walid şi cu Hasan.

Mahmud făcu un pas înainte. Hasan anunţase prin radio la bază moartea lui Walid, iar unul dintre paznici îl informase pe Siriner despre moartea lui Hasan. Era acum rîndul lui Mahmud să-i furnizeze comandantului mai multe detalii. În timp ce el vorbea, comandantul rămase în picioare. De-abia cînd acesta îşi încheie relatarea, Siriner se aşeză la birou.

– Americanul e aici? E prizonierul nostru?

– E aici, spuse Mahmud.

– Ştie cum ar putea să pună în funcţiune echipamentul pe care l-aţi capturat?

– Da, confirmă Mahmud. Se pare că mai mulţi dintre prizonieri se pricep să mînuiască aparatura.

Siriner se gîndi o vreme, apoi îl chemă pe soldatul care îndeplinea funcţia de ordonanţă. Tînărul intră grăbit în încăpere şi salută, luînd poziţia de drepţi. Cei douăzeci şi cinci de soldaţi care alcătuiau personalul permanent al bazei păstrau cu strictеţe eticheta militară.

Comandantul îi răspunse la salut, apoi spuse:

– Sadik, vreau ca şeful americanilor să fie torturat într-un loc de unde ceilalţi să-l poată auzi urlînd de durere.

Ibrahim nu era foarte sigur că americanul avea să cedeze. Cu toate acestea, nu-şi rosti părerea cu glas tare. Singurele cuvinte pe care Siriner accepta să le audă de la oamenii săi erau: „Am înţeles, domnule" şi „Îmi pare rău, domnule".

– Am înţeles, domnule, spuse ordonanţa.

– Mahmud, urmă Siriner, din cîte-am înţeles printre prizonieri se numără şi două femei, nu-i aşa?

– Da, domnule.

Siriner se întoarse din nou către Sadik.

– Alege una dintre femei, care va fi obligată să urmărească tortura. Ea va urma la rînd, în cazul în care el nu va ceda. Vreau ca acest vehicul să devină funcţional pînă cînd vom începe cea de-a doua fază a operaţiunii. S-ar putea să ne fie de folos pentru a-i călăuzi pe oamenii noştri infiltraţi în rîndurile inamicului.

– Da, domnule.

Siriner îi făcu semn ordonanţei că putea să plece, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Ibrahim şi a lui Mahmud.

– Mahmud, văd că porţi pe deget inelul lui Walid.

– Da, domnule. Mi l-a dat înainte de... înainte de a ne părăsi.

– Walid era cel mai vechi prieten al meu. Moartea lui nu va rămîne nerăzbunată.

Siriner se ridică şi ocoli biroul. Pe chipul său se amestecau în chip straniu mîndria şi suferinţa. Ibrahim văzuse şi altă dată această expresie, pe chipurile celor ce-şi pierduseră prieteni, fraţi, soţi sau copii pentru o cauză pe care o socoteau sfîntă.

– Aşa cum ne-am aşteptat, trupele siriene au început să se deplaseze spre nord, Mahmud. Cunoşti rolul pe care ar fi trebuit să-l joace Walid în cea de-a doua fază a operaţiunii noastre?

– Da, domnule, răspunse Mahmud. La întoarcere, Walid urma să ia locul comandantului Kenan, care urma să conducă atacul nostru împotriva avanpostului armatei siriene de la Quteife.

Siriner se opri în faţa lui Mahmud şi-l privi ţintă în ochi.

– Raidul acesta e o componentă vitală a planului nostru. Allah a fost îngăduitor şi v-a adus înapoi teferi. Văd în asta un semn, Mahmud al-Rashid. Un semn că tu, nu Kenan, va trebui să-ţi asumi rolul pe care ar fi trebuit să-l joace Walid.

Pleoapele grele de oboseală ale lui Mahmud se ridicară a uimire.

– Domnule comandant?

– Aş vrea să preiei conducerea detaşamentului de la Baza Deir care va pleca la Quteife, iar de acolo la Damasc. Omul nostru nu aşteaptă decît un semnal de la noi. Porneşte la drum împreună cu ceilalţi, şi eu voi da semnalul cuvenit.

Mahmud nu-şi revenea din surpriză. Îşi plecă privirea, rostind:

– Desigur, domnule comandant. Sînt onorat.

Siriner îl îmbrăţişă, apoi îl bătu pe spate.

– Sînt convins că eşti foarte obosit. Dar e important să fiu reprezentat la Damasc de unul dintre eroii cauzei noastre. Du-te şi stai de vorbă cu Kenan. Îţi va da toate instrucţiunile necesare. Vei putea să dormi în aşteptarea sirienilor.

– Încă o dată, domnule, sînt onorat.

Siriner făcu un pas către Ibrahim.

– Sînt la fel de mîndru şi de tine, Ibrahim.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Datorită rolului pe care l-ai jucat în victoria noastră de azi, voi avea nevoie de tine în mod deosebit, urmă Siriner. Vreau ca tu să rămîi aici, lîngă mine.

Ibrahim se întristă brusc.

– Domnule, aş prefera să-mi permiteţi să fiu alături de fratele meu.

– Te înţeleg, rosti Siriner, în timp ce îl îmbrăţişa pe Ibrahim. Dar am nevoie de unul dintre oamenii care au avut de-a face cu americanii şi cu furgoneta lor. E o chestiune de eficienţă. Nimeni nu-ţi pune la îndoială curajul.

– Dar, domnule comandant..., Hasan este cel care a stat de vorbă cu...

– Vei rămîne aici, îl întrerupse Siriner, pe un ton ce nu admitea replică, în timp ce se retrăgea. Tu ai condus furgoneta din Turcia şi pînă aici. S-ar putea să fi remarcat cîte ceva care ne-ar putea fi de folos. Pe de altă parte, te pricepi la maşini. Sînt două argumente care te situează deasupra oricărui camarad de-al tău.

– Am înţeles, domnule.

Privi pieziş către fratele său, fără a întoarce capul. Reuşea cu greu să-şi ascundă dezamăgirea.

– Voi sta de vorbă cu americanii, îl anunţă Siriner. Acum însă aş vrea să te odihneşti. O meriţi pe deplin.

– Vă mulţumesc, domnule, spuse Ibrahim.

Siriner se întoarse către Mahmud.

– Mult noroc, îi ură el, apoi reveni la birou.

Cei doi deduseră imediat că întrevederea luase sfîrşit. Făcură stînga împrejur şi părăsiră încăperea. Ajunşi în tunel, se opriră, faţă în faţă.

– Îmi pare rău, spuse Ibrahim. Locul meu ar fi fost lîngă tine.

– Vei fi chiar mai aproape, replică Mahmud, atingîndu-şi pieptul în dreptul inimii. Vei fi aici. Vreau să fiu mîndru de tine, frăţioare.

– Vei fi, încuviinţă Ibrahim, apoi adăugă: Iar eu vreau să ai grijă de tine.

Cei doi se îmbrăţişară îndelung, iar apoi Mahmud o luă înainte prin tunelul îngust, pentru a se întîlni cu comandantul executiv al bazei.

Ibrahim reveni către dormitorul improvizat. Se aşeză pe o saltea liberă şi-şi scoase bocancii. Se întinse, relaxîndu-şi muşchii şi degetele de la picioare, bucuros să scape de poveri. Îşi închise ochii şi-i auzi pe soldaţii care treceau pe lîngă el, îndreptîndu-se către celulele prizonierilor.

Siriner avea să „stea de vorbă" cu americanii. Avea să-i tortureze. Ei aveau să cedeze în cele din urmă. Iar apoi, conducătorul lor nu va avea de ales şi va trebui să-i ajute pe kurzi să pună în funcţiune computerele şi să-i înveţe să conducă furgoneta.

Nu era un deznodămînt glorios. Nici măcar nu era convins că furgoneta avea să le fie de vreun folos. Dar era obosit şi, poate, nu gîndea îndeajuns de limpede.

Auzi cum gratiile erau trase deoparte şi doi dintre prizonieri erau scoşi din puţuri. Percepea strigătele lor aşa cum ar fi simţit căldura unui foc de tabără într-o noapte răcoroasă. Apoi mintea sa rătăci înapoi, spre evenimentele zilei care trecuse, şi înainte, spre furtuna pe care aveau să o dezlănţuie înainte ca ziua de azi să se fi sfîrşit. Se gîndi la fratele său şi simţi cum îl cuprinde mîndria, ştiind ce avea să facă acesta. Iar căldura acestor gînduri îl învălui ca o pătură caldă.

34

Marţi, ora 11:43, Valea Bekaa, Liban

Cînd era mică, Sondra DeVonne obişnuia să-şi ajute tatăl în bucătăria apartamentului lor din South Norwalk, Connecticut. În timpul zilei, Carl DeVonne gestiona un restaurant tip fast-food, amplasat pe intens circulata arteră Post Road. Seara, tatăl ei nu lăsa deoparte cratiţele, ci se apuca să combine diverse ingrediente, în căutarea unei reţete de îngheţată care să aibă un gust mai bun decît oricare alt produs similar aflat pe piaţă. După doi ani, Carl DeVonne reuşise să prepare o cremă de îngheţată delicioasă, pe care soţia sa o vindea în timpul meciurilor din Liga Inferioară şi la toate paradele publice. Un an mai tîrziu, tatăl ei îşi părăsise slujba şi deschisese o cofetărie pe Autostrada 7, în Wilton, Connecticut. După alţi doi ani, mai deschisese o cofetărie. Cu cîteva luni înainte ca Sondra să se înroleze în Forţele Aeriene ale Statelor Unite, cel de-al doisprezecelea local din lanţul Carl's Custard îşi deschidea porţile, iar tatăl ei primea diploma pentru „Omul de Afaceri al Anului".

Urmărind fiecare mişcare a tatălui ei în serile acelea, tînăra în vîrstă de douăzeci de ani învăţase ce înseamnă răbdarea. De asemenea, învăţase ce înseamnă să fii sîrguincios şi cînd e cazul

să păstrezi tăcerea. Tatăl ei lucra asemenea unui artist: concentrat la maximum, nu-i plăcea să fie deranjat din muncă. Sondra avea să-şi aducă mereu aminte de seara în care pe faţa tatălui ei se depusese un strat atît de gros de zahăr pudră, încît îl făcea să semene cu un clovn machiat. Stătuse cocoţată pe masa îngustă din bucătărie vreme de aproape un ceas, învîrtind de mînerul malaxorului pentru îngheţată şi muşcîndu-şi buzele ca să nu izbucnească în rîs. Dacă ar fi cedat hohotelor nestăpînite, tatăl ei s-ar fi simţit jignit. O oră întreagă îşi ţinuse ochii închişi şi cîntase în gînd, de la un capăt la celălalt, fiecare melodie la modă pe care şi-o amintise.

Acum nu se afla însă în bucătăria micuţă din South Norwalk. Bărbatul din faţa ei nu era tata. Şi totuşi, Sondra se simţise din nou mică şi neajutorată atunci cînd mîinile îi fuseseră încătuşate la spate într-o verigă de oţel fixată în zidul de piatră la înălţimea taliei. În faţa ei, de cealaltă parte a grotei, unul dintre teroriştii tocmai sfîşia cu cuţitul cămaşa lui Mike Rodgers. Mîinile generalului erau legate sus, de un inel fixat în tavan. Degetele de la picioare abia atingeau pămîntul. Într-un tîrziu, mînat parcă de un impuls de moment, omul cu cuţitul zgîrie cu vîrful acestuia o tăietură fină deasupra buzei superioare a celui legat.

În lumina slabă a becului care atîrna din tavan, Sondra distingea trăsăturile lui Rodgers. Acesta privea în direcţia ei, dar fără să o vadă. Sîngele i se prelingea în gură şi pe bărbie, dar el ignora totul în jur, părînd a se concentra: asupra unui poem, a unei amintiri, a unui vis? Era limpede că încerca să-şi adune puterile pentru a rezista la ceea ce avea să urmeze.

După cîteva minute, doi bărbaţi îşi făcură apariţia. Cel dintîi ţinea în mînă un mic arzător cu butan. Flacăra alb-albăstrie şuiera ameninţător. Celălalt avea un mers hotărît. Avea mîinile încrucişate la spate, iar ochii deschişi la culoare se aţintiră mai întîi asupra lui Rodgers. O măsură din priviri pe Sondra, apoi se întoarse din nou către general. În ochi nu i se putea citi nici compasiune, nici bucurie. Doar o hotărîre calmă, de neclintit.

Se opri cu spatele la Sondra.

– Eu sînt comandantul, rosti el cu un glas puternic, marcat de un accent uşor perceptibil. Nu mă interesează numele tău. Pentru mine nu are importanţă dacă trăieşti sau mori. Contează doar să-mi dezvălui tot ce ştii despre modul de funcţionare a vehiculului vostru. Dacă nu vei vorbi, vei muri acolo unde eşti acum, iar noi ne vom îndrepta atenţia asupra tinerei doamne.

Întoarse din nou capul către ea:

– Pedeapsa ei va fi însă diferită de a ta, va fi mult mai umilitoare. Iar după ce vom fi terminat şi cu ea, urmă el, adresîndu-i-se direct lui Rodgers, vom trece la următorul membru al grupului. Dacă vei accepta să cooperezi, te vei întoarce în celulă. Deşi ne-ai omorît un tovarăş, ai făcut doar ceea ce ar fi făcut orice bun soldat. Nu am nimic de cîştigat pedepsindu-te; veţi fi cu toţii eliberaţi de îndată ce vom aranja un schimb echitabil. Aşadar, te întreb: vrei să ne spui de-acum tot ce ştii?

Rodgers nu-i răspunse. Celălalt nu aşteptă decît vreo cîteva secunde.

– Mi s-a spus că ai rezistat flăcării unei brichete, pe cînd vă aflaţi în deşert, rosti el. Prea bine. Ca să ştii la ce trebuie să te aştepţi acum: îţi vom arde carnea de pe braţe, de pe piept şi de pe spinare. Apoi îţi vom scoate pantalonii şi vom continua pînă-n tălpi. Vei urla de durere pînă cînd îţi va sîngera gîtul. Eşti sigur că nu vrei să ne spui nimic?

Rodgers se încăpăţîna să tacă. Comandantul oftă, apoi îi făcu un semn din cap celui care ţinea arzătorul. Acesta făcu un pas înainte, întoarse flacăra către Rodgers şi o apropie de subsuoara acestuia.

Generalul îşi încleştă fălcile, ochii i se holbară, iar vîrfurile picioarelor i se desprinseră de pămînt. Cîteva clipe mai tîrziu, mirosul de păr şi carne arsă îngreună atmosfera cavernei. Pentru a nu voma, Sondra începu să respire pe gură.

Comandantul se întoarse către Sondra. Îi astupă gura, obligînd-o să respire pe nas. Simultan, îi apăsă în sus maxilarul, pentru a o împiedica să-l muşte.

– Din experienţă, ştiu că unul dintre membrii unui grup sfîrşeşte prin a ne spune ceea ce vrem să ştim, rosti el. Dacă ai

accepta să vorbeşti acum, i-ai salva pe toţi. Inclusiv pe el. Rasa ta a fost şi încă este oprimată, adăugă el, retrăgîndu-şi mîna. Nu eşti oare cea mai în măsură să înţelegi cauza pentru care luptăm?

Sondra ştia că n-ar trebui să stea de vorbă cu aceia care o capturaseră. El era însă cel ce-i oferise un subiect de discuţie. Era de datoria ei să încerce să-l aducă la sentimente mai bune.

– Înţeleg cauza voastră, spuse ea. Nu sînt însă de acord cu metodele pe care le folosiţi.

– Şi-atunci, de ce nu vrei să pui capăt acestei stări de lucruri? întrebă comandantul. Ştiu că nu eşti arheolog. Ai pregătire militară.

Făcu un semn din cap către Rodgers:

– Şi el a fost antrenat pentru a rezista. Se vede de la o poştă. Se simte.

Făcu un pas către Sondra, adăugînd, pe un ton confidenţial:

– Nu-mi place să fac asta. Vorbeşte-mi! Ajută-mă şi ajută-l pe el. Vorbind, ai salva vieţi.

Sondra nu-i răspunse.

– Într-un fel, te înţeleg, urmă comandantul. Dar nu voi îngădui ca zeci de femei şi copii să moară în fiecare zi fiindcă alţii nu sînt de acord cu felul în care înţelegem să trăim, să vorbim sau să ne rugăm. Sute de compatrioţi de-ai mei zac în puşcăriile siriene şi sînt torturaţi de Mukhabarat, poliţia secretă. Sînt convins că-mi înţelegi dorinţa de a-i ajuta.

– Înţeleg şi îi compătimesc, replică ea. Dar cruzimea altora nu justifică propria voastră cruzime.

– Nu e vorba de cruzime, o contrazise el. Aş vrea din suflet să nu fiu nevoit să fac aşa ceva. Am fost eu însumi torturat. Am suferit ore întregi, cu fire electrice vîrîte în corp, astfel încît şocurile electrice să nu lase urme. Un animal mort atîrnat de gît într-o celulă încinsă nu lasă nici el urme. Nici muştele pe care le atrage şi greaţa pe care ţi-o provoacă. Soţia mea a fost violată de un pluton întreg de turci şi apoi ucisă. I-am găsit cadavrul aruncat pe-o coastă de deal. Fusese siluită în feluri pe care, sper, nici nu ţi le poţi imagina.

Întoarse privirea spre Rodgers şi continuă:

– Alte naţiuni au făcut unele eforturi de complezenţă pentru a ne ajuta. Trimisul special american a încercat să unească facţiunile Talabani şi Barzani, fără a le oferi însă nici arme, nici bani. A dat greş. Forţele Aeriene ale Statelor Unite au încercat să-i împiedice pe irakieni să-i bombardeze pe kurzii din nord. Au reuşit, dar irakienii nu s-au dat bătuţi, ci le-au otrăvit resursele de apă. Avioanele voastre n-au putut preveni asta. A sosit timpul să ne ajutăm noi înşine. A venit vremea ca unul dintre noi să preia conducerea.

De aceea nu ar trebui să stăm de vorbă cu ei, îşi zise Sondra. Într-un fel, omul acesta avea dreptate în ceea ce spunea. Şi, măcar într-o privinţă, kurdul spunea, cu siguranţă, adevărul: pînă la urmă unul dintre membrii grupului avea să vorbească. Dar nu avea să fie ea aceea. Jurase credinţă atunci cînd se înrolase, iar jurămîntul acela implica respectarea ordinelor superiorilor. Rodgers nu voia ca ea să vorbească. Nu putea să o facă. Nu voia. A trăi cu conştiinţa trădării avea să fie mai cumplit decît orice moarte.

Continuă să-l privească ţintă pe comandant, în timp ce cătuşele lui Rodgers zornăiau, ciocnindu-se de inelul de metal. Un minut mai tîrziu, călăul mută arzătorul de cealaltă parte a corpului lui Rodgers. De astă dată, şi el şi Sondra tresăriră violent atunci cînd flacăra atinse pielea. Fălcile nu-i mai erau chiar atît de strîns încleştate. Gura i se deschise, îşi dădu ochii peste cap şi un spasm îi cutremură corpul. Vîrfurile picioarelor i se mişcară sacadat. Cu toate acestea, nu scoase nici un sunet.

Comandantul urmărea scena, afişînd o expresie relaxată şi încrezătoare. Flacăra era acum îndreptată spre spinarea lui Rodgers. Generalul se încordă, se zbătu şi îşi închise ochii. Gura i se deschise larg şi din gît îi răbufni, involuntar, un gîlgîit. De îndată ce deveni conştient de sursa zgomotului, îşi forţă maxilarele să se apropie.

Ochii i se umplură de lacrimi şi simţi frica uscîndu-i gura, dar Sondra refuză să rostească vreun cuvînt.

Deodată, comandantul spuse cîteva cuvinte în arabă. Călăul se îndepărtă de Rodgers şi stinse arzătorul. Comandantul privi către Sondra.

– Te voi lăsa să te gîndeşti cîteva minute fără a-ţi impune priveliştea suferinţelor prietenului tău. E prietenul tău... sau îţi este superior? zîmbi el. N-are importanţă. Gîndeşte-te la cei pe care i-ai ajuta dacă ai vorbi. La tovarăşii tăi şi la compatrioţii mei, în egală măsură. Îţi cer să te gîndeşti la poporul Germaniei, în timpul celui de-al doilea război mondial. Cine-au fost patrioţii? Cei ce i s-au supus lui Hitler, sau cei care au luptat de partea dreptăţii?

Comandantul mai aşteptă cîteva clipe, iar apoi, văzînd că Sondra refuza să-i vorbească, se îndepărtă. Călăul îl însoţi.

Cînd zgomotul paşilor lor încetă, Sondra privi către Rodgers. Acesta îşi ridică cu mare greutate capul.

– Nu-i spune... nimic, ordonă el.

– Ştiu, răspunse ea.

– Nu sîntem nazişti germani, gîfîi Rodgers. Oamenii ăştia... sînt nişte terorişti. Or să se folosească de CRC pentru a-şi îndeplini scopurile ucigaşe. Ai... înţeles?

– Da, încuviinţă ea.

Rodgers lăsă din nou capul să-i cadă în piept. Printre lacrimi, Sondra privi arsurile înnegrite de la subsuorile lui Rodgers. Generalul avea dreptate. Aruncînd în aer barajul, teroriştii uciseseră mii de nevinovaţi. Dacă le ofereau posibilitatea de a folosi CRC-ul, pentru a urmări mişcările de trupe sau pentru a asculta clandestin comunicaţiile armatei, ar fi ucis şi mai mulţi. Era adevărat, kurzii erau oprimaţi, dar le-ar merge oare mai bine sub conducerea unui ticălos războinic? Deşi îndurase el însuşi destule suferinţe, acesta era gata să-i ardă de vii pe ostatici şi să-i ţină prizonieri în puţuri pentru a-şi atinge scopurile. Dacă era de origine siriană, cum avea să-i tolereze pe kurzii turci? Dacă era turc, avea să se împace oare cu conaţionalii săi din Irak?

N-avea de unde să ştie toate acestea. Dar dacă Mike Rodgers era gata să moară împotrivindu-i-se, Sondra era şi ea pregătită.

Auzi paşii călăilor apropiindu-se din nou. Sondra văzu cum Mike Rodgers trase adînc aer în piept, făcîndu-şi curaj pentru a rezista mai departe. Simţi cum i se înmuiau picioarele. Îşi smuci mîinile încătuşate, dorindu-şi din suflet să poată muri luptînd împotriva celor ce-i capturaseră.

Călăul reapăru, de astă dată neînsoţit de comandant. Aprinse arzătorul şi se apropie de cel legat. Calm, metodic, netulburat, ca şi cum ar fi făcut grătare, îndreptă flacăra spre pieptul americanului.

După ce capul îi căzu pe spate şi după o îndelungată strădanie de a-şi ţine maxilarele încleştate, generalul urlă în cele din urmă.

35

Marţi, ora 3:55, Washington, D.C.

Bob Herbert puse de cafea pentru a cincea oară, în timp ce Matt Stoll golea a şaptea cutie de răcoritoare. Cu excepţia unor scurte pauze pentru a merge la toaletă, nici unul dintre cei doi nu părăsise biroul lui Stoll, chiar şi după sosirea schimbului de noapte.

Examinau fotografiile care înfăţişau valea Bekaa, făcute din satelit începînd cu 1975. Alte imagini fuseseră obţinute de agenţii infiltraţi sau de trupele Sayeret Tzahhanim ale paraşutiştilor israelieni. Ştiau că CRC-ul se afla undeva în vale, dar nu-i cunoşteau poziţia exactă. O survolare efectuată de un avion F-16 decolat de la Incirlik nu le furnizase nici un indiciu. Cu excepţia programului de bruiere a satelitului, CRC-ul părea a fi fost scos din funcţiune sau ascuns într-o grotă ori în vreun canion impenetrabil. Camuflajul şi desimea coroanelor arborilor împiedicau recunoaşterea aeriană. Altfel, o scanare în infraroşu a zonei ar fi scos la iveală orice urmă de activitate. Aeronava Forţelor Aeriene transmisese de asemenea semnale în benzile de microunde, menite să stimuleze un răspuns din partea reflectorului radar instalat la bordul CRC-ului. Dacă Rodgers ar fi avut acces la bord, punînd în funcţiune transponderul, reflectorul

radar ar fi răspuns printr-un mesaj codat. Pînă în prezent însă tăcerea era deplină.

Neavînd nici un alt punct de plecare, cei doi studiau fotografiile. Herbert nu prea ştia ce anume ar fi trebuit să caute. Însă, în vreme ce ecranul cu diagonală al computerului lui Stoll afişa imagine după imagine, ofiţerul de contrainformaţii se străduia să gîndească asemenea inamicului.

Conform datelor furnizate de turci şi confirmate de serviciile secrete israeliene, armata PKK număra aproximativ cincisprezece mii de membri. Dintre aceştia, cam zece mii trăiau în zonele colinare din estul Turciei şi nordul Irakului. Ceilalţi, împărţiţi în detaşamente de cîte zece-douăzeci de oameni, erau răspîndiţi în zone anume din jurul Damascului, Ankarei şi altor cîteva oraşe importante. Alţii se ocupau de antrenarea recruţilor, de comunicaţii sau de reţelele de aprovizionare din valea Bekaa. De curînd, se pare, aceeaşi vale adăpostea o nouă unitate de kurzi sirieni, de o agresivitate extremă. Iar această grupare lucra în apropiată colaborare – sau poate chiar se unise – cu kurzii proveniţi din Turcia şi Irak.

– Aşadar, teroriştii au capturat CRC-ul, rosti Herbert.

Stoll îşi cuprinse capul în mîinile rezemate de birou.

– N-o lua iarăşi de la capăt, Bob, oftă el.

– Ba da, nu strică să recapitulăm, replică Herbert.

– Trebuie să existe şi o altă variantă, gemu Stoll. Fermierii din zonă îşi contactează ciobanii cu ajutorul telefoanelor celulare. Ce-ar fi să-i ascultăm? Poate că au văzut ceva.

– Echipa mea se ocupă deja de chestia asta. Pînă acum n-au aflat nimic interesant.

Herbert sorbi o înghiţitură de cafea din cana veche şi ciobită, plină de pete, care-i aparţinuse odinioară şefului OSS, Wild Bill Donovan.

– Aşadar, teroriştii au capturat CRC-ul, reluă el. S-au întors apoi la cartierul general. Cum nu avem nici o posibilitate de a le lua urma, nu ne rămîne decît să găsim centrul lor de comandă, baza. Întrebarea e următoarea: ce anume trebuie să căutăm?

– Un punct de comandă are nevoie de acces la apă, de generatoare de curent electric, de o antenă de comunicaţii şi, după

toate probabilitățile, de un desiș care să furnizeze camuflajul necesar, turui Stoll. Am revizuit toate astea de un milion de ori, Bob. Apa ar putea fi adusă cu autocisterne sau cu elicopterul, iar gazele reziduale produse de generatoare ar putea fi dispersate, astfel încît senzorii avioanelor să nu le detecteze temperatura ridicată. O antenă e ușor de camuflat.

– Dacă apa e adusă pe calea aerului, ar fi necesare o mulțime de zboruri de aprovizionare, spuse Herbert. Îndeajuns de multe pentru a exista șansa deconspirării bazei.

– Chiar dacă zborurile au loc noaptea?

– Nu, spuse Herbert. Noaptea cresc însă enorm șansele ciocnirii de un pisc muntos, mai ales cînd aeronava folosită e veche de douăzeci-treizeci de ani. Posibilitatea folosirii autocisternelor implică existența unui drum în apropiere. În consecință, dacă baza nu se află în apropierea unui curs de apă – și nu sînt multe în această regiune – ea a fost în mod obligatoriu amplasată lîngă șosea sau măcar lîngă un drum de țară.

– Categoric, încuviință Stoll. Chiar și așa, tot rămîn însă treizeci sau patruzeci de variante posibile de amplasare a unei baze a teroriștilor. Am examinat de nu știu cîte ori fotografiile, am mărit diverse secțiuni și am rulat o analiză computerizată a geologiei regiunii, dar tot n-am obținut un rezultat concludent.

– E limpede, nu căutăm ce trebuie, spuse Herbert. Orice activitate umană lasă obligatoriu urme.

Era furios pe sine însuși. Chiar în lipsa instrumentelor ultrasofisticate și a supravegherii prin satelit, tot ar fi trebuit să găsească acele urme. Wild Bill Donovan se descurcase și în astfel de împrejurări, atunci cînd viețile omenești și siguranța națională fuseseră în pericol.

– E-n regulă, oftă Herbert. Știm că baza de comandă e undeva, acolo. Ce fel de semne distinctive ar putea să aibă?

Stoll își ridică privirea.

– Garduri camuflate de sîrmă ghimpată, de pildă; dar n-am găsit nimic de felul ăsta. Mine, pe care oricum nu le-am putea vedea. În sfîrșit, mucuri de țigări care ar putea fi văzute, dac-am avea un satelit funcțional deasupra arealului respectiv. Am mai trecut în revistă posibilitățile...

– Atunci, hai să încercăm să găsim un alt unghi de abordare a problemei, sugeră Herbert.

– Perfect. Eu sînt de acord. Dă-i drumul.

– Eşti liderul unei grupări teroriste, începu Herbert. Care e cel mai important criteriu luat în calcul la alegerea unei baze?

– Aerisirea, hrana, instalaţiile sanitare. Astea-s chestiile esenţiale, presupun...

– Mai e un element, interveni Herbert. Unul şi mai important. Siguranţa. O combinaţie între posibilitatea de a te apăra şi impenetrabilitatea fortăreţei alese.

– Apărare împotriva cui? întrebă Stoll. Împotriva spionilor sau a atacurilor aeriene? Sau, poate, a atacurilor de la sol? Şi încă ceva: fortăreaţa ar trebui să fie doar un loc pentru retragere, sau să permită lansarea unor atacuri?

– Siguranţa în caz de bombardamente, sugeră Herbert. Survolările şi tirurile de artilerie sînt căile cele mai sigure pentru distrugerea unei baze a inamicului.

– Am înţeles, încuviinţă Stoll. Ce-ar trebui să deducem de-aici?

– Cunoaştem tipul de rocă în care sînt săpate peşterile din zonă. Cum îl numea Phil în analizele lui?

– Nu mai ţin minte, clătină din cap Stoll. Rocă poroasă, rocă-burete... Cam aşa ceva. Oricum, nu pare a fi un material îndeajuns de solid.

– Exact, confirmă Herbert. Dar o astfel de rocă împiedică doar localizarea din aer a teroriştilor, fără a-i proteja în cazul unor atacuri aeriene, a unor bombardamente. Cum anume s-ar putea apăra?

– În cazul unor atacuri lansate din avion? întrebă Stoll. Spuneai adineauri că teroriştii din valea Bekaa îşi mută foarte des taberele, la fel ca unităţile mobile de lansare a rachetelor SCUD. Cea mai bună modalitate de apărare ar putea fi imposibilitatea unei localizări precise.

– E-adevărat, încuviinţă Herbert. În cazul de faţă însă situaţia ar putea fi diferită.

– De ce?

– Din motive de logistică, îl lămuri Herbert. Dacă teroriştii ăştia coordonează mişcările unor grupări care acţionează pe teritoriul a cel puţin două ţări, vor fi nevoiţi să păstreze o anumită centralizare, pentru a putea realiza distribuirea armelor, a componentelor pentru bombe, a hărţilor, a informaţiilor.

– Avînd la dispoziţie computere şi telefoane celulare, mutarea n-ar constitui o problemă, chiar şi în asemenea condiţii, îi atrase atenţia Stoll.

– Posibil; capcanele ar putea fi la rîndul lor mutate, fu de acord Herbert. Dar indivizii au trebuit să se antreneze pentru o serie de misiuni cu un specific bine definit.

Sorbi din nou din ceaşca de cafea. Înghiţi inclusiv zaţul de pe fundul cănii, pe care îl scuipă înapoi.

– Hai să ne gîndim puţin la subiectul ăsta, propuse el. Cînd o echipă de comando se antrenează pentru o misiune anume, e nevoită să construiască o replică a obiectivului pe care îl va ataca.

– E ridicol, Bob! Doar nu-ţi închipui că teroriştii au construit o replică a Barajului Atatürk!

– Nu, spuse Herbert. Dar nici n-ar fi fost nevoie s-o facă.

– De ce nu?

– Partea respectivă a a planului a fost un simplu atac în forţă. Teroriştii n-au fost nevoiţi să pună la punct detalii strategice de mare fineţe. S-au mulţumit să zboare pînă la obiectiv, să-şi arunce bombele şi apoi să dispară. Dar, dacă ăsta n-a fost decît incidentul declanşator, cum se pare că stau lucrurile, există aproape sigur planuri pentru următoarele atacuri. Iar aceste atacuri vor avea nevoie de repetiţii.

– De ce crezi asta? întrebă Stoll. Ce te face să crezi că respectivele atacuri nu vor fi tot nişte lovituri de forţă?

Herbert scurse ultimele picături de cafea din cană, apoi scuipă resturile de zaţ în cană şi o împinse spre marginea biroului.

– E o constatare istorică, Matt. Prima lovitură într-un război sau într-o fază a unui război este, de regulă, masivă, surprinzătoare şi importantă din punct de vedere strategic; vezi Pearl Harbor sau invazia din Normandia. O astfel de lovitură e menită

să destabilizeze şi să şocheze adversarul. După aceea, inamicul e pregătit, aşa încît cel ce atacă trebuie să adopte o strategie metodică, cu asalturi chirurgicale, plănuite cu grijă.

– Ca de exemplu, capturarea unor aşezări importante din punct de vedere strategic sau uciderea unor lideri ai adversarului.

– Exact, încuviinţă Herbert. Asta necesită însă antrenamente specifice. Combinăm acest factor cu ceilalţi, referitori la comunicaţii, aprovizionare şi comandă, şi existenţa unei baze mai mult sau mai puţin stabile devine un imperativ de neevitat.

– S-ar putea, rosti Stoll, arătînd apoi către monitor. Dar nu poţi plasa o bază în peşteri săpate într-o rocă atît de fragilă. Astfel de grote nu pot fi fortificate. Uită-te şi tu. În primul rînd, nu sînt îndeajuns de largi, avînd cel mult doi metri şi jumătate înălţime şi un metru optzeci lăţime. Dacă mai adaugi în interior stîlpi de susţinere şi armături, nu mai rămîne nici loc de-ntors.

Herbert pescui de pe vîrful limbii o bucată dintr-o boabă de cafea şi o studie gînditor.

– Ia stai! exclamă el. Pămînt.

– Poftim? făcu Stoll.

Herbert făcu vînt aşchiei maronii.

– Pămînt, repetă el. Nu se poate construi cine ştie ce în interiorul acestor grote. În schimb, se poate excava. Nord-vietnamezii foloseau foarte des procedeul ăsta.

– Te gîndeşti la nişte buncăre subterane? întrebă Stoll.

Herbert încuviinţă.

– Ar fi soluţia perfectă. Pe de altă parte, ne îngustează mult aria căutărilor. Nu se poate excava un tunel folosind explozibil într-o peşteră care s-ar putea prăbuşi oricînd.

– ...În schimb, se poate săpa un tunel, completă Stoll, entuziasmat. E singura soluţie!

– Exact, aprobă Herbert. Iar ca să poţi săpa, pardoseala trebuie să fie de pămînt, nu de piatră.

– Conform descrierilor anexate fotografiilor, cea mai mare parte a acestor peşteri au fost săpate în stîncă de torente subterane, remarcă Stoll.

– Majoritatea, dar nu toate, rosti Herbert, în timp ce datele îşi făceau apariţia pe ecran.

Stoll arhivă fotografiile luate în valea Bekaa şi afişă fişierele cu date geologice pe care Katzen le pregătise înainte de plecare. Se aplecară amîndoi asupra monitorului, în timp ce Stoll punea în aplicare o selecţie bazată pe cuvîntul-cheie „sol". Rezultatul fu o listă de treizeci şi şapte de referinţe privitoare la compoziţia solului. Începură să le citească rînd pe rînd, în căutarea unor indicii ale unor excavaţii recente. Trecură în revistă o mulţime de cifre, procente şi termeni geologici, înainte ca Herbert să aibă impresia că găsise ceva interesant.

– Opreşte-te, ceru el, la un moment dat, apăsînd pe butonul mouse-ului şi revenind la pagina anterioară. Ia uită-te la asta, Matt. Un studiu agronomic efectuat de sirieni în luna ianuarie a acestui an. Echipa de cercetători a raportat existenţa unei anomalii în stejărişul Munţilor Chouf, citi el.

Stoll aruncă o privire în notiţele pe care şi le făcuse mai devreme.

– Măiculiţă! Asta-i exact regiunea în care se află CRC-ul.

Herbert îşi continuă lectura.

– Aici scrie că stratul de sol A, cel superior adică, se caracterizează printr-o activitate biologică neobişnuit de intensă şi printr-o abundenţă de materii organice care, în mod obişnuit, pot fi găsite în stratul de sol B, cel inferior. În mod normal, mişcarea are loc dinspre stratul A spre stratul B, pămîntul fin avînd tendinţa de a se depune în adîncime. Concentraţia de materie organică provenită din stratul inferior sugerează două posibilităţi. În primul rînd, ar putea fi vorba de un efort de îmbunătăţire a calităţii solului, care a fost însă abandonat pe parcurs. Pe de altă parte, ar putea fi rezultatul excavaţiilor dintr-un şantier arheologic din apropiere. Nivelul activităţii biologice sugerează că pămîntul din stratul inferior ar fi fost depozitat acolo în urmă cu patru pînă la şase săptămîni.

Stoll privi ţintă spre Herbert.

– Excavaţiile dintr-un şantier arheologic ar putea fi, la fel de bine, rezultatul săpării unui buncăr, spuse el.

– Absolut posibil, încuviinţă Herbert. Iar intervalul de timp se potriveşte. Anomalia a fost descoperită acum patru luni. Asta

înseamnă că săpăturile s-au făcut acum cinci sau şase luni. E timp destul pentru a construi o bază şi a antrena o echipă...

Stoll se apucă să tasteze frenetic comenzi.

– Ce faci? vru să afle Herbert.

– BNR-ul fotografiază periodic valea Bekaa, explică Stoll. Adun fişierele cu imagini din satelit realizate în ultimele şase luni. Dacă s-au făcut într-adevăr săpături, nu cred c-au fost făcute cu mîinile goale.

– Mda, grotele din regiune ar permite, la limită, folosirea unor utilaje, acceptă Herbert. Iar dacă oamenii noştri au avut nevoie de un excavator sau de un buldozer şi l-au adus acolo, chiar şi pe timp de noapte...

– Ar trebui să descoperim urme adînci ale cauciucurilor, continuă Stoll. Dacă nu dăm peste urmele utilajelor, ar trebui să le găsim măcar pe cele ale camionului sau ale autotrailerului.

Odată încărcate fişierele, Stoll accesă un program de analiză grafică. Deschise un fişier şi tastă: *Urme de cauciucuri*. Cînd meniul cerut se deschise, Stoll introduse o nouă menţiune: *Elimină automobilele*. Computerul porni la treabă. După un minut, aveau în faţă trei fotografii. Toate trei înfăţişau urme de şenile în faţa aceleiaşi peşteri. Aceasta era grota în care fuseseră făcute excavaţiile.

– Unde se află? întrebă Herbert.

Stoll ceru computerului să localizeze peştera pe hartă. Coordonatele apărură pe ecran după cîteva secunde.

– Să bem pentru praful din ochii noştri! strigă Stoll, ridicînd cutia de răcoritoare şi sorbind ultimele picături.

Herbert încuviinţă repede din cap, iar apoi smuci din furcă telefonul şi îl sună pe generalul-maior Bar-Levi din Haifa, pentru a-i anunţa trimiterea prin modem a hărţii.

36

Joi, ora 13, Damasc, Siria

În ultimii douăzeci de ani, Paul Hood trecuse prin zeci de aeroporturi aglomerate, pretutindeni în lume. Tokio fusese unul dintre cele mai mari, dar vădise o ordine desăvîrşită, plin pînă la refuz de oameni de afaceri şi de turişti. Vera Cruz, în Mexic, era un aeroport mic, ticsit de lume, cu dotări învechite şi cu o atmosferă inimaginabil de umedă. Sălile de aşteptare erau prea încălzite, iar ventilatoarele nu slujeau la nimic. Sosirile şi decolările erau înscrise cu cretă pe o tablă de lemn.

Hood nu avusese însă niciodată prilejul de a vedea ceva asemănător cu priveliştea care îl întîmpină la intrarea în terminalul Aeroportului Internaţional din Damasc. Fiecare metru pătrat al uriaşei încăperi era ocupat de oameni. Cei mai mulţi călători erau bine îmbrăcaţi, în haine îngrijite. Îşi ţineau bagajele deasupra capetelor, deoarece lateral nu aveau loc. Poliţişti înarmaţi păzeau intrarea dinspre pistă, pentru a împiedica năvălirea celor care voiau să plece şi pentru a-i ajuta pe nou-veniţii să intre în sală, urmînd ca din acel moment să se descurce singuri.

– Toţi oamenii ăştia abia au sosit sau vor să plece? îl întrebă Hood pe Nasr.

Era nevoit să strige pentru a se face auzit în vacarmul infernal al celor care-şi căutau familiile sau dădeau instrucţiuni, urlînd, prietenilor şi însoţitorilor.

– Se pare că vor să plece! strigă Nasr. Dar n-am mai văzut nimic asemănător pe-aici, niciodată. Cu siguranţă, s-a întîmplat ceva.

Hood îşi făcu loc, dînd din coate, îndepărtîndu-se de poarta de intrare. I se păru că simte o mînă pipăind în căutarea buzunarului interior al hainei sale şi se retrase cu o jumătate de pas, ciocnindu-se de Nasr. Paşaportul şi portofelul său ar fi fost la fel de valoroase pentru un hoţ de buzunare care încerca să părăsească Siria. Ţinîndu-şi mîinile strîns pe lîngă corp, se ridică pe vîrfuri. O bucată de carton purtînd numele lui se agita deasupra capetelor călătorilor, la vreo cinci metri distanţă.

– Veniţi după mine! le strigă o voce lui Nasr şi Bicking.

Cei trei luptară din greu, împingîndu-se şi înghesuindu-se, pentru a ajunge lîngă tînărul îmbrăcat într-un costum negru care ţinea pancarta.

– Sînt Paul Hood, i se prezentă el, apoi arătă în urma sa: Ei sînt doctorul Nasr şi domnul Bicking.

– Bună ziua, domnilor. Sînt agentul ASD Davies, iar lîngă mine se află agentul Fernette, îi strigă tînărul, făcînd semn din cap către o femeie aflată în dreapta sa. Rămîneţi cît mai aproape de noi. Vă vom ajuta să treceţi de punctul vamal.

Cei doi agenţi se întoarseră şi porniră umăr la umăr. Hood şi cei doi însoţitori ai săi se încadrară în urma lor, ţinîndu-se aproape de cei doi care, dînd din coate, împingînd în dreapta şi în stînga, se apucară să deschidă drum prin mulţime. Hood nu era deloc surprins că nu fusese întîmpinat de o delegaţie a sirienilor. Rangul său nu era îndeajuns de înalt pentru a merita aşa ceva. Şi totuşi, îl uimea numărul mic al poliţiştilor prezenţi pe aeroport. Murea de curiozitate să afle ce se întîmplase, dar nu voia să le distragă atenţia celor doi agenţi.

Avură nevoie de aproape zece minute pentru a traversa holul principal. Zona de recuperare a bagajelor era, în schimb, aproape pustie. Aşteptînd să-şi primească lucrurile, Hood îi întrebă pe agenţi despre cele întîmplate.

– Au avut loc ciocniri la graniţă, domnule Hood, îi răspunse agentul Fernette.

Tînăra părea să aibă vreo douăzeci şi doi de ani; avea părul negru tuns scurt şi o voce subţire.

– Cît e de grav?

– Foarte grav. Soldaţii sirieni au încercuit un pluton turc care traversase frontiera în căutare de teroriştі. S-a tras asupra lor, iar sirienii au ripostat. Trei soldaţi turci au fost ucişi înainte ca plutonul să apuce să se-ntoarcă.

– Se putea şi mai rău, fu de părere Nasr. Asta a provocat panica?

Fernette îşi întoarse spre el privirea întunecată şi răspunse:

– Nu, domnule. Panica s-a produs din cauza a ceea ce a urmat. Comandantul sirienilor i-a urmărit pe teritoriul Turciei şi i-a exterminat. I-a executat chiar şi pe cei care i se predaseră.

– Dumnezeule! exclamă Bicking.

– Ce l-a determinat să facă asta? întrebă Nasr.

– Era de origine kurdă, răspunse Fernette.

– Şi ce a mai urmat? vru să afle Hood.

– Comandantul a fost degradat iar sirienii s-au retras, spuse tînăra. Între timp însă, turcii şi-au deplasat trupele şi tancurile la frontieră. Cam aşa stăteau lucrurile ultima oară cînd am auzit noutăţi.

– Iar acum toată lumea încearcă să părăsească ţara, deduse Hood.

– Nu chiar toată lumea, spuse Fernette. Cei mai mulţi dintre cei aflaţi aici sînt iordanieni, saudiţi şi egipteni. Guvernele lor urmează să trimită avioane pentru a-i evacua. Există temerea că ţările respective ar putea interveni, de partea turcilor, şi nimeni nu vrea să afle ce-ar putea să pătească dacă ar rămîne aici într-o astfel de eventualitate.

După ce își primiră bagajele, Hood și însoțitorii săi fură conduși într-o încăpere micuță, în extremitatea nordică a terminalului. Trecură fără probleme de controlul vamal și se îndreptară spre mașina care îi aștepta. Urcînd în limuzina ultraluxoasă condusă de un șofer american, Hood zîmbi în sinea sa: fusese nevoie ca președintele să-l trimită la celălalt capăt al lumii ca să fie obligat să urce într-o astfel de mașină.

Se îndreptară spre nord, către centrul orașului, fără să întîmpine dificultăți. Circulația pe autostradă nu era deloc intensă, iar șoferul intră în oraș pe strada Shafik al-Mouaed. Coti spre vest, îndreptîndu-se spre strada Mansour, unde, la numărul doi, se afla Ambasada Statelor Unite. Drumurile erau pustii.

În timp ce parcurgeau strada îngustă, Nasr clătină din cap și rosti cu îngrijorare în glas:

– Am fost în orașul ăsta de nenumărate ori, dar nu l-am văzut niciodată chiar atît de pustiu. Damascul și Alepul sînt printre orașele cele mai vechi din lume și au fost dintotdeauna locuite. Pustietatea asta e de-a dreptul sinistră.

– Se pare că în așezările din nord e și mai rău, domnule doctor, spuse agentul Fernette.

– Locuitorii au părăsit orașul sau se ascund în case? întrebă Hood.

– Și una, și alta, spuse Fernette. Președintele a ordonat ca străzile să rămînă libere pentru a oferi, în caz de nevoie, libertate de mișcare trupelor și gărzii sale personale.

– Nu înțeleg, spuse Hood. Ostilitățile sînt pe cale de a izbucni la două sute douăzeci de kilometri distanță, în nord. Turcii nu vor fi atît de nesăbuiți încît să atace capitala.

– E-adevărat, încuviință Bicking. Pun pariu însă că sirienii se tem de un atac venit din interior, dinspre kurzii de-un neam cu comandantul care a provocat incidentul de la graniță.

– Exact, confirmă Fernette. S-a instituit o interdicție de circulație după ora cinci după-amiaza. Cei care vor fi prinși pe străzi după această oră vor ajunge la închisoare.

– Vă asigur că nu v-aţi dori să ajungeţi acolo, interveni agentul Davies. Tratamentul la care sînt supuşi cei arestaţi nu e dintre cele mai blînde.

Odată ajunşi la ambasadă, Hood şi ai lui fură întîmpinaţi de însuşi ambasadorul L. Peter Haveles. Hood îl întîlnise pe diplomatul de carieră o singură dată, la o recepţie dată la Casa Albă. Haveles începea să chelească şi purta ochelari cu lentile groase. Avea cam un metru şaptezeci înălţime, dar era îndesat, iar asta îl făcea să pară şi mai scund. Se zvonea că îşi obţinuse postul fiindcă era bun prieten cu vicepreşedintele. La vremea numirii sale, predecesorul său remarcase însă că nimeni n-ar numi în acest post pe altcineva decît cel mai înverşunat dintre duşmani.

– Bun venit, Paul, rosti Haveles, aflat încă la jumătatea culoarului.

– Bine v-am găsit, domnule ambasador, răspunse Hood.

– Ai avut parte de o călătorie plăcută? se interesă ambasadorul.

– Am ascultat muzică veche la radio şi am dormit, îi răspunse Hood. După părerea mea, cam asta ar fi definiţia unei călătorii plăcute.

– Ai dreptate, îl aprobă Haveles, pe un ton nu prea convingător, în timp ce-i strîngea mîna.

Îşi îndreptă apoi atenţia către Nasr:

– E o onoare să vă avem aici, domnule doctor.

– Sînt onorat eu însumi, replică Nasr. Mi-aş fi dorit însă ca împrejurările să nu fie atît de nefericite.

Haveles îi strînse mîna lui Bicking, fără a-l scăpa din ochi pe egiptean.

– Din păcate, situaţia e chiar mai gravă decît vă închipuiţi, spuse Haveles. Veniţi, vom sta de vorbă în biroul meu. Doriţi ceva de băut?

Cei trei clătinară din cap, iar apoi Haveles se întoarse şi îi invită să îl urmeze de-a lungul coridorului. Porniră fără grabă, Haveles fiind încadrat de Hood şi de Nasr, iar Bicking urmîndu-i la o distanţă de doi metri. Paşii lor răsunau puternic pe pardoseala coridorului, în vreme ambasadorul le vorbea despre

ceramica antică expusă lîngă pereţi. Vasele erau luminate de sus, iar aspectul lor era pus în valoare de picturile murale datînd din secolul al nouăsprezecelea, ce înfăţişau evenimente petrecute în secolul întîi, în timpul califilor din dinastia Umayyad.

Biroul lui Haveles era o încăpere rotundă, situată în extremitatea opusă a clădirii ambasadei. Deşi nu foarte mare, era abundent decorată, fiind înconjurată de coloane de marmură şi avînd tavanul sub forma unei cupole ce amintea de catedrala din Bosra. Lumina venea dintr-o lucarnă deschisă în centrul cupolei. Nu existau alte ferestre. Oaspeţii se aşezară în fotoliile tapiţate, iar Haveles închise uşa şi îşi ocupă locul obişnuit, în spatele biroului. Dimensiunile masive ale acestuia îi accentuau statura scundă.

– Avem informatori la palatul prezidenţial, rosti el zîmbind, dar bănuim că şi preşedintele îşi are oamenii săi aici. E de preferat să discutăm fără martori.

– Bineînţeles, încuviinţă Hood.

Haveles îşi încrucişă braţele deasupra biroului.

– Cei de la palat cred că la Damasc se află un comando sinucigaş şi, din informaţiile lor, rezultă că atacul va avea loc în cursul acestei după-amieze.

– Avem confirmarea acestui zvon? întrebă Hood.

– Speram să ne poţi ajuta în această privinţă, replică Haveles. Mă rog, speram ca oamenii tăi să ne spună mai multe. Nu de alta, dar am fost invitat la palat în această după-amiază.

Se uită la ceasul antic cu cadran de fildeş de pe birou, apoi adăugă:

– Peste nouăzeci de minute voi fi la palat. Urmează să-mi petrec acolo restul zilei, discutînd situaţia cu preşedintele. Convorbirile vor fi urmate de un dineu oficial.

– Vorbim oare despre acelaşi preşedinte care l-a ţinut deoparte pe secretarul de Stat timp de două zile, înainte de a-l primi în audienţă? se miră Nasr.

– Da, iar pe preşedintele francez l-a ţinut în anticameră timp de patru ore, adăugă Bicking. Se pare că preşedintele sirian nu vrea să priceapă nici în ruptul capului.

– Ce anume? întrebă Hood.

– Lecţiile trecutului, preciză Bicking. În secolul al nouăsprezecelea, liderii sirieni îşi invitau duşmanii în corturile lor şi încercau să-i seducă cu bunătatea de care dădeau dovadă. Pernele şi parfumurile au cîştigat mai multe războaie decît săbiile şi vărsările de sînge.

– Şi totuşi, aceste victorii n-au adus unitatea arabilor, interveni Nasr. Preşedintele nu încearcă să ne cucerească prin amabilitate. Dimpotrivă, încearcă să-i seducă pe fraţii săi arabi purtîndu-se urît cu străinii.

– Am impresia că n-aţi înţeles, îl întrerupse Haveles. Dacă-mi daţi voie să termin. Preşedintele i-a invitat şi pe ambasadorii rus şi japonez la această întîlnire. Se pare că doreşte să ne aibă alături pînă la trecerea crizei.

– Bineînţeles, încuviinţă Hood. Dacă el va păţi ceva, acelaşi lucru li s-ar întîmpla şi celorlalţi.

– Desigur, dacă preşedintele va catadicsi să fie prezent la întîlnire, spuse Bicking. S-ar putea ca, între timp, să fi părăsit Damascul.

– Ar fi posibil, admise Haveles.

– Dacă ar avea loc un atac, chiar şi în absenţa preşedintelui din palat, Washingtonul, Moscova şi Tokio nu vor mai putea sprijini partea care a declanşat atacul, indiferent dacă ar fi vorba de turci sau de kurzi, continuă Nasr raţionamentul.

– Exact, îl aprobă Haveles.

– Atentatorii ar putea fi, la o adică, soldaţi sirieni travestiţi în kurzi, sugeră Bicking. I-ar ucide pe toţi cei prezenţi, cu excepţia preşedintelui. Supravieţuind, acesta ar deveni un erou în ochii milioanelor de arabi care-i urăsc pe kurzi.

– Şi această variantă e cît se poate de plauzibilă, spuse Haveles. Tocmai de aceea, Paul, am avea nevoie de orice informaţie suplimentară, care s-ar putea dovedi folositoare.

– Voi lua legătura cu Centrul de Comandă chiar acum, anunţă Hood. Pînă atunci, aş vrea însă să aflu ce se aude despre întîlnirea *mea* cu preşedintele?

– S-a rezolvat, Paul, răspunse Haveles, privindu-l țintă pe Hood.

Acestuia nu-i plăcu deloc tonul parșiv al ambasadorului.

– Cînd?

Pentru întîia oară, Haveles zîmbi:

– Ai fost invitat să mă însoțești la palat.

37

Marţi, ora 13:33, Valea Bekaa, Liban

Phil Katzen stătea ghemuit pe pardoseala puţului întunecat. Se obişnuise destul de repede cu mirosul stătut al micii sale celule, în care stăruia duhoarea de sudoare şi excremente a celor care o ocupaseră înaintea lui. Orice tentaţie de a se plînge se risipise atunci cînd cei care îi capturaseră începuseră să-l tortureze pe Rodgers. Apoi simţi în nări mirosul de carne arsă.

Katzen simţise cum îl îneca plînsul atunci cînd, într-un tîrziu, auzise urletul lui Rodgers. Continua şi acum să suspine. Lîngă el, Lowell Coffey stătea cu bărbia rezemată de genunchii pe care şi-i strîngea la piept şi privea spre el, fără să-l vadă însă.

– Unde-ţi rătăcesc gîndurile Lowell? întrebă Katzen.

– Îmi aminteam de facultate, răspunse Coffey, ridicîndu-şi privirea. Am participat la reconstituirea unui proces, apărînd un angajat concediat dintr-o fabrică, care îşi luase fostul şef ostatic. Cred că de data asta aş alege cealaltă tabără.

Katzen încuviinţă din cap. Şcoala nu te pregăteşte niciodată îndeajuns pentru ceea ce îţi e dat să trăieşti mai tîrziu. În facultate, urmase o serie de cursuri specializate, în cadrul pregătirii

pentru vizitele de lungă durată în alte țări. Între acestea se numărase și o serie de prelegeri, ținute de-a lungul unui semestru de către profesorul invitat Dr. Bryan Lindsay Murray, de la Centrul de Cercetări pentru Reabilitarea Victimelor de Război din Copenhaga. La vremea aceea, în urmă cu aproape un deceniu, numai pe teritoriul Statelor Unite trăiau aproape o jumătate de milion de victime ale torturii. Erau refugiați din Laos și Africa de Sud, din Filipine și Chile. Unii dintre ei fuseseră invitați să le vorbească studenților. Erau oameni cărora le fuseseră perforate timpanele, alții care fuseseră bătuți la tălpi până când își pierduseră simțul echilibrului. Altora le fuseseră înfipte așchii ascuțite sub unghiile de la mîini sau de la picioare, ori li se turnase bălegar pe gît cu pîlnia. O femeie suferise supliciul clopotului, fiind închisă sub un dom de sticlă și lăsată acolo până când sudoarea îi ajunsese la genunchi. Cursul profesorului Murray era menit să-i ajute pe studenți să înțeleagă ce însemna tortura, pentru a-i face față mai ușor în cazul în care aveau să fie vreodată capturați. Doamne, și cîte aiureli intelectuale le fusese dat să asculte!

Și totuși, Katzen învățase din acel curs măcar un lucru care nu putea fi pus la îndoială. Dacă aveau să supraviețuiască acestei încercări, cele mai cumplite cicatrici nu aveau să fie cele fizice, ci acelea de natură emoțională. Și, cu cît captivitatea avea să se prelungească, cu atît aveau să fie mai greu de vindecat urmările șocului posttraumatic. Cele întîmplate azi puteau să producă senzații cronice de panică sau depresii nervoase care aveau să se declanșeze subit, la auzul unui țipăt sau al unui sunet anume, în întuneric sau la înghesuială, ori de cîte ori aveau să transpire abundent, indiferent din ce motive. Orice putea să le readucă în memorie cumplita zi pe care o trăiseră.

Katzen privi către Coffey. Văzîndu-l chircit în poziția unui făt, cu privirea rătăcită, se văzu pe sine și pe ceilalți. Timpul pe care îl petrecuseră legați în furgonetă îi determinase să traverseze rapid prima fază a îndelungatului parcurs emoțional pe care îl aveau de înfruntat ostaticii: faza negării. Acum suportau povara strivitoare a acceptării, o fază secundă care avea să dureze cîteva

zile. Aceasta avea să fie urmată de întoarceri mintale în vremuri mai bune – Coffey părea a se îndrepta cu paşi repezi spre această etapă –, ultima fază fiind cea a dominanţei instinctului de conservare.

Desigur, dacă aveau să supravieţuiască pînă atunci.

Katzen îşi închise ochii, dar lacrimile se încăpăţînau să i se prelingă pe obraji. Rodgers se zvîrcolea ca un cîine turbat închis într-o cuşcă; cătuşele zornăiau în contact cu inelul de metal. Sondra DeVonne îi vorbea calm, încercînd să-l ajute să se concentreze.

– Sînt alături de dumneavoastră, rostea ea cu o voce blîndă, tremurată. Sîntem cu toţii alături de dumneavoastră.

– Vă sîntem cu toţii alături! strigă Pupshaw din puţul aflat în stînga lui Katzen. Toţi!

Gemetele lui Rodgers se preschimbară curînd în urlete scurte, agonice, pline de furie. Strigătele lui îl împiedicau de-acum pe Katzen să o mai audă pe Sondra. Pupshaw începuse să înjure, iar în puţul din dreapta, cineva horcăia, vomînd. Nu putea fi decît Mary Rose, căci Seden nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Vacarmul nu era cîtuşi de puţin omenesc, demn de nişte oameni civilizaţi. În cîteva minute doar, teroriştii reuşiseră să transforme un grup de oameni educaţi într-o haită de animale disperate şi înspăimîntate. Dacă nu s-ar fi numărat el însuşi printre ei, Katzen mai c-ar fi fost tentat să admire îndemînarea simplă a strategiei adoptate de terorişti.

Nu putea sta acolo, fără să nu facă nimic. Se întoarse şi-şi înfipse degetele în peretele de argilă, printre ochiurile plasei de sîrmă, ridicîndu-se în picioare.

Coffey ridică privirea.

– Phil?

– Ajută-mă, îi ceru Katzen, apucîndu-l pe Coffey de subsuori şi obligîndu-l să se ridice.

Văzîndu-l în picioare, îi dădu drumul, cu băgare de seamă, întrebînd:

– Te simţi bine?

– Da, cred că da, spuse Coffey. Mulţumesc. Dar tu?

Katzen se întoarse cu fața către plasa de sîrmă.

– Mă simt ca dracu', răspunse el. Lowell, trebuie să-ți spun ceva. Nu m-am ridicat doar ca să mă dezmorțesc.

– Ce vrei să spui? întrebă Coffey, mirat.

Katzen ridică privirea spre gratii. Rodgers urla acum în valuri succesive. Lupta împotriva durerii, fără sorți de izbîndă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă, gemu Katzen.

Își plecă privirea și, clătinînd din cap, continuă:

– Dumnezeule, fă-i să se oprească!

Coffey își șterse fruntea cu batista.

– Nu ți se pare că e o ironie a sorții? întrebă acesta. Sîntem chiar în ograda Domnului, iar el nici măcar nu vrea să ne asculte. Sau, dacă ne-aude, planurile lui n-au nici o noimă pentru mine, adăugă el, pe un ton de scuză.

– Nici pentru mine, rosti Katzen. Doar dacă nu cumva noi sîntem cei care greșim, iar oamenii aceștia au dreptate. Poate că Dumnezeu e cu adevărat de partea lor...

– De partea unor monștri? replică Coffey. N-aș prea crede, clătină el din cap, după care făcu apoi doi pași șovăitori și se opri chiar lîngă colegul său: De ce te-ai ridicat, Phil? Ce-ai de gînd să faci?

– Mă gîndeam să pun capăt ororii.

– Cum? întrebă Coffey.

Katzen își rezemă fruntea de căptușeala din plasă de sîrmă a puțului.

– Mi-am dedicat viața salvării ecosistemelor și animalelor aflate în pericol de dispariție.

Vocea îi coborî, preschimbîndu-se într-o șoaptă:

– Am acționat, mi-am riscat viața.

– În tine se ascunde o vînă de fier, încuviință Coffey. Cît despre mine? Nu știu, zău, nu știu cum voi putea face față la... la așa ceva.

Ridică repede privirea și îi șopti lui Katzen, pe un ton de conspirator:

– Dacă te-ai gîndit să ne cărăm dracului de-aici, sînt alături de tine. Prefer să mor luptînd decît să putrezesc într-un puţ. Cred că sînt îndeajuns de puternic pentru asta.

Katzen îl măsură pe Coffey în lumina palidă ce se strecura printre gratii.

– N-am de gînd să pornesc un război, Lowell. Am de gînd să pun capăt celui deja început.

– Cum?

Katzen închise ochii atunci cînd urletele lui Rodgers deveniră mai puternice. Nu dură prea mult, căci generalul îşi muşcă buzele, încetînd să mai strige. Katzen simţi cum i se înmuiau genunchii. O clipă mai tîrziu, se aplecă înspre Coffey.

– Dacă CRC-ul ar fi pus în funcţiune, dacă toate sistemele ar merge, ar porni şi locatorul, rosti Katzen. Centrul de Comandă ar reuşi astfel să localizeze furgoneta. Iar atunci armata ar putea să o arunce în aer, cu tot cu teroriştii. N-ar mai fi în stare să o folosească împotriva nimănui.

– Stai niţel! Încerci să-mi sugerezi c-ar trebui să-i ajutăm pe ticăloşii ăştia?

– Dacă n-o facem, îl vor arde de viu pe Mike, explică Katzen. Şi numai Dumnezeu ştie la ce cazne o vor supune pe Sondra. Dacă preluăm iniţiativa, avem o şansă să supravieţuim. Sau, dacă nu, măcar să murim cu demnitate.

– A-i ajuta pe teroriştii nu înseamnă nicidecum a muri cu demnitate, spuse Coffey. Înseamnă trădare.

– Trădare faţă de ce? întrebă Katzen. Faţă de regulile din manuale?

– Faţă de ţară, replică Coffey. Phil, nu face asta.

Katzen îi întoarse spatele juristului şi se agăţă de gratii. Coffey îl ocoli, ajungînd din nou faţă în faţă.

– Am eşuat de prea multe ori în viaţă, în ceea ce mi-am propus, rosti el. Acum n-aş putea să o fac. N-aş mai putea să trăiesc, ştiind ce am făcut.

– Tu nu vei avea nici un amestec, îi spuse Katzen.

Se ridică prin forţa braţelor, lipindu-şi faţa de gratii, şi strigă:

– Scoateţi-mă de-aici! Am să vă spun tot ce vreţi să ştiţi!

Tăcerea coborî în grotă. Mai întîi Pupshaw încetă să înjure, apoi se opri fîşîitul arzătorului, apoi strigătele lui Rodgers şi, în sfîrşit, încurajările lui DeVonne. Cîteva clipe mai tîrziu, se auziră paşi apăsaţi pe pardoseala de piatră. Cineva aprinse o lanternă, îndreptînd-o spre Katzen. Ecologul dădu drumul gratiilor, aterizînd pe fundul puţului.

– Te-ai hotărît să vorbeşti? întrebă o voce profundă.

– Da, o să vorbesc, confirmă Katzen.

Coffey îi întoarse spatele şi se aşeză.

– Cine sînt cei care alcătuiesc grupul vostru? întrebă bărbatul cu voce gravă.

– Cei mai mulţi dintre noi sînt cercetători în domeniul mediului, rosti Katzen, ferindu-şi ochii de lumina puternică. Se aflau aici pentru a studia efectele construirii de baraje asupra ecosistemului Eufratului. Cel pe care-l torturaţi e un simplu mecanic, nicidecum „ofiţerul superior" al cuiva. Eu sînt cel pe care-l căutaţi.

– De ce? Cine eşti tu?

– Sînt ofiţer de informaţii al Statelor Unite. Împreună cu colonelul turc intenţionam să folosim o parte din echipamentul furgonetei pentru a asculta clandestin comunicaţii la Ankara şi Damasc.

Cel de sus tăcu o vreme.

– Cel de lîngă tine. Ce specialitate are?

– E jurist, spuse Katzen. Ne-a însoţit pentru a fi sigur că nu vom încălca legislaţia internaţională.

– Femeia care e aici, sus, urmă bărbatul. Afirmi că e om de ştiinţă?

– Da, încuviinţă Katzen, rugîndu-se să fie crezut.

– În ce anume e specializată?

– Mediile de cultură, răspunse Sondra. Diverse substanţe gelatinoase conţin nutrienţi în care pot fi cultivate microorganisme sau ţesuturi în scopul cercetării. Tatăl meu deţine o serie de brevete în acest domeniu. Am lucrat împreună cu el.

Bărbatul stinse lanterna şi spuse cîteva cuvinte în arabă. O clipă mai tîrziu, grilajul care acoperea puţul fu ridicat, iar Katzen

fu tras la suprafață, sub amenințarea armei. Se ridică în picioare, în fața unui bărbat cu ten închis ce avea o cicatrice care-i brăzda obrazul. Cu coada ochiului, către stînga, îl văzu pe Rodgers, atîrnat de încheieturile mîinilor. Sondra era legată de peretele din dreapta.

– Nu cred că sînteți o echipă de ecologi, rosti comandantul. Dar asta n-are nici o importanță, dacă veți consimți să ne arătați cum funcționează echipamentul.

– Am să vă arăt tot ce vreți să aflați, spuse Katzen.

– *Nu-i spune nimic!* gîfîi Rodgers.

Katzen își întoarse privirea către general. Simți cum i se înmuiau genunchii văzînd grimasa de pe chipul schimonosit de durere al acestuia și zonele lucioase și înnegrite în care carnea îi fusese arsă.

Rodgers scuipă sînge și continuă:

– *Rămîi unde ești! Nu primim ordine de la comandanți străini!*

Bărbatul cu ten închis se întoarse și izbi cu putere cu pumnul îl falca lui Rodgers. Lovitura răsună în grota îngustă, iar capul lui Rodgers zvîcni pe spate.

– Cînd ești oaspetele unui comandant străin, ai datoria să-i asculți ordinele, rosti bărbatul.

Se întoarse spre Katzen, vădit iritat.

– Viețile voastre depind de ceea ce îmi vei arăta.

Katzen privi către Rodgers.

– Îmi pare rău, spuse el. Viețile voastre sînt mai importante pentru mine decît principiile.

– *Laşule!* urlă Rodgers.

Sondra se zvîrcoli în lanțuri, șuierînd:

– Trădătorule!

– Nu-i asculta, spuse comandantul, adresîndu-i-se lui Katzen. I-ai salvat pe toți și ți-ai salvat viața. E un act de loialitate, nu de trădare.

– N-am nevoie de aprobarea ta, spuse Katzen.

– Ai nevoie de un pluton de execuție! șuieră Sondra DeVonne. Ți-am făcut jocul fiindcă am crezut că ai un plan. Nu

ştie nimic despre furgonetă, îi spuse ea comandantului. Iar eu nu sînt un om de ştiinţă.

Comandantul se apropie de ea.

– Eşti atît de tînără şi de vorbăreaţă, spuse el. După ce vom afla cît ştie domnul acesta, eu şi cu oamenii mei vom sta de vorbă şi cu tine, mai pe îndelete.

– Nu, i-o reteză Katzen. Dacă le faceţi vreun rău prietenilor mei, înţelegerea cade.

Comandantul se întoarse brusc şi, cu dosul palmei, îl lovi peste faţă pe Katzen.

– Nimeni nu-mi spune mie *nu!* scrîşni el, recăpătîndu-şi imediat cumpătul. Îmi vei arăta chiar acum cum funcţionează vehiculul vostru, fără nici o altă amînare.

Îşi strecură mîna sub bărbia Sondrei, obligînd-o să-şi deschidă gura.

– Sau preferi să-i auzi ţipetele în timp ce-i vom smulge dinţii cu cuţitul, unul cîte unul?

Katzen îşi ridică mîinile.

– Nu faceţi asta, spuse el, în timp ce lacrimile i se prelinseră din nou pe obraji. Vă rog, nu faceţi asta. Am să cooperez.

Comandantul îi dădu drumul Sondrei, în timp ce un alt bărbat îl împinse înainte pe Katzen. Acesta se împletici, gata să cadă. Trecînd prin dreptul fetei, simţi povara cumplită a privirilor ei, mai ucigătoare decît arma a cărei atingere o simţea pe spinare. Preschimbaţi în două fante negre şi înguste, ochii ei îi trimiteau blesteme pînă în adîncul inimii.

Katzen clipi des, atunci cînd fu împins afară din peşteră, în bătaia soarelui. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. Nu, nu era un laş. Apărase puii de focă punîndu-şi scut propriul trup. Dar nu putea să-şi lase prietenii să fie torturaţi şi ucişi. Chiar dacă ştia că, din acea zi, aceşti oameni care fuseseră atît de importanţi pentru el timp de mai bine de un an nu aveau să-l mai considere demn de prietenia lor.

38

Marţi, ora 12:43, Tel Nef, Israel

Curînd după-amiază, aeronava C-141B ateriză pe aerodromul de lîngă baza militară. Colonelul August şi cei şaptesprezece soldaţi îşi îmbrăcaseră deja ţinutele uşoare pentru misiunile în deşert şi îşi puseseră eşarfele în culori de camuflaj şi pălăriile moi. Fură întîmpinaţi de soldaţi israelieni, care îi ajutară să înalţe corturile care aveau să adăpostească încărcătura avionului.

Căpitanul Shlomo Har-Zion îi înmînă colonelului August un mesaj dactilografiat. Era scris cu cerneală cenuşiu-fildeş, pe o hîrtie albă şi mată, care reflecta lumina soarelui. August era obişnuit cu acest gen de documente. Materialul special garanta imposibilitatea citirii celor scrise de către posibilii spioni ascunşi pe colinele din vecinătate. Detaliile nu trebuiau discutate prin viu grai, deoarece spionii arabi foloseau intens tehnica cititului de pe buze.

August micşoră reflectivitatea documentului, rotind hîrtia pe măsură ce citea. Află astfel că Centrul de Comandă găsise o posibilă localizare a CRC-ului şi a ostaticilor. Un agent israelian fusese trimis în zonă şi avea să efectueze o recunoaştere înaintea

sosirii echipei de intervenţie. Agentul avea să raporteze direct căpitanului Har-Zion. Dacă informaţiile se confirmau, echipa de intervenţie avea ordin să intre imediat în acţiune. August îi mulţumi ofiţerului şi îl anunţă că avea să i se alăture în cîteva minute.

August îi ajută pe oamenii săi şi pe soldaţii israelieni să descarce şi să pregătească de plecare vehiculele. Cele şase motociclete fură împinse sub o prelată de camuflaj, urmate apoi de cele patru Vehicule Rapide de Asalt. Motoarele fură verificate, pentru a se asigura că nu păţiseră nimic în timpul zborului. Cercetară cu atenţie mitralierele de calibrul 50 şi lansatoarele de grenade de 40 de mm, ca nu cumva dispozitivele de ochire să fi suferit dereglări. Aeronava C-141B decolă imediat după alimentarea cu combustibil, pentru a micşora riscul depistării ei de către sateliţii ruseşti sau de către eventualele priviri indiscrete. Informaţia ar fi ajuns curînd în capitalele ostile ale regiunii, putînd fi folosită ulterior împotriva Washingtonului.

În timp ce echipa sa verifica armamentul din dotare, August şi sergentul Grey se îndreptară spre o clădire sigură, lipsită de ferestre, aflată pe teritoriul bazei. Aici, împreună cu ofiţerii israelieni, cei doi studiară hărţile văii Bekaa, informîndu-se asupra pericolelor pe care le puteau întîlni acolo. Între acestea se numărau minele îngropate şi privirile indiscrete ale unor fermieri care ar fi putut alcătui o reţea de avertizare a teroriştilor. Israelienii se angajară să supravegheze comunicaţiile în banda de unde scurte şi să bruieze orice mesaj periculos captat.

Din acest moment, lui August şi oamenilor săi nu le mai rămăsese decît să aştepte. Era singurul lucru la care colonelul nu se pricepea cîtuşi de puţin.

39

Marţi, ora 13:45, Valea Bekaa, Liban

Falah mersese toată noaptea, oprindu-se pentru a trage un pui de somn înainte de răsăritul soarelui. Zorii îi slujeau dintotdeauna drept ceas deşteptător. Un ceas care nu-l dezamăgise niciodată. Întunericul, pe de altă parte, îi slujea drept mantie, şi nici în această privinţă nu avea de ce să se plîngă.

Din fericire, Falah nu dormise niciodată prea mult. Cînd era puşti, crescînd în Tel Aviv, avusese mereu senzaţia că, dormind, pierdea ceva irecuperabil. În adolescenţă, senzaţia de pierdere îl copleşea imediat după apusul soarelui. Maturizîndu-se, avusese prea multe de făcut la adăpostul nopţii.

Într-o bună zi, somnul pierdut se va răzbuna cu vîrf şi îndesat, îşi zise el.

După ce fusese condus la graniţa cu Libanul, Falah parcursese prima etapă a călătoriei fără să se odihnească. Îl despărţeau douăzeci şi opt de kilometri de gura văii Bekaa. Ajuns aici, găsi un crîng de măslini aflat îndeajuns de departe de drumul de ţară. Se înveli cu frunze moarte, pentru a se încălzi şi pentru a nu fi văzut. Avea la vest lanţul Munţilor Libanului iar la est poalele colinelor ce precedau Munţii Anti-Liban. Înainte de a adormi,

se convinse că locul ales pentru odihnă era aşezat între două culmi, astfel încît soarele să-l scoale înainte de a se ridica prea sus pe cer, trezind întreaga vale.

Fiecare aşezare din Siria şi Liban îşi are veşmintele sale tradiţionale: eşarfe, robe, pantaloni sau fuste cu motive specifice, în culori şi cu broderii mai variate decît în orice colţ al lumii. O parte dintre aceste stiluri vestimentare se datorau tradiţiei, altele proveneau din anumite necesităţi funcţionale. În rîndul kurzilor strămutaţi în sudul văii Bekaa, singurul articol de îmbrăcăminte comun prin tradiţie erau turbanele. Înainte de a pleca din Tel Nef, Falah făcuse un popas la „garderoba" bine garnisită, o încăpere plină cu costume de tot felul, pentru a-şi alege veşmintele specifice unui muncitor agricol itinerant. În cele din urmă, se hotărîse pentru o robă neagră ponosită, sandale de aceeaşi culoare şi un turban tradiţional, tot negru. Îşi mai luase şi o pereche de ochelari de soare cu lentile groase şi cu rame negre. Sub roba greoaie şi largă, Falah purta o centură de cauciuc, avînd ataşate două buzunare impermeabile. În cel care îi atîma pe şoldul drept avea un paşaport fals emis de autorităţile turce pe un nume kurd şi cu o adresă dintr-o aşezare kurdă. Numele său de-acum era Aram Tunas, originar din Semdinli. În acelaşi buzunar mai avea şi un aparat minuscul de emisie-recepţie.

Celălalt buzunar conţinea un revolver Magnum de calibrul 44, ce aparţinuse unui prizonier kurd. O hartă codificată, desenată pe o bucată de piele uscată de miel, se mai afla în buzunarul ce conţinea radio-emiţătorul. Dacă risca să fie capturat, Falah avea să mănînce harta. Lui Falah i se comunicase şi o parolă, care să-l identifice la întîlnirea cu echipa de salvare americană. Era o replică a personajului Moise din filmul *Cele zece porunci:* „Îmi voi găsi sălaş în această ţară". Bob Herbert se gîndise la o parolă cu semnificaţie religioasă, fiind vorba de o misiune în Orientul Mijlociu, fără a alege însă un citat din Biblie sau din Coran, pe care oricine le-ar fi putut rosti printr-o simplă coincidenţă. După rostirea acestei parole, Falah avea să fie întrebat cum se numeşte, iar el avea să se prezinte drept şeicul Midian. În cazul în care ar fi fost prins şi torturat pentru a dezvălui

parola, existau şanse ca impostorul să nu se gîndească să-l mai întrebe şi despre acest al doilea mesaj de identificare. În acest caz, cel care avea să-i ia locul avea să se trădeze, spunînd numele înscris în paşaportul fals al lui Falah.

Pe umărul stîng, israelianul purta un burduf de vită plin cu apă. Pe umărul drept, într-o bocceluţă, avea un schimb de haine, mîncarea şi un receptor EAR. Acest dispozitiv se compunea dintr-o miniantenă parabolică demontabilă, un emiţător-receptor şi o unitate computerizată compactă. Micul computer era dotat cu un recorder digital şi cu un program-filtru bazat pe principiile efectului Doppler. Acesta îi permitea utilizatorului să selecteze şi să separe sunetele pe diferite eşaloane şi straturi. Prin apăsarea unui buton de pe tastatură, utilizatorul avea posibilitatea să elimine sunetele care proveneau de la distanţa cea mai mică, făcînd astfel posibilă ascultarea unei conversaţii purtate într-un loc mai îndepărtat. Dacă ascultarea se făcea în condiţii acustice îndeajuns de bune, EAR-ul permitea chiar şi auzirea unor schimburi de replici care aveau loc după colţul unui perete. În plus, datele audio puteau să fie înregistrate, pentru a fi ulterior transmise mai departe.

La mai puţin de cinci minute după ce se trezise, Falah stătea aplecat deasupra unui pîrîiaş, sorbind apa proaspătă printr-un pai, cînd simţi vibraţiile radio-emiţătorului. Prin acţionarea unui comutator, aparatul putea fi făcut să sune. Aflat în misiune secretă, în căutarea unui inamic care putea pîndi de oriunde, Falah nu avea însă nici un motiv să adopte această variantă.

Stînd ghemuit, Falah ronţăi vîrful paiului, apăsînd pe butonul de recepţie. Nu se aşeza niciodată atunci cînd se afla în aer liber. În caz de urgenţă, i-ar fi fost mai greu să se ridice în picioare.

– *Ana rahgil achmel muzehri,* rosti el în arabă. Sînt muncitor agricol.

– *Inta mineyn?* întrebă interlocutorul. De unde eşti?

Falah recunoscu vocea sergentului Vilnai, aşa cum, cu siguranţă, şi acesta îi recunoscuse glasul. Din motive de securitate, îşi continuară schimbul de replici conform codului convenit.

– *Ana min Beirut,* răspunse Falah. Sînt din Beirut.

Dacă ar fi fost rănit, conveniseră ca el să răspundă: *Ana min Hermil;* în cazul în care ar fi fost capturat, codul îi cerea să răspundă: *Ana min Tyre.*

De îndată ce auzi răspunsul lui Falah, sergentul Vilnai rosti:

– Opt, şase, şase, zece, zero, şaptesprezece.

Falah repetă şirul de numere, apoi scoase din buzunar harta. Aceasta înfăţişa o reprezentare schiţată a văii, intersectată de o grilă numerotată. Primele două numere ale succesiunii îi indicară lui Falah un anume careu al grilei. Cea de-a doua pereche indica localizarea exactă în careul respectiv. În sfîrşit, ultimele două numere se refereau la altitudine. Conform acestora, peştera pe care o căuta era situată la o altitudine de două sute şaptezeci şi cinci de metri deasupra nivelului inferior al văii, probabil în apropierea unui drum.

– Am găsit, confirmă Falah.

Într-adevăr, locul părea ideal pentru o bază militară. Dincolo de peşteră se deschidea un canion în care puteau fi adăpostite elicoptere, fiind totodată un teren de antrenament excelent.

– Du-te acolo, transmise Vilnai. Efectuează o recunoaştere şi raportează în caz afirmativ. Ulterior, vei aştepta instrucţiuni.

– Am înţeles, încuviinţă tînărul. *Sahl.*

– *Sahl,* replică Vilnai, înainte de a închide.

Sahl însemna „uşor". Acesta era semnalul personal de încheiere al lui Falah. Dat fiind numărul mare al misiunilor îndeplinite cu succes de către tînărul israelian, superiorii săi glumeau pe seama lui, spunînd că-şi alesese această formulă fiindcă misiunile sale erau întotdeauna uşoare, şi-l ameninţau cu altele, mai dificile, pentru viitor. Falah se mulţumea să-i provoace, cerîndu-le să-i găsească, într-adevăr, misiuni mai periculoase.

Punînd radio-emiţătorul înapoi în buzunar, Falah îşi îngădui un răgaz pentru a studia harta. Gemu iritat. Peştera în cauză se afla la aproape douăzeci şi trei de kilometri distanţă. Date fiind înclinaţia terenului şi relieful accidentat, luînd în considerare şi o scurtă pauză pentru odihnă, urma să aibă nevoie de aproxima-

tiv cinci ore şi jumătate pentru a ajunge la destinaţie. Ştia de asemenea că, odată intrat în vale, comunicaţiile prin radio aveau să devină imposibile. Pentru a comunica cu baza de la Tel Nef, avea să fie obligat să utilizeze dispozitivul EAR.

Scuipînd paiul pe care îl mestecase, Falah mai culese cîteva, cu gînd să le ronţăie mai tîrziu. Le vîrî în buzunarul robei şi porni la drum. Imediat după ce se aşternu la drum, se apucă să mănînce harta din piele de miel, în chip de mic-dejun.

Falah îşi pierduse condiţia fizică de odinioară. Cînd ajunse în apropierea peşterii, trecuse de amiază. Îşi simţea picioarele grele ca nişte saci plini de nisip, iar călcîiele îi sîngerau. Făcuse bătături la glezne, iar pielea îi era udă de sudoare. Ajungînd la destinaţie, dădu uitării orice disconfort. Dincolo de liziera deasă zări gura peşterii, încadrată de şiruri de copaci. Pe drumul de pămînt care despărţea pădurea de intrarea în grotă fusese parcată furgoneta albă. Era acoperită cu o rogojină în culori de camuflaj şi păzită de doi bărbaţi înarmaţi cu puşti semiautomate. La vreo trei sute de metri distanţă, drumul de ţară se intersecta cu o cărare ce ducea în cealaltă parte a muntelui.

Falah se ghemui în spatele unui bolovan, la patru sute de metri de grotă. Îşi dădu jos de pe umăr bocceaua şi săpă o groapă nu foarte adîncă, adunînd pămîntul dislocat într-o moviliţă. Smulse din rădăcini un smoc de iarbă şi-l aşeză în vîrful movilei.

Pregătind toate acestea, îşi îndreptă atenţia spre peşteră. Era situată la aproximativ douăzeci de metri de nivelul drumului, la cealaltă lizieră a pădurii, iar accesul se făcea pe o cărare bătătorită foarte abruptă. Studie în treacăt terenul relativ plat aflat la nivelul său. Ştia că, în mod sigur, zona fusese minată în jurul poienii, dar nu-şi făcea probleme în privinţa minelor. După sosirea echipei de intervenţie, intenţiona să se predea kurzilor. Ei aveau să vină să-l ia, iar traseul lor avea să ocolească, în mod cert, minele.

În timp ce studia împrejurimile, Falah zări un bărbat ieşind din grotă. Purta un şort şi o cămaşă kaki. Un altul îl urmă, cu arma aţintită spre cel dintîi. În gura peşterii se mai afla cineva, dar acest al treilea individ nu ieşi din umbră. Rămase pe loc,

urmărindu-i din priviri pe cei doi. Prizonierul fu condus spre furgonetă.

Falah deschise bocceaua şi scoase cele trei componente ale dispozitivului EAR. Miniordinatorul nu era mai mare decît o casetă audio. Îl aşează pe bolovan, apoi, printr-o apăsare pe un buton, deplie antena parabolică, care avea aproximativ dimensiunile unei umbreluţe şi un mod de depliere similar. Apăsă pe un alt buton şi din partea anterioară a antenei se desfăcu un trepied miniatural. Aşeză antena pe vîrful movilei. Scoase căştile, le cuplă la computer, puse în funcţiune dispozitivul şi aproximă distanţa care îl despărţea de intrarea peşterii. Introduse coordonatele şi începu să asculte.

În faţa peşterii se vorbea turceşte. Ceru computerului să treacă la următorul nivel. Auzi o voce care vorbea siriana.

– *...Cînd ar urma să se întîmple asta?* întrebă o voce de bărbat.

– *Nu ştiu exact,* răspunse alt glas. *Destul de curînd, presupun. I-a promis lui Ibrahim că i-l va încredinţa pe liderul grupului, iar femeile vor reveni locotenenţilor.*

– *Noi nu primim nimic?* mormăi un al treilea.

Acum avea dovada existenţei unei colaborări între kurzii sirieni şi cei turci. Falah nu era deloc surprins, ci doar mulţumit că presupunerea lui iniţială se adeverise. După încheierea operaţiunii de ascultare, avea să transmită înregistrările celor de la Tel Nef. De la baza israeliană, acestea aveau să fie transmise mai departe, la Washington. Preşedintele american avea să informeze, probabil, Ankara şi Damascul. Pe de altă parte, această conversaţie dovedea existenţa mai multor prizonieri în acest loc. Înainte de a contacta baza Tel Nef, Falah se hotărî să asculte conversaţiile care aveau loc în adîncul peşterii.

Comută succesiv, pe intervale de cîte trei metri. Auzi vorbindu-se siriana, din nou turca şi, în sfîrşit, engleza. Cuvintele răsunau înfundat şi sensul lor era greu de înţeles. Cunoscînd modul de acţiune al kurzilor din zonele muntoase, deduse că prizonierii erau închişi, mai mult ca sigur, în puţuri. Nu reuşi să înţeleagă decît vreo cîteva cuvinte.

Trădare... mai curînd aş muri!

...nu-ţi face griji!

Mai ascultă cîteva minute, apoi introduse noi coordonate în computer. Antena parabolică începu să se rotească, într-un echilibru precar, pe axul trepiedului. Satelitul israelian de comunicaţii pe care trebuia să-l contacteze se afla în orbită geostaţionară deasupra Libanului şi a estului Siriei.

În timp ce Falah aştepta ca antena parabolică să stabilească legătura, unul dintre arabi porni în fugă de lîngă furgonetă. Alergă spre silueta întunecată ascunsă la gura peşterii.

Falah apăsă pe butonul de anulare a conexiunii cu satelitul, apoi întoarse antena către intrarea în grotă şi introduse coordonatele iniţiale. Începu să asculte:

– ... *Pus în funcţiune unul din computere,* spunea cel venit de lîngă furgonetă. *Ne-a spus că există o antenă de satelit undeva pe-aproape.*

Omul din umbră întrebă calm, fără să se clintească, unde anume se afla respectiva antenă.

– *La vreo cinci sute de metri distanţă către sud-vest,* îi răspunse celălalt.

Falah nu aşteptă urmarea. Ştia că nu avea şanse să fugă mai repede decît kurzii şi cu nici un chip nu-i putea învinge de unul singur. Nu avea de ales. Înjurînd, apăsă pe un buton şi transmise astfel un semnal discret către bază. Apoi plie antena şi trepiedul şi, împreună cu celelalte componente ale dispozitivului, le aruncă în groapa săpată mai devreme. Scoase din buzunarul interior radioemiţătorul, care avu aceeaşi soartă. În cele din urmă, îşi descălţă sandalele şi le aşeză în groapă. Umplu groapa cu pămînt şi aşeză deasupra smocul de iarbă. În afară de cazul în care ar fi ştiut ce anume să caute, nimeni nu putea să observe că pămîntul de sub acel petic de iarbă fusese răscolit. Apucîndu-şi bocceaua, Falah începu să se tîrască spre nord-est. Aruncînd o privire spre peşteră, văzu peste zece soldaţi kurzi ieşind în fugă. Se despărţiră în trei coloane, îndepărtîndu-se cu grijă, pentru a evita minele îngropate.

Falah înainta tîrîş, căutînd îndeosebi peticele de iarbă şi zonele stîncoase, pentru a lăsa cît mai puţine urme. Ajungînd la vreo sută de metri distanţă de locul în care îngropase antena şi radioemiţătorul, tînărul israelian îşi desfăcu bocceaua şi scoase perechea de sandale de rezervă. Le încălţă. În felul acesta, urmele sale nu aveau să se potrivească deloc cu acelea lăsate în jurul stîncii lîngă care se adăpostise mai devreme. Îşi luă bocceaua, se ridică şi o luă la goană, revăzînd în gînd detaliile biografice ale numitului Aram Tunas din Semdinli.

40

Marţi, ora 14:03, Quteife, Siria

Baza armatei siriene de la Quteife nu însemna cu mult mai mult decît o înşiruire de cîteva barăci din lemn şi mai multe duzini de corturi. Pe laturile din nord-est şi sud-vest se ridicau două foişoare de pază, înalte de şapte metri fiecare. Perimetrul era înconjurat de un gard din sîrmă ghimpată, cu stîlpi de trei metri înălţime. Baza fusese înfiinţată cu unsprezece luni în urmă, după ce trupele kurde din valea Bekaa atacaseră de mai multe ori la rînd satul Quteife, pentru a fura provizii. După amplasarea bazei, atacurile asupra satului ce avea o populaţie destul de numeroasă încetaseră.

Căpitanul Hamid Moutamin, un ofiţer de comunicaţii în vîrstă de douăzeci şi nouă de ani, ştia că atît raidurile, cît şi acalmia care le urmase aveau un scop precis. Cînd comandantul Siriner îşi alesese locul pentru amplasarea propriei baze în valea Bekaa, dorise ca sirienii să-şi stabilească, la rîndul lor, o prezenţă militară simbolică în zonă. Apropierea de o unitate a armatei siriene era crucială pentru realizarea planurilor lui Siriner. După construirea bazei de la Quteife, căpitanul Moutamin se prevalase de cei zece ani de activitate exemplară în cadrul armatei pentru

a obține transferul acolo. Şi acesta era un element important în planurile comandantului Siriner. Imediat după realizarea ambelor deziderate, comandantul trecuse la treabă, instalîndu-şi propria bază în valea Bekaa.

Moutamin nu era de origine kurdă. Tatăl său fusese medic stomatolog ambulant care se ocupa de mai multe sate de kurzi. Hamid era unicul său fiu. Adeseori, după orele de şcoală sau în vacanţe, îl însoţea pe tatăl său în peregrinări. Într-o noapte, cînd Hamid avea doar paisprezece ani, maşina lor fu oprită de o patrulă de soldaţi sirieni, nu departe de Raqqa, în nordul ţării. Cei patru soldaţi luaseră aurul pe care tatăl său îl folosea pentru plombe, punga cu tutun şi verigheta acestuia, apoi îi lăsaseră să-şi vadă de drum. Hamid voise să se opună, dar tatăl său nu-l lăsase. Cîteva minute mai tîrziu, bătrînul Moutamin oprise maşina pe un drum pustiu şi, chiar acolo, sub razele lunii, suferise un atac de cord şi murise. Hamid se îndreptase spre casa unui pacient al tatălui său, un tipograf în vîrstă pe nume Jalal. Îi telefonase mamei sale şi un unchi venise să-l ia din casa bătrînului kurd. Înmormîntarea îl umpluse de tristeţe şi de furie.

Hamid se văzuse nevoit să renunţe la şcoală şi să îşi găsească de lucru, pentru a-şi întreţine mama şi sora. Se angajase la o fabrică de echipamente radio, unde munca de rutină la banda de asamblare îi permitea să gîndească. Cu trecerea timpului, ura sa faţă de soldaţii sirieni sporise. Continua să-l viziteze pe Jalal, care, după doi ani de tatonări prudente, îl prezentase altor tineri care avuseseră de suferit din pricina armatei siriene. Cu toţii erau kurzi de origine. Discutînd cu ei despre jafuri, crime şi tortură, Hamid căpătase convingerea că nu numai armata, ci însuşi guvernul purta vina pentru toate acestea. Ticăloşia trebuia oprită. Unul dintre prietenii lui Jalal îl prezentase unui tînăr turc aflat în vizită, pe nume Kayahan Siriner. Acesta era hotărît să creeze în regiune o nouă naţiune, între graniţele căreia kurzii şi alţi asupriţi să poată trăi în pace şi libertate. Hamid se oferise să îl ajute. Siriner îi spusese că una dintre cele mai bune modalităţi prin care o entitate putea fi slăbită era din interior. Îi ceru, aşadar, lui Hamid să devină ceea ce el

ura mai mult decît orice în lume: să se înroleze în armata siriană. Datorită experienţei căpătate la banda de asamblare a echipamentelor radio, Hamid fusese înscris în detaşamentele de comunicaţii.

Timp de mai bine de zece ani, Hamid îşi slujise comandanţii sirieni cu aparentă loialitate şi cu entuziasm. Cu toate acestea, între timp, el comunicase mişcările de trupe kurzilor sirieni. Informaţiile sale erau menite să evite confruntările, să-i ajute pe kurzi să fure provizii sau să întindă capcane unor patrule de soldaţi.

Misiunea sa de acum era însă cea mai importantă. I se ceruse să-l informeze pe comandantul bazei că, printr-o întîmplare, interceptase un mesaj transmis de un kurd turc. Acesta s-ar fi aflat, singur, pe versantul estic al lanţului muntos Anti-Liban, la o jumătate de kilometru de satul Zebdani, lîngă graniţa siriană. Hamid dedusese, chipurile, că individul respectiv se afla acolo de mai multă vreme, pentru a raporta despre mişcările de trupe ale armatei siriene. Hamid îi oferi comandantului bazei şi coordonatele exacte ale locului în care se afla spionul.

Comandantul zîmbi. Fără îndoială, se aştepta să fie promovat la o bază mai acătării, dacă avea să pună mînă pe acel kurd care spiona în favoarea turcilor, smulgîndu-i informaţiile pe care le deţinea. Trimise un pluton în căutarea lui, doisprezece oameni în trei Jeepuri, ordonîndu-le acestora să-l înconjoare şi să-l ia prizonier.

Hamid zîmbi la rîndul său, dar numai în gînd. Apoi ceru comandantului voie să plece şi, fără să fie văzut, se asigură că motocicleta pe care avea de gînd să o ia avea rezervorul plin.

41

Marţi, ora 14:18, Zebdani, Siria

Mahmud se trezi imediat atunci cînd unul din camarazii săi îl scutură uşor de umăr. Dormise vreo două ore. Deschise ochii şi scrută chipul întunecat ce se profila pe cerul de un albastru fără pată.

– Soldaţii se apropie, îl anunţă Majeed Ghaderi. Vin, aşa cum a promis Hamid.

– Allah fie lăudat, replică Mahmud.

Îşi îngădui un răgaz pentru a se întinde pe patul de ierburi, apoi se ridică în picioare. Nu se odihnise, dar somnul de două ore fusese suficient pentru a-i mai alunga din epuizarea zilei trecute. Îşi luă plosca şi se stropi pe faţă cu apă, iar apoi se întoarse către Majeed, înviorat.

Majeed era vărul lui Walid şi fusese aghiotantul devotat al acestuia. Fusese instruit să nu-l trezească pe Mahmud decît atunci cînd atacul avea să devină iminent. Adolescentul tăcuse tot timpul cît traversaseră munţii, iar ochii îi erau încă umflaţi şi roşii de plîns, în urma pierderii vărului său. Acum însă în priviri i se putea citi hotărîrea şi din glas îi răzbătea nerăbdarea. Mahmud era mîndru de atitudinea băiatului.

– Să mergem, spuse el.

Mahmud porni pe urmele lui Majeed. Traversară albiile torentelor săpate la topirea zăpezilor şi ocoliră stîncile masive care adăposteau poziţiile ocupate de soldaţii PKK-ului.

Paisprezece ţintaşi kurzi de elită fuseseră răspîndiţi pe culmile joase. Staţia radio fusese montată în spatele unui stînci de la baza pantei. În apropiere pregătiseră un foc de tabără, pe care îl stinseseră aproape imediat şi răspîndiseră cenuşa. Sirienii aveau să zărească simulacrul de tabără, apoi, conformîndu-se regulamentelor, aveau să ocupe poziţii de luptă în spatele Jeep-urilor. Acoperit de camarazi, un soldat avea să pornească în recunoaştere spre locul focului de tabără. În momentul respectiv, patrula siriană avea să se trezească asaltată de tirul încrucişat al ţintaşilor plasaţi pe culmi. Cei care aveau să aibă armele aţintite spre înălţimile dimprejur aveau să fie primele victime. Cîtă vreme cei rămaşi aveau să-i repereze pe ţintaşi, kurzii aveau să tragă o a doua salvă, omorîndu-i pe toţi. Pe cît posibil, kurzii aveau să-i împuşte în cap pe sirieni. Cu puţin noroc, uniformele lor nu aveau să fie pătate cu sînge. Kurzii aveau nevoie de zece uniforme curate.

Mahmud se alătură celorlalţi. Împreună, urmăriră din priviri Jeep-urile care se apropiau. Îşi ridicară puştile, aşteptînd ca sirienii să coboare din maşini şi să-şi ocupe poziţiile. La un semn al lui Mahmud, deschiseră focul toţi odată.

Mulţi dintre kurzii ascunşi pe culmi vînau iepuri, curcani sălbatici sau zimbri pentru a-şi hrăni familiile. Gloanţele fiind scumpe şi rare, erau cu toţii obişnuiţi să-şi lovească ţinta din prima lovitură. Prima salvă trasă de către zece dintre kurzi îi seceră pe soldaţii aflaţi mai aproape de baza pantei, inclusiv pe cel pornit în recunoaştere. Nouă dintre sirieni muriră pe loc. Al zecelea, care purta cască, fu lovit de două ori în gît înainte de a se prăbuşi. Cei rămaşi priviră derutaţi în jur, pierzînd secunde preţioase pentru a-i depista pe franctirori. Kurzii deschiseră din nou focul, iar a doua salvă îi doborî pe toţi sirienii care supravieţuiseră primei salve.

Cu pistolul în mînă, Mahmud porni către vale, în fruntea unei grupe de kurzi. Sirienii erau cu toţii morţi. Mahmud le făcu semn celor rămaşi ascunşi pe culmi, iar aceştia coborîră în grabă panta. Zece dintre cadavre fură dezbrăcate, apoi toţi morţii fură adunaţi într-un Jeep. Îmbrăcaţi în uniformele soldaţilor sirieni, zece dintre kurzi urcară în cele două Jeep-uri rămase. În timp ce restul echipei acoperea urmele sîngeroasei întîlniri, Mahmud îşi scuturâ praful de pe tresele uniformei de colonel şi făcu semn camarazilor să pornească înainte pentru a străbate podişul arid.

Deoarece Turcia şi Siria îşi închiseseră frontierele pentru turişti şi călători, autostrada M1 era relativ pustie. Ajungînd la intersecţia cu drumul modernizat, Mahmud şi ceilalţi nouă camarazi ai săi cotiră spre sud. Îi despărţea o călătorie de numai douăzeci şi cinci de minute de Damasc... şi de sfîrşitul a optzeci de ani de suferinţe.

42

Marţi, ora 13:23, Tel Nef, Israel

Sergentul Vilnai şi colonelul Brett August aşteptau de mai bine de un ceas în centrala radio subterană. În tot acest timp, studiaseră împreună hărţile aeriene ale văii Bekaa afişate pe ecranul unui computer. Alături, radiooperatorul Gila Harareet, o brunetă superbă, pîndea eventualele semnale transmise de Falah.

Cu cîteva minute în urmă, li se alăturase şi comandantul bazei, maiorul Maton Yarkoni. Veteran al Războiului de Yom Kippur din 1973, maiorul avea o faţă de taur şi, deşi scund, era bine clădit. Din cîte auzise August, comandantul poseda şi o fire pe măsura forţei sale. După sosirea acestuia, subiectul discuţiei devenise alarma maximă în care intraseră forţele armate israeliene în momentul în care Siria îşi trimisese trupele spre nord. În cazul izbucnirii luptelor, Israelul era gata să ofere ajutor Turciei.

– Nici Israelul şi nici NATO nu îşi pot permite să asiste la sfîşierea Turciei de către facţiunile războinice, era de părere maiorul Yarkoni. NATO are nevoie de un zid de protecţie în faţa fundamentaliştilor islamici. Pe de altă parte, la fel ca şi Siria,

Israelul are nevoie de resursele de apă care vin de la turci. Merită să luptăm în acest război, dacă aceasta e singura cale pentru a păstra naţiunea intactă.

– Care va fi poziţia adoptată de NATO? întrebă Vilnai.

– Tocmai am stat de vorbă cu generalul Kevin Burke de la Bruxelles, spuse Yarkoni. În afară de întărirea prezenţei militare americane în Mediterană, trupele NATO staţionate în Italia au trecut la stadiul de alarmă defcon 2.

– Înţeleaptă mişcare, încuviinţă August. Înainte de a comanda echipa de intervenţie a Centrului de Comandă, am fost ofiţer NATO în Italia. Pun pariu pe ce vreţi că trecerea la alarma defcon 2 e menită să oblige Grecia să aleagă acum de ce parte se situează în acest conflict. Fie că se va alătura aliaţilor săi din NATO pentru a apăra Turcia, fie că va lua partea Siriei. Iar dacă Grecia va trece de partea Siriei, se va alege cu cizma italiană în fund.

Sergentul Vilnai clătină încet din cap.

– Orientul Mijlociu porneşte la război, iar NATO se fracturează. Lumea a devenit în ultima vreme mult prea preocupată de interesele regionale.

– Mie-mi spui? întrebă August, plin de amărăciune.

– O naţiune se alătură altei naţiuni, dar facţiunile din interiorul acestora se solidarizează cu facţiuni diverse de pe teritoriul naţiunilor inamice. În curînd, ideea de naţiune va înceta să existe.

– Vor exista doar interesele regionale, completă colonelul August. O lume a seniorilor războiului şi a regilor lacomi.

În timp ce vorbeau, o lumină roşie de avertizare se aprinse pe consolă. Radiooperatoarea ascultă cu atenţie, în timp ce un casetofon digital înregistra mesajul care consta în două sunete scurte, urmate de alte două lungi, despărţite de o pauză. Mesajul se repetă, apoi luminiţa roşie se stinse.

Radiooperatoarea îşi scoase căştile şi se întoarse spre computerul amplasat lîngă staţia radio.

– Ei? întrebă Yarkoni, nerăbdător.

– A fost un mesaj codificat de urgenţă, răspunse tînăra radiooperatoare.

Introduse semnalul înregistrat în computer, iar mesajul decodificat fu afişat aproape instantaneu pe ecran.

– Prizonierii aici. Detaşament inamic se apropie. Încercare de evadare, citi ea.

– Aşadar, i-au dat de urmă, rosti Yarkoni.

Singura schimbare de expresie afişată pe chipul lui August fu o uşoară încordare a muşchilor maxilarului. Nu-i stătea în fire să îşi arate emoţiile.

– Vom mai avea ocazia să-l contactăm?

– Puţin probabil, răspunse Vilnai. Dacă Falah va simţi că se află în primejdie, se va descotorosi de radio-emiţător. Nu-şi poate permite să fie prins avîndu-l asupra sa. Dacă va crede că e în stare să fugă de cei care-l urmăresc, o va face. Dacă nu, şi se va simţi încolţit, îşi va asuma identitatea kurdă, prezentîndu-se membrilor PKK drept un potenţial recrut.

August privi spre tînăra operatoare, fără să o vadă. Avea în faţă chipurile membrilor echipajului CRC. În tot timpul cît aşteptase, îl chinuise un singur gînd: că era posibil ca, atunci cînd aveau să dea de urma furgonetei, să fie deja prea tîrziu. Aşteptarea avusese sens atîta vreme cît exista speranţa primirii unor informaţii de la faţa locului. Acum, cînd era evident că acestea nu aveau să mai sosească, nu mai exista nici un motiv să aştepte.

– Domnule maior, intenţionez să ordon echipei mele să treacă la acţiune.

Yarkoni privi ţintă în ochii colonelului.

– Cunoaştem localizarea peşterii, argumentă August. Am studiat posibilele modalităţi de apropiere dinspre vest şi est, împreună cu sergentul Vilnai.

Colonelul făcu un pas către maiorul Yarkoni, iar glasul încordat îi deveni aproape o şoaptă:

– Domnule maior, nu e vorba doar de salvarea membrilor echipajului CRC-ului. Dacă această peşteră ascunde cartierul general al PKK-ului, am putea să-l cucerim. Putem opri războiul înainte să înceapă.

Yarkoni îşi plecă fruntea şi ochii săi de taur părură a deveni şi mai întunecaţi.

– E-n regulă. Plecaţi, şi fie ca Dumnezeu să vegheze asupra voastră.

– Vă mulţumesc, răspunse August.

Salutară amîndoi, apoi americanul urcă scările, cu paşi grăbiţi.

Sergentul Vilnai descărcă hărţile studiate pe dischete, după care îl urmă pe August în tabăra instalată lîngă gardul de sîrmă ghimpată.

Zece minute mai tîrziu, cele patru vehicule rapide de asalt goneau cu o sută douăzeci de kilometri pe oră de-a curmezişul zonei colinare împădurite. Înaintau în formaţie de atac, două vehicule aflîndu-se în faţă, iar alte două în spatele lor, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Ele încadrau cele şase motociclete, care erau aranjate în două şiruri de cîte trei. Mitralierele de calibrul 50 şi lansatoarele de grenade de 40 de mm de la bordul VRA-urilor erau pregătite de tragere, iar ochitorii erau gata să răspundă pe dată oricărui atac, mai întîi cu o salvă de avertisment, apoi cu o alta, ucigătoare.

Colonelul August se afla într-unul dintre vehiculele din fruntea formaţiei. Douăzeci de minute de drum despărţeau baza Tel Nef de graniţă. Peste cinci minute, o escadrilă de avioane de vînătoare avea să decoleze de la bază către frontieră, pentru a crea o diversiune. De îndată ce sirienii şi libanezii aveau să fie preocupaţi cu posibilul atac al acestei escadrile, colonelul August şi echipa sa aveau să poată traversa fără probleme graniţa. Din acel moment, doar treizeci de minute aveau să-i despartă de destinaţie.

Hărţile generate pe baza imaginilor luate din satelit fuseseră descărcate de pe dischete în memoria computerelor aflate la bordul VRA-urilor. În timp ce vehiculele echipei de intervenţie străbăteau terenul accidentat al Israelului de nord, cea mai fertilă regiune a ţării, August şi sergentul Grey trecură în revistă strategiile de atac şi de retragere. În cazul în care existau indicii că ostaticii erau în viaţă, echipa de intervenţie avea să utilizeze

orice mijloace pentru a-i salva. Dacă exista posibilitatea de a salva CRC-ul, aveau să o facă, dacă nu, acesta avea să fie distrus. Dacă, pentru a împlini aceste scopuri, aveau să fie nevoiți să ucidă, oamenii lui August erau gata s-o facă.

Cînd el și Grey terminară, colonelul își puse ochelarii de soare. Nu mai participase la o misiune de luptă de cînd fusese în Vietnam, dar era nerăbdător să treacă la acțiune. Se uită prin frunzișul copacilor spre munții care se zăreau, încețoșați, în depărtare. Undeva acolo, printre munți, Mike Rodgers era prizonierul teroriștilor. Echipa de intervenție avea să-l salveze, iar dacă cel mai vechi prieten al său era ucis, August nu avea să ezite nici măcar o clipă: avea să-l execute el însuși pe ucigașul lui Mike.

43

Marţi, ora 14:24, Damasc, Siria

Străbătînd străzile Damascului, Paul Hood avea senzaţia vizitării unei mine de aur.

Poate că îndeplinirea îndatoririlor de primar al unui paradis turistic cum era Los Angeles-ul îşi pusese amprenta asupra gîndirii sale, sau poate că începuse să se ramolească. Moscheele şi minaretele, curţile interioare şi artezienele i se păreau spectaculoase, cu faţadele bogat ornamentate şi cu mozaicurile lor meticulos executate. Zidurile în amestec de alb şi cenuşiu care înconjurau Oraşul Vechi în aria sud-estică a Damascului erau, în egală măsură, maiestuoase şi părăginite. Slujiseră drept ziduri de apărare împotriva atacurilor cruciaţilor în secolul al treisprezecelea, iar urmele asediilor prelungite se vedeau şi acum. Porţiuni mari ale zidului odinioară continuu fuseseră distruse sau pe jumătate dărîmate şi nu mai fuseseră reparate, din vremuri care erau de mult istorie.

Urmărind însă priveliştile magnifice pe geamul fumuriu al limuzinei ambasadei, Hood nu se gîndea cîtuşi de puţin la trecut. În minte avea doar faptul că, dacă această regiune ar fi fost paşnică, dacă naţiunea siriană nu ar fi sprijinit acţiunile teroriste,

dacă oamenii de pretutindeni ar fi putut călători în voie în aceste locuri, Damascul ar fi fost, în mod cert, o destinaţie turistică mult mai căutată. Cu banii astfel obţinuţi, Siria ar fi putut găsi o cale pentru a desaliniza apele Mediteranei, irigînd suprafeţe întinse de deşert. Ar fi putut construi şcoli sau ar fi putut să creeze noi locuri de muncă, ba chiar să investească în alte ţări arabe mai sărace.

Dar lucrurile stăteau altfel, îşi spuse Hood. Deşi Damascul era un oraş cu un potenţial internaţional, conducătorii săi aveau alte priorităţi. Iar acestea erau legate de extinderea dominaţiei Siriei supra ţărilor învecinate.

Întîlnirea cu preşedintele avea să aibă loc în inima Oraşului Vechi, în palatul construit de guvernatorul Assad Paşa al-Azem, în 1749. Alegerea acestui loc se datora, între altele, şi unor raţiuni de securitate. Era mult mai uşor să-l păzeşti pe preşedinte în interiorul formidabilei fortăreţe reprezentate de zidurile de apărare ale Vechiului Oraş. Pe de altă parte, cetăţenilor li se reamintea astfel că, indiferent dacă erau sau nu de acord cu ideile preşedintelui, acesta era acum stăpînul palatului construit odinioară de către un guvernator otoman, şi că toţi străinii erau duşmanii lor.

În mare parte, era o alegere datorată dorinţei de propagandă şi unei gîndiri paranoice. Însă, în condiţiile acestei zile, sloganurile xenofobe erau oarecum întemeiate. Aşa cum îi atrăsese atenţia Bob Herbert, atunci cînd telefonase de la ambasadă la Centrul de Comandă: „Afirmaţiile siriene sînt asemenea unui ceas stricat, care arată ora exactă de două ori pe zi. Azi, kurzii sirieni şi turci sînt într-adevăr duşmanii Siriei".

Herbert îl anunţase pe Hood că agenţii de la Damasc raportaseră mişcări în grupările clandestine kurde. În acea dimineaţă, începînd cu ora opt şi jumătate, o mare parte a membrilor acestora părăsiseră cinci dintre adăposturile aflate în oraş. Erau case conspirative pe care forţele de securitate siriene le tolerau, ştiind că acolo se puneau la cale acţiuni împotriva turcilor. Cu puţin timp înainte de amiază, cînd autorităţile siriene realizaseră că aveau de a face cu un complot pus la cale de kurzii reuniţi,

ordonaseră un raid asupra acestor adăposturi. Toate fuseseră însă părăsite. Oamenii lui Herbert reuşiseră să dea de urma cîtorva dintre cei patruzeci şi opt de combatanţi kurzi. Se aflau cu toţii în vecinătatea Oraşului Vechi. Unii se prefăceau că-şi pierd vremea pe malurile rîului Barada, care curgea de-a lungul zidurilor, în latura nord-estică a fortăreţei. Alţii se metamorfozaseră în vizitatori ai cimitirului musulman de lîngă zidul din sud-vest. Nici un kurd nu pătrunsese pînă acum în incinta Oraşului Vechi.

Herbert nu transmisese această informaţie autorităţilor siriene din două motive. În primul rînd, risca astfel să-şi deconspire sursele de informaţii de la Damasc. Pe de altă parte, kurzii ar fi putut intra în panică. Dacă exista un complot împotriva preşedintelui, numai acesta şi apropiaţii săi se aflau în pericol. Forţîndu-i pe kurzi să acţioneze prematur, exista posibilitatea izbucnirii unor lupte de stradă. Era greu de ştiut cîţi locuitori ai Damascului le-ar fi căzut victime.

Hood nu se obosi să îl anunţe pe Herbert că el însuşi putea să devină una dintre ţintele din anturajul preşedintelui sirian.

Maşina ambasadei pătrunse în sectorul sud-vestic al oraşului vechi. Aici, zidurile se prăbuşiseră pe o porţiune de aproape cinci sute de metri, iar securitatea era întărită la maximum. În spaţiul dintre capetele zidului fuseseră parcate Jeep-uri bară lîngă bară, lăsînd un spaţiu de trecere de cel mult cincizeci de metri. Culoarul era jalonat de o duzină de soldaţi înarmaţi cu pistoale Makarov şi puşti-mitralieră AKM. Aici erau verificate paşapoartele turiştilor, iar localnicii erau somaţi să-şi prezinte actele de identitate.

Maşina ambasadorului fu oprită de un caporal ce afişa o expresie de dur. Acesta adună paşapoartele celor aflaţi în maşină, apoi îşi folosi telefonul celular pentru a anunţa la palat. După ce fiecare pasager fu verificat, făcu semn şoferului să treacă. Înainte de a demara, şoferul aşteptă ca şi maşina escortei, în care se aflau agenţii ASD, să primească permisiunea de a trece. Porniră spre nord-est pe strada al-Amin, cotiră spre stînga, apoi spre dreapta şi străbătură bazarul Souk al-Bazuryie cale de trei sute de metri. Trecură prin dreptul celor mai vechi băi publice din Damasc,

Hammam Nur al-Din, şi depăşiră hanul cu nouă cupole al lui Assad Paşa, o veche reşedinţă a guvernatorului care construise palatul.

Palatul era amplasat pe latura de sud-vest a Marii Moschei, numită şi Moscheea Umayyad. Purtînd numele musulmanilor care o renovaseră la începutul secolului opt, aceasta se înalţă pe ruinele unui vechi templului roman. Pe acelaşi loc, cu trei milenii în urmă, fiinţa templului Hadad, zeul aramaic al soarelui. Deşi a fost incendiată şi asediată de nenumărate ori de-a lungul secolelor, moscheea a rezistat şi se numără şi în prezent printre locurile sfinte ale Islamului.

Palatul nu e cu nimic mai prejos decît moscheea cu care se învecinează. Trei pavilioane separate înconjoară o curte imensă, un spaţiu de linişte şi reculegere cu un iaz întins şi o livadă de lămîi. Una dintre aripi a fost construită pentru a adăposti bucătăria şi locuinţele servitorilor, a doua era menită primirii oaspeţilor, în vreme ce a treia constituia reşedinţa propriu-zisă a guvernatorului. Pe latura sudică a palatului se află un spaţiu pentru recepţiile în aer liber, cu ziduri placate cu marmură albă şi cu o arteziană.

În mod obişnuit, palatul era deschis pentru public, cu excepţia reşedinţei, în zilele în care preşedintele se afla la palat. În acea zi însă accesul publicului fusese interzis, iar garda personală a preşedintelui împînzise livada.

După ce maşinile fură parcate în faţa aripii de nord-vest a palatului, agenţilor ASD li se indică o încăpere aparţinînd gărzii, în vreme ce ambasadorul şi însoţitorii săi erau conduşi către sala de recepţii aflată la capătul unui coridor. Draperiile fuseseră trase, iar candelabrul de cristal răspîndea o lumină strălucitoare. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri închise la culoare, sculptate cu scene religioase. Mobila cu intarsii era bogat ornamentată. La mijlocul peretelui opus intrării se afla un *mahmal*, un baldachin menit să adăpostească un exemplar al Coranului vechi de cîteva secole. Construit pentru a fi purtat pe spinarea unei cămile, *mahmal*-ul era acoperit cu catifea verde brodată cu fir de argint. În

vîrful său se afla o sferă din aur masiv, flancată de franjuri din argint.

Ambasadorul Japoniei, Akira Serizawa, sosise deja, însoţit de adjuncţii săi, Kiyoji Nakajima şi Masaru Onaka. Aghiotantul preşedintelui, un bărbat cărunt pe nume Aziz Azizi era şi el de faţă. Japonezii se înclinară politicos atunci cînd americanii îşi făcură apariţia. Azizi îi întîmpină cu un zîmbet larg. Ambasadorul Haveles, urmat de ceilalţi membri ai grupului, strînse pe rînd mîinile celor prezenţi. Apoi îi prezentă pe Hood, pe doctorul Nasr şi pe Warner Bicking. După încheierea prezentărilor, Haveles îl luă deoparte pe ambasadorul Japoniei. Continuînd să zîmbească, Azizi rămase să le ţină companie celorlalţi americani. Purta ochelari cu ramă neagră şi un barbişon îngrijit. Din buzunarul interior al sacoului alb, un fir se unduia discret pe lîngă gulerul impecabil al cămăşii, către ureche: o pereche de căşti.

– Sînt încîntat să vă cunosc, începu Azizi, într-o engleză ireproşabilă. Pe doctorul Nasr îl cunoşteam, însă numai prin intermediul publicaţiilor sale. V-am citit recent volumul *Tezaur şi suferinţă*, despre caravanele ce se îndreptau spre Mecca în vechime.

– Atenţia dumneavoastră mă onorează, replică Nasr, înclinîndu-se uşor.

Zîmbetul lui Azizi rămase neschimbat.

– Chiar credeţi că beduinii ar fi atacat caravanele, lăsînd douăzeci de mii de oameni să moară în deşert, dacă n-ar fi fost mînaţi de disperare şi de foamete?

Nasr îşi ridică privirea, surprins.

– Beduinii din acele vremuri şi acele locuri erau barbari în purtări şi lacomi. Faptele lor au prea puţin de-a face cu nevoile traiului lor.

– Barbaria şi lăcomia strămoşilor mei din secolul al optsprezecelea, cum le numiţi dumneavoastră, se datorează asupririi otomane, replică Azizi. Asuprirea e o motivaţie îndeajuns de puternică.

Bicking îşi muşcase limba pentru a nu interveni. În cele din urmă, nu se mai putu stăpîni şi întrebă:

– Cît de puternică?

Azizi nu-şi pierdu zîmbetul.

– Dorinţa de libertate face ca un fir de iarbă să străpungă asfaltul şi rădăcinile unui copac să despice o stîncă. E o motivaţie foarte puternică, domnule Bicking.

Hood nu reuşea să-şi dea seama dacă asculta o discuţie pe teme istorice sau o anticipare a unei confruntări; mai degrabă, părea a fi cîte puţin din fiecare. Azizi adoptase poziţia unui motan iritat, iar Nasr îşi plecase privirea pentru a nu-l ucide din ochi. Cerîndu-şi scuze, sub motivul sosirii delegaţiei ruse, aghiotantul prezidenţial se retrase.

– Poate cineva să-mi explice ce s-a întîmplat aici? întrebă Hood.

– A fost o răbufnire a unei rivalităţi vechi de secole, explică Bicking. Egiptenii contra beduinilor. Aş pune pariu că domnul Azizi face parte din tribul Hamazrib. S-a adaptat cu succes la moravurile moderne, dar a rămas din cale-afară de orgolios.

– Excesiv de orgolios, mormăi Nasr. E orb faţă de adevăr. Poporul său are cu adevărat o istorie plină de cruzime.

– E firesc ca un inamic să gîndească aşa, ricană Bicking.

Hood aruncă o privire către Azizi. Acesta îi conducea pe ruşi spre locul în care se aflau ceilalţi. La sosirea americanilor, nu se arătase chiar atît de amabil.

– Credeţi că discursul lui despre libertate ar putea fi interpretat ca un avertisment în privinţa kurzilor? se grăbi Hood să întrebe.

– Între kurzi şi beduini se manifestă o rivalitate feroce, îi răspunse Bicking. Nu s-ar sprijini în nici un caz, dacă la asta te gîndeai.

– Nu, nu de asta mi-e teamă, urmă Hood. Ai văzut cum s-a grăbit să-l înfurie pe doctorul Nasr. Poate că ambasadorul Haveles avea dreptate cînd spunea că am putea sluji drept momeală.

– Da, dar e posibil şi ca ideea asta să fie doar un acces de paranoia, comentă Bicking.

– Ambasadorii sînt întotdeauna puţin paranoici, remarcă Nasr.

După ce îi prezentă pe cei patru membri ai delegației ruse, Azizi îi anunță pe cei prezenți că președintele avea să sosească foarte curînd. Apoi se întoarse și-i făcu semn unui servitor care aștepta lîngă ușă. Acesta făcu semn altcuiva, aflat lateral, în afara cîmpului vizual al invitaților. Vreme de o clipă, Hood avu viziunea unor teroriști îmbrăcați în ținute de camuflaj, năvălind în încăpere cu armele automate ridicate și deschizînd focul, pentru a-i secera pe toți cei prezenți. Răsuflă ușurat atunci cînd pe ușă își făcură apariția chelneri îmbrăcați în livrele albe, purtînd tăvi.

Atacul n-a avut loc fiindcă președintele n-a sosit încă, își zise el. De-abia atunci își vor face apariția teroriștii.

Ambasadorul rus își aprinsese o țigară și, însoțit de translatorul său, se apropiase de cei doi omologi ai săi, retrași într-un colț al încăperii. Azizi se îndreptă spre ușă și rămase pe loc în prag, în vreme ce oaspeții se apropiau de masa largă, servindu-se cu *shawarma* – friptură de miel tăiată foarte subțire – și *khubz* – pui rumenit, tocat și întins pe felii de pîine nedospită. În vreme ce toți cei din jurul său făceau speculații referitoare la atacul asupra barajului din Turcia și la mișcările de trupe, Hood observă cum Azizi își duse arătătorul la minicasca din ureche. Aghiotantul prezidențial ascultă cîteva clipe, apoi făcu un pas spre centrul încăperii și anunță:

– Domnilor, președintele Republicii Arabe Siria.

– Așadar, chiar își va face apariția, șopti Bicking, aplecîndu-se la urechea lui Hood.

– Trebuia să facă act de prezență, spuse Nasr. Trebuie să demonstreze că nu-i este teamă.

Conversațiile încetară și toate privirile se îndreptară spre intrare. Dinspre culoarul placat cu marmură se auzeau pași vioi. O clipă mai tîrziu, vîrstnicul președinte intră în încăpere. Era înalt și purta un costum gri-deschis, o cămașă albă și o cravată neagră. Capul îi era descoperit, iar părul aproape alb îi era pieptănat pe spate. Era flancat de patru gărzi de corp. Azizi se retrase deoparte, în timp ce președintele și suita sa se îndreptară spre grupul ambasadorilor.

Aflat între Nasr și Bicking, Hood se încruntă.

– Ia stați. Bodyguard-ul din stînga. Pantalonii i se lipesc de picioare.

– Și ce-i cu asta? întrebă Bicking.

Bodyguard-ul întoarse privirea către Hood, care-l privea țintă.

– Electricitate statică, explică Hood, făcînd un pas către bodyguard, pentru a privi mai îndeaproape. În avion am citit un buletin informativ al israelienilor. Se afirma că siguranțele electromagnetice ascunse în buzunarele pantalonilor sînt folosite pentru a declanșa bombele legate în jurul mijlocului, sau...

Deodată, bodyguard-ul strigă ceva de neînțeles pentru Hood. Înainte ca tovarășii săi să poată schița vreo mișcare, individul se preschimbă într-o minge de foc. Explozia îi trînti la pămînt pe toți cei prezenți, sfărîmînd candelabrul de cristal. Lui Hood îi țiuiau urechile. Fumul negru învălui încăperea, iar aschiile de cristal răsunară pe pardoseală, de jur împrejur. Întins pe jos, înecîndu-se din cauza fumului gros, nu reuși să-și audă nici măcar propria tuse.

Simți atingerea unei mîini pe umăr. Întoarse capul spre dreapta. Bicking dădea din mîini, încercînd să îndepărteze fumul. Îi strigă ceva, dar Hood nu-l înțelese. Bicking dădu din cap, apoi arătă către Hood, făcînd un semn cu mîna.

În sfîrșit, Hood îi înțelese gesturile. Își mișcă mîinile și picioarele, apoi ridică în sus degetul mare.

– Sînt teafăr! strigă el.

Bicking încuviință din cap, în timp ce doctorul Nasr se apropie de ei, tîrîndu-se pe coate, în fumul care începea să se risipească. Avea sînge pe frunte și pe gît. Hood se tîrî spre el și îi examină capul și fața. Nasr se aflase mai aproape de locul exploziei, dar sîngele nu-i aparținea. Îi ceru egipteanului să rămînă pe loc, apoi se întoarse și-l atinse pe Bicking.

– Vino cu mine, îi ceru Hood.

Arătă către sine, apoi spre Bicking și, în sfîrșit, spre locul în care se aflase mai devreme președintele. Bicking încuviință. Hood îi dădu de înțeles, prin gesturi, să rămînă întins, în cazul în care în încăpere ar fi început să se tragă, dintr-un motiv sau

altul. Bicking făcu din nou semn din cap că înțelesese și cei doi porniră către ușă, tîrîndu-se pe coate și genunchi.

Cînd ajunseră aproape de locul în care se declanșase explozia, fură izbiți de mirosul distinct, acru, al nitritului, asemănător mirosului de chibrituri abia stinse. O clipă mai tîrziu, fumul care se risipea le dezvălui proporțiile masacrului. Pe marmura albă a pereților se vedeau pete de sînge, iar pardoseala era jalonată de bălți. Cel dintîi cadavru ce le ieși în cale era cel al teroristului. Aruncîndu-se către ceilalți în clipa exploziei, rămăsese fără mîini și fără picioare. Bicking se opri și întoarse capul, răvășit de priveliște. Hood continuă. În timp ce înainta, dînd la o parte din cale particulele tăioase de cristal, se întrebă de ce nu se grăbea nimeni să investigheze explozia. Îi trecu prin minte să-l trimită pe Bicking după ajutor, însă apoi se răzgîndi. Nu putea risca să îl trimită în întîmpinarea gărzilor înnebunite, care l-ar fi putut împușca fără să-l mai legitimeze.

Ajungînd în dreptul gărzilor de corp, Hood descoperi că acestea fuseseră ucise. Explozia sfîșiase vestele antiglonț ale celor doi aflați mai aproape de locul exploziei. Celălalt avea trupul ciuruit de cuie și de bile de rulment, materia primă preferată de fabricanții de bombe artizanale sinucigașe. Hood ocoli cadavrele, apropiindu-se de locul în care căzuseră președintele și aghiotantul său. Președintele fusese ucis. Hood se tîrî către Azizi. Acesta era încă în viață, dar își pierduse cunoștința. Sîngera din piept și din șoldul stîng. Îngenunchind, Hood trase deoparte cu blîndețe zdrențele însîngerate ale sacoului. Voia să afle dacă sîngerarea putea fi oprită.

Azizi tresări și scoase un geamăt.

– Știam... Știam că așa se va întîmpla.

– Nu te mișca, îi șopti Hood la ureche. Ai fost rănit.

– Președintele..., îngînă Azizi.

– A fost ucis, îl anunță Hood.

– *Nu!* rosti Azizi, deschizînd ochii.

– Îmi pare rău, clătină din cap Hood.

Deși urechile îi erau încă pline de țiuitul supărător, i se păru că aude împușcături. Zgomotele proveneau, din cîte-și putea da

seama, din afara palatului. Erau oare alți teroriști, care încercau să intre în palat, sau garda palatului trăgea asupra unor complici ai sinucigașului, care încercau să fugă? Cu fiecare salvă, împușcăturile răsunau din ce în ce mai aproape. Hood începu să se teamă că împușcăturile erau îndreptate asupra palatului, nu dinspre acesta.

Azizi icni de durere.

– Nu este, începu el, înecîndu-se. Nu este președintele.

Hood continua să îndepărteze țesătura însîngerată.

– Cum adică?

– Era... o dublură, îl lămuri Azizi. Era menit să-i atragă... pe dușmanii președintelui... afară din ascunzătoare.

Hood se strîmbă, auzind aceste cuvinte. Cîteodată, nu strică puțină paranoia, își zise el. Atinse umărul lui Azizi.

– Nu-ți irosi forțele, îi spuse. Voi încerca să opresc sîngerarea, apoi vom chema o ambulanță.

– *Nu!* răcni Azizi. Ei trebuie... trebuie să vină aici.

Hood îl privi surprins.

– Îi așteptam, explică Azizi cu voce slăbită. Pîndeam sosirea... lor.

– A cui?

– A celorlalți. Mai mulți... răspunse Azizi.

Hood clipi des, îndepărtînd ultimele rămășițe ale cămășii de pe pieptul lui Azizi. Din rănile de doi centimetri lărgime, sîngele izbucnea în salve scurte. Nu știa ce să facă. Se rezemă pe călcîie și-l apucă de mîna pe Azizi.

– De ce nu mă lăsați să chem un doctor? întrebă Hood.

– Mai întîi... trebuie ca ei să fie atrași înăuntru.

– Ei?! se miră Hood. Credeți că sînt mai mulți teroriști?

– Mulți, șuieră Azizi. Atentatorul... era kurd. Mulți kurzi au fost dați dispăruți, dar știm... știm că se află încă la Damasc.

Deodată, fără vreun avertisment, cu încetinitorul parcă, capul lui Azizi căzu într-o parte. Răsuflarea i se încetini, în timp ce sîngele continua să țîșnească din rănile adînci. O clipă mai tîrziu, Azizi închise ochii. Expiră pentru ultima oară, apoi rămase nemișcat.

Hood dădu drumul mîinii lui Azizi. Privi spre dreapta şi îl văzu pe Nasr apropiindu-se. Era urmat de cei trei ambasadori. Rusul părea şocat. Haveles îl sprijinea, ţinîndu-l de antebraţ şi conducîndu-l înainte. Ambasadorul japonez venea în urma celor doi, cu paşi împleticiţi. Însoţitorii lor, încă buimăciţi de explozie, se aflau la cîţiva paşi în spatele lor.

– Dumnezeule, bîigui Haveles. Preşedintele...

– Nu, clătină din cap Hood, simţind cum auzul i se limpezea. Era o sosie. Acesta e motivul pentru care garda preşedintelui n-a sosit încă. S-au folosit de sosie pentru a sili o cîrtiţă să se deconspire.

– L-am subestimat pe preşedinte, spuse Haveles. Spera să-şi cîştige aliaţi, dacă noi am fi fost ucişi, iar el ar fi scăpat cu viaţă.

– Ar fi obţinut şi acest lucru, dacă atentatorul n-ar fi intrat în panică, replică Hood.

– În panică? se miră Haveles. Ce vrei să spui?

Sub privirile lui Hood, sîngele încetă să mai ţîşnească din pieptul lui Azizi.

– Cel infiltrat spera ca ceilalţi bodyguarzi să aibă privirile aţintite înainte, astfel încît să nu-i observe mişcările. Nu s-a gîndit însă că unul dintre cei prezenţi ar fi putut să observe încărcătura electrostatică produsă o dată cu armarea siguranţei electromagnetice a bombei.

Arătînd către rămăşiţele sfîrtecate ale sinucigaşului, Hood continuă:

– Probabil că a fost infiltrat în urmă cu ani de zile, astfel încît a reuşit să ajungă într-o poziţie atît de privilegiată.

– Cine era? întrebă Haveles.

– Azizi spune... credea că a fost kurd, spuse Hood. Iar eu sînt de aceeaşi părere. Avem de-a face cu un plan mult mai elaborat; nu e vorba doar de o încercare de a învrăjbi Turcia şi Siria.

– Şi care e scopul, atunci? vru să afle Haveles.

– Sincer să fiu, habar n-am, răspunse Hood.

Împuşcăturile de afară se auzeau din ce în ce mai tare, mai aproape.

– Unde sînt agenţii noştri de securitate? întrebă ambasadorul rus în engleză.

– N-am idee, mormăi Hood, mai mult pentru sine.

Însă, nici în această privinţă, presimţirile sale nu erau cu nimic mai optimiste. Scrută încăperea încă învăluită în valuri de fum.

– Domnule ambasador Andreev, oamenii dumneavoastră sînt teferi cu toţii?

– Da, răspunse cel întrebat.

– Domnule ambasador Serizawa! strigă Hood. Sînteţi teafăr?

– N-am păţit nimic, îi răspunse unul dintre însoţitorii ambasadorului japonez, dînd din mîini pentru a risipi fumul înecăcios.

Hood controlă trupurile celor căzuţi. Erau morţi cu toţii. Şase oameni, în afara teroristului, îşi dăduseră vieţile pentru a contribui la ademenirea altor terorişti. Era o nebunie!

– Warner, mă auzi? întrebă Hood.

– Da, veni răspunsul, un glas înfundat, undeva în dreapta.

După toate probabilităţile, Bicking încerca să filtreze fumul, respirînd prin batistă.

– Ai la tine telefonul celular? vru să ştie Hood.

– Da.

– Sună la Centrul de Comandă, îi ceru Hood.

În depărtare răsunară explozii. Se gîndi la kurzii pe care oamenii lui Herbert îi urmăriseră pînă în preajma palatului.

– Spune-i lui Bob Herbert ce s-a întîmplat. Spune-i că sîntem asediaţi în palat, adăugă el.

Apoi, aplecîndu-se pentru a evita o aglomerare de fum negru, se îndepărtă şchiopătînd către uşă.

– Unde pleci? întrebă Haveles.

– Vreau să aflu dacă avem vreo şansă să ieşim de-aici.

44

Marţi, ora 14:53, Valea Bekaa, Liban

Falah nu putea să înţeleagă. Alerga îndeajuns de repede. Şi totuşi, oricît de repede ar fi fugit, urmărind un traseu în zigzag printre coline, nu reuşea cu nici un chip să se distanţeze de kurzi. Era ca şi cum aceştia ar fi avut un pîndar ascuns undeva pe creastă, care le-ar fi raportat orice mişcare a sa. Dar această variantă nu era plauzibilă. Coroanele copacilor printre care se strecura erau dese, iar el evita să iasă la vedere în luminişuri. Cu toate acestea, kurzii reuşeau să păstreze tot timpul o distanţă de cel mult treizeci pînă la cincizeci de metri.

Într-un tîrziu, epuizat şi curios în egală măsură, Falah se opri. Îşi scoase turbanul leoarcă de sudoare, puse mîna pe o creangă ruptă, o înfipse lîngă un petic de iarbă şi improviză cu ajutorul turbanului desfăcut un umbrar, prefăcîndu-se că se pregătea să tragă un pui de somn. După mai puţin de un minut, kurzii îşi făcură apariţia. Îl înconjurară, păstrînd distanţa, apoi începură să strîngă cercul, înaintînd încet. Deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi îşi ridică mîinile.

– *Ala malak!* strigă el. Opriţi-vă!

Ei nu-i ascultară avertismentul şi înaintară mai departe, tropăind printre tufişurile scunde şi ocolind copacii. Cei opt se

opriră de-abia cînd ajunseră deasupra sa, stînd umăr lîngă umăr, cu puştile îndreptate asupra sa.

– Ce faceţi? întrebă Falah. Ce vreţi de la mine?

Unul dintre cei opt bărbaţi îi ceru lui Falah să-şi ţină mîinile la spate şi să se ridice fără mişcări bruşte. Se supuse. Se pregăti să întrebe încă o dată ce voiau. Îi ordonară să tacă. Din nou, se supuse. Cel care vorbise îi legă mîinile la spate şi îi petrecu capătul funiei în jurul gîtului. Apoi îl obligă să îngenuncheze. Îi luă puşca şi paşaportul şi i le întinse unui camarad care porni înapoi către peşteră în fugă. Apoi, obligat să-şi ţină capul pe spate de frînghia întinsă care-i înconjura grumazul, Falah fu condus printre stîncile de la poalele colinelor, pe un drum mai drept decît cel parcurs la venire, către intrarea în grotă. În timp ce străbăteau drumul de ţară, Falah se strădui să calce cît mai apăsat. Dacă echipa de intervenţie decidea să atace grota, era posibil să-i descopere astfel urmele, ştiind pe unde nu era periculos să calce.

Fu împins pe lîngă furgonetă. În trecere, observă ceea ce nu reuşise să vadă din ascunzişul de pe deal: că luminile dinăuntrul CRC-ului erau aprinse şi că toate aparatele zumzăiau, fiind puse în funcţiune. Existau două posibilităţi: fie că rebelii kurzi se pricepeau la electronică şi reuşiseră să deducă modul de funcţionare al aparaturii de la bord, fie că unul dintre prizonieri cedase sub tortură şi vorbise. Oricare ar fi fost adevărul, bănuia acum care fusese motivul prinderii sale. Se bucura că nu apucase să transmită nici un mesaj vorbit către Tel Nef. Aparatura din furgonetă l-ar fi interceptat cu siguranţă. Mesajul codificat avea şanse destule să fi trecut neobservat, fiind asemănător paraziţilor. Chiar în cazul în care îl interceptaseră, nu aveau cum să decodifice sensul acestuia.

Falah fu împins în interiorul grotei.

Tînărul israelian ştia destule despre grupările care acţionau în această parte a lumii. Grupările palestiniene Hamas şi Hezbollah aveau tendinţa de a-şi stabili cartierele generale în sate sau în ferme, unde atacurile îndreptate împotriva lor ar fi pus în pericol viaţa unor civili. Frontul Libanez de Eliberare, ai cărui membri luptau pentru răsturnarea stăpînirii siriene în Liban, acţionau

în echipe puțin numeroase și foarte mobile. PKK-ul prefera acțiunea în grupuri mai mari, optînd cu toate acestea pentru mobilitate sporită. Obligat să privească numai înainte în clipa în care ajunseră la intrarea în grotă, Falah avu totuși prilejul să constate că nu se afla în prezența unei baze temporare. Se aflau aici dormitoare, instalații electrice deloc improvizate, rasteluri cu arme și încăperi cu provizii. Apucă să zărească și ceea ce, în jargonul celor din Sayeret Ha'Druzim se numeau „urmele pașilor Satanei", puțurile adînci în care captivitatea se sfîrșea direct în iad, căci nimeni nu reușea să scape cu viață de acolo. Dar Falah nu-și puse nici măcar o dată întrebarea dacă avea sau nu să mai iasă viu din grotă. Antrenamentul Sayeret Ha'Druzim nu se limita la a accentua gîndirea pozitivă, ci o impunea ca pe o condiție *sine qua non*.

Încă legat, Falah fu condus în jos pe niște trepte în ceea ce, în mod evident, constituia punctul de comandă al grupului. Finisarea îngrijită a încăperii îl uimi. Oamenii aceștia nu se așteptau cîtuși de puțin să fie alungați de aici. Se întrebă dacă nu cumva kurzii aveau de gînd să facă din aceste locuri inima națiunii lor. Nu în partea de est a Turciei, unde poporul kurd se stabilise cu secole în urmă, ci în vest, cuprinzînd o parte din Siria și Liban și avînd acces la Mediterana.

Dincolo de birou se afla așezat un bărbat care citea niște documente. Un altul stătea în picioare, rezemat de un scaun, ascultînd radioul și luînd notițe într-un carnețel. Cel care îl condusese pe Falah pînă aici salută ceremonios. Cel așezat la birou îi răspunse, apoi își văzu de documentele pe care le studia, după toate aparențele stenogramele unor mesaje radio, ignorîndu-l pe Falah. După vreo două sau trei minute, bărbatul de la birou luă pașaportul lui Falah, îl examină în treacăt, iar pe urmă îl puse deoparte. Ridică privirea spre prizonier. O cicatrice urîtă îi brăzda fața, de la baza nasului și pînă la mijlocul obrazului drept. Avea ochii de o paloare maladivă.

– Isayid Aram Tunas, rosti comandantul Siriner. Domnul Aram Tunas.

– *Aywa, akooya,* încuviință Falah. Da, frate.

– Mă consideri fratele tău? întrebă Siriner.

– *Aywa,* răspunse Falah. Amîndoi sîntem kurzi. Amîndoi luptăm pentru libertate.

– Ăsta e motivul care te-a adus aici? vru să afle Siriner. Vrei să lupţi alături de noi, aşadar.

– *Aywa,* replică Falah. Am auzit de atacul de la Barajul Atatürk. Cei care au acţionat acolo cică s-ar fi îndreptat spre o tabără din valea Bekaa. M-am gîndit să-i caut şi să mă alătur lor.

– Dorinţa ta mă onorează, spuse Siriner, luînd în mînă arma lui Falah. De unde ai asta?

– Îmi aparţine, domnule, răspunse Falah cu mîndrie.

– De cînd o ai?

– Am cumpărat-o de pe piaţa neagră acum doi ani, la Semdinli, veni răspunsul.

Într-un fel, spunea adevărul. Arma fusese într-adevăr achiziţionată de pe piaţa neagră, dar nu Falah fusese cel care o cumpărase.

Siriner lăsă arma deoparte. Operatorul radio îi înmînă comandantului o nouă stenogramă. Acesta continua să-l privească ţintă pe Falah.

– Am detectat prezenţa cuiva la poalele colinei, un om care avea un radioemiţător, rosti el într-un tîrziu. Ai văzut sau ai auzit cumva ceva care ne-ar putea interesa?

– N-am văzut pe nimeni, domnule.

– De cine fugeai?

– Eu, domnule? se miră Falah. Nu fugeam de nimeni. Mă odihneam atunci cînd oamenii dumneavoastră m-au înconjurat.

– Mi s-a spus că erai transpirat.

– E foarte cald afară, replică Falah. Prefer să călătoresc pe răcoare. Prostul de mine, nu mi-am dat seama că ajunsesem chiar atît de aproape de ţintă.

Siriner scrută chipul prizonierului.

– Aşadar, Aram, vrei să lupţi alături de noi.

– Da, domnule. Doresc mult asta.

Comandantul îşi întoarse privirea către soldatul care rămăsese în spatele lui Falah.

– Dezleagă-l, Abdulah, ceru el.

Soldatul execută ordinul. De îndată ce laţul din jurul gîtului îi fu desfăcut, Falah şi-l roti pentru a se dezmorţi. Cînd şi mîinile îi fură eliberate, îşi flexă degetele, relaxîndu-se. Siriner arătă spre arma de pe masă.

– Ia-ţi pistolul, îi spuse el.

– Vă mulţumesc, răspunse Falah.

– Am multe de făcut aici, urmă Siriner. Dacă te vei hotărî să te înrolezi sub comanda mea, ţi se va cere să urmezi fără ezitări sau comentarii ordinele primite.

– Înţeleg, încuviinţă Falah.

– *Tayib*, zîmbi Siriner. E-n ordine. Abdulah, condu-l la prizonieri.

– Da, domnule, spuse soldatul.

– Doi dintre ei sînt militari americani, Aram, continuă comandantul. Un bărbat şi o femeie. Aş vrea să-i împuşti în ceafă, folosindu-te de pistolul tău. După ce vei fi terminat cu asta, îţi voi da şi alte instrucţiuni pentru a scăpa de cadavre. Ai vreo întrebare?

– Nici una, domnule, spuse Falah.

Îşi examină arma şi, brusc, o ridică, ţintind capul comandantului, după care apăsă pe trăgaci. Percutorul izbi însă în gol: pistolul fusese descărcat.

Siriner zîmbi. Falah simţi ţeava unei arme lipindu-i-se de ceafă.

– Te-am urmărit din furgoneta americană, explică Siriner. Conţine o mulţime de instalaţii electronice care pot fi de folos pentru urmărirea unui inamic. Te-am văzut fugind. Ştiam că ne-ai spionat.

Falah înjură în gînd. Văzuse furgoneta pe care americanii ţineau morţiş să o recupereze. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte că fusese pusă în funcţiune. Era genul de greşeală care putea să coste vieţi. Inclusiv a lui, din cîte se părea.

– E interesant, nu-i aşa? întrebă Siriner. Cei mai mulţi spioni n-ar fi ezitat să ucidă. Probabil că tu eşti druz sau beduin. Ai o fire mai sensibilă.

Siriner avea dreptate. Agenţii israelieni infiltraţi în rîndurile inamicului pentru perioade mai lungi de timp erau obligaţi să

facă orice li se cerea pentru a-şi menţine identitatea asumată. Era un sacrificiu trist, dar necesar, înfăptuit în numele unei cauze drepte. Agenţii beduini şi druzi trimişi în recunoaştere nu procedau aşa.

Siriner continuă să zîmbească în timp ce smulgea pistolul calibru 44 din mîna lui Falah.

– Pe de altă parte, eu însumi am vîndut acest pistol pe piaţa neagră din Semdinli. Aram Tunas a fost unul dintre clienţii mei fideli. Nu-i semeni deloc. Nici măcar în gîndire. N-am scos decît un singur glonţ din încărcător, pentru ca pistolul să cîntărească aproape la fel de mult. Ar fi trebuit să mai apeşi o dată pe trăgaci.

Falah se simţi teribil de prost. Omul acesta avea dreptate. Ar fi trebuit să mai tragă o dată.

Siriner îl privi lung.

– Ai putea să-mi spui cine este Veeb?

– Poftim?

Siriner se aplecă. Ridică de pe podea radioemiţătorul abandonat de Falah.

– Veeb, repetă Siriner. Cel pe care ai încercat să-l contactezi folosindu-te de acest aparat.

Falah n-avea idee despre ce vorbea comandantul. Dar asta n-avea importanţă. Chiar dacă i-ar fi spus, în mod cert n-ar fi fost crezut. În consecinţă, nu scoase o vorbă.

– N-are importanţă, ridică din umeri Siriner, apoi chemă un alt soldat, căruia îi întinse revolverul. Du-l afară pe spion şi execută-l. Ai grijă ca trupul lui să fie înapoiat israelienilor. De asemenea, foloseşte-te de aparatura din furgonetă pentru a-i anunţa pe americani că le vom trimite unul cîte unul cadavrele oamenilor lor, în cazul în care vor mai încerca şi alte acţiuni de salvare.

Sub ameninţarea a două arme, Falah urcă treptele. În cadrul trupelor Sayeret Ha'Druzim, învăţase cum să-l dezarmeze pe cel care l-ar fi ameninţat cu arma de la spate. Dacă arma era ţinută în mîna dreaptă, avea de făcut o întoarcere în sensul acelor de ceasornic. Dacă arma era în mîna stîngă, trebuia să se răsucească în sens opus. Apoi trebuia să izbească cu cotul aceleiaşi mîini în

spate, la nivelul pieptului. Din întoarcere, cotul avea să împingă arma în direcţia opusă, ajungînd în cele din urmă faţă în faţă cu adversarul a cărui armă nu avea să mai fie aţintită asupra sa.

Manevra era gîndită astfel încît să funcţioneze chiar şi atunci cînd cel ameninţat avea mîinile legate. Dar nu putea scoate din luptă decît un singur om. În mod sigur, Siriner o cunoştea, şi de aceea trimisese doi oameni care să-l însoţească pe prizonier. Ieşind din peşteră la lumina zilei, Falah ştia că nu avea de ales. De îndată ce aveau să ajungă afară, avea să încerce să-i „secere" pe cei doi. Avea să se arunce la pămînt, întinzîndu-şi piciorul şi mişcîndu-l brusc dintr-o parte într-alta. Afară avea să aibă loc destul pentru o astfel de tenativă, dar Falah era conştient că nu avea prea multe şanse să-i doboare pe amîndoi kurzii, înainte ca măcar unul dintre ei să apuce să deschidă focul.

Deşi se obişnuise să trăiască cu conştiinţa prezenţei permanente a morţii, nu era obişnuit cu eşecurile. Era singurul lucru pe care îl regreta. În afară, desigur, de faptul că Sara, frumoasa şoferiţă de autobuz din Kryat Shmona, nu avea să afle niciodată ce se întîmplase cu el. Chiar dacă israelienii aveau să-i recupereze cadavrul – şi era sigur că aveau să-l găsească, armata israeliană era dispusă să meargă oricît de departe pentru a recupera rămăşiţele pămînteşti ale unor soldaţi sau spioni –, nimeni nu avea să ducă vestea în sat. Mai mult, orice urmă a prezenţei sale în valea Bekaa avea să fie ştearsă. Falah nu se putea împăca cu gîndul că fata ar fi putut să creadă că o părăsise fără vreun cuvînt.

Soarele care cobora spre asfinţit îi scălda faţa în razele-i călduţe de îndată ce fu împins în faţa grotei. Se opriră pe drumul de ţară, chiar în dreptul intrării. Un kurd înarmat stătea de pază lîngă furgonetă. Îşi ţinea în mînă pistolul mitralieră calibrul 38 şi-i privea absent.

Rugîndu-se lui Dumnezeu să-i binecuvînteze părinţii, Falah se pregăti să moară aşa cum îşi trăise viaţa: luptînd.

45

Marţi, ora 14:59, Damasc, Siria

Cele două Jeepuri accelerară, intrînd pe strada care ducea către Souk al-Bazuriye. În timp ce se apropiau, Mahmud văzu un nor de fum izbucnind la ferestrele de pe latura sud-estică a palatului. Zîmbi. La nord-est şi sud-vest, kurzii îşi ocupaseră poziţiile de luptă şi deschiseseră focul asupra poliţiştilor. Turiştii şi localnicii veniţi să facă cumpărături, amestecaţi cu comercianţii din Oraşul Vechi, fugeau care încotro, sporind confuzia. Cele cîteva zeci de kurzi îşi cunoşteau ţintele. În ceea ce-i priveşte pe poliţişti, oricare dintre sutele de oameni care fugeau ori se tîrau în căutarea unui adăpost putea fi un inamic.

Mahmud se ridică de pe bancheta de lîngă şofer. Voia ca oamenii săi să-l vadă, să-i citească pe chip mîndria. După decenii de aşteptare, după ani de speranţe şi luni în care făcuseră planuri, libertatea era în sfîrşit la îndemîna lor. Ascultînd radioul aflat la bordul Jeep-ului, aflase că încă de dimineaţă oamenii Mukhabarat-ului, temuta poliţie secretă, îi opriseră pe toţi cei suspectaţi a fi rebeli kurzi şi îi percheziţionaseră, căutînd arme. Dar kurzii îşi ascunseseră armele în urmă cu cîteva zile. O parte fuseseră

îngropate în vechiul cimitir, în vreme ce altele fuseseră cufundate în albia rîului, în lăzi impermeabile. Încă din zori, războinicii din PKK se aflaseră în preajma ascunzişurilor, prefăcîndu-se a vizita cimitirul sau pierzînd vremea pe malul rîului Barada. Nu îşi recuperaseră armele decît în clipa în care explozia care vestea moartea tiranicului preşedinte sirian marcase clipa trecerii într-o nouă eră.

Împuşcăturile răsunau de pretutindeni. Deşi el şi oamenii săi ar fi trebuit să se afle aproape de intrarea în palat în momentul începerii atacului, Mahmud nu-şi făcea griji. Oamenii săi luptau cu curaj şi fără milă. Înăuntru, cutezătorul Akbar nu-şi va fi detonat încărcătura explozivă decît atunci cînd fusese sigur că avea să-l ucidă măcar pe preşedinte. Akbar era un ofiţer turc a cărui mamă era de origine kurdă, devotat cauzei lor. Biletul pe care îl lăsase ascuns în vestiar anunţa că fapta sa era menită să răzbune deceniile de genocid împotriva kurzilor.

După ce Akbar avea să-şi îndeplinească misiunea, omul celor din PKK aflat în încăperea de gardă avea ordin să-i lichideze pe agenţii care îi însoţiseră pe vizitatorii străini. Lui Mahmud şi oamenilor săi nu le rămînea decît să neutralizeze ceea ce mai rămăsese din garda prezidenţială, punînd apoi stăpînire pe palat. În acel moment, Mahmud avea să renunţe la deghizarea care-l identifica drept sirian şi avea să-l anunţe pe comandantul Siriner că drumul spre Damasc era liber. Forţele armate siriene fiind masate în nord, de-a lungul frontierei cu Turcia, în vreme ce Irakul avea să profite de această diversiune pentru a-şi îndrepta lacom atenţia către Kuweit, kurzii de pe teritoriul a trei ţări aveau să-şi înceapă marşul către Damasc. Mulţi dintre ei aveau să fie ucişi, dar şi mai mulţi aveau să treacă de barierele militarilor copleşiţi numeric. Vorbind în numele a zeci de mii de oameni, kurzii aveau să dea în vileag crimele comise de turci, de sirieni şi irakieni. Cînd ochii lumii aveau să fie aţintiţi asupra sa, poporul kurd avea să ceară mai mult decît dreptatea care i se cuvenea. Avea să-şi ceară dreptul de a avea o ţară a sa. Unele state aveau să condamne mijloacele folosite pentru a-şi atinge acest scop. Însă, de la Revoluţia Americană şi pînă la naşterea

Israelului, nici o naţiune nu fusese întemeiată fără violenţă. În cele din urmă, justeţea cauzei, nu metodele folosite, avea să fie cea care să prevaleze în ochii celorlalte naţiuni.

Poliţiştii se retraseră către marginea drumului pentru a face loc de trecere celor două Jeepuri. Ofiţerii îl salutară pe Mahmud; credeau, probabil, că se ridicase de pe banchetă pentru a le insufla curaj şi speranţă, prin atitudinea sa neînfricată.

Lasă-i să creadă asta, îşi zise Mahmud. De fapt, voia să ajute autorităţile exact în acelaşi fel în care acestea îi „ajutaseră" pe kurzi de-a lungul timpului, prin exterminare şi teroare.

Jeep-urile opriră în faţa aripii de vest a palatului. Mahmud sări din maşină, urmat de oamenii săi. Cei zece afişau expresii pline de încredere, dînd impresia că sfidau împuşcăturile, în timp ce se îndreptau cu paşi hotărîţi spre poarta din fier forjat. Fură întîmpinaţi de unul dintre membrii gărzii, care se adăpostise în spatele uneia dintre cămilele de marmură ce străjuiau intrarea. Era un civil şi nu unul dintre cei care alcătuiau garda personală a preşedintelui.

– Ce se întîmplă? întrebă Mahmud, în timp ce de jurîmprejurul său gloanţele muşcau din peluza îngrijită.

Dar kurzii ştiau cine era şi nu riscau să-l nimerească, pe el sau pe vreunul dintre însoţitorii săi. Paznicul se aplecă, căutînd din nou adăpostul cămilei de marmură, atunci cînd un glonţ rătăcit îi ţiui pe la ureche.

– S-a auzit o explozie, spuse el. Cred că s-a produs în sala de recepţii din aripa estică.

– Unde se afla preşedintele?

– Se presupune că preşedintele se afla în încăperea în care s-a produs explozia.

– *Se presupune?* repetă Mahmud, iritat.

– Nu ştim nimic din ce s-a mai întîmplat înăuntru din momentele dinaintea exploziei, îl lămuri paznicul. Atunci, unul dintre membrii gărzii a anunţat prin radio pe un alt coleg al său că preşedintele şi-a părăsit reşedinţa pentru a participa la o întîlnire.

– Unul dintre membrii gărzii? întrebă Mahmud. Nu era vorba de unul dintre membrii gărzii personale a preşedintelui?

– Nu, era cineva din forţa de poliţie care păzeşte palatul, îl lămuri paznicul.

Mahmud fu surprins de ceea ce îi era dat să audă. În mod obişnuit, atunci cînd preşedintele se deplasa undeva, indiferent dacă părăsea palatul sau nu, comunicaţiile şi siguranţa erau asigurate de forţa de elită care-i alcătuia garda personală.

– S-a chemat cumva vreo ambulanţă?

– N-am auzit nimic de genul ăsta, clătină din cap paznicul.

Mahmud privi spre aripa vestică. Trecuseră cinci minute de la producerea exploziei. Dacă preşedintele ar fi fost rănit, medicul său ar fi fost chemat de urgenţă. Pînă în acest moment ar fi trebuit să fi sosit deja. Ceva nu era în regulă.

Ridicîndu-şi pistolul, Mahmud le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze şi intră în fugă în palat.

46

Marţi, ora 7:07, Washington, D.C.

Martha Mackall tresări, trezită brusc din somn de piuitul pager-ului. Aruncă o privire pe ecranul cu cristale lichide. Cel care o apelase era Curt Hardaway.

Martha îşi petrecuse noaptea în clădirea Centrului de Comandă, în salonul spartan rezervat angajaţilor. Adormise de-abia pe la trei. Martha se vedea nevoită să recunoască: atunci cînd ceva o scotea din sărite, era asemenea unui leu în cuşcă. Iar ideea de a-i preda comanda Centrului lui Curt Hardaway, omologul lui Hood din tura de noapte, o enerva din cale-afară. Situaţia de peste ocean era mult prea încordată pentru a-i lăsa puterea de decizie blegului de Hardaway. Cînd acesta se prezentase pentru a-şi prelua responsabilităţile, Martha nu ezitase să-l consulte pe locţiitorul lui Lowell Coffey, Aideen Marley, pentru a afla cui îi aparţinea puterea de decizie în cazul în care peste noapte s-ar fi petrecut ceva neprevăzut. Atunci cînd Paul Hood rămînea la birou după încheierea schimbului, îşi păstra prerogativele în faţa celor din tura de noapte. Însă, conform regulamentelor, un director interimar nu beneficia de acest privilegiu. Pînă la şapte şi

jumătate, Curt Hardaway se afla, de drept, la cîrma Centrului de Comandă.

Martha spera din tot sufletul că nu se întîmplase nimic deosebit. Hardaway era vărul şi protejatul directorului CIA, Larry Rachlin, iar numirea sa în funcţie fusese un compromis necesar. Pentru a păstra Centrul de Comandă în afara sferei de influenţă a CIA, preşedintele considerase necesară numirea la conducere a cuiva venit din afară. Pe de altă parte, pentru a nu supăra pe nimeni în comunitatea serviciilor de informaţii, consimţise să numească în calitate de rezervă a lui Hood un veteran din branşă. Deşi Hardaway, originar din Oklahoma, era un individ amabil, care poseda inteligenţa şi priceperea necesare îndeplinirii unei astfel de funcţii, Martha îl considera lipsit de iniţiativă. Din fericire pentru Centrul de Comandă, triumviratul extrem de puternic pe care îl alcătuiau Hood, Rodgers şi Herbert stabilise un set de reguli foarte stricte valabile pe timpul zilei, aşa încît Hardaway nu prea avea şanse să o dea în bară.

Martha ridică receptorul telefonului aşezat pe măsuţa de lîngă canapea şi formă numărul lui Hardaway. Acesta ridică imediat.

– Ar fi indicat să vii imediat aici, îi spuse acesta. Se pare că mizeria stă să se reverse în capul nostru.

– Sosesc, spuse ea şi închise.

Hardaway era la fel de plin de tact ca întotdeauna.

Salonul angajaţilor era amplasat chiar lîngă Rezervor, o sală de conferinţe lipsită de ferestre, protejată de o reţea electrică. Nici un dispozitiv de spionaj existent pe suprafaţa Pămîntului nu putea surprinde conversaţiile care aveau loc în interiorul acestei încăperi. Pe partea stîngă, dincolo de Rezervor, erau înşirate birourile lui Bob Herbert, Mike Rodgers şi Paul Hood. Martha o luă la dreapta, cu paşi grăbiţi. Trecu de propriul său birou, de cel ocupat de departamentul pentru relaţia cu FBI-ul şi Interpolul, condus de Darrell McCaskey, de sala computerelor lui Matt Stoll – „loja instrumentiştilor", cum o numea acesta mai în glumă, mai în serios –, de biroul juridic şi cel ecologic, ocupate de oamenii lui Lowell Coffey şi, respectiv, Phil Katzen. Urmau

departamentul psihologic şi cel medical, învecinate cu staţia radio, iar apoi micul birou al comandantului echipei de intervenţie, colonelul August, şi departamentul relaţiilor cu presa, condus de Ann Farris.

Deşi înainta grăbită, Bob Herbert o ajunse din urmă, în fotoliul său rulant.

– Curt ţi-a spus cumva despre ce e vorba? întrebă el.

– Nu, răspunse ea. Doar că mizeria stă să se reverse şi că noi vom fi cei care o vom încasa.

– Destul de brutal formulat, dar cît se poate de adevărat, comentă Herbert. La Damasc s-a dezlănţuit infernul. Am primit un telefon de la Warner. La palatul Azem a avut loc un atentat sinucigaş. Sosia preşedintelui a fost ucisă.

– Care dintre ele? Potcovarul?

Herbert încuviinţă.

– Înseamnă că preşedintele nici măcar nu se află la Damasc, deduse Martha. Ambasadorul Haveles e teafăr?

– Se afla şi el la palat, e niţel şocat, dar n-a păţit nimic, răspunse Herbert. Acum însă palatul e asediat. Din nefericire, Warner se află şi acum în încăperea în care s-a produs atentatul şi nu ne-a putut spune prea multe. I-am făcut legătura cu Curt şi vom încerca să menţinem comunicarea pe această cale.

– Ce e cu Paul? vru să afle Martha.

– A părăsit încăperea pentru a-i căuta pe agenţii ASD care i-au însoţit la palat.

– Nu trebuia să plece, fu de părere Martha. Agenţii s-ar putea să apară în lipsa lui şi să plece fără să-l mai aştepte.

– Mi-e teamă că plecarea nu va fi chiar atît de uşor de realizat, spuse Herbert. Dacă nu cumva vreunul dintre agenţi cunoaşte palatul ca pe propriul său buzunar. Imaginile recepţionate prin satelit de către israelieni arată că zona s-a transformat într-un cîmp de luptă. Se pare că aproximativ patruzeci sau cincizeci de atacatori îmbrăcaţi în haine civile încearcă să străpungă zidul de apărare. Armata tocmai şi-a făcut apariţia, cu întăriri: în total, zece oameni.

– Aşa le trebuie, dacă şi-au trimis trupele în nord, scrîşni Martha. Ce înseamnă toate astea?

– O parte din oamenii mei sînt de părere că e un atac pus la cale de turci cu sprijinul israelienilor, răspunse Herbert. Iranienii afirmă că noi am fi pus la cale măcelul. Oamenii lui Larry Rachlin aveau de mult de gînd să-l doboare pe preşedinte, datorită implicării Siriei în diverse acţiuni teroriste. Larry jură însă că agenţii operativi ai CIA n-au nici un amestec.

– Tu ce părere ai? întrebă Martha, bătînd la uşa lui Hardaway, care se deschise imediat.

Ea ezită cîteva clipe înainte de a trece pragul.

– Aş pune pariu că e mîna kurzilor, spuse Herbert.

– De ce?

– Fiindcă numai ei ar avea de cîştigat dintr-o astfel de acţiune, explică Herbert. Am dedus procedînd prin eliminarea suspecţilor. Turcii şi Israelienii par sincer surprinşi de cele întîmplate.

Martha încuviinţă din cap şi cei doi intrară în birou.

Subţire şi bărbos, Curtis Sean Hardaway era aşezat la birou şi urmărea ceva pe ecranul calculatorului. Avea ochii încercănaţi, iar scrumiera de pe birou era plină cu ambalaje de gumă de mestecat. În fotoliul de alături, ţinîndu-şi în braţe laptop-ul, era aşezat generalul-locotenent William Abram, înlocuitorul lui Mike Rodgers. Sprîncenele lui groase şi negre, unite, se arcuiau deasupra ochilor vioi. Obrajii dolofani încadrau o gură cu buze subţiri.

Din cînd în cînd, din difuzorul telefonului de pe biroul lui Hardaway se auzeau pîrîituri şi bubuituri înfundate.

Hardaway îşi aruncă guma de mestecat şi ridică privirea.

– Bună dimineaţa, Martha. Bob, de cînd mi-ai pasat legătura, n-am mai auzit nimic de la Warner.

– Numai împuşcături şi paraziţii induşi de comunicaţiile pe frecvenţele armatei, completă Abram, cu o voce scăzută.

– Aşadar, nu ştim dacă Paul a reuşit sau nu să dea de urma agenţilor ASD? întrebă Martha.

– Nu, confirmă Hardaway. Preşedintele aşteaptă sugestii privind evacuarea pînă la şapte şi un sfert şi, sincer să fiu, nu văd

prea multe variante posibile. Am putea apela la infanteriştii de la Marină care apără ambasada, dar jurisdicţia lor nu depăşeşte teritoriul ambasadei.

– Cu toate acestea, ar putea să acţioneze, chestiunile diplomatice urmînd a fi rezolvate ulterior, sugeră Abram.

– E-adevărat, încuviinţă Hardaway. Mai avem şi o echipă Delta la Incirlik, care s-ar putea paraşuta pe acoperişul palatului în cel mult patruzeci de minute.

– Da, dar varianta asta ar putea să creeze probleme în cazul în care turcii au pus la cale atacul, deoarece am ajunge astfel să tragem în propriii noştri aliaţi, interveni Abram.

– Avem un motiv serios, remarcă Martha; e vorba de salvarea ambasadorului.

– Argumentul nu rezistă, în cazul în care ambasadorul nu a fost ţinta atacului, îi atrase atenţia Abram. Pînă în prezent, n-avem nici un motiv să credem că vreunul dintre ambasadori s-ar afla în pericol.

Hardaway aruncă o privire la ceas.

– Ar mai exista o opţiune: aceea de a rechema echipa de intervenţie şi de a o trimite la Damasc. Am discutat cu responsabilii de la baza Tel Nef. Pot trimite un elicopter, aşa încît echipa ar sosi la Damasc în cel mult treizeci de minute.

– Nu, se opuse categoric Herbert.

– Nu te ambala Bob, îl potoli Martha. Aideen a obţinut deja aprobarea Comisiei Congresului pentru deplasarea echipei în Orientul Mijlociu. Din cele trei opţiuni, sînt singurii care au autorizaţia pentru a acţiona.

– Categoric nu, replică Herbert. Avem nevoie de echipa de intervenţie pentru a-i salva pe oamenii noştri din valea Bekaa.

Martha îl privi ţintă.

– Nu mă lua pe mine cu refuzuri categorice, Bob, rosti ea. Nu atunci cînd Paul şi ambasadorul nostru se află în bătaia puştii.

– Nu avem certitudinea că ei s-ar afla în pericol iminent, spuse Herbert.

– *Pericol iminent?!* izbucni Martha, aproape urlînd. Robert, palatul se află sub asediu!

– Iar CRC-ul şi echipajul său sînt în mîinile teroriştilor! strigă Herbert. Acolo, pericolul e cît se poate de real, iar echipa de intervenţie e la o aruncătură de piatră de locul ăsta. Lasă-i să-şi ducă la bun sfîrşit misiunea pentru care au fost trimişi. Pentru numele lui Dumnezeu, echipa de intervenţie nici nu dispune de planul palatului! Nu-i poţi trimite acolo să orbecăiască!

– Înarmaţi şi echipaţi aşa cum sînt, cu greu s-ar putea spune că vor orbecăi, replică Martha.

– Dar ei au studiat deja terenul din valea Bekaa, insistă Herbert. S-au pregătit pentru misiune. Uite ce zic eu: am reuşit să păstrăm legătura cu Warner. Hai să aşteptăm întoarcerea lui Paul şi să-l lăsăm pe el să hotărască.

– Ştii prea bine ce va hotărî, spuse Martha.

– La naiba, sigur că ştiu! pufni Herbert. Îţi va spune să laşi echipa să-şi vadă de misiune, iar tu să-ţi mai domoleşti ambiţia!

– Eu?! Ambiţia?!

– Mda, mormăi Herbert. Salvîndu-l pe ambasador, marchezi o mulţime de puncte în favoarea ta la Departamentul de Stat. Crezi că nu ştiu care sînt reperele pe care ţi le-ai fixat pe harta viitoarei tale cariere?

Martha se încordă şi privi furioasă către Herbert:

– Dacă vei continua să-mi vorbeşti aşa, voi avea grijă să descoperi o serie de obstacole la tine pe hartă!

– Calmează-te, Martha! interveni Hardaway. Şi tu, Bob! N-ai dormit toată noaptea. În timp ce voi vă certaţi, timpul trece. Soluţia cu echipa de intervenţie este cea mai corectă, în orice caz. Preşedintele şi-a propus să hotărască pînă la şapte şi jumătate dacă va da sau nu ordinul de distrugere a CRC-ului, cu ajutorul unei rachete Tomahawk lansată de pe nava *Pittsburgh*, care se află în Mediterană.

– Pentru Dumnezeu, dar era vorba că ne va mai acorda un răgaz! izbucni Herbert.

– Şi-a amînat decizia cît a putut. Acum se teme că kurzii ar putea să folosească aparatura de la bordul CRC-ului împotriva sirienilor şi a turcilor.

– Bineînţeles că o vor folosi, dacă n-au şi început deja, spuse Abram.

– Presupui, aşadar, că au reuşit să-şi dea seama cum funcţionează sistemele de la bord, se încruntă Herbert. Dar a pune în funcţiune CRC-ul nu-i la fel de simplu ca a porni o maşină închiriată.

– Ba da, dacă există cineva care să le arate cum se face, replică Abram.

– Măsoară-ţi cuvintele, Bill, îl avertiză Herbert.

– Bob, ştiu cît îţi este de apropiat Mike, urmă Abram. Dar nu dispunem de nici un fel de informaţii şi nu putem şti ce le-au făcut teroriştii oamenilor noştri pentru a-i obliga să vorbească.

– Sînt convins că Mike ar aprecia la justa ei valoare încrederea pe care i-o acorzi.

– Nu e vorba numai despre Mike, interveni Martha. Printre ostatici se numără însă şi trei civili, care nu sînt făcuţi din acelaşi aluat ca Mike.

– Puţini sînt cei care-s făcuţi din acelaşi aluat ca Mike, rosti Herbert. Iar ăsta-i un motiv în plus pentru a-l salva naibii. Avem nevoie de el şi le datorăm asta celorlalţi pe care i-am trimis acolo!

– Da, dacă salvarea este posibilă, preciză Martha. Iar noi n-avem de unde să ştim acest lucru.

– Mai ales dacă vom renunţa acum! lătră Herbert. Iisuse, cît mi-aş dori să fim cu toţii pe-aceeaşi lungime de undă!

– Şi eu îmi doresc acelaşi lucru, replică Martha cu răceală. Întrebarea care se pune este dacă ostaticii mai pot sau nu să fie salvaţi şi dacă nu cumva ar fi cazul să ne concentrăm atenţia asupra Damascului.

– Martha are dreptate, încuviinţă Hardaway. Dacă racheta va fi lansată, nu vom avea de ales şi va trebui să cerem echipei de intervenţie să renunţe la acţiune. Altfel, există riscul ca membrii ei să fie ucişi o dată cu echipajul CRC-ului.

Herbert își încleștă pumnii.

– Trebuie să cîștigăm timp pentru a da posibilitatea echipei de intervenție să acționeze. Chiar dacă racheta Tomahawk este lansată, va dura aproximativ o jumătate de oră pînă își va atinge ținta. Acest răgaz ar putea fi de-ajuns pentru salvarea echipajului CRC-ului. Dar, dacă-i cerem echipei să se retragă, Mike și ceilalți vor muri în mod sigur. Punct. Se îndoiește careva?

Tăcură cu toții. Hardaway se uită din nou la ceas și, într-un tîrziu, rupse tăcerea:

– Peste două minute va trebui să-i ofer președintelui recomandările noastre în ceea ce privește situația de la palat. Martha?

– Propun să schimbăm ordinul de misiune al echipei de intervenție, rosti ea. Membrii ei sînt echipați așa cum trebuie, sînt aproape și sînt singura opțiune care se menține în limitele legalității.

– Bill?

– Sînt de acord cu Martha, spuse Abram. Cred, de asemenea, că oamenii noștri sînt mai bine antrenați decît echipa Delta și, în mod cert, decît pușcașii marini de la ambasadă.

Hardaway se întoarse către Herbert.

– Bob?

Herbert își cuprinse fața în mîini.

– Lăsați în pace echipa de intervenție. Băieții au nevoie de cinci minute pentru a se pune la adăpost de explozia rachetei Tomahawk. Asta înseamnă că vor avea la dispoziție o jumătate de oră pentru a salva echipa CRC-ului.

– Avem nevoie de ei la Damasc, rosti Martha rar și apăsat.

Herbert își apăsă tîmplele cu degetele arătătoare, concentrîndu-se. Brusc, lăsă mîinile să-i cadă în poală.

– Dar dacă găsesc pe altcineva care să se ocupe de salvarea lui Paul și a ambasadorului?

– Pe cine? întrebă Martha.

– E doar o idee, urmă el. Nu știu dacă Bar-cel-de-Oțel va fi de acord.

– *Cine?* insistă Martha.

– Niște oameni care ar putea ajunge la fața locului în cinci minute.

Herbert ridică receptorul telefonului securizat aflat pe măsuța de lîngă fotoliul în care stătea Abram. Apăsă pe un buton și-i ceru secretarului său să îi facă legătura cu generalul-maior Bar-Levi de la Haifa.

Hardaway își privi din nou ceasul.

– Bob, trebuie să-i telefonez președintelui.

– Spune-i să îmi acorde încă cinci minute, îi răspunse Herbert directorului adjunct al Centrului de Comandă, care îl privea cu ochi obosiți. Spune-i că îi voi scoate pe Paul și pe ambasador din palat fără a folosi echipa noastră de intervenție. Iar dacă nu voi reuși, demisia mea va ajunge pe biroul Marthei înainte de prînz.

47

Marţi, ora 12:17, Marea Mediterană

Racheta Tomahawk este o rachetă de croazieră ce poate fi lansată din tuburile rezervate torpilelor sau cu ajutorul unor dispozitive de lansare verticală. Există patru tipuri de rachete Tomahawk: TASM, sau rachete anti-vapoare; TLAM-N, rachete de atac terestru echipate cu ogive nucleare; TLAM-C, rachete de atac terestru echipate cu încărcătură explozibilă convenţională; în sfîrşit, TLAM-D, rachete de atac terestru capabile să lanseze covoare de minibombe.

Atunci cînd racheta Tomahawk, avînd o lungime de opt metri, este lansată din dispozitivul de accelerare, ampenajele minuscule se deschid şi îşi fixează poziţia. Motorul-rachetă se opreşte după cîteva secunde de la lansare, iar propulsia este preluată de motorul turboreactor. În momentul respectiv, racheta a atins deja viteza de croazieră de peste opt sute de kilometri pe oră. Zburînd la joasă înălţime deasupra oceanului sau a pămîntului, unitatea de ghidaj menţine direcţia către ţintă folosindu-se de datele înregistrate de altimetrul radar. Urmînd un itinerariu de zbor computerizat, racheta Tomahawk îşi atinge în scurtă vreme regiunea-ţintă, adică locul în care sistemul de navigaţie este în

măsură să repereze primele jaloane; de regulă, acestea sînt coline, clădiri sau alte structuri fixe. Apoi, sistemul TERCOM, de comparare a profilului orizontal, conduce racheta Tomahawk de la un reper la altul, adeseori prin întoarceri strînse, ascensiuni abrupte sau plonjoane ameţitoare. Corecţiile aduse parcursului sînt furnizate de sistemul optoelectronic digital, o minicameră de luat vederi care compară imaginea reală cu informaţiile stocate în baza de date TERCOM. În cazul ivirii unor discrepanţe date, de pildă, de un camion oprit într-un loc anume sau o construcţie recentă, DSMAC şi TERCOM analizează rapid celelalte elemente ale imaginii, pentru a determina dacă acestea corespund şi racheta şi-a menţinut cursul spre ţintă. În caz contrar, computerul de bord transmite un semnal la bază, care nu poate primi decît unul dintre cele două răspunsuri posibile: continuarea sau abandonarea misiunii.

Datele TERCOM sînt pregătite de Agenţia pentru Cartografie Defensivă şi apoi înaintate Centrului pentru Planificarea Misiunilor. De aici, informaţiile sînt transmise prin satelit la baza de lansare. Atunci cînd ţinta se află într-o regiune necartografiată, sînt folosite imagini transmise din minut în minut de satelitul care survolează regiunea respectivă. În funcţie de acurateţea cartografierii, racheta Tomahawk poate fi îndeajuns de precisă pentru a distruge o ţintă de dimensiunile unui automobil, la o distanţă de două mii de kilometri.

Directiva prezidenţială M-98-13 fu recepţionată de staţia radio a submarinului *Pittsburgh* la ora locală 12 şi 17 minute. Ordinul cifrat fusese transmis pe cale digitală, prin intermediul unui canal satelit securizat şi fu imediat descifrat şi înmînat de un curier căpitanului George Breen.

Directiva de luptă îi transmitea căpitanului Breen misiunea, localizarea ţintei şi codul de abandonare. Una dintre cele douăzeci şi patru de rachete Tomahawk cu care era echipat submarinul avea să fie lansată la ora 12 şi 30 de minute, ora locală, în direcţia unei ţinte situate în valea Bekaa, pe teritoriul Libanului. Erau adăugate coordonatele exacte, împreună cu datele DMA şi TERCOM necesare orientării rachetei. Dacă ţinta avea

să se deplaseze, racheta Tomahawk avea să apeleze la serviciile unui program de ghidare de rezervă. Instrumentele rachetei aveau să exploreze orizontul în căutarea caracteristicilor vizuale, precum şi a radiaţiilor în banda microundelor şi electromagnetice care nu se potriveau decît ţintei urmărite. De îndată ce aceasta avea să fie detectată, racheta avea să plonjeze asupra ei, distrugînd-o. Singura modalitate prin care rachetei i se putea ordona să se autodistrugă înainte de a-şi atinge ţinta era transmiterea de către căpitan a codului de abandonare a misiunii, HARDPLACE.

Căpitanul Breen semnă directiva şi o transmise ofiţerului responsabil cu armamentul, E.B. Ruthay. În cabina de comandă, ajutat de operatorul de consolă Danny Max, acesta introduse parametrii de zbor în computerul de bord al rachetei Tomahawk. După verificarea acestora, submarinul *Pittsburgh* îşi încetini înaintarea pînă la o viteză de patru noduri şi urcă la adîncimea care permitea ridicarea periscopului. Căpitanul Breen emise ordinul de lansare a rachetei. Trapele hidraulice ale unuia dintre cele douăsprezece sisteme tubulare de lansare verticală situate la prova se deschiseră. Valva presurizată destinată protejării rachetei fu retrasă. În acest moment, racheta Tomahawk era gata de start.

Căpitanul Breen fu informat în privinţa statutului rachetei. După ce se asigură că în apropiere nu se aflau aparate ale aviaţiei inamice şi că la suprafaţă nu se vedea nici o navă, căpitanul îi ordonă lui Ruthay să lanseze racheta. Încuviinţînd, ofiţerul îşi introduse cheia în fanta specială a consolei, o întoarse şi apăsă pe butonul de start. Submarinul se zgîlţîi uşor în clipa în care racheta decolă, începîndu-şi călătoria de şapte sute de kilometri.

La cinci secunde după ce se convinsese că racheta decolase fără probleme, căpitanul Breen dădu ordinul ca submarinul să părăsească imediat zona. În timp ce echipajul executa manevrele de pornire spre larg, operatorul de consolă Max continua să monitorizeze înaintarea rachetei. Pe parcursul următoarelor treizeci şi două de minute, nu avea să-şi părăsească postul. În cazul în care căpitanul sau ofiţerul responsabil cu armamentul îi

transmitea ordinul de abandonare a misiunii, lui Max îi revenea sarcina introducerii codului care urma să fie transmis prin satelit, precum şi aceea de a apăsa butonul roşu marcat „distrugere".

Submarinul *Pittsburgh* avea o experienţă bogată în lansarea de rachete Tomahawk. Între misiunile de acest fel, membrii echipajului îşi aminteau cu mîndrie de roiul de rachete lansate în timpul operaţiunii Furtună în Deşert. La vremea respectivă, nici o rachetă Tomahawk nu-şi ratase ţinta. În plus, submarinul nu primise niciodată vreun ordin de abandonare a misiunii.

Pentru Max, era pentru întîia oară cînd lansa o rachetă în afara exerciţiilor de testare. Îşi simţea palmele transpirate şi gura uscată. Pentru el, era o chestiune de orgoliu profesional ca rata medie de succes în atingerea ţintelor rachetelor Tomahawk, de nouăzeci şi cinci la sută, să nu fie egalată în timpul cartului său de rata de succes a rachetelor lansate de la bordul submarinului.

Aruncă o privire spre cronometrul digital. *Treizeci şi unu de minute.*

De asemenea, Max spera din suflet să nu fie nevoie să anuleze misiunea. În caz contrar, colegii săi aveau să-l tachineze săptămîni de-a rîndul, făcînd aluzii la „rateurile" şi la „tragerile în gol" pe care le efectuase.

Urmări fluxul de date transmis de rachetă în timp ce primul interval standard de timp era pe cale să se epuizeze.

Treizeci de minute.

– Zboară, fetiţo! o îndemnă Max pe şoptite, zîmbind patern. Zboară!

48

Marţi, ora 15:33, Valea Bekaa

Phil Katzen era aşezat pe locul ocupat de obicei de Mary Rose în interiorul CRC-ului. Cîte un kurd înarmat care vorbea engleza stătea de-o parte şi de cealaltă a scaunului. De fiecare dată cînd Katzen apăsa pe vreun buton, cei doi îi solicitau explicaţii detaliate. Unul dintre ei asculta cu atenţie, în vreme ce al doilea nota totul în amănunt. Katzen simţea sudoarea năclăindu-l. Oboseala îi ardea ochii, iar sentimentul vinovăţiei se învolbura în mintea sa. Însă, nici măcar pentru o clipă, nu se îndoia că procedase aşa cum se cuvenea.

Ca toţi puştanii care urmăriseră vreun film de război sau se jucaseră de-a războiul, Phil Katzen îşi pusese nu o dată întrebarea tipică: *Cum aş rezista dacă aş fi torturat?* Cînd eşti copil, te gîndeşti numai la propria persoană. Nu te întrebi niciodată: *Cum aş rezista dacă altcineva ar fi torturat sub ochii mei?* Răspunsul la cea de-a doua întrebare era cît se poate de limpede: *N-aş suporta aşa ceva!* Această constatare îl luase prin surprindere. Trecuse însă o grămadă de vreme de cînd se jucase de-a soldaţii în curte. Între timp, urmase colegiul la Berkeley. Asistase la paralizarea campusului universitar în urma marşurilor

pentru respectarea drepturilor omului în Birmania, în Afganistan şi în China. Ajutase la îngrijirea studenţilor slăbiţi în urma grevelor foamei pentru abolirea pedepsei cu moartea. El însuşi se angajase să nu mănînce peşte în timpul săptămînilor de proteste împotriva tacticilor pescarilor japonezi, care prindeau în năvoadele lor nu numai ton, ci şi delfini. Ba chiar umblase o zi întreagă cu bustul gol, pentru a atrage atenţia asupra revendicărilor muncitorilor din fabricile clandestine din Indonezia.

După obţinerea doctoratului, Katzen lucrase o vreme pentru Greenpeace. Apoi se angajase pe rînd la o serie de organizaţii ecologiste al căror buget creştea şi scădea în funcţie de capriciile norocului. În timpul liber, muncea ca voluntar în construcţii, în cadrul iniţiativei caritabile a fostului preşedinte Jimmy Carter. În plus, mai activa benevol şi la un adăpost pentru cei rămaşi fără casă, la Washington. În acele vremuri, avusese ocazia să înveţe că suferinţa părinţilor care nu aveau ce pune pe masă copiilor, asuprirea celor cu suflete curate de către tirani sau chinuirea unor animale nevinovate puteau fi mai cumplite decît simpla durere fizică. Toate acestea erau şi mai greu de îndurat din cauza empatiei, iar neputinţa de a acţiona era de-a dreptul infernală.

Katzen se simţise cuprins de greaţă atunci cînd Rodgers fusese torturat. Sentimentul de dezumanizare îl copleşise însă ceva mai tîrziu, cînd realizase că Sondra era nevoită să asiste la tortură, în vreme ce i se şoptea la ureche că ceea ce i se pregătea avea să fie şi mai rău. Gîndindu-se la cele întîmplate, Katzen conştientiza faptul că acesta fusese momentul în care cedase, simţind nevoia să recîştige măcar un dram de demnitate pentru el însuşi şi pentru ea. De asemenea, era conştient că durerea pe care i-o provocase lui Mike Rodgers, consimţind să discute cu teroriştii, era infinit mai grea decît aceea provocată prin tortură. Dar, aşa cum descoperise pe cînd lucra la Greenpeace, fiecare lucru bun necesită plătirea unui preţ anume. Salvînd puii de focă, îi condamnai pe negustorii de blănuri la foamete. Protejînd bufniţele pătate, îi lăsai fără slujbe pe tăietorii de lemne.

Şi iată-l acum, arătîndu-le celor care îl torturaseră pe Mike modul de funcţionare al CRC-ului. Dacă nu le-ar fi spus ceea ce voiau să afle, colegii săi închişi în puţuri ar fi avut de suferit. Continuînd, avea să contribuie la moartea sau rănirea a mult mai mulţi oameni – începînd cu acel sărman individ pe care sistemul de reperare termică al CRC-ului îl descoperise la poalele colinei. În acelaşi timp însă viaţile a tot atîţia kurzi aveau să fie salvate.

Fiecare faptă bună îşi are preţul ei.

Cel mai important lucru pe care îl realizase Katzen era faptul că reuşise să cîştige timp pentru tovarăşii săi prizonieri. Un răgaz nu putea decît să le întreţină speranţa că nu fuseseră abandonaţi de colegii lor de la Centrul de Comandă. Dacă se putea face ceva pentru salvarea lor, Bob Herbert avea să încerce cu siguranţă.

Dar Katzen urmase şi cursul în care, pe parcursul a opt ore, li se predaseră elemente de protecţie şi securitate. Era un curs obligatoriu pentru toţi cei care se angajau la Centrul de Comandă. Cînd călătoreau în afara ţării, toţi funcţionarii guvernului american se preschimbau în potenţiale ţinte. În aceste condiţii, cunoaşterea elementelor de bază din psihologie, autoapărare şi în mînuirea armelor erau vitale pentru supravieţuire. Katzen ştia, prin urmare, că pentru a supravieţui trebuia să fie tot timpul în alertă. Oricît de obosit ar fi fost, oricît l-ar fi mustrat conştiinţa pentru cele întîmplate, trebuia să fie mereu cu ochii în patru. Nu întotdeauna ostaticii se pot baza pe sosirea unei echipe de salvare. Uneori, profitînd de diversiunea unui contraatac, aceştia aveau datoria de a încerca să evadeze. Alteori însă, sarcina contraatacului le revenea chiar lor.

Fiindcă avea încredere deplină în Bob Herbert, Katzen se hotărîse să lucreze cît mai lent cu putinţă, pentru a cîştiga timp. De asemenea, începuse prin a pune în funcţiune aparatura care s-ar fi putut dovedi folositoare: radioul, monitoarele cu infraroşii, radarul şi alte sisteme vitale. Cum cei doi paznici ai săi înţelegeau limba engleză, evită să capteze frecvenţa de comunicare folosită de echipa de intervenţie. Se mulţumi să înregistreze

schimburile de mesaje, urmînd să le asculte ceva mai tîrziu, dacă avea să se ivească vreo ocazie.

Fără să vrea, Katzen îi alertase pe kurzi în privinţa spionului singuratic de la poalele colinei. Omul îi ascultase folosindu-se de un aparat de radiocaptare sofisticat, probabil un sistem TACSAT-3. Cu ajutorul receptorului de imagini cu laser de la bordul CRC-ului, kurzii reuşiseră să urmărească fiecare mişcare a spionului, atunci cînd acesta încercase să scape. Fiecare manevră de eschivare a acestuia fusese transmisă prin radio urmăritorilor. Ceea ce kurzii nu ştiau era că omul acela fusese pregătit să transmită un semnal către israelieni. Katzen urmărise mişcarea antenei parabolice în căutarea legăturii cu satelitul. De îndată ce descoperise orientarea acesteia – în regiunea respectivă a cerului nu se putea afla decît satelitul israelienilor –, Katzen comutase pe un program de simulare în care un agent operativ încerca să-şi contacteze unitatea de recunoaştere numită în cod Veeb. Veeb, prescurtarea de la Victory Brigade, era un grup de mărime necunoscută şi de naţionalitate incertă, aflat într-o regiune neprecizată, undeva la graniţa dintre Israel şi Siria. Scopul simulării era folosirea programelor CRC-ului pentru identificarea respectivului grup şi localizarea acestuia.

După ce individul fusese prins, Katzen se folosise de aparatura CRC-ului pentru a asculta conversaţiile care aveau loc în peşteră. Omul vorbise în arabă cu comandantul, aşa încît Katzen nu avea nici cea mai mică idee despre conţinutul discuţiei. În schimb, paznicii săi înţeleseseră. Expresia lor spunea totul, deşi nici unul dintre ei nu comentase. Aruncînd o privire pe geamul furgonetei şi văzîndu-l pe prizonier împins afară din peşteră, Katzen nu mai avu nici o îndoială: urmau să-l execute. Fusese un spion, sau poate avangarda echipei de intervenţie.

Katzen trase aer în piept, neliniştit. Instalaţia de aer condiţionat fusese oprită, pentru a se economisi combustibilul. Îşi şterse fruntea de sudoare cu batista. Îşi riscase viaţa pentru a salva foci, urşi polari, delfini şi bufniţe. Nu putea să stea cu mîinile în sîn în timp ce un om era ucis.

– Am nevoie să iau o gură de aer, rosti Katzen brusc.

– Lucrează, îi porunci paznicul din dreapta sa.

– La naiba, trebuie să iau o gură de aer proaspăt! izbucni el. Ce credeţi c-am să fac? Am s-o iau la fugă? Ştiţi cum mă puteţi urmări cu aparatele astea – arătă către monitor – şi, la urma urmei, unde dracu' credeţi că m-aş putea duce?

Cel din stînga îşi ţuguie buzele şi încuviinţă:

– Numai un minut. N-avem timp de pierdut, adăugă el.

– E-n regulă, mormăi Katzen. Fie cum vreţi.

Kurdul îl apucă de guler pe la spate pe Katzen şi-l smuci, obligîndu-l să se ridice în picioare. Lipi ţeava revolverului calibrul 38 de tîmpla prizonierului.

– Haide! spuse el, făcîndu-i semn să pornească spre uşa închisă a furgonetei.

Coborîră cele două trepte, kurdul împingîndu-l pe Katzen înainte. Acesta deschise uşa şi, amintindu-şi de cele învăţate la cursul de autoapărare, se folosi de avantajul pe care i-l ofereau cele două trepte. Se ghemui şi, vreme de o clipă, arma fu îndreptată în gol, undeva deasupra lui. Asigurîndu-se că nu risca să-şi piardă echilibrul, Katzen întinse mîna stîngă şi-l apucă pe paznicul său de mîneca jachetei. Trase cu putere de ţesătura solidă şi îşi lăsă umărul în jos.

Teroristul căzu cu faţa în jos, aruncat peste umărul lui Katzen. Ateriză pe spate pe pămînt, iar Katzen se aruncă asupra lui. Cînd acesta îi ateriză deasupra, kurdul tocmai încerca să se ridice. Katzen se trezi cu faţa spre bocancii teroristului. Mîna care ţinea arma îi era în partea dreaptă. Se întoarse, ridică pumnul şi izbi cu putere în încheietura mîinii teroristului. Degetele i se desfăcură, din reflex, iar Katzen apucă repede revolverul.

Americanul îşi întoarse pentru o clipă capul şi privi spre cei doi care îl escortau pe prizonier. Se opriseră şi priveau în direcţia furgonetei, la vreo douăzeci de metri distanţă. Unul dintre ei realiză ce se întîmplase şi începu să strige:

– *Yu af!* Opreşte-te!

Katzen auzi tropăitul teroristului care rămăsese în furgonetă. Se îndrepta spre ieşire. Îl privi pe cel pe care îl doborîse. Încerca să salveze viaţa unui om şi nu avea de gînd să ucidă pe nimeni.

Însă, dacă nu acţiona imediat, propria sa viaţă era în pericol. Fără să se ridice, îşi îndreptă pistolul spre picioarele celui doborît şi trase.

Kurdul urlă, iar Katzen privi în direcţia celor doi călăi. Cel care privise primul înspre furgonetă îşi îndreptă arma spre Katzen. În clipa aceea, prizonierul se răsuci spre dreapta, ferindu-şi gîtul din raza de acţiune a armei celuilalt. Simultan, îşi îndoi braţul drept şi-l ridică la nivelul capului. Întorcîndu-se, izbi cu cotul în armă, împingînd-o deoparte. Timp de o fracţiune de secundă, prizonierul nu se află în bătaia nici unei arme. Continuă să se răsucească, pînă cînd ajunse în flanc cu cei doi călăi, cu faţa spre ei. În timp ce pistolarul îşi ridica din nou arma, încercînd să ţintească spre prizonier, acesta îşi ridică mîinile, astfel încît palmele sale se aflau de-o parte şi de cealaltă a încheieturii mîinii celuilalt, ca şi cum s-ar fi pregătit să aplaude. Apoi palmele izbiră simultan antebraţul pistolarului, una dintre ele uşor mai sus decît cealaltă, către cot. Mişcarea fu continuată fluid, astfel încît palmele cuprinseră încheietura mîinii ca într-un cleşte. Chiar de la acea distanţă, Katzen auzi zgomotul fracturii. Pistolul căzu, iar prizonierul se aplecă să-l ridice.

Toate acestea se petrecuseră într-o secundă, sub privirile uimite ale lui Katzen. Din urma sa auzea tropăitul bocancilor celuilalt kurd pe treptele CRC-ului. Din stînga, dinspre peşteră, răsunară strigăte. Într-o clipă avea să fie prins într-un foc încrucişat, pornit din trei direcţii. Nu-i rămînea decît o singură cale de scăpare: drept înainte, dincolo de muchia drumului de ţară. De cealaltă parte se afla o prăpastie a cărei adîncime nu o cunoştea, dar această unică soluţie i se părea preferabilă unei ploi de gloanţe. Nu mai stătu pe gînduri. Ţîşni în picioare, eliberîndu-l pe kurdul care se zbătea sub el, se rostogoli cîţiva metri şi trecu de cealaltă parte a drumului.

Se rostogoli pe panta abruptă. Sub greutatea lui, crengile arbuştilor cedau, iar din cînd în cînd se izbea cu putere de cîte un bolovan. Nu lăsă să-i scape revolverul şi încercă să-şi ferească faţa, în timp ce se străduia să-şi frîneze căderea. Auzi mai multe împuşcături, atenuate de distanţă şi de zgomotul crengilor

rupte în cădere. Era însă puţin probabil să fi fost cel vizat. Împuşcăturile răsunau prea departe de marginea drumului.

Căderea i se întrerupse brusc. Aterizase pe spate de-a curmezişul unui copac crescut lateral, perpendicular pe unghiul pantei. Izbitura îi alungă aerul din plămîni şi avu senzaţia că-şi rupsese cel puţin o coastă. Rămase nemişcat, trăgînd încet aer în piept, ceea ce îi provocă o grimasă de durere. Se auziră din nou împuşcături, iar Katzen ridică privirea spre cerul de un albastru fără pată. În clipa aceea, de dincolo de muchia drumului se ivi un chip. Era teroristul care rămăsese în urmă, în furgonetă. O clipă mai tîrziu, chipului i se alătură ţeava unei arme.

Katzen nu pierduse pistolul pe care reuşise să pună mîna. Braţul îi atîrna lateral, dar cînd încercă să-l ridice, o săgeată de durere îi străpunse pieptul. Tremurînd, încercă să ridice din nou braţul, însă durerea sfîşietoare se repetă, aşa încît renunţă.

Gîfîind, Katzen aşteptă arsura glonţului. Însă înainte ca teroristul să apuce să deschidă focul, capul îi fu smucit brusc spre dreapta. O nouă smucitură, în timp ce kurdul încerca să se întoarcă. Apoi capul îi căzu inert, într-o parte, şi o nouă figură îşi făcu apariţia de dincolo de muchia rîpei. Era prizonierul care fusese condus afară din peşteră. Îi făcu semn lui Katzen să rămînă pe loc.

– De parcă aş fi în stare să plec undeva, mormăi Katzen, mai mult pentru sine.

Bărbatul se aşeză pe marginea rîpei şi cu, picioarele înainte, ca şi cum ar fi fost aşezat pe o sanie, îşi dădu drumul să alunece în jos. Îşi ţinea mîinile depărtate de corp, mişcîndu-le pentru a-şi păstra echilibrul. În fiecare mînă ţinea o armă. Ajungînd deasupra copacului care oprise căderea lui Katzen, îşi înfipse călcîiele în pămînt, ca o frînă, şi se opri. Se strecură pe sub copac, pentru a se feri de eventualele focuri de armă venite de sus, apoi îşi aşeză pistoalele la rădăcina copacului. Luă revolverul de calibrul 38 din mîna lui Katzen şi îl aşeză lîngă celelalte, după care îl ajută pe americanul rănit să coboare la adăpostul trunchiului gros. Katzen se rezemă în mîini şi încercă

să se aşeze mai comod. La fiecare mişcare, scrîşnea din dinţi de durere.

– Îmi pare rău, spuse noul-venit. Voiam să te aduc la adăpostul copacului.

– E-n regulă, replică Katzen. Îţi mulţumesc.

– Nu, eu sînt cel care trebuie să-ţi mulţumesc, spuse Falah. Datorită diversiunii pe care ai creat-o, am reuşit să mă descurc cu cei doi care urmau să mă ucidă. I-am terminat şi pe cei doi care încercau să te oprească.

Katzen simţi un val de tristeţe învăluindu-l. Fiindcă se hotărîse să coboare din furgonetă, muriseră patru oameni, în loc să moară unul singur. Era o judecată pur cantitativă, nimic mai mult. Şi totuşi, îi simţea povara apăsîndu-i sufletul.

– Mai sînt şi alţii în peşteră, spuse Katzen. Cel puţin douăzeci de kurzi, precum şi şase dintre colegii mei.

– Ştiu, răspunse celălalt. Mă cheamă Falah şi vin din partea...

– Nu, îl întrerupse Katzen. Aparatura de înregistrare a rămas în funcţiune. Ei nu ştiu cum să procedeze ca să asculte, dar n-avem nici o garanţie că vom mai avea acces la înregistrări.

Falah încuviinţă.

Strîmbîndu-se de durere, Katzen se ridică într-un cot.

– Mă cheamă Phil, se prezentă el. Te aflai într-o misiune de recunoaştere, nu-i aşa?

Celălalt dădu din nou din cap, arătă spre Katzen şi schiţă un salut militar.

Ai noştri, îşi zise Katzen. Echipa de intervenţie. Aşadar, pe ei încercase să-i contacteze prin radio.

– Am priceput, spuse el. Ce urmau să facă dacă nu le-ai mai fi transmis nici un...

Katzen tăcu, atunci cînd companionul său îi făcu semn să se culce la pămînt, apoi îl imită. Katzen auzi şi el ceea ce-l alertase pe Falah: zgomot de paşi, bocanci scîrţîind în praful drumului. Ridică ochii, căutînd să zărească ce se întîmpla sus, la marginea drumului. Ţeava unei arme semiautomate se ivi în vîrful pantei. Falah se trase mai aproape de Katzen, la adăpostul trunchiului

de copac, iar cel care ţinea arma deschise focul. Gloanţele se înfipseră în trunchiul protector şi în pămînt, de jur împrejurul lor. Rafala nu durase mai mult de-o secundă, dar lui Katzen aceasta îi păru o veşnicie.

Întoarse capul către Falah, pentru a se convinge că era teafăr, apoi ridică din nou ochii. Bucăţi din scoarţa copacului atîrnau de trunchi în unghiuri nefireşti. Katzen nu-şi putu stăpîni un zîmbet: era pentru întîia oară cînd un copac salva un ecologist, şi nu invers.

Da, dar pentru cîtă vreme? se întrebă el.

Falah îşi luă armele. Fără să se ridice, le îndreptă spre buza rîpei. Se auziră din nou paşi, apoi tăcerea se înstăpîni. În clipa aceea, un gînd înspăimîntător îşi făcu loc în mintea lui Katzen. Lăsase blestematul de detector de imagini în infraroşu în funcţiune. Monitorul computerului lui Rodgers continua să afişeze datele recepţionate de acesta. Chiar dacă cei doi kurzi care învăţaseră cîte ceva despre modul de funcţionare al CRC-ului muriseră, oricine putea să urce în furgonetă şi să arunce o privire pe ecran. Orice fiinţă vie aflată pe o rază de două sute de metri de la furgonetă avea să fie înfăţişată sub forma unei siluete roşii. Cît despre cadavrele celor împuşcaţi, sîngele scurs din acestea le determina, la rîndul lor, să fie vizibile.

El şi Falah nu sîngerau, iar kurzii ştiau asta.

Katzen se aplecă, apropiindu-şi gura de urechea dreaptă a lui Falah.

– Avem o problemă, anunţă el. Putem fi reperaţi din furgonetă, aşa cum ai fost reperat şi tu mai devreme. Sistemul cu infraroşii. Ei ştiu că n-am murit.

După încă un răgaz de tăcere, paşii răsunară din nou. Se auzi un ţipăt gîtuit. Katzen se răsuci pentru a putea privi în sus. O clipă mai tîrziu, Mary Rose îşi făcu apariţia pe marginea pantei. În spatele ei se mai afla cineva, un individ căruia Katzen nu-i putea vedea decît picioarele, printre ale fetei.

– Voi, aia de jos! răsună o voce puternică. Aveţi cinci secunde ca să vă predaţi. Dacă nu veniţi aici, cu mîinile sus,

oamenii voştri vor fi împuşcaţi pe rînd, începînd cu această femeie. *Unu!*

– Are de gînd să facă ce spune, îi şopti Falah lui Katzen.

– *Doi!*

– Ştiu, răspunse Katzen. I-am văzut punîndu-şi în aplicare ameninţările de acest fel. Trebuie să mă predau.

– *Trei!*

– Or să te ucidă, îi spuse Falah, aşezîndu-şi o mînă pe braţul său.

– Patru!

– Poate că nu, spuse Katzen, ridicîndu-se în picioare cu preţul unor dureri crîncene în piept. Încă au nevoie de mine.

Ridică privirea. Ticăloşii numărau prea repede.

– Sînt rănit, le strigă el. Mă mişc cît pot de repede!

– *Cinci!*

– Nu, aşteptaţi! urlă Katzen. V-am spus că...

Deodată, sîngele explodă de dincolo de marginea pantei, împroşcînd cu stropi întunecaţi fondul albastru al cerului.

– *Nu!* urlă Katzen, cu chipul schimonosit de ură, în vreme ce Mary Rose cădea în genunchi, iar ploaia de sînge se prăvălea asupra sa. *Dumnezeule, nu!*

49

Marţi, ora 15:45, Damasc, Siria

Pardoseala corpului de gardă a palatului era lunecoasă de sînge.

Agenţii ASD erau morţi. La fel şi cei cinci însoţitori din escorta ambasadorilor rus şi japonez. Fuseseră împuşcaţi prin surprindere, în încăperea micuţă fără ferestre, ce nu conţinea decît două scaune şi o consolă cuprinzînd douăzeci de monitoare alb-negru, terminalul televiziunii cu circuit închis. Imaginile de pe ecrane arătau scene de luptă la fiecare intrare în palat şi aproape în fiecare încăpere.

Cel care îi împuşcase, un individ în uniforma albastră a gărzii palatului, zăcea şi el mort, cu două găuri de glonţ în frunte. Puşca sa automată căzuse alături. Unul dintre agenţii ruşi reuşise, după toate probabilităţile, să-şi scoată pistolul şi să-l împuşte, înainte de a-şi da sufletul.

Paul Hood nu avea de gînd să mai piardă timpul în corpul de gardă. Cercetă trupurile celor căzuţi în căutarea unor semne de viaţă, dar nu găsi nici unul. Ghemuit, riscă o privire afară, pe culoar. Pretutindeni răsunau focuri de armă. De astă dată, nu veneau de departe, ci de undeva din preajma sa. Sala de recepţie,

deşi aflată la numai doisprezece metri distanţă de cealaltă parte a culoarului, i se păru deodată extrem de îndepărtată. În direcţia opusă, ieşirea era mai la îndemînă. Nu voia însă să plece fără ceilalţi. Din punct de vedere strategic, părea mai logic să-i cheme pe aceştia în locul în care se afla.

Îşi aminti de telefonul celular al lui Bicking.

Reveni în încăpere. Amîndoi agenţii ASD aveau în dotare cîte un telefon celular. Unul dintre aparate fusese sfărîmat de un glonţ. Celălalt fusese strivit în cădere. Nici unul dintre agenţii străini nu avea telefon. Se rezemă pe călcîie şi privi în jur.

E un corp de gardă, ce naiba, îşi zise Hood. Trebuie să existe un telefon pe-aici.

Pipăi consola. Exista într-adevăr un telefon, fixat într-o nişă sub ultimul monitor din dreapta. Ridică receptorul. Tastele se aflau pe mîner. Ţinîndu-l în palma deschisă care îi tremura, formă numărul lui Warner Bicking. Se întrebă dacă, în decursul istoriei, se mai întîmplase oare ca vreun om să dea telefoane atunci cînd era prins la mijloc între două focuri.

Aşteptînd ca Warner să-i răspundă, Hood aruncă din nou o privire spre monitoare. Bicking răspunse după cel de-al doilea apel.

– Da?

– Warner, aici Paul.

– Dumnezeule! rosti Bicking, cu un rîs nervos. Speram din tot sufletul să nu fie vreo greşeală. Ce-ai reuşit să afli?

– Aici toţi sînt morţi, răspunse Hood. Vreo veste de la Centrul de Comandă?

– M-au trecut pe linia de aşteptare, în timp ce încearcă să ne trimită ajutoare, spuse Bicking. Ultima oară am vorbit cu Bob. Mi-a spus că se pregăteşte ceva, dar nu mi-a putut da detalii.

– Probabil că se teme ca nu cumva convorbirea să fie ascultată, clătină Hood din cap. Am însă în faţa mea monitoarele de supraveghere şi nu văd cum ar putea cineva să... Ia stai!

Hood urmări cum ceea ce părea a fi un pluton de soldaţi sirieni îşi făcu apariţia pe unul dintre coridoarele palatului.

– Ce s-a întîmplat? vru să afle Bicking.

– Nu sînt sigur, dar e posibil ca salvatorii noştri să fi sosit deja, răspunse Hood.

– Unde sînt?

– Din cîte-mi dau seama, la capătul opus al culoarului.

– Mai aproape de noi?

– Da.

– Crezi că ar trebui să le ies în întîmpinare? întrebă Bicking.

– Nu ştiu dacă e cazul, replică Hood. Din cîte-mi dau seama, se îndreaptă direct către voi.

– Probabil au primit ordin să-i scoată de aici pe cei trei ambasadori, fu de părere Bicking. Cred c-ar fi bine să te întorci.

– Poate, îl aprobă Hood.

Împuşcăturile se auzeau acum şi mai tare dinspre capătul opus al culoarului, îndepărtîndu-se de sala de recepţii. În curînd, rebelii aveau să ajungă în dreptul corpului de gardă.

Hood continuă să urmărească monitoarele. Soldaţii nu cercetau încăperile laterale şi nici nu-şi apărau flancurile. Înaintau cu o siguranţă surprinzătoare. Fie că erau extrem de curajoşi, fie că nu realizaseră cît de gravă era în realitate situaţia.

Dacă nu cumva, îşi zise Hood, nu se tem cîtuşi de puţin că ar putea fi atacaţi.

Pentru Hood, prin natura funcţiei pe care o ocupa, era aproape o deformaţie profesională să caute, în spatele oricărui mărunţiş, semnele unei posibile conspiraţii. În parte, misiunea principală a Centrului de Comandă consta în a se întreba „şi dacă totuşi...?" ori de cîte ori aveau de-a face cu o crimă comisă de un asasin singuratic sau cu o răzvrătire pusă la cale de o facţiune altminteri nesemnificativă. Hood nu era obsedat de conspiraţii, dar era departe de a fi naiv.

Soldaţii continuau să înainteze, încrezători. Hood îşi mută privirea spre monitorul următor, atunci cînd o altă cameră de luat vederi preluă automat supravegherea.

– Paul? rosti Bicking. Ce faci, nu vii?

– Rămîi pe fir, îi ceru Hood.

– Cei de la Centrul de Comandă m-au trecut şi ei pe linia de aşteptare...

– *Nu închide!* îi ordonă Hood.

Se aplecă lîngă consolă. Cîteva secunde mai tîrziu, văzu doi bărbaţi purtînd *kaffiyeh*-uri negre, trecînd pe culoar prin dreptul uşii. Aveau în mîini pistoale Makarov. Unul dintre cei doi soldaţi aruncă în treacăt o privire, fără a-şi încetini pasul.

– Warner, şopti Hood în receptor, trebuie să ieşiţi de acolo.

– Cum? De ce?

– Adună-i pe toţi ceilalţi şi porniţi, insistă el. Veniţi încoace. Mi-e teamă că soldaţii n-au venit să ne salveze.

– E-n ordine, pornim acum, încuviinţă Bicking.

– Dacă ceilalţi refuză să te urmeze, nu sta să-i convingi. Ieşi imediat de acolo.

– Am înţeles, spuse Bicking.

Hood strînse în mînă receptorul. Cîţiva rebeli trecură fără să-şi facă griji prin dreptul uşii, pe urmele soldaţilor. Fie că armata siriană era implicată la rîndul ei în rebeliune, fie că soldaţii nu erau decît unii dintre atacatori care se travestiseră în ofiţeri ai armatei. În ambele cazuri, situaţia înceta a mai fi doar periculoasă, devenind de-a dreptul mortală.

– La dracu'! exclamă Hood, atunci cînd soldaţii dădură colţul ultimei secţiuni a coridorului. Warner, rămîi ascuns.

– Poftim?

– Rămîi unde eşti acum! strigă Hood.

Nu mai era nevoie să-i urmărească pe rebeli pe monitoarele de supraveghere. Pentru a-i vedea, ar fi fost de-ajuns să scoată capul pe uşă. Capul sau...

Hood îşi coborî privirea spre pardoseala pătată cu sînge. Pistolul agentului rus era acolo, la fel şi puşca automată a ucigaşului sirian. Hood nu ştia mare lucru despre armele de foc. Participase la exerciţiile obligatorii de tir de la Centrul de Comandă. Rezultatele sale nu fuseseră deloc strălucite, mai ales în comparaţie cu cele ale lui Mike Rodgers şi Bob Herbert, care trăgeau glonţ după glonţ în centrul ţintei. Dar atît cît ştia Hood ar fi putut fi de-ajuns. Dacă reuşea să distragă atenţia sirienilor, Warner şi ceilalţi ar fi avut răgazul necesar pentru a părăsi sala de recepţii.

– Warner, şopti el în receptor. Soldaţii se îndreaptă spre voi, dar intenţiile lor sînt, după toate probabilităţile, ostile. Adăpostiţi-vă, pînă cînd auziţi semnalul meu. S-a înţeles?

– Am înţeles, ne ascundem, confirmă Bicking.

Hood lăsă telefonul în furcă. Ridică puşca automată de pe pardoseala acoperită cu un strat subţire de sînge. Se ridică şi fu cuprins de ameţeală. Nu ştia sigur dacă aceasta era cauzată de mişcarea prea rapidă sau de faptul că îşi simţea mîinile şi tălpile lipicioase, din cauza sîngelui unui om care zăcea pe podea. Probabil că ambele variante conţineau un dram de adevăr. Cu mişcări iuţi, Hood evită să calce pe braţul întins al unuia dintre cadavre şi se postă lîngă tocul uşii.

Îşi simţea inima bătînd cu putere. Mîinile îi fuseseră cuprinse de un tremur uşor. Da, făcuse antrenamente de tir. Dar niciodată nu fusese obligat să tragă asupra cuiva. Nu avea să încerce să îşi ucidă adversarul, cel puţin nu din primul foc. Fusese primarul oraşului Los Angeles, apoi lucrase în domeniul bancar. Acceptînd postul de la Centrul de Comandă, se gîndise că avea să presteze o muncă intelectuală, în spatele unui birou confortabil, şi nicidecum că avea să fie nevoit să se scalde în sînge.

Ei bine, lucrurile se mai schimbă, îşi spuse Hood, trăgînd adînc aer în piept. Ai de ales: vei trage dacă va fi necesar, dacă nu vrei ca familia să se pregătească de înmormîntare. Se aplecă în afară spre culoar şi privi în urma soldaţilor ce se îndreptau spre sala de recepţii. Îşi schiţase în minte un plan. În primul rînd, trebuia să afle dacă putea să comunice cu aceşti oameni. În al doilea rînd, trebuia să le testeze reacţia la o provocare.

– Vorbeşte vreunul dintre voi limba engleză? întrebă Hood.

Soldaţii se opriră. Îi despărţeau vreo opt metri de sala de recepţii şi cam treizeci şi cinci de camera de gardă. Fără să se întoarcă, liderul grupului îi spuse cîteva cuvinte unuia dintre oamenii săi. Acesta făcu un pas înainte şi spuse:

– Eu vorbesc engleza. Cine sînteţi?

– Sînt un oaspete american al preşedintelui, răspunse Hood. Tocmai am vorbit la telefon cu comandantul gărzii prezidenţiale.

Mi-a spus că tuturor forţelor loiale li s-a cerut să se adune imediat în aripa de nord a palatului.

Soldatul îi traduse cele auzite liderului. Acesta dădu un ordin. Doi soldaţi se desprinseră de grup şi porniră în direcţia din care veniseră.

Vrea să verifice spusele mele, dar nu-şi foloseşte aparatul de emisie-recepţie, îşi zise Hood. Dacă garda prezidenţială s-a adunat într-adevăr în aripa de nord, nu vrea să-i fie descoperită poziţia.

În timp ce cei doi soldaţi dispăreau în pas alergător pe un coridor lateral, liderul dădu un nou ordin. Grupul se despărţi din nou. Liderul şi alţi patru oameni îşi continuară drumul spre sala de recepţii, iar trei soldaţi porniră înapoi, către Hood. Aveau armele în mîini. Era limpede, nu veniseră ca să-i salveze. Întrebarea care se punea era dacă aveau de gînd să-i ia ostatici pe cetăţenii străini, sau intenţionau să-i ucidă? Nu şovăiseră să ucidă, în încercarea ratată de a-l asasina pe preşedinte. Pe de altă parte, îi uciseseră pe toţi agenţii din camera de gardă. Chiar dacă intenţionau să-i ţină în viaţă pe prizonieri – un lucru de care Hood se cam îndoia –, nu era momentul ca ţara sa, familia, el însuşi şi cei aflaţi în încăperea cealaltă să fie nevoiţi să treacă, o dată în plus, prin calvarul unei situaţii cu ostatici. După cum spunea Mike odinioară, „pe termen lung, prizonieratul e doar un alt fel de moarte, ceva mai lentă".

Hood strînse la piept patul armei automate, cu încărcătorul lipit de şold. Ţintind destul de jos, sări în mijlocul culoarului şi împroşcă pardoseala cu gloanţe, chiar la picioarele liderului. Tresări cînd tuburile goale aruncate afară din magazia armei îl loviră, dar continuă să apese pe trăgaci. Soldaţii bătură în retragere. Cei trei care porniseră către el se lipiră de perete, în spatele unei statui ecvestre din bronz, şi ripostară aproape imediat, deschizînd la rîndul lor focul.

Hood încetă să mai tragă şi plonjă înapoi în încăpere, la adăpostul tocului uşii. Falangele degetelor i se albiseră strîngînd patul armei. Gîfîia, iar inima îi bătea mai puternic decît înainte. Cei aflaţi la celălalt capăt al coridorului încetaseră şi ei focul.

Pușca automată i se părea acum mai ușoară, iar încărcătorul era aproape gol. Hood luă de pe pardoseala însîngerată pistolul și îi verifică încărcătorul. Lipseau vreo două gloanțe. În total, nu avea mai mult de șapte-opt.

Hood știa că nu-i rămăsese prea mult timp la dispoziție. Trebuia să iasă din nou pe culoar și să apese pe trăgaci, de astă dată țintind mai sus. Aruncă o privire spre monitor. Liderul și grupul său rămăseseră pe loc. Lor li se alăturaseră cîțiva sirieni în haine pestrițe, înarmați. Conducătorii celor două grupuri stăteau de vorbă. Hood nu mai avea timp de pierdut; în curînd, gloanțele de care mai dispunea nu aveau să fie suficiente.

Se lipi de tocul ușii și ridică armele. Nu se simțea cîtuși de puțin asemenea lui John Wayne, Burt Lancaster sau Gary Cooper. Era doar un diplomat înspăimîntat care ținea în mîini două arme.

Un diplomat de a cărui atitudine depind viețile celor prinși în capcană la celălalt capăt al coridorului. Ascultă cu atenție. De afară nu răzbătea nici un zgomot de mișcare. Ținîndu-și răsuflarea, își pregăti degetele pe trăgaciul armelor și sări în mijlocul culoarului...

...Unde încremeni față în față cu un soldat care îi înfipse țeava unui pistol sub bărbie.

50

Marţi, ora 15:37, Valea Bekaa, Liban

Înainte de a fi devenit membru al echipei de intervenţie, sergentul Chick Grey făcuse parte, cu gradul de caporal, din forţa de elită antiteroristă Delta. Era simplu soldat atunci cînd fusese repartizat la Fort Bragg. Cele două specializări ale sale îl ajutaseră să parcurgă repede scara ierarhică, devenind fruntaş şi apoi caporal, într-un interval de numai cîteva luni.

Cea dintîi specializare erau salturile de la mare înălţime, cu deschiderea paraşutei la altitudinea minimă posibilă. În recomandarea pentru avansare semnată de comandantul său de la Fort Bragg, acesta precizase: „Omul este în stare să zboare". Grey era capabil să tragă de mînerul de deschidere a paraşutei la cea mai mică înălţime, aterizînd la punct fix cu o precizie nemaiîntîlnită în istoria forţelor Delta. După părerea lui, acest talent se datora unei sensibilităţi aparte la curenţii de aer. Aceeaşi însuşire îi era de folos şi în cea de-a doua specializare.

Aceasta era tirul de elită. În scrisoarea de recomandare pentru recrutarea lui Grey în echipa de intervenţie a Centrului de Comandă, răposatul locotenent-colonel Squires îi adresase lui Mike Rodgers următoarele rînduri: „Caporalul Grey e mai mult

decît un trăgător de elită, domnule general. Grey ar fi capabil să nimerească un inamic în pupila ochiului, de la absolut orice distanţă". Raportul în cauză nu menţiona faptul că Grey reuşea să reziste oricît de mult ar fi fost necesar, fără să clipească. Îşi dezvoltase această abilitate atunci cînd realizase că era de-ajuns o clipire din ochi pentru a rata „gaura cheii", cum numea el momentul în care ţinta se afla în poziţia perfectă pentru a fi doborîtă.

Cu cîteva secunde mai devreme, cocoţat între crengile unui copac, Grey privea prin obiectivul telescopului Redfield montat pe puşca Remington M401 de calibrul 7,62. Trecuseră douăzeci de secunde de cînd nu mai clipise. Douăzeci de secunde de cînd teroristul ieşise din peşteră, ţinîndu-şi ţeava armei lipită de ceafa lui Mary Rose Mohalley. Douăzeci de secunde de cînd colonelul Brett August îl anunţase că era liber să doboare ţinta în momentul în care avea să fie pregătit. În tot acest timp, Grey nu se mulţumise să privească, ci ascultase cu atenţie fiecare cuvînt pronunţat de terorist cu ajutorul căştilor conectate la antena receptoare cu diametrul de cincisprezece centimetri. Antena demontabilă fusese fixată de o creangă alăturată şi recepţiona orice sunet emis în jurul furgonetei părăsite.

Există un moment în cursul oricărei situaţii cu ostatici cînd un trăgător de elită trebuie să ia o hotărîre, pornind de la criterii mai degrabă emoţionale decît profesionale pentru a face ceea ce se cuvine. O viaţă trebuie curmată pentru a salva viaţa unui prizonier. Nu este neapărat o hotărîre irevocabilă; situaţiile cu ostatici sînt mai degrabă instabile, iar hotărîrile se pot schimba dintr-o clipă într-alta. Hotărîrea în cauză face parte dintr-un proces de împăcare cu sine. Dacă cel vinovat nu este ucis – o moarte blîndă, fără dureri – un nevinovat va plăti cu viaţa. E o constatare ce nu admite nuanţe. Este o judecată de moment, care nu poate să ia în considerare justeţea cauzei pentru care luptă teroristul condamnat. În acel moment, un calm aproape supranatural pune stăpînire pe trăgătorul de elită. Ultimele secunde scurse înainte de deschiderea focului sînt clipe de gîndire eficientă, rece, aproape înspăimîntătoare. Secundele care

urmează apăsării pe trăgaci sînt clipe de acceptare calmă, lipsită de patimă, în care se regăseşte şi un dram de orgoliu profesional.

Sergentul Grey aşteptă pînă cînd teroristul rosti ultima cifră a numărătoarei înainte de a apăsa pe trăgaci. Unicul glonţ pornit din arma sa îl lovi pe pistolar în tîmpla stîngă. Bărbatul fu aruncat violent spre dreapta de impactul glonţului, apoi se răsuci uşor şi căzu pe spate. Sîngele explodă deasupra rîpei, căzînd apoi ca o ploaie, cu încetinitorul parcă. Cînd braţele teroristului îşi încetară spasmele, Mary Rose căzu în genunchi. Nimeni nu se repezi afară din peşteră pentru a o împiedica să fugă. O clipă mai tîrziu, cineva începu să urce panta. Grey nu mai aşteptă să vadă urmarea.

Soldaţii David George şi Terrence Newmeyer aşteptau la baza copacului. În clipa în care teroristul se prăbuşi, sergentul Grey îi întinse căştile şi miniantena lui George, puşca lui Newmeyer şi coborî din copac. În timp ce îşi verifica echipamentul, Grey n-avea în minte decît un singur gînd: că mai rămăseseră destule de făcut.

Cei trei li se alăturară colonelului August şi celorlalţi camarazi ai lor. Echipa de intervenţie îşi abandonase vehiculele la un kilometru în urmă, pentru ca zgomotul motoarelor să nu atragă atenţia teroriştilor. Doi soldaţi rămăseseră în urmă, pentru a păzi VRA-urile şi motocicletele, în vreme ce restul se strecuraseră înainte, prin pădurea deasă. Cercetaseră împrejurimile cu ajutorul dispozitivelor cu infraroşii şi nu detectaseră prezenţa nici unei santinele, aşa încît faptul că înaintau în paralel cu drumul de ţară slujea un dublu scop. În primul rînd, evitau astfel riscul de a călca pe eventualele mine care ar fi jalonat drumul spre peşteră. În al doilea rînd, dacă CRC-ul fusese pus în funcţiune, sistemele acestuia aveau să detecteze mişcarea unor fiinţe printre copaci, dar de la această distanţă kurzii nu aveau să ştie cu certitudine dacă acestea erau fiinţe umane sau vreun stol de vulturi, din specia comună în această regiune.

Pe parcursul celor trei minute petrecute de sergentul Grey în copac, colonelul August şi caporalul Pat Prementine urmăriseră prin binoclu tot ce se petrecea pe tăpşanul despădurit situat la

aproximativ trei sute de metri distanţă. Ceilalţi unsprezece membri ai echipei de intervenţie se regrupaseră în spatele lor. La întoarcerea sergentului Grey şi a celor doi soldaţi, grupul îi înghiţi fără a da impresia că îşi sporise numărul.

August întoarse privirea spre nou-veniţi. Caporalul Prementine, un adevărat geniu al strategiei în lupta de infanterie, continuă să scruteze tăpşanul.

– Bună treabă, sergent, îl felicită August.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Domnule colonel, nimeni nu s-a aventurat s-o recupereze pe femeie, anunţă caporalul Prementine.

August încuviinţă din cap.

– E cazul să aflaţi şi voi ultimele noutăţi: se pare că la baza pantei se află Phil Katzen şi omul nostru de legătură. Vom înainta într-un grup sau ne vom separa în două. Unul singur, dacă vom fi nevoiţi să luăm cu asalt peştera pentru a-i salva pe ostatici. Două, dacă ostaticii vor fi...

– Domnule, au ieşit din peşteră, îl întrerupse caporalul Prementine. Ticăloşii s-au împărţit în două.

August se întoarse şi privi prin binoclu. Sergentul Grey îşi îndreptă la rîndul său privirea către grotă. Trei dintre ostatici fuseseră aruncaţi cu faţa în jos pe pămîntul din faţa intrării. În penumbra care masca intrarea, Grey întrezări alte cîteva siluete.

– Caporal, pune-ţi masca şi preia comanda echipei A, ordonă August. Intraţi în peşteră. Noi ne vom ocupa de perimetru.

– Am înţeles, încuviinţă Prementine.

Porni în fugă spre tăpşan, urmat de şapte dintre membrii echipei de intervenţie.

– George, Scott! rosti August.

– Da, domnule, răspunseră cei doi într-un glas.

– Gazaţi-i!

– Am înţeles, răspunse George.

Cei doi soldaţi se îndreptară spre lada cu echipament ce fusese transportată pînă aici de la vehiculele rapide de asalt. În timp ce David George asambla un mortier cenuşiu, Jason Scott pregăti patru proiectile de RAC – un gaz paralizant cu acţiune

rapidă – din geanta izolată. La două secunde după explozie, gazul de culoarea chihlimbarului avea să doboare orice fiinţă aflată pe o rază de şapte metri. Soldatul Scott îl ajută apoi pe George să monteze suportul circular şi, în ceva mai mult de treizeci de secunde, lansatorul de grenade era pregătit. În timp ce soldatul George privea prin vizor, Scott ajustă fixarea suportului şi ridică mînerele menite să potrivească linia de tragere.

– Sergent Grey, îţi reiei locul, urmă August. Montează dispozitivul de vedere pe timp de noapte şi spune-mi ce poţi distinge în interiorul peşterii.

– Imediat, domnule.

În timp ce Grey îşi lua puşca şi se îndrepta spre copacul-observator, Newmeyer scoase din rucsac obiectivul de vedere pe timp de noapte. Era prevăzut cu o curea ce putea fi fixată pe casca lui Grey, iar telescopul Redfield permitea conectarea cu oricare din cele două lentile ale sale.

– Sergent, se pare că ostaticii sînt legaţi de picioare, iar frînghiile sînt ţinute în mînă de cineva aflat la adăpostul grotei. Încearcă să-l ocheşti pe individ.

– Da, domnule, spuse Grey şi începu să urce pentru a-şi ocupa locul pe creanga groasă care îi îngăduia o perspectivă deschisă printre coroanele celorlalţi arbori.

În timp ce urca, Grey auzi semnalul sonor emis de radioreceptorul lui Ishi Honda. Operatorul ascultă vreme de cîteva secunde, apoi îi ceru interlocutorului său să rămînă pe recepţie.

– Domnule, avem legătura cu biroul domnului Herbert, rosti calm Honda. E vorba de un comunicat general.

Un „comunicat general" era menit a fi ascultat de întreaga echipă. Deşi, de regulă, un comunicat general însemna un ordin de evacuare imediată, Grey îşi continuă ascensiunea.

– Spune, ceru August.

– Domnul Herbert ne-a transmis că în urmă cu şapte minute o rachetă Tomahawk a fost lansată de la bordul submarinului *Pittsburgh*. Va lovi CRC-ul peste aproximativ douăzeci şi cinci de minute. Sîntem sfătuiţi să renunţăm.

– E un sfat, nu este un ordin, remarcă August.

– Da, domnule.
August clătină din cap.
– Soldat George.
– Domnule?
– Gazează-i pe ticăloşi!

51

Marţi, ora 15:38, Damasc, Siria

În clipa în care simţi revolverul împungîndu-i bărbia, Hood nu avu deloc senzaţia că întreaga-i viaţă îi trecea prin faţa ochilor, cu repeziciune. În timp ce doi soldaţi îi luau armele, Hood fu copleşit de o relaxare cvasionirică. Era oare o modalitate prin care mintea sa încerca să asimileze şocul capturării? Cu toate acestea, era îndeajuns de lucid pentru a se întreba cum de îşi închipuise că avea să-i poată opri pe teroriştii. Era un birocrat, nicidecum un războinic. Fusese atît de preocupat de lider şi de grupul lui, de intenţiile acestora, încît uitase cu totul de cei trei care se furişau pe lîngă zid, către el. Ca de obicei, Mike Rodgers avusese dreptate. Războiul, spunea el, nu iartă pe nimeni.

Cei doi făcură un pas înapoi, fiind acum în posesia armelor lui Hood. Unul dintre ei se întoarse. Hood îl urmări pe lider făcînd semn oamenilor care îl însoţeau să îşi continue drumul. Atitudinea adversarului său nu trăda triumful sau bucuria unei reuşite. Părea hotărît – atît şi nimic mai mult – cînd se opri în faţa uşii şi privi înapoi, în lungul coridorului. Făcu un semn din cap. Cel care se întorsese îi spuse cîteva cuvinte celui care îl

amenința cu arma pe Hood. Acesta mormăi un răspuns și-l privi în ochi pe american. Spre deosebire de lider, acesta zîmbi.

Hood închise ochii. Își luă în gînd rămas-bun de la familia sa. Simți un nod în gît. Și-ar fi dorit să înghită, dar apăsarea țevii armei care-i era lipită de bărbie îl împiedica s-o facă. Dar asta nu prea mai avea importanță. În curînd, nu avea să mai înghită, nu avea să mai zîmbească, să-și închidă ochii obosiți sau să mai viseze.

O împușcătură răsună dinspre capătul coridorului și Hood tresări. Auzi un geamăt de durere și deschise ochii. Bărbatul care stătuse în fața lui zăcea pe pardoseală, ținîndu-se de șoldul stîng. Sub privirile șocate ale lui Hood, ceilalți doi soldați se prăbușiră. Gloanțele făcură găuri urîte în picioarele și în spinările acestora. Amîndoi erau morți.

Ridică privirea spre capătul coridorului și văzu grupul de sirieni îmbrăcați în haine pestrițe înaintînd spre el, un zid de robe multicolore, cu priviri strălucitoare. În timp ce Hood rămase locului, încremenit și uimit că mai era încă în viață, neștiind ce să facă, liderul kurzilor încremeni la rîndul său. Oamenii săi se opriră. Se aflau la numai cîțiva pași de intrarea în sala de recepții. Liderul îi privi pe cei trei soldați căzuți, apoi se întoarse și începu să urle la sirieni.

Ignorat pentru moment de toată lumea, Hood plonjă înapoi în corpul de gardă. Chiar în timp ce trecea pragul, se mustră amarnic pentru lipsa sa de inspirație: cum de nu-i trecuse prin minte să se aplece și să ia pistolul unuia dintre cei căzuți? Era însă prea tîrziu pentru păreri de rău; important era că rămăsese în viață. Cum se spunea la piață, urșii și vitele își pot permite să facă mofturi. Porcii, nu.

Hood se repezi la telefon.

– Warner, ești acolo?

– Bineînțeles, răspunse Bicking. Ce se întîmplă?

– Sincer să fiu, nu prea îmi dau seama, ridică din umeri Hood. O parte dintre soldați tocmai au fost împușcați de către sirieni.

– Grozav.

– S-ar putea, rosti Hood. Nu prea cred că aveau de gînd să ne ajute. Auzi cumva ce spune liderul lor?

– Stai așa. Să-ncerc să mă apropii nițel.

Cîteva clipe mai tîrziu, Bicking reveni la telefon:

– Paul? Numele lui este Mahmud al-Rashid și vrea să știe ce naiba fac sirienii. Se pare că i-a anunțat că e un conducător al kurzilor, nu un ofițer din armata siriană.

– Ce i-au răspuns sirienii?

– Nimic, spuse Bicking.

Hood privi spre monitor.

– Warner, am impresia că sirienii nu i-au luat nici o clipă pe kurzi drept soldați. Mai mult, cred că știau exact cu cine au de-a face.

Îl auzi din nou pe Mahmud strigînd.

– Ce spune? întrebă Hood.

– Le-a ordonat sirienilor să se prezinte, traduse Bicking. Le-a cerut să dea îngrijiri celor pe care i-au împușcat.

În timp ce urmărea ecranul, inima lui Hood începu să bată mai repede.

– Mahmud își ridică pistolul, anunță la el. Warner, bag mîna-n foc că nu sînt de aceeași parte a baricadei!

– S-ar putea să fie membri ai gărzii prezidențiale, sugeră Bicking. Băieții ăștia ar fi trebuit să-și facă apariția cam de multișor.

– Nu știu, clătină din cap Hood. Ascultă-mă, Warren. Ia din nou legătura cu Centrul de Comandă și spune-le ce se întîmplă. Află dacă știu ceva despre o contralovitură executată sub acoperire.

– Nu crezi că mi-ar fi spus, dac-ar fi știut ceva?

– Nu, cîtă vreme vorbești de la un telefon nesecurizat, spuse Hood. Acum însă, confidențialitatea nu mai are importanță.

Mahmud sfîrși de vorbit. Urmară cîteva clipe de tăcere, apoi sirienii bătură brusc în retragere, deschizînd focul la unison împotriva grupului lui Mahmud.

– La dracu'! strigă Bicking în receptor. Paul, nu mai aud nimic! E prea mult zgomot!

Mai mulţi dintre oamenii lui Mahmud se prăbuşiră, înainte de a fi apucat să riposteze. Mahmud însuşi nu putea deschide focul, deoarece oamenii lui îi stăteau în cale. Le făcu semn supravieţuitorilor să se retragă. În vreme ce aceştia treceau în fugă pe lîngă el, deschise focul, acoperindu-le retragerea, împroşcîndu-i pe sirieni cu o rafală trasă la nivelul pieptului. Cîţiva dintre sirieni se prăbuşiră, apoi se ridicară iar: purtau, se pare, veste anti-glonţ. Mahmud, în schimb, nu purta aşa ceva. Încasă mai multe gloanţe, apoi se împletici în direcţia sălii de recepţii. De îndată ce Mahmud le întoarse spatele, sirienii încetară focul şi porniră înainte.

Cînd, în sfîrşit, se aşternu liniştea, Hood reveni la telefon.

– Warner, lasă Centrul de Comandă! Adăposteşte-te imediat. Kurzii vor ajunge acolo dintr-o clipă într-alta.

Nu primi nici un răspuns.

– Warner, ascunde-te! strigă Hood. Warner, mă auzi?

– Te aud, veni răspunsul. Dar poate reuşesc să fac ceva...

– Nu poţi face nimic! replică Hood. Adăposteşte-te imediat!

Hood urmări pe monitor cum cinci dintre kurzi pătrunseră în sala de recepţie, urmaţi de liderul lor, în mod evident rănit. Hood tăcu. Dacă Bicking reuşise cumva să se ascundă, vocea sa răsunînd în telefon ar fi putut să-i trădeze prezenţa. Aşeză deoparte receptorul telefonului şi continuă să privească ecranul.

În timp ce aştepta, auzi împuşcături, chiar în dreptul încăperii în care se afla. Văzu cum cineva înainta pe coridor. Întoarse capul exact cînd cel ce fusese la un pas de a-l executa alunecă pe pardoseala de marmură prin dreptul uşii, lungit pe spate şi zvîrcolindu-se ca un vierme. Se întoarse pe-o parte, chircindu-se. În piept i se deschideau trei găuri însîngerate. Răsuflarea i se acceleră, apoi încetă brusc. Chipul schimonosit nu se relaxă deloc cînd îşi dădu sufletul.

Hood simţi că-i vine rău.

O clipă mai tîrziu, unul dintre sirieni îşi făcu apariţia în dreptul cadavrului. Era un bărbat masiv, înalt de peste un metru nouăzeci, purtînd o barbă neagră şi deasă şi un *kaffyieh* alb. Revolverul Parabellum de 9 mm pe care-l purta la centură mai

fumega încă, iar în pieptul vestei kaki pe care o purta se vedeau două găuri de glonţ. Se opri în pragul uşii, umplînd-o cu totul cu silueta sa uriaşă.

– Tu eşti Hood? întrebă el într-o engleză stîlcită.

Vocea lui groasă părea a veni din adîncul unei grote.

– Da, încuviinţă acesta.

Bărbatul lovi cu piciorul în revolverul celui căzut, care patină pe stratul de sînge care acoperea pardoseala, în direcţia lui Hood.

– Păstrează asta, îi ceru el americanului, în timp ce îşi acoperea partea de jos a feţei cu *kaffiyeh*-ul. Dacă va fi nevoie, foloseşte-o.

Hood ridică arma.

– Cine sînteţi?

– Mista'aravim, replică celălalt. Rămîi aici.

– Vreu să vin cu voi, spuse Hood.

Uriaşul clătină din cap.

– Mi s-a spus că domnul Herbert se va ocupa el însuşi de mine dacă păţeşti ceva.

Luă din buzunar un încărcător plin şi-l înlocui pe cel din Parabellum, care se golise.

– Cum rămîne cu ceilalţi?

– Rămîi aici şi caută înregistrările, îi spuse uriaşul. Dacă le găseşti, adună-le şi ia-le cu tine.

– E-n ordine, încuviinţă Hood. Dar ambasadorul şi colegii mei...

– Ne ocupăm şi de ei, apoi mă întorc să te iau, răspunse celălalt, după care îi întoarse spatele şi porni înapoi pe coridor.

Un schimb de focuri se făcu auzit dinspre celelalte părţi ale palatului. Aripa aceasta, cu excepţia zgomotului paşilor grei ai uriaşului, era învăluită de o linişte care nu prevestea nimic bun.

Hood îşi îndreptă din nou atenţia spre monitoare. Îl urmări pe uriaşul care se alăturase celorlalţi camarazi ai săi. Cei din Mista'aravim erau agenţi israelieni ai Serviciului Secret care operau în clandestinitate, asumîndu-şi identitatea unor arabi. Herbert colabora îndeaproape cu armata israeliană şi, după toate

probabilitățile, apelase la aceștia pentru a obține ajutor. Menținerea identităților clandestine era probabil motivul pentru care agentul îi ceruse lui Hood să caute înregistrările: nu trebuia să rămînă în urmă nici o înregistrare pe peliculă a chipului său.

Cei cinci agenți erau înșirați de-o parte și de cealaltă a intrării în sala de recepții. Se despărțiseră în două grupuri și fixau ceva pe pereții încăperii. Hood bănui că era vorba de explozibil C-4. Se foloseau de încărcăturile de explozibil plastic pentru a distrage atenția kurzilor, deschizîndu-și totodată o cale de intrare, prin care să poată deschide focul.

Înregistrările nu constituiau singura dovadă a prezenței în palat a comandoului Mista'aravim. Și kurzii îi văzuseră și, din acest motiv, trebuiau să piară. Pentru a fi siguri de acest lucru, israelienii aveau să ciuruiască încăperea, înainte de a intra. Era procedura obișnuită a israelienilor. Uneori, cei buni erau sacrificați o dată cu cei răi, pentru binele unei cauze nobile.

Hood, în schimb, prefera altfel de metode. Ridică receptorul.

– Warner, șopti el. Dacă mă auzi, rămîi ascuns. Mi-e teamă că infernul e pe cale de a se...

O clipă mai tîrziu, infernul se dezlănțui într-adevăr. Zidurile de alabastru explodară de ambele părți ale ușii, iar israelienii mascați luară poziție în dreptul deschizăturilor. În timp ce kurzii deschideau focul asupra lor, armele israeliene, mult mai eficiente, răspunseră într-un singur glas aducător de moarte.

52

Marţi, ora 15:43, Valea Bekaa, Liban

Împroşcat de ploaia de sînge, Phil Katzen începu să urle blesteme la adresa kurzilor. Uitînd de durerea sfîşietoare din coaste, încercă să urce panta către marginea drumului de ţară.

Falah îşi puse deoparte armele şi-l apucă cu ambele mîini pe Katzen de talie, trăgîndu-l înapoi.

– Aşteaptă! strigă el. Aşteaptă! Ceva nu e în regulă.

Katzen îşi rezemă fruntea de pămîntul uscat şi începu să izbească cu pumnii în ţărînă.

– Au ucis-o! Au împuşcat-o fără nici o remuşcare!

– Nu cred, clătină din cap Falah. Ssst. Mi se pare că am auzit-o.

Katzen tăcu. Auzi huruitul motorului furgonetei care demara. Apoi auzi un scîncet, venind de dincolo de muchia pantei.

– Mary Rose? se miră Katzen cu glas tare.

Nu se mai auzea decît scîncetul slab al fetei. Katzen întoarse capul către Falah.

– Dacă e în viaţă, înseamnă că s-a întîmplat ceva cu individul care urma s-o împuşte.

– Exact, încuviinţă Falah, luîndu-şi armele. Se pare că am văzut sîngele lui.

– Dar cum se poate una ca asta? întrebă Katzen. Nu-mi dau seama cum ar fi putut evada oricare alt prizonier. Puţurile erau închise cu gratii de fier.

– N-a evadat nimeni, spuse Falah. Altfel am fi auzit strigăte şi vînzoleală. Dimpotrivă, nimeni nu se mişcă.

Privi către sud, clipind des.

– Dacă cel împuşcat a fost kurd, înseamnă că a fost doborît de un franctiror. Am închis radioul în urmă cu o oră. Ar fi fost un răgaz îndeajuns de lung pentru a se lua o decizie rapidă de deplasare şi desfăşurare urgentă a forţelor.

Echipa de intervenţie, îşi zise Katzen, urmărind privirea lui Falah.

Înainte ca Phil Katzen să fi apucat să scruteze coroanele copacilor în căutarea vreunui semn al prezenţei membrilor echipei de intervenţie, de sus se auzi o voce. Cineva striga în engleză, ameninţînd că va ucide trei ostatici.

– Nu ni se adresează nouă, spuse Falah. Cineva l-a ochit de la distanţă pe ucigaş. Cu el vorbeşte.

– Dacă-i aşa, CRC-ul poate depista localizarea oricui s-ar ascunde în pădure, observă Katzen.

– Nu putem să luăm furgoneta cu asalt, spuse Falah. Se pare că teroriştii i-au schimbat locul.

Urcă pînă în dreptul lui Katzen şi-i întinse una dintre arme, adăugînd:

– Rămîi aici. Încerc să-i găsesc şi să-i avertizez.

Înainte însă ca Falah să-şi poată continua ascensiunea, dinspre sud-est se auzi o bubuitură înfundată, urmată de un şuierat. Katzen ridică privirea, la timp pentru a surprinde traiectoria unui proiectil mic şi negru ce se îndreptă spre gura peşterii. La scurtă

vreme, fu urmat de altul, apoi de un al treilea. Explodară într-o succesiune rapidă, declanşînd răspîndirea unor nori de fum de culoare arămie.

– Neofosgen! exclamă Katzen.

– Cum? întrebă Falah.

– E un nou tip de gaz paralizant, explică Katzen. Provoacă efecte similare astmului cu o durată de aproximativ cinci minute. Echipa de intervenţie e singura unitate care are aşa ceva în dotare.

Norii de gaz se extinseră, asemenea unei perdele de vată. În cîteva clipe, suspensia lichidă se evaporă, iar vaporii se precipitară, extinzîndu-se către marginea pantei. Cei doi o văzură pe Mary Rose clătinîndu-se, apoi căzînd, cu torsul atîrnînd de cealaltă parte a muchiei rîpei. Rămase nemişcată, gîfîind, neputînd să respire.

– Vino, rosti Katzen. Norul îşi va schimba culoarea în alb şi va deveni inofensiv în aproximativ două minute. S-ar putea să reuşim să-i salvăm pe ceilalţi înainte ca teroriştii să-şi revină.

– Nu, îl contrazise Falah. Tu rămîi aici. Coastele tale rupte ne-ar încetini...

– Pe naiba! îl întrerupse Katzen. O să am grijă de Mary Rose. Urc şi eu.

Falah încuviinţă şi începu să se tîrască în susul pantei. Viteza şi dexteritatea cu care urca îl surprinseră pe Katzen. Neavînd ocazia să lucreze prea mult timp în aer liber în ultima vreme, uitase agilitatea cu care un localnic se putea mişca pe terenul său de baştină.

Întinzîndu-şi piciorul de pe partea pe care avea coasta ruptă, Katzen încercă, pe cît posibil, să se caţere. Îşi puse arma la centură şi începu să se tîrască înspre vîrful pantei. Din cînd în cînd arunca priviri în jos, către sud, şi către muchia drumului. Deşi

nu era familiarizat în domeniu, nu-i scăpase agerimea cu care echipa de intervenţie atacase, fără nici un avertisment. Dacă neofosgenul le oferea un răgaz de acţiune de cinci minute, era convins că membrii echipei aveau să ajungă aici în mai puţin de cinci minute, şi totul avea să se sfîrşească cu bine.

În timp ce scruta orizontul către sud, auzi paşi deasupra, pe drumul de ţară. Ridică privirea. Falah încă nu ajunsese în vîrf, iar norul de gaz îşi păstra culoarea maronie, încă nociv. Nu vedea drumul, dar zări marginile norului învîrtejindu-se, semn că în interiorul său se mişca cineva. Imediat după aceea, un bărbat îşi făcu apariţia lîngă Mary Rose. Purta mască de gaze şi o uniformă în culori de camuflaj. Îngenunche în dreptul fetei şi o prinse de umeri, ridicînd-o cu băgare de seamă de pe buza rîpei. Apoi o aruncă pe umăr ca pe un sac şi dispăru din nou în interiorul norului opac.

Falah parcurse din cîteva salturi ultimii metri ai pantei. Oprindu-se la limita clar definită a norului toxic, Falah se întoarse către Katzen. Israelianul zîmbi entuziast, făcînd semnul victoriei, după care porni în fugă în direcţia peşterii.

Nu mai avea nici un rost să-şi continue ascensiunea. Simţind cum durerea îl paraliza de la brîu şi pînă-n maxilare, se opri întins pe burtă pe un petic de iarbă. Răsuflă adînc, folosind tehnica Buddha învăţată la cursurile de prim ajutor, umflîndu-şi pîntecele, nu cavitatea toracică, pentru a micşora durerea cauzată de mişcările inutile.

Stătea întins, ascultînd ritmul regulat al paşilor ce răsunau în surdină pe drumul de ţară, cînd tresări, la auzul unei împuşcături neaşteptate. Avînd în vedere ecoul pe care îl stîrni, focul de armă păruse a veni din adîncul peşterii.

Trăgîndu-şi palmele şi un genunchi sub corp, Katzen se luptă cu sine pentru a porni din nou anevoioasa ascensiune către vîrful pantei.

53

Marţi, ora 15:45, Damasc, Siria

Mahmud stătea rezemat cu ambele mîini de o masă aflată alături de *mahmal*, cînd peretele sălii de recepţie explodă. Ar fi vrut să participe şi el la apărarea micului bastion pe care îl cuceriseră, dar nu mai avea putere. Nu fusese în stare nici măcar să cerceteze încăperea, în căutarea unor posibili supravieţuitori ai exploziei sinucigaşe declanşate de omul lor, Saber Mohseni.

Slăbit de rănile de glonţ din picior şi din şoldul stîng, Mahmud fu aruncat la pămînt de suflul exploziei. Deşi infirmitatea îl stînjenea, reuşi să evite evantaiele de gloanţe care secerară încăperea, mai întîi la nivelul pieptului, apoi încă o dată, la nivelul genunchilor. Ceilalţi kurzi nu fură la fel de norocoşi. Ocupaseră poziţii la adăpostul fotoliilor şi coloanelor din centrul încăperii, pregătindu-se pentru a întîmpina un atac. Rafalele pornite din puternicele carabine de asalt G3 de fabricaţie turcească îi culcară la pămînt, fără milă.

Zăcînd într-o rînă, cu obrazul lipit de gresia rece, Mahmud ascultă cu atenţie, în vreme ce ecourile împuşcăturilor se stin-

seră, o dată cu oamenii săi. Ultima salvă nu îl atinsese. Își întredeschise ochii. Privi în lungul pardoselii acoperite cu așchii de cristal sfărîmat și presarată cu cadavre. Cîte un chip își făcu apariția în spărturile deschise de explozie. Bărbații își acoperiseră partea de jos a fețelor cu *kaffiyeh*-urile. Mahmud bănuise de la bun început că aceștia nu făceau parte din garda de elită a președintelui. Acum era sigur de asta. Atacatorii nu voiau să fie identificați. Pe de altă parte, gărzile președintelui nu trăgeau pentru a ucide. Foloseau mai degrabă gaze paralizante pentru a-și captura adversarii, astfel încît să-i poată tortura mai tîrziu. Președintele sirian voia să cunoască tot ce se putea despre posibilele conspirații, iar morții nu puteau fi interogați. În sfîrșit, oamenii aceștia deschiseseră focul orbește într-o încăpere ce adăpostea sfîntul *mahmal*. Nici un musulman n-ar fi îndrăznit să comită un asemenea sacrilegiu.

Nu, oamenii aceștia nu erau sirieni. Mahmud îi bănuia a fi din trupele Mista'aravim, israelieni care se travesteau în arabi.

Revolverul lui Mahmud căzuse alături, în umbră. Îl luă, ferindu-se să facă zgomot. Încă putea contribui la transformarea țelului lor în realitate. Degetele i se încleștară pe patul revolverului, iar arătătorul căută trăgaciul. În clădire rămaseseră și alți kurzi sirieni, care continuau să lupte. Era de datoria sa să meargă pînă la capăt.

Bărbații mascați se furișară în încăpere. Unul dintre ei rămase în urmă, de pază pe coridor, în timp ce restul se răspîndiră în sala de recepții. Doi dintre ei avansară de-a lungul peretelui nordic, alți doi porniră pe lîngă peretele sudic. Scrutau întunericul, apropiindu-se de el, verificînd fiecare cadavru întîlnit în cale. Păreau a căuta ceva sau pe cineva.

Cantitatea mare de sînge pe care o pierduse îl ameţea pe Mahmud; lupta din răsputeri pentru a-şi păstra cunoştinţa. Israelienii se aflau acum la vreo şapte metri distanţă de el. Cei doi care înaintau pe latura sudică a încăperii se îndreptau spre alcovul aflat în capătul opus al acesteia. Cei de pe latura nordică trecură prin dreptul unor canapele tradiţionale otomane. Divanele aveau tapiţeria sfîşiată de salvele trase în încăpere. De-o parte şi de cealaltă a divanelor se înălţau doi cedri pitici, crescuţi în glastre de ceramică. Trunchiurile miniaturale fuseseră despicate de gloanţe.

Deodată, ceva se mişcă în spatele arbustului mai îndepărtat.

– Atenţie! răsună o voce în siriană.

Glasul fu acoperit de zgomotul împuşcăturilor pornite din pistolul lui Mahmud, care deschisese focul asupra celor doi israelieni. Trase două gloanţe în piciorul celui care se afla mai aproape, apoi încă unul în şoldul celui de-a doilea, care se prăbuşi. Însă, atunci cînd Mahmud se răsuci pentru a-şi îndrepta tirul spre cei doi aflaţi în partea cealaltă a sălii, o siluetă întunecată se prăvăli asupra sa. O mînă puternică îi ţintui la podea mîna în care ţinea revolverul şi un pumn îl izbi în maxilar.

– Înapoi! strigă o altă voce.

Silueta întunecată se îndepărtă dintr-un salt. Mahmud văzu ţevile a două arme îndreptîndu-se spre el şi, o clipă mai tîrziu, o ploaie de gloanţe de 9 mm îi sfîşie trupul căzut. Îşi închise ochii, în vreme ce proiectilele îi străpungeau umărul drept, spinarea, gîtul, maxilarul şi şoldul. Nu simţi deloc durerea. Cînd zgomotul împuşcăturilor se stinse, orice senzaţie încetă. Mahmud nu mai era în stare să se mişte, să respire sau măcar să deschidă ochii.

Allah, am dat greş, îşi zise el, copleşit de tristeţe. Dar conştiinţa lăsă loc uitării, iar eşecul, la fel ca şi succesul, nu mai avu nici o importanţă.

54

Marți, ora 15:51, Damasc, Siria

Warner Bicking se ridică în picioare. Își ridică mîinile, una dintre ele fiind însîngerată în urma loviturii pe care o aplicase kurdului în maxilarul său proeminent.

– Sînt de partea voastră, rosti Bicking în siriană. Mă înțelegeți?

Un individ scund, cu fruntea înaltă brăzdată de o cicatrice, își așeză pușca la subsuoară și se apropie de Bicking. Îi făcu semn tovarășului său, un bărbat cu o statură de uriaș, să vadă de ceilalți doi. Bicking își întoarse privirea spre partea dreaptă a încăperii, unde uriașul tocmai îl ridica, fără vreun efort aparent, pe unul dintre cei doi răniți, cel împușcat în picior. Îl așeză de-a curmezișul peste umăr, apoi se aplecă și îl ridică pe cel de-al doilea.

– Sînt american, iar aceștia sînt colegii mei, continuă Bicking, arătînd din cap spre ghivecele cu cedri în spatele cărora își găsiseră adăpost Haveles și Nasr.

Cei doi se ridicară în picioare. Cel rămas de pază pe coridor se întoarse și le strigă celor din sala de recepții:

– Vine cineva!

Cel scund își îndreptă privirea spre uriaș și îl întrebă:

– Te descurci?

Uriaşul încuviinţă, în timp ce echilibra povara celui de-al doilea rănit pe umărul drept. Apoi îşi apucă arma astfel încît să ţintească drept înainte, printre picioarele unuia dintre cei doi răniţi.

Cel scund îşi întoarse din nou capul spre Bicking.

– Vino cu noi.

– Cine sînteţi? întrebă Haveles.

Ambasadorul făcu un pas înainte, nesigur. Îi amintea lui Bicking de victima unui accident de circulaţie, care, deşi în stare de şoc, insista că se simte bine.

– Am fost trimişi să vă luăm, spuse cel scund. Veniţi cu noi acum sau va trebui să rămîneţi aici.

– Reprezentanţii Rusiei şi ai Japoniei se află şi ei aici, spuse Haveles. Sînt în alcovul...

– Numai voi, i-o reteză cel scund.

Se întoarse către uşă şi-i făcu semn celui rămas de pază. Acesta încuviinţă din cap şi porni pe coridorul care se deschidea spre stînga. Apoi se adresă din nou americanilor:

– Acum!

Bicking îl apucă de braţ pe ambasador.

– Să mergem. Va trebui să lăsăm restul în grija gărzii palatului.

– Nu, se încăpăţînă Haveles. Rămîn şi eu aici, cu ceilalţi.

– Domnule ambasador, luptele continuă.

– Rămîn, insistă acesta.

Bicking îşi dădu seama că nu avea nici un rost să se certe.

– E-n regulă, acceptă el. Ne revedem mai tîrziu, la ambasadă.

Haveles se întoarse şi, cu paşi clătinaţi, de automat, se îndreptă spre alcovul întunecat destinat să servească şi drept bar,

alăturîndu-se celorlalţi, care îşi căutaseră adăpost în penumbra ocrotitoare.

Uriaşul porni către uşă, urmat de tovarăşul său cel scund.

– S-a umit din loc locomotiva, rosti Nasr, trecînd prin dreptul lui Bicking.

Bicking încuviinţă şi îl urmă.

Cel care dispăruse pe coridorul din stînga reveni, însoţit de Paul Hood. Hood îi întinse celui scund un teanc de videocasete, apoi grupul porni înainte, pe culoar. Doi dintre bărbaţii mascaţi deschideau calea, iar uriaşul încheia plutonul.

– Unde sînt ambasadorii? întrebă Hood. Toată lumea e teafără?

Bicking încuviinţă, apoi îşi privi falangele însîngerate. Nu mai expediase un pumn de cel puţin şase ani.

– Aproape toată lumea, rosti el, cu gîndul la liderul kurd.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Kurzii sînt morţi cu toţii, iar ambasadorul Haveles e niţel şocat, răspunse Bicking. Cu toate acestea, a hotărît să rămînă. Escorta noastră a precizat foarte clar pe cine avea misiunea să protejeze.

– Numai pe-ai noştri, spuse Hood.

– Exact.

– Cu siguranţă, Bob Herbert a făcut destule promisiuni pentru a obţine această favoare.

– În mod sigur, încuviinţă Bicking. Ei bine, din punct de vedere diplomatic, hotărîrea ambasadorului a fost cît se poate de înţeleaptă. S-ar dezlănţui o adevărată furtună în opinia publică internaţională, dacă o încercare de salvare i-ar favoriza exclusiv pe americani. Mă îndoiesc că japonezilor sau ruşilor le-ar păsa cît negru sub unghie de un diplomat american.

– Greşeşti, îl contrazise Hood. Cred că le-ar păsa, şi încă foarte mult.

Grupul continuă să înainteze pe culoar, pînă cînd întîlniră o uşă aurită. Era încuiată. Cel aflat în frunte trase un glonţ în încuietoare, apoi o deschise cu o lovitură de picior. Intrară, unul dintre israelieni închise uşa, iar cel aflat în frunte aprinse o lanternă. Traversară în grabă o uriaşă sală de bal. Chiar şi în semiîntunericul ce învăluia încăperea, Bicking simţi povara istoriei, care apăsa asupra draperiilor grele, aurii.

Dincolo de uşă se auzi deodată zgomot de paşi. Cei trei agenţi Mista'aravim încremeniră, cu armele îndreptate spre culoar. Lanterna fu stinsă, iar scundul se furişă înapoi, către uşa aurită.

– Continuaţi drept înainte şi aşteptaţi-ne lîngă bucătărie, le şopti uriaşul lui Hood, Nasr şi Bicking.

Se supuseră. Din mers, Hood aruncă o privire în urmă. Mărunţelul pîndi prin gaura ce se căscase în încuietoare. Nimeni nu intră, iar cei doi bărbaţi mascaţi i se alăturară.

Cel scund le spuse celorlalţi cîteva cuvinte în siriană.

– Garda prezidenţială, îi traduse Bicking lui Hood, în timp ce străbăteau în fugă bucătăria enormă.

– Aşadar, totul n-a fost decît o reprezentaţie de kabuki, aşa cum a prezis ambasadorul Haveles, remarcă Nasr. Preşedintele a îngăduit ca sosia sa şi ambasadorii străini să fie expuşi atacului, lăsîndu-i doar în grija gărzii palatului...

– ... Ai cărei membri sînt la fel ca şi paznicii din bănci sau din muzee, pe la noi, continuă Bicking raţionamentul. Sînt antrenaţi pentru a riposta unor atacuri izolate, dar au consemnul ca, în cazul unui atac masiv, să cheme întăriri.

– Exact, îl aprobă Nasr. De îndată ce președintele a considerat că forțele kurde se aflau, în mare majoritate, în interiorul palatului, și-a trimis forțele de elită, prinzîndu-i în capcană.

– Președintele sirian a folosit dintotdeauna alte națiuni drept tampon față de inamicii săi declarați, spuse Bicking. Se folosește de Liban pentru a lansa atacuri teroriste împotriva Israelului, de Grecia pentru a-i ține la respect pe turci și ajută Iranul pentru ca acesta să creeze tulburări pretutindeni în lume. Ar fi trebuit să ne așteptăm ca el să procedeze la fel și în cazul oamenilor.

Zgomotul împușcăturilor spori în intensitate. Hood își imagină falange de soldați înarmați pînă în dinți străbătînd coridoarele și doborînd pe oricine le stătea în cale. Deși unii kurzi răniți aveau să fie capturați, nu-și putea închipui că vreunul dintre aceștia avea să consimtă să se predea. Cei mai mulți vor prefera moartea încarcerării.

Se opriră în fața unei alte uși. Liderul cel scund le ceru celorlalți să aștepte. Scoase din buzunar un baton subțire de C-4, dotat cu un detonator programabil, deschise ușa și ieși. Acești oameni nu se numărau printre cei mai amabili pe care-i fusese dat lui Bicking să îi cunoască, dar un lucru era sigur: erau extrem de bine pregătiți.

– Crezi că ambasadorul e în siguranță? întrebă Hood.

– E greu de spus, recunoscu Nasr. În orice caz, președintele sirian nu va avea decît de cîștigat, orice s-ar întîmpla. Dacă Haveles va fi ucis, va da vina pe kurzi, iar Statele Unite le vor refuza acestora orice sprijin pe viitor. Dacă va supraviețui, membrii gărzii de elită vor deveni niște eroi, iar președintele se poate aștepta la concesii din partea Statelor Unite.

Mărunțelul reveni și le făcu semn celorlalți să înainteze. Traversară o garderobă încăpătoare, din care se deschidea o ușă ce dădea într-o grădină. Gardul ce o împrejmuia era din piatră și

avea cam trei metri înălțime. O poartă din fier forjat se deschidea pe latura sudică. Porniră într-acolo, de-a lungul unei alei pietruite ce era mărginită de un gard viu tuns cu grijă. La capătul aleii, mărunțelul le făcu semn să se oprească. Așteptară la vreo zece metri de poartă. Cîteva clipe mai tîrziu, închizătoarea porții explodă. În poartă și în gard se căsca acum o spărtură largă. Aproape imediat, un camion cu prelată din pînză de cort opri în dreptul spărturii. Scundul o luă la fugă înainte.

Strada era pustie. Pietonii dispăruseră, alungați de poliție sau poate de zgomotul luptelor. Lipseau și echipele posturilor de știri, care nu filmau nimic fără aprobarea guvernului. Deși, gîndindu-se mai bine, Bicking își spuse că era posibil ca guvernul să-și fi trimis agenții la fața locului, travestiți în reporteri. Acesta era poate motivul pentru care salvatorii lor făcuseră un asemenea ocol. Nu voiau să fie fotografiați.

Mărunțelul trase deoparte prelata și le făcu semn celor aflați dincolo de poartă să se apropie.

Ajungînd în apropierea camionului, fură izbiți de un miros puternic de pește. Nu era însă un motiv îndeajuns de serios pentru a-i împiedica să urce în camion. Hood, Bicking și Nasr suiră primii, ajutîndu-l apoi pe uriaș să-și urce colegii răniți. Apoi apărură și ceilalți. Cei doi răniți fură întinși pe saci goi din pînză, iar ceilalți se așezară pe butoaiele unsuroase înșirate în camion. După mai puțin de un minut, camionul demară, îndreptîndu-se spre sud-vest. Cotind la stînga, șoferul acceleră în timp ce treceau prin dreptul Arcului Roman, vechi de șaisprezece secole, și pe lîngă Biserica Sfintei Fecioare.

Nasr aruncă o privire în afară, ridicînd un colț al prelatei.

– Exact cum mă așteptam, mormăi el.

– Ce anume? întrebă Hood.

Nasr lăsă prelata și se aplecă spre Hood.

– Am evitat Cartierul Evreiesc, şopti el.

– Nu înţeleg, spuse Hood. Ce înseamnă asta?

Nasr se aplecă la urechea lui Hood şi explică:

– Înseamnă că sîntem în mod sigur în mîinile unor agenţi Mista'aravim. Ei n-ar acţiona niciodată în acea zonă a oraşului. Dacă ar fi descoperiţi, represaliile împotriva populaţiei evreieşti ar fi deosebit de severe.

Bicking se aplecă şi el către Hood.

– Pun pariu că-n butoaiele astea nu se află doar peşte. Sînt convins că în camion se află destule arme pentru a purta un mic război.

Camionul încetini, străbătînd străduţe întortocheate şi înguste. Case înalte şi albe străjuiau drumul, la intervale neregulate şi în unghiuri departe de a fi drepte, iar varul de pe pereţii acestora era scorojit de arşiţa soarelui. Rufele atîrnate la uscat pe sforile întinse între clădiri se frecau de prelata camionului, în vreme ce biciclişti şi maşini nenumărate se strecurau fără grabă pe uliţe, încetinind şi mai mult manevrele camionului.

Într-un tîrziu, camionul opri pe o alee întunecată, fără ieşire. Coborîră cu toţii şi se îndreptară spre o uşă de lemn ce se deschidea în partea stîngă a aleii. Fură întîmpinaţi de două femei, care îi ajutară să-i poarte pe cei doi răniţi într-o bucătărioară întunecoasă. Aici, răniţii fură întinşi pe nişte pături aruncate în pripă pe pardoseală. Femeile le scoaseră *kaffyieh*-urile şi pantalonii şi se apucară să se îngrijească de rănile lor.

– Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Hood.

Nu primi nici un răspuns.

– Nu le lua în nume de rău ursuzenia, îi şopti Nasr.

– Nici nu-mi trece prin minte aşa ceva, răspunse Hood. Au altele pe cap acum.

– S-ar purta la fel chiar dacă tovarăşii lor n-ar fi fost împuşcaţi, urmă Nasr. Sînt de-a dreptul paranoici în privinţa păstrării secretului identităţii lor.

– E de înţeles, explică Bicking. Comandourile Mista'aravim s-au infiltrat în grupări teroriste ca Hamas sau Hezbollah. Au la dispoziţie case conspirative cum e asta pentru cazurile în care trebuie să lucreze în condiţii de maximă siguranţă. Dac-ar fi văzuţi aici, ar putea plăti cu viaţa şi – ceea ce ar fi chiar mai grav, în opinia lor – ar compromite siguranţa Israelului. Cu siguranţă, n-au fost din cale-afară de încîntaţi cînd li s-a cerut să-şi părăsească locurile pentru a salva un grup de americani.

În timp ce americanii stăteau de vorbă cu glas scăzut, şoferul camionului şi cei trei bărbaţi mascaţi se ridicară. În timp ce mărunţelul vorbea la telefon, le îmbrăţişară pe cele două femei, luîndu-şi rămas-bun. Apoi părăsiră încăperea întunecată şi, cîteva clipe mai tîrziu, se auzi huruitul motorului camionului care ieşea în marşarier de pe alee.

Una dintre femei continuă să panseze rănile celor doi agenţi. Cealaltă se ridică şi se opri în faţa celor trei nou-veniţi. Avea vreo treizeci de ani şi era înaltă cam de un metru şaizeci şi cinci. Părul castaniu îi era strîns într-un coc mic, iar sprîncenele groase făceau ca ochii ei să pară şi mai negri decît erau. Avea o faţă rotundă, buze pline şi pielea măslinie. Purta un şort pătat de sînge peste rochia neagră.

– Cine dintre voi e Hood? întrebă ea.

– Eu sînt, răspunse acesta, ridicînd un deget. Oamenii voştri vor scăpa cu bine?

– Cred că da, spuse ea. Am trimis după doctor. Colegul tău are însă dreptate. Camarazii mei n-au fost încîntaţi de această misiune. Iar faptul că doi dintre ei au fost răniţi nu face decît să

complice situația. Absența și rănile lor vor fi destul de greu de explicat.

– Înțeleg, rosti Hood.

– Vă aflați în localul meu, urmă femeia. Ați fost aduși aici sub pretextul unei livrări de pește. Prin urmare, nu trebuie să fiți văzuți în afara acestei încăperi. Veți fi conduși la ambasadă diseară, după ora închiderii. Pînă atunci nu-mi pot permite să mă dispensez de nici unul dintre angajații mei.

– Am înțeles, repetă Hood.

– Între timp, mi s-a cerut să vă transmit ca, de îndată ce veți ajunge aici, să-i telefonați domnului Herbert, spuse ea. Dacă n-aveți un telefon, va trebui să vă fac rost de unul. Nu ne putem permite ca o astfel de convorbire să fie înregistrată pe factura telefonului din local.

Bicking își vîrî mîna în buzunar și scoase celularul.

– Să vedem dacă mobilul meu mai funcționează.

Deschise capacul, ascultă cîteva clipe, apoi îi întinse telefonul celular lui Hood.

– Marfă din America, în stare perfectă de funcționare, anunță el.

– Da, dar linia nu e sigură, strîmbă din nas Hood. Nu-i nimic, va trebui să ne mulțumim și cu atît.

Hood se retrase într-un colț și formă numărul Centrului de Comandă. I se făcu legătura în biroul Marthei, unde aceasta, Herbert și alți cîțiva membri ai echipelor acestora așteptau cu sufletul la gură deznodămîntul operațiunii. Fiind vorba despre o linie publică, nu avea să folosească decît prenumele colegilor săi.

– Martha, Bob, aici Paul, rosti Hood. Vorbesc de la un telefon mobil, dar voiam să vă anunț că Warner, Ahmed și cu mine sîntem teferi. Vă mulțumim pentru tot ce ați făcut.

Deşi se afla la cîţiva metri, Bicking auzi uralele care izbucniră în telefon. Simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi gîndindu-se la teribila uşurare pe care, cu siguranţă, o împărtăşeau toţi cei de acasă.

– Ce ştiţi despre Mike? întrebă Hood, încercînd să fie cît mai discret cu putinţă.

– I-am dat de urmă, iar Brett a ajuns la faţa locului, răspunse Herbert. Aşteptăm în continuare veşti de la ei.

– Voi lăsa telefonul deschis, spuse Hood. Sunaţi-mă imediat ce veţi afla noutăţi.

Hood închise. În timp ce-i punea la curent pe ceilalţi cu cele aflate, doctorul îşi făcu apariţia. Cei trei se retraseră într-un colţ, pentru a nu-i sta în drum. Urmăriră în tăcere cum medicul le făcu răniţilor injecţii pentru anestezii locale. Femeia care le vorbise îngenunche lîngă unul dintre bărbaţi. Îi aşeză între dinţi coada unei linguri de lemn, apoi îi apăsă pieptul cu ambele mîini, pentru a-l împiedica să se zbată. Cînd ea îi făcu un semn din cap, doctorul făcu o incizie pentru a extrage glonţul din picior. Cealaltă femeie reveni, aducînd un prosop şi un lighean cu apă, şi se apucă să şteargă sîngele.

Bărbatul începu să se zvîrcolească de durere.

– Întotdeauna mi s-a părut că partea cea mai grea a diplomaţiei e atunci cînd nu poţi spune şi nu poţi face nimic, îi şopti Bicking lui Hood.

Acesta clătină din cap.

– Nu asta-i partea cea mai grea, îl contrazise el, tot în şoaptă. Şi mai cumplit e să ştii că, în comparaţie cu cei aflaţi în linia-ntîi, ceea ce faci şi spui tu nu înseamnă mai nimic.

La cererea doctorului, femeia lăsă deoparte prosopul şi imobiliză piciorul bărbatului. Fără să i-o fi cerut nimeni, Hood îi întinse lui Bicking telefonul şi se apropie. Luă prosopul, îşi stre-

cură mîna printre cele trei trupuri şi se apucă să şteargă sîngele, cu toată îndemînarea de care era în stare.

– Mulţumesc, rosti femeia cu care vorbiseră mai devreme.

Hood nu-i răspunse, iar Bicking realiză că, într-adevăr, nu era deloc greu să taci.

55

Marţi, ora 15:52, Valea Bekaa, Liban

Echipa de intervenţie nu luase decît echipamentul strict necesar din VRA-uri. Purtau vestele antiglonţ sub uniforme şi măştile de gaze. În genţile pentru echipament aveau grenade cu neofosgen, petarde şi batoane de explozibil C-4. Membrii echipei erau înarmaţi cu revolvere Beretta de 9 mm cu încărcătoare extinse şi semiautomate Heckler & Koch MP5 SD3 de acelaşi calibru, cu rezerve de muniţie. Fiecare dintre ei avea cătuşe din plastic pentru degetele mari de la mîini. Cătuşele minuscule şi uşoare erau menite să imobilizeze indivizii periculoşi, legîndu-le degetele mari între ele, încheietură lîngă încheietură. De asemenea, puteau fi folosite pentru a realiza lanţuri de prizonieri.

Ordinele fuseseră transmise echipei după decolarea de la Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Ştiind că ţinta misiunii avea să fie o peşteră sau o tabără, nu un obiectiv în mişcare, hotărîseră să se despartă în două echipe. Cea dintîi avea să forţeze intrarea, anihilînd rezistenţa inamicului, în timp ce a doua avea să asigure acoperirea. Tot cea de-a doua echipă avea să îi împiedice pe

combatanţii inamici să evadeze, precum şi să primească eventuale întăriri din exterior.

Spre deosebire de predecesorul său locotenent-colonelul Squires, colonelul August era un adept declarat al muncii în echipă. Squires îşi separa invariabil echipa în indivizi sau perechi înarmate pînă în dinţi, fiecare dintre acestea jucînd un rol bine definit în cadrul unui plan de ansamblu. În cazul în care scopul urmărit de una dintre perechi nu era îndeplinit, existau trei variante. Se trecea la executarea unui plan de rezervă, o pereche de rezervă lua locul perechii ce dăduse greş prima oară sau misiunea era anulată. În anii în care condusese echipa de intervenţie, Squires nu fusese niciodată nevoit să anuleze vreo misiune. Tehnicile sale de infiltrare erau discrete, eficiente, luînd întotdeauna pe nepregătite inamicul. August avea însă o altă concepţie. Prefera să lovească puternic şi să menţină apoi presiunea. În loc să răstoarne o singură piesă de domino, care avea să antreneze căderea celorlalte, August credea în eficienţa zgîlţîirii mesei.

Echipa de opt soldaţi condusă de caporalul Prementine parcurse în grabă drumul de ţară care ducea spre gura peşterii. Soldaţii înaintară în şir indian cu armele pregătite, avînd consemn să tragă fără somaţie. În momentul în care ajunseră la marginea norului de neofosgen, acesta coborîse de la nivelul pieptului la nivelul genunchilor. Gazul forma vîrtejuri, declanşate de înaintarea soldaţilor. Parc-ar fi un bazin plin cu acuarele ce se amestecă, îşi zise Prementine. Caporalul cel înalt şi osos îl trimise pe soldatul William Musicant, medicul echipei, în căutarea femeii pe care se pregăteau s-o execute kurzii.

Înainte ca Musicant să fi apucat să se desprindă de pluton, de dincolo de marginea drumului, dinspre stînga, un glas puternic îi făcu pe cei opt să încremenească.

– Îmi voi găsi sălaş în această ţară!

Prementine le făcu semn celorlalţi să rămînă pe loc, ridicîndu-şi palma la nivelul feţei. Dacă şi-ar fi încleştat pumnul, consemnul le cerea oamenilor săi să deschidă focul. Membrii echipei de intervenţie nu-şi desprinseră degetele de pe trăgaci. Deşi parola era corectă, Prementine ştia că exista posibilitatea ca ea să fi fost smulsă cu forţa de la unul dintre prizonieri. Avea să aştepte urmarea, înainte de a da semnalul continuării drumului.

Cei opt îl urmăriră din priviri pe bărbatul care urcă panta, evitînd contactul cu norul de gaz. Avea mîinile ridicate. În mîna stîngă, cu apărătoarea trăgaciului petrecută prin degetul arătător, atîrna un revolver.

– Identifică-te, ceru Prementine, cu vocea înfundată din cauza măştii de gaze.

– Sînt şeicul Midian, răspunse noul-venit.

– Rămîi pe loc, îi spuse Prementine.

Caporalul le făcu semn oamenilor săi să continue. Soldatul Musicant se îndreptă spre marginea rîpei, în timp ce restul se înşirară de-a lungul coastei ce străjuia drumul ce ducea spre gura peşterii, aflată la vreo douăzeci de metri distanţă.

Caporalul înaintă prin norul de gaz, care plutea acum aproape de nivelul gleznelor. Se opri la cîţiva metri de noul-venit. Acesta rămăsese cu mîinile ridicate, dar arătă în josul pantei şi spuse:

– Unul dintre ostatici e acolo jos, teafăr. Ceilalţi cinci sînt încă înăuntru. N-am idee unde e furgoneta. Au mutat-o acum cîteva minute. E posibil chiar să fi fost dusă în peşteră. De cealaltă parte se află un loc potrivit pentru adăpostirea ei.

Prementine îşi ţinu arma aţintită asupra lui Falah, în vreme ce aruncă o privire dincolo de buza rîpei. Îl văzu pe Phil Katzen, aflat la numai trei metri de vîrful pantei, care continua să urce,

în ciuda durerilor. Ecologul ridică privirea şi-i făcu semn caporalului. Din urmă, îşi făcuseră apariţia August şi echipa sa. Se răspîndiră la baza pantei, iar patru din cei opt soldaţi începură să urce, urmînd să ia poziţii strategice la diferite niveluri. De cealaltă parte, echipa A se împărţise în două. Trei dintre soldaţi înaintau cu băgare de seamă, în salturi scurte, către cealaltă parte a peşterii. Nimeni din peşteră nu deschise însă focul asupra lor.

Caporalul privi spre bărbatul aflat în faţa sa.

– Ştii unde sînt închişi prizonierii?

– Da, răspunse el.

Între timp, Musicant reveni. O aşezase pe Mary Rose pe un petic de iarbă de la marginea drumului, departe de norul de gaz.

– Raportează, îi ceru Prementine.

– Fata e ameţită, dar teafără, anunţă Musicant.

– Du-o la baza pantei, la oamenii colonelului August, apoi ajută-l pe domnul Katzen, spuse Prementine. Şi dă-i şeicului masca ta de gaze.

– Am înţeles, încuviinţă Musicant.

Era dezamăgit că nu avea să participe la cucerirea peşterii, dar pe faţă i se citea o expresie de hotărîre.

Musicant îi întinse masca lui Falah. Acesta îşi puse arma la centură şi masca pe figură. Între timp, Prementine se întoarse spre soldaţii aflaţi la gura grotei. În timp ce doi dintre aceştia trăgeau rafale scurte de acoperire în peşteră, la nivelul umerilor, ceilalţi patru îi traseră de-o parte pe kurzii căzuţi şi pe cei trei ostatici legaţi. Odată aduşi în afara razei de acţiune a gazului, kurzilor le fură puse cătuşele. Prementine se aplecă peste marginea rîpei şi ridică două degete. Doi dintre soldaţii aflaţi mai aproape de vîrful pantei se grăbiră să le vină în ajutor celor trei membri ai echipajului CRC. Nu mai era timp destul pentru a-i evacua din zonă. Dacă racheta Tomahawk avea să explodeze,

aveau să fie uciși, laolaltă cu toți ceilalți. Pentru moment însă, cei trei aveau să fie transportați la baza pantei, în afara liniei de foc.

Cei șase soldați ai echipei A se regrupară de o parte și de cealaltă a intrării în peșteră. Aveau cu toții privirile ațintite spre colonelul care își ținea mîna ridicată, cu palma deschisă. O clipă mai tîrziu, colonelul își coborî mîna. Primii soldați, aflați chiar lîngă intrare, aruncară două petarde în peșteră, apoi intrară și se lipiră de pereții de stîncă, fiind urmați de alți doi.

Petardele luminescente dezvăluiră un număr de cinci kurzi care se sufocau, prăbușiți la pămînt, în stratul de neofosgen încă activ. Sub acoperirea primilor doi intrați, care traseră din nou rafale scurte spre întunericul grotei, ceilalți doi le puseră cătușele kurzilor. După aceea, ultimii doi soldați rămași afară intrară, pentru a-i scoate pe prizonieri din peșteră. Apoi, cei doi din frunte aruncară adînc în peșteră două grenade cu neofosgen. Cînd acestea explodară, eliberînd gazul cu un șuier caracteristic, soldații azvîrliră în aceeași direcție două petarde luminescente, iar etapele înaintării se repetară.

În fața peșterii, Prementine aruncă o privire la ceas. Racheta Tomahawk avea să sosească în șapte minute. Îl căută din priviri pe comandantul August și ridică mîinile către acesta, arătîndu-i șapte degete.

August încuviință din cap.

Prementine ridică apoi patru degete.

August încuviință din nou.

Prementine se întoarse către tovarășul său.

– Avem patru minute pentru a intra și a-i elibera pe prizonieri. Folosește revolverul, dacă va fi nevoie, adăugă el,

întinzîndu-i arma. Vreau ca oamenii mei să iasă de acolo vii şi nevătămaţi.

– Şi eu vreau acelaşi lucru, spuse Falah, pornind imediat către peşteră.

56

Marţi, ora 15:55, Valea Bekaa, Liban

Mike Rodgers stătea în picioare în puţul adînc de doi metri şi jumătate. Îşi ţinea mîinile ridicate, cu degetele agăţate de gratiile care închideau puţul. Era singura poziţie în care arsurile de pe mîini nu se atingeau de cele din părţi. În schimb, datorită poziţiei deloc comode, sudoarea sărată se prelingea peste răni, provocîndu-i dureri cumplite, care-i declanşau un tremur nervos în tot corpul.

Colonelul Seden fusese închis în puţul alăturat. Ofiţerul turc îşi recăpătase cunoştinţa, dar avea dureri. Sondra DeVonne îl hrănise cu orez şi-i dăduse să bea puţină apă, înainte ca ea, Coffey şi Pupshaw să fi fost scoşi din puţuri şi duşi altundeva. Cu excepţia gemetelor care-i scăpau din vreme în vreme lui Seden şi a clefăitului enervant al paznicului, care mesteca gumă, în peşteră domnea o linişte deplină.

Rodgers şi-ar fi dorit să ştie de ce fuseseră luaţi ceilalţi. Presupunea că fuseseră duşi la furgonetă. Ticălosul de Katzen pusese în funcţiune aparatura şi le spusese kurzilor tot ce ştia despre funcţionarea acesteia. Acum, teroriştii voiau s-o oblige pe Mary Rose să vorbească. Lui Rodgers i se păruse că auzise o

împuşcătură la scurt timp după ce fata fusese scoasă din peşteră. Spera că nu o uciseseră pentru a le da o lecţie celorlalţi prizonieri care fuseseră scoşi din puţuri. Speranţa sa era aproape la fel de intensă precum aceea ca liderul kurzilor să rămînă în viaţă pînă cînd avea să găsească prilejul de a-l ucide.

Rodgers încercă să alunge aceste gînduri, apăsînd în sus gratiile, pentru a le testa rezistenţa. Grilajul nu voia să cedeze. Îşi strecură un deget prin ochiurile plasei de sîrmă care căptuşea puţul şi încercă să sape în pereţii de pămînt. Plasa nu-i permitea însă să înainteze prea adînc, aşa încît abandonă această activitate.

Apoi auzi exploziile proiectilelor în faţa peşterii. Rămase nemişcat, ascultînd cu atenţie. I se păru a recunoaşte bubuitul distinct al mortierului compact utilizat de echipa de intervenţie. Dar nu putea fi sigur. Exploziile fură urmate de ţipete ce răsunară în faţa peşterii şi în dormitorul teroriştilor.

La auzul exploziilor, îşi desprinse mîinile de grilaj şi rămase în picioare, clătinîndu-se uşor.

– Domnule colonel Seden, rosti Rodgers, renunţînd la orice discreţie în privinţa identităţii lor. Domnule colonel, mă auzi?

Colonelul nu-i răspunse. Pe de altă parte, nici paznicul nu-i ceru să tacă din gură. Acest lucru îi dădu de înţeles lui Rodgers că se întîmplase ceva neprevăzut. Rodgers ascultă cîteva clipe cu atenţie. Clefăitul amatorului de gumă de mestecat încetase. Paznicul nu mai era acolo.

– Domnule colonel Seden! strigă Rodgers.

– Te aud, răspunse acesta, cu glas stins.

– Poţi să-mi spui ce se întîmplă afară?

– Strigau ceva despre... un atac cu gaze, spuse turcul. Kurzii încercau să ajungă la... măştile de gaze.

Gaze, aşadar, gîndi Rodgers. Prima etapă a strategiei de atac utilizate de colonelul August era folosirea neofosgenului pentru imobilizarea adversarului. Din acest moment, evenimentele aveau să se precipite.

Încurajat şi înviorat, dornic să participe şi el la luptă, Rodgers împinse din nou gratiile. Nu reuşea să disloce grilajul din cauza rângii care îl bloca, în chip de zăvor, de-a curmezişul. Încercă să împingă dintr-o parte, dar îi lipsea forţa necesară. Încercă să tragă în jos de gratii, însă greutatea sa nu era suficientă pentru a disloca grilajul.

Stînd în picioare şi privind în sus, către grilaj, Rodgers realiză că avea nevoie de o pîrghie pentru a-l disloca. Cu preţul unor dureri atroce, se aplecă şi-şi scoase pantofii şi şosetele. Strecură şosetele printre gratii, una în dreapta, alta în stînga. Trase de capetele acestora şi le înnodă laolaltă, formînd bucle. Apoi se prinse cu degetele de una dintre marginile grilajului şi, trăgîndu-se în sus prin forţa braţelor, îşi strecură picioarele în hamurile încropite din şosete.

Arsurile îl dureau îngrozitor. Pielea arsă se întinsese şi crăpase, iar acum sîngera. Cu toate acestea, refuza să se oprească. Nu voia să fie găsit de echipa de intervenţie în postura unui animal care-şi aşteaptă resemnat moartea, închis într-o cuşcă. Trase adînc aer în piept, pentru a-şi spori greutatea corpului, iar apoi smuci, lăsîndu-se în jos, în timp ce împingea grilajul cu picioarele. Simţi gratiile zguduindu-se. Trase din nou cu toată puterea, izbind în acelaşi timp în sus cu picioarele. Partea de mijloc a grilajului scîrţîi, frecîndu-se de ranga-zăvor. Grilajul se deplasase cîţiva centimetri, pivotînd în jurul axei centrale. Rodgers coborî pe fundul puţului; braţele îl dureau cumplit.

Se auziră împuşcături, rafale scurte: foc de acoperire. Categoric, echipa de intervenţie ajunsese la gura peşterii.

Marginea de sus a puțului era armată de un cerc de metal, de care fusese fixată plasa de sîrmă. Cercul avea diametrul ceva mai mic decît grilajul, împiedicînd rotirea acestuia pe mai departe. Era însă făcut din cupru, un material mai moale decît oțelul. Grilajul era deja ușor îndoit. Din acest moment, o greutate suplimentară aplicată la locul potrivit putea să cauzeze îndoirea cercului, permițînd grilajului să pivoteze spre interior.

Rodgers se opri sub partea de grilaj care se îndoise spre interior. Își strecură degetele în spațiul îngust creat între marginea grilajului și cercul de metal. Ținîndu-se strîns de grilaj, se lăsă cu toată greutatea, smucind. Sudoarea îi ardea rănile, iar durerea nu făcea decît să-i sporească îndîrjirea. Își ridică genunchii la piept, lăsîndu-i apoi să cadă brusc, ceea ce conferi un plus de forță smuciturii. Așteptă cîteva clipe, apoi repetă mișcarea. De această dată, se auzi un scrîșnet puternic, acolo unde marginea grilajului apăsa pe interiorul cercului. Rodgers simți cum cercul începea să cedeze. Rămase atîrnat de grilaj, cu picioarele ridicate, în timp ce grilajul de oțel îndoia cercul de cupru. Cîteva secunde mai tîrziu, Rodgers putea să se strecoare prin deschizătură. Durerea sfîșietoare a arsurilor îi alimenta hotărîrea. Deși grilajul era acum suspendat aproape perpendicular, Rodgers continuă să se țină de acesta. Întinse mîna și se agăță de bara transversală, zăvorul care îl împiedicase să iasă ceva mai devreme, dar care acum îi oferea o cale de ieșire. De îndată ce simți că priza era bună, întinse și cealaltă mînă, luînd poziția clasică pentru tracțiuni. Brațele îi obosiseră, iar mușchii îi tremurau slăbiți. Degetele îi erau amorțite. Știa însă că, dac-ar fi dat acum drumul barei, n-avea să mai fie în stare să sară îndeajuns de sus pentru a o prinde.

Cu un strigăt de furie și de durere, Rodgers se trase în sus, pînă cînd bara îi ajunse la nivelul pieptului. Se odihni o clipă,

apoi își ridică un picior. Atîrnat de mîini și de picioare, se deplasă în lungul barei, către marginea puțului. Ajuns aici, se ridică în picioare.

Începu să urle. Urla din cauza suferințelor pe care le îndurase, dar strigătul său se preschimbă curînd într-un urlet nearticulat, dînd glas triumfului. De-abia se stinseră ecourile urletului, cînd Rodgers smulse dintr-o mișcare ranga ce zăvorîse gratiile fostei sale închisori.

– Am să mă întorc să te scot de-acolo, domnule colonel, rosti el, în timp ce trecea pe lîngă puțul alăturat, înaintînd pe culoarul pustiu.

Undeva spre nord se auzea zumzetul unui motor. Cînd tocmai ajunsese la bifurcația coridorului principal, în ramura dinspre vest, ceva mai departe, explodă o petardă luminescentă. Se întoarse, dar nu porni către sud, spre lumina aruncată de petardă și spre gura peșterii. Știa ce avea să găsească acolo. Porni către stînga.

Înainta de-a lungul coridorului, cu spatele la zid. Se străduia să rămînă în umbră și-și menținea genunchii flexați. În felul acesta, își muta greutatea de pe un picior pe altul, astfel încît tălpile sale desculțe nu făceau nici un zgomot.

După parcurgerea a aproximativ cincizeci de metri, Rodgers zări un rastel pentru arme și doi soldați kurzi. Unul dintre soldați vorbea într-un radioemițător antic. Din gesturile agitate ale acestuia, Rodgers deduse că transmitea informații unei echipe aflate afară, cerînd întăriri. Era înarmat cu un pistol aflat într-o teacă, la centură. Celălalt soldat stătea de pază, ținînd în mîini o pușcă de asalt AKM. Din cînd în cînd, trăgea cu sete dintr-o țigară. La o oarecare distanță dincolo de cei doi se aflau două generatoare portabile de curent, ale căror gaze rezultante erau eliminate prin furtunuri care dispăreau în bezna cavernei.

Doar vreo zece metri îl despărţeau pe Rodgers de cei doi soldaţi. Apucă mai strîns ranga. Durerile din braţe şi din şolduri îl ajutau să se concentreze. Se opri. Singurul bec care atîrna din tavan lumina o arie destul de largă, de jur împrejurul celor doi. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi fost în mod sigur descoperit.

Îşi îngădui un scurt răgaz, pentru a alege o strategie de atac. Apoi îşi întinse braţul în diagonală, pînă cînd vîrful rîngii aproape că atinse solul. Nu îşi putea permite să rateze.

Îşi flexă încheietura, apoi o repezi înainte, dînd drumul drugului de oţel. Acesta zbură direct la ţintă, izbindu-l pe paznic în flancul drept. Omul se încovoie de durere. Imediat după ce aruncase ranga, Rodgers se repezi înainte. Reuşi să ajungă la timp, cîtă vreme paznicul mai era încă încovoiat, şi apucă arma înainte ca acesta să fi putut să se îndrepte. Împinse cu putere patul puştii în pîntecele teroristului, punîndu-i piedică în acelaşi timp. În sfîrşit, îl doborî cu un pumn repezit în tîmplă.

Paznicul dădu drumul armei şi se prăbuşi. Rodgers întoarse ţeava puştii, petrecîndu-şi cureaua peste umăr, şi o îndreptă spre transmisionist.

Kurdul îşi ridică mîinile. Rodgers îl dezarmă şi îi făcu semn să se ridice. Acesta se supuse. Rodgers se opri, luă ţigara dintre buzele celui căzut şi trase un fum. Apoi luă din nou în mînă ranga şi-i făcu semn transmisionistului să o ia înainte către capătul tunelului, unde se zărea o rază de lumină. Generatoarele îşi continuau bîzîitul zgomotos.

57

Marţi, ora 15:56, Valea Bekaa, Liban

Echipa A se opri în momentul în care membrii ei observară că, pe o anumită porţiune, stratul de neofosgen se ridica în loc să se precipite. Cei doi soldaţi aflaţi în frunte ridicară mîinile, făcîndu-le semn celorlalţi să rămînă pe loc, apoi porniră înainte, pentru a explora zona în cauză.

Caporalul Prementine şi Falah aşteptau la gura peşterii, urmărind scena în lumina pe cale de a se stinge împrăştiată de petarda luminescentă. O secţiune a stratului de gaz de formă aproape rectangulară plutea la un nivel ceva mai înalt decît restul stratului. Numai căldura putea să provoace un astfel de fenomen. Căldură, provenind dintr-o încăpere subterană. O încăpere ocupată.

Prementine aruncă o privire la ceas. Racheta Tomahawk avea să sosească şi avea să explodeze peste şase minute. Dacă CRC-ul se afla la o distanţă de mai puţin de patru sute de metri de peşteră, indiferent de direcţie, explozia avea să-i ucidă pe toţi cei aflaţi în jur. Nu aveau destul timp pentru a se adăposti, iar doi dintre ostatici nu fuseseră încă găsiţi.

Cei doi oameni din avangardă ştiau acest lucru. Unul dintre ei scoase din geantă un baton de explozibil C-4. Îl aşeză pe trapa care se deschidea spre încăperea subterană, îi ataşă un minicronometru şi le făcu semn celorlalţi să se dea la o parte. Toţi membrii echipei se întinseră pe burtă în stratul de gaz care începea deja să se risipească. Li se alătură şi el, o clipă mai tîrziu, iar după cinci secunde cronometrul declanşă explozia.

Fragmente de oţel zburară în toate direcţiile, şuierînd peste capetele soldaţilor, unul dintre ele fiind cît pe ce să-l lovească în creştet pe Prementine. Din încăperea subterană, cineva deschise focul. Soldaţii erau astfel împiedicaţi să înainteze, iar caporalul Prementine se văzu nevoit să se retragă din gura peşterii.

Prementine realiză că unii dintre soldaţii PKK apucaseră să-şi pună măştile de gaze şi se adăpostiseră în încăperea subterană. Avea să fie destul de greu să îi oblige să iasă de acolo. Nu exista nici o sursă de lumină, aşa încît era destul de greu să nimerească pe cineva. Grenadele nu garantau neutralizarea adversarului şi, la urma urmei, era posibil ca Mike Rodgers şi ofiţerul turc să fie prizonieri acolo jos.

Dar echipa de intervenţie trebuia cu orice preţ să cucerească acea încăpere, iar asta cît mai repede. În acest scop, patru dintre ei aveau să pornească imediat la atac. Mai întîi, doi soldaţi aveau să sară înăuntru, identificînd rapid ţintele şi deschizînd focul. Cu puţin noroc, vestele lor antiglonţ aveau să reziste unui prim baraj de foc. Un plus de şansă avea să le permită să-i doboare pe adversari înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama că americanii purtau veste. De îndată ce primii doi aveau să stabilească un cap de pod, alţi doi soldaţi aveau să coboare în încăperea subterană pentru a-i ajuta să termine treaba.

Era o operaţiune deosebit de periculoasă. Dar, avînd în vedere marja de timp rămasă, era singura opţiune posibilă.

Prementine înaintă prudent dincolo de gura peşterii. Petardele se stinseseră şi silueta sa se profila pe fundalul albastru-deschis al cerului. Cu toate acestea, nimeni nu deschise focul asupra sa. Ridică ambele mîini, pentru a le semnaliza celor patru luptători să fie pregătiţi, cu cîte două degete ridicate. Cei doi din frunte confirmară primirea ordinului prin ridicarea uşoară a degetelor mari. Însă, înainte ca Prementine să fi apucat să-i trimită pe soldaţi tîrîş înainte, ridicîndu-şi degetele arătătoare, zări o mişcare către fundul cavernei.

Ridică ambii pumni, cerîndu-le oamenilor săi să se oprească, apoi urmări cum o siluetă şi încă una se detaşau lent din beznă. Cel aflat în frunte era kurd. Ţinea în mîini două containere mari de plastic. Cel de-al doilea avea într-o mînă o puşcă, iar în cealaltă o rangă solidă de oţel de al cărei capăt fusese legată o batistă albă. Între buze avea o ţigară aprinsă. Prementine aşteptă nerăbdător pînă cînd cei doi ajunseră mai aproape de sursa de lumină.

– Domnule general Rodgers! exclamă el surprins, văzînd chipul bărbatului cu pieptul gol.

Celălalt nu putea fi ofiţerul turc, deduse Prementine, deoarece Rodgers avea ţeava armei aţintită spre ceafa acestuia.

– A fost torturat, îi şopti Falah.

– Am observat, încuviinţă Prementine.

– De îndată ce va fi posibil, scoateţi-l de-aici, îl sfătui Falah. Eu voi pleca să-l caut pe celălalt ostatic.

Rodgers puse deoparte steagul alb şi ridică pumnul, cerîndu-le soldaţilor să aştepte. Prementine îşi privi ceasul. Racheta Tomahawk avea să ajungă în cinci minute. Aveau la dispoziţie trei minute pentru a anunţa Centrul de Comandă, pentru ca ordinul de anulare a misiunii rachetei să ajungă la timp. Caporalul ştia că August nu avea să ia legătura cu Centrul decît în

momentul în care peştera va fi fost cucerită: dacă CRC-ul fusese mutat în altă parte, August avea să fie obligat să explice motivele care îl determinaseră să ceară anularea misiunii. Salvarea echipei şi a ostaticilor nu constituia o scuză valabilă, cîtă vreme, ajuns în mîinile inamicului, CRC-ul putea provoca pierderi cu mult mai însemnate.

Avînd fruntea şi gulerul năclăite de sudoare, Prementine urmări cum teroristul porni înainte prin norul de-acum inofensiv de neofosgen. Aşeză containerele la un metru de deschizătură şi deşurubă capacele acestora. Rodgers se apropie şi-i făcu semn kurdului să ridice mîinile. Înspăimîntat, transmisionistul se conformă. Rodgers îi înfipse ţeava armei sub bărbie. Cu piciorul gol, răsturnă una dintre canistre, apoi cealaltă. Conţinutul se revărsă, scurgîndu-se în deschizătură.

Rodgers se retrase, trăgîndu-l după sine pe kurd, apoi făcu vînt ţigării în balta de benzină. Continuă să se retragă, în timp ce încăperea de dedesubt izbucni în flăcări, cu un şuier puternic.

Un val de căldură năvăli în sus pe trepte, obligîndu-i pe membrii echipei de intervenţie să se retragă în grabă. Ţipete şi flăcări izbucniră apoi prin deschizătură, urmate de trupuri aprinse, care se zvîrcoleau, urcînd orbeşte scările.

– Ajutaţi-i! strigă caporalul Prementine, repezindu-se înainte în peşteră.

Membrii echipei A se ridicară, iar Falah porni pe urmele lor. Împreună, se apucară să tragă de pe scări trupurile arse, pe măsură ce teroriştii reuşeau să scape din infernul de dedesubt. Prementine se feri de flăcări, ocolind trapa şi îndreptîndu-se spre Rodgers.

– Mă bucur să vă văd, domnule, rosti el, salutînd.

– Caporale, colonelul Seden a rămas închis într-un puţ, spuse Rodgers. Şi furgoneta e tot acolo, dincolo de ramura estică a galeriei. E păzită de şase sau şapte kurzi.

Prementine se uită la ceas.

– O rachetă Tomahawk urmează să explodeze peste mai puţin de patru minute, spuse el. Asta înseamnă că avem două minute pentru a cuceri furgoneta.

Se întoarse şi strigă:

– Echipa A, după mine!

Soldaţii lăsară deoparte ceea ce făceau şi se apropiară în fugă. Făcîndu-le semn să pornească înainte pe ramura estică a tunelului, Prementine îşi desprinse de la centură radioemiţătorul.

– Domnule colonel August, avem nevoie de echipa B aici, ca rezervă. Generalul Rodgers necesită îngrijiri medicale şi în aceeaşi situaţie se află mai mulţi kurzi răniţi. Pornim înainte pentru a recuceri CRC-ul. Vă rog, rămîneţi pe recepţie.

– Am recepţionat, caporal, răspunse August.

Prementine îl salută din nou pe Rodgers, apoi porni înainte prin tunel. Cînd îi ajunse din urmă pe oamenii săi, unul dintre aceştia tocmai îi punea cătuşele kurdului doborît de Rodgers. Ceilalţi îşi continuau înaintarea către capătul opus al tunelului. Coridorul cotea cînd spre dreapta, cînd spre stînga, înainte de a se deschide într-un canion. Soldaţii se lipiră de pereţi, iar Prementine riscă o privire în afară. Furgoneta era acolo, la nici cincizeci de metri distanţă. Fusese parcată sub o surplombă, cu faţa către peşteră. De-o parte şi de cealaltă, ghemuiţi în tufişuri, se aflau cîte doi kurzi. Cel puţin alţi doi se aflau în interiorul furgonetei. Nimeni nu părea a fi preocupat de aparatura electronică din interiorul CRC-ului. Probabil că nici unul dintre ei nu se pricepea să o utilizeze.

Soldaţii americani aveau la dispoziţie puţin peste un minut pentru a „deparazita" CRC-ul. Pe de altă parte, exista riscul de a călca pe vreo mină, permiţîndu-le astfel kurzilor să se îndepărteze. Trebuiau să pună din nou stăpînire pe vehicul, înainte de a anunţa Centrul de Comandă.

Lui Prementine îi trecu prin minte ironia extraordinară a situaţiei: furgoneta fusese astfel proiectată încît să reziste gloanţelor şi chiar unui incendiu. Singurul plan de rezervă existent în eventualitatea în care CRC-ul ar fi căzut în mîinile duşmanului consta în distrugerea acestuia cu ajutorul unei rachete. Din nou, se vedea în situaţia de a înfrunta, împreună cu oamenii săi, un inamic aflat într-o poziţie mai bună, la adăpost. Şi nu aveau la dispoziţie decît şaizeci de secunde pentru a cîştiga.

– Caporal!

Prementine se întoarse, la timp pentru a da ochi cu colonelul August, care venea din urmă, însoţit de soldaţii David George şi Jason Scott.

– Da, domnule, răspunse Prementine.

– Dă-te la o parte, îi ceru August, în vreme ce soldaţii se apucară să monteze mortierul parţial dezasamblat.

– Am înţeles, încuviinţă Prementine. Dar, domnule colonel, s-ar putea să nu...

– Uşurel, caporal, îl linişti August. Am discutat cu Phil Katzen. M-a asigurat că nu le-a pomenit nimic teroriştilor în ceea ce priveşte blindajul CRC-ului.

– Am înţeles, repetă Prementine.

– Grey, Newmeyer, pregătiţi-vă să deschideţi focul în direcţia CRC-ului, ceru August. Dacă teroriştii deschid focul, ripostaţi imediat. Aveţi însă grijă să nu nimeriţi furgoneta, ca să nu divulgaţi păcăleala.

– Am înţeles, răspunseră cei doi într-un glas, aşezîndu-se de-o parte şi de cealaltă a ieşirii din peşteră.

Rămaseră la adăpostul penumbrei. Unul dintre kurzi trase o rafală scurtă în direcţia lui Newmeyer, care replică imediat. Nimeni nu fu rănit.

Cînd soldaţii George şi Scott sfîrşiră de asamblat mortierul, August inspiră adînc, iar apoi privi către cei doi.

– Trebuie să-l lăsăm pe inamic să ne vadă, spuse el. Eu voi deschide focul, iar voi mă veţi urma.

Cei doi confirmară înţelegerea ordinului. August îşi scoase din toc revolverul Beretta şi făcu un pas înainte, ivindu-se din întunericul cavernei. Înaintă grăbit către ieşire, urmat de cei doi soldaţi.

Prementine se uită la ceas. Aveau treizeci de secunde pentru a-l anunţa pe Herbert. Radiooperatorul Ishi Honda se ghemui alături de el.

– Eşti pregătit? întrebă caporalul, nervos.

– Sînt în legătură cu domnul Herbert, răspunse acesta. Domnia sa e în legătură cu Casa Albă, pe o linie paralelă. L-am informat asupra situaţiei şi ştie ce trebuie să facă.

Prementine îşi pregăti semiautomatul, gata să-i sprijine pe cei din avangarda echipei, dacă avea să fie nevoie. Gîndul îi era însă la racheta şi la soarta care îi aştepta pe toţi în cazul în care aceasta avea să explodeze.

Gloanţele muşcară din pereţii cavernei, atunci cînd August ieşi la iveală. Ţinti către CRC, trase şi continuă să înainteze. Prementine şi Musicant deschiseră la rîndul lor focul asupra teroriştilor, obligîndu-i să se adăpostească. Între timp, soldaţii George şi Scott luară poziţie, pregătind mortierul. George luă în vizor furgoneta.

Colonelul August își puse revolverul în teacă și se proțăpi cu fața către furgonetă. Ridică ambele mîini, cu degetele întinse, astfel încît cei dinăuntru să-l poată vedea.

– Zece! strigă el, îndoindu-și degetul mare. Nouă! urmă, îndoindu-și arătătorul. Opt... șapte... șase... cinci... patru...

Cînd își îndoi degetul mare al celeilalte mîini, era limpede că teroriștii înțeleseseră mesajul. Cei aflați de-o parte și de cealaltă a furgonetei o luară la fugă în direcția opusă. Cei doi aflați la bord se repeziră spre portiere. Săriră din furgonetă și o luară la goană pe urmele camarazilor lor.

– Grey, Newmeyer, acoperiți-ne! strigă August. Înainte, soldați! ordonă el, pornind la atac împotriva furgonetei.

Prementine rămase în urmă, împreună cu Honda. Potrivit ceasului caporalului, mai rămăseseră zece secunde. De la adăpostul unei stînci, un terorist trase în direcția lui Newmeyer. Grey ripostă, iar August continuă să alerge înainte. Ajunse la ușa furgonetei și, dinr-un salt, fu înăuntru, urmat de soldații Musicant, Scott și George.

Inima lui Prementine bătea nebunește, în vreme ce urmărea deplasarea secundarului ceasului. Nu mai rămăseseră decît cinci secunde.

August scoase capul pe ușă.

– Furgoneta e a noastră! strigă el.

– Dă-i drumul, îi ceru Prementine lui Honda.

– Aici echipa B de intervenție, rosti el în microfon. CRC-ul e în mîinile noastre. Repet: CRC-ul e în mîinile noastre!

58

Marţi, ora 8, Washington, D.C.

În realitate, Bob Herbert ţinea legătura cu Casa Albă nu pe o singură linie, ci pe două linii diferite, pentru eventualitatea în care una dintre ele s-ar fi întrerupt accidental. Telefonul de pe biroul Marthei Mackall, ca şi telefonul celular montat pe braţul fotoliului său rulant, erau în legătură cu biroul şefului Statelor-Majore Reunite. Herbert ţinea în mînă celularul, în timp ce Martha asculta la receptorul celuilalt telefon. Rămăseseră singuri, schimbul de noapte plecase deja, iar schimbul de zi era ocupat din cauza tensiunilor care atinseseră apogeul în Orientul Mijlociu.

– Echipa de intervenţie a recucerit CRC-ul, îi spuse Herbert generalului Ken Vanzandt. Cerem anularea imediată a misiunii Tomahawk.

– Am înţeles. Rămîneţi pe recepţie, veni răspunsul.

Herbert ascultă cum angrenajul comenzilor – ceea ce el numea „lanţul slăbiciunilor" – îşi croi drum spre cei aflaţi la faţa locului, parcurgînd traseul birocratic. Nu avea să înţeleagă niciodată din ce motive soldaţii aflaţi în miezul acţiunii, cei ale căror vieţi se aflau în pericol, nu puteau transmite ei înşişi prin radio

comanda HARDPLACE, de anulare a misiunii rachetei. Sau, măcar, de ce nu puteau să îl contacteze direct pe căpitanul Breen, de pe USS *Pittsburgh*.

Între timp, Vanzandt transmisese ordinul omului său de contact din cadrul marinei. Cu puţin noroc, acesta avea să ia legătura cu submarinul. Cît mai curînd! Racheta urma să explodeze peste exact două minute. Nu mai exista nici o marjă de eroare, nu mai era permisă nici o clipă de întîrziere. În intervalul necesar pentru ca unul dintre participanţii la acest angrenaj al transmiterii comenzii să strănute, racheta Tomahawk avea să ajungă cu patru sute de metri mai aproape de ţintă.

– E o nebunie, bombăni Herbert.

– E o serie necesară de verificări, îl contrazise Martha.

– Te rog, Martha, rosti Herbert. Sînt obosit şi mă tem pentru oamenii noştri. Nu-mi vorbi ca şi cum aş fi un blestemat de stagiar.

– În cazul ăsta, nu te purta ca un stagiar, replică ea.

Herbert rămase cu urechea lipită de receptor. Tăcerea de la celălalt capăt al firului nu era cu mult mai enervantă decît Martha.

Generalul Vanzandt reveni pe fir:

– Bob, căpitanul Breen a recepţionat ordinul şi îl transmite ofiţerului responsabil cu armamentul.

– Asta înseamnă încă o amînare de cincisprezece secunde...

– Uite ce e, ne mişcăm cît se poate de repede.

– Ştiu, ştiu, oftă Bob, uitîndu-se la ceas. Va dura alte cincisprezece secunde pînă cînd comanda de abandonare a misiunii va fi transmisă rachetei. Ba chiar mai mult, dacă... La dracu!

– Ce e? întrebă Vanzandt.

– Nu vor putea folosi satelitul pentru a transmite codul de anulare, spuse Herbert. CRC-ul emite o undă de interferenţă care va bruia transmisia dinspre satelit.

Fu rîndul lui Vanzandt să înjure. Reluă apoi legătura cu submarinul.

Herbert ascultă, în timp ce generalul îi explica cele aflate căpitanului Breen. Îi venea să se ascundă undeva şi să se spînzure. Cum putuse să uite o precizare atît de importantă? Cum?

Vanzandt reveni la telefon.

– Şi-au dat seama la timp că satelitul nu reacţiona corect şi au trecut la transmisia directă prin radio.

– Asta va dura ceva mai mult, scrîşni Herbert. Racheta îşi va lovi ţinta peste un minut.

– Răgazul ar putea fi suficient, fu de părere Vanzandt.

– Nu ştiu, zău, clătină din cap Herbert. Ce încărcătură transportă racheta?

– O ogivă standard, cu cinci sute de kilograme de explozibil de mare putere, răspunse Vanzandt.

– Explozia va distruge totul pe o rază de patru sute de metri, spuse Herbert.

– Sperăm să putem anula comanda cu mult înainte de amorsarea exploziei, îl linişti Vanzandt. În acest caz, va exploda doar racheta în sine, nu şi încărcătura. Echipa de intervenţie nu va păţi nimic.

Herbert tresări.

– Nu e sigur. Dacă racheta explodează în interiorul peşterii?

– Cum adică? interveni Martha. Ce să caute racheta în peşteră?

– Noile tipuri de rachete au un sistem de ghidare ultraperfecţionat, gîndi Herbert cu glas tare, încercînd să-şi dea seama

dacă avea sau nu dreptate. În absența unor coordonate geografice precise, Tomahawk-ul își identifică ținta pe baza unei combinații de date vizuale, audio și electronice. Racheta nu va avea contact vizual, deoarece CRC-ul se află pe celălalt versant al muntelui, iar satelitul nu funcționează. În schimb, va detecta activitatea electronică de la bordul furgonetei – probabil prin galeriile peșterii, care constituie cea mai directă cale. Apoi, racheta se va îndrepta spre țintă urmînd traseul datelor recepționate. Senzorii instalați în bot vor evita coliziunea cu orice alt obiect în afara CRC-ului, iar în consecință racheta nu se va ciocni de pereții grotei.

– Dar nu-i va putea evita pe oamenii întîlniți în cale, continuă Martha raționamentul.

– Oamenii sînt prea mici pentru a putea fi detectați, spuse Herbert. Oricum, nu de impact mi-e mie teamă, ci de momentul recepționării ordinului de anulare. Chiar dacă va fi transmis la timp, racheta îl va recepționa cînd se va afla în grotă. Tot ce se află în interiorul acesteia va fi distrus de explozie.

Pentru cîteva clipe, coborî tăcerea. Herbert se uită din nou la ceas. Apoi smuci telefonul și i se adresă lui Ishi Honda.

– Soldat, ascultă-mă, ceru Herbert.

– Domnule?

– Adăpostiți-vă! strigă el. Adăpostiți-vă oriunde puteți! Există posibilitatea ca racheta să se autodistrugă la un pas de voi!

59

Marţi, ora 16:01, Valea Bekaa, Liban

Mike Rodgers nu avea chef să asiste la ajutarea kurzilor de către membrii echipei B. Aceştia scoteau trupurile în flăcări ale teroriştilor din infernul incendiului declanşat în cartierul lor general. Soldaţii foloseau pământ adunat de pe solul peşterii şi chiar propriile trupuri pentru a stinge flăcările ce cuprinseseră veşmintele, părul şi membrele kurzilor. Apoi se apucară să-i poarte afară din peşteră, unde, la lumina zilei, aveau să le acorde un prim ajutor minim.

Rodgers îşi întoarse spatele ars eforturilor de salvare. Nu-i plăcea ceea ce gîndea şi simţea; şi anume, că teroriştii meritau din plin să sufere. Fiecare dintre ei. Îşi dorea ca toţi să îndure ceea ce îndurase el însuşi.

Generalul îşi dădu capul pe spate. Durerea continua să-i sfîşie braţele şi spinarea. Era o durere pricinuită prin ignorarea oricăror coduri de lege sau principii morale. O durere pricinuită de un om care susţinea că îşi apără cauza şi poporul prin tortură.

Rodgers intră înapoi în peşteră. Avea să-l salveze pe Seden ceva mai tîrziu. Acum voia să afle dacă putea să participe în

vreun fel la recucerirea CRC-ului, obiectivul aflat sub comanda sa, pe care îl pierduse.

Apropiindu-se de ieşire, ascultă cu atenţie. Auzi împuşcături, apoi glasul colonelului August, care-şi începuse numărătoarea inversă. Ajunse la faţa locului exact în momentul în care Ishi Honda anunţa Centrului de Comandă vestea preluării controlului asupra furgonetei.

Rodgers se retrase în umbra peşterii. Era victoria colonelului August, iar el nu avea nici un drept să i-o împărtăşească. Privi în pământ şi ascultă. Percepu uşurarea din glasurile soldaţilor care se îndreptau spre furgonetă. Simţi singurătatea dîndu-i tîrcoale, dar neîndrăznind să-l copleşească. Aşa cum scria odinioară Cesare Pavese, „nimeni nu e niciodată singur în această lume; în cel mai rău caz, e însoţit de un băieţel, de-un tînăr şi de un adult – ipostaze ale eului său trecut". Rodgers se afla acum în tovărăşia bărbatului şi a soldatului care fusese, cu numai o zi în urmă.

După cîteva secunde, lungi cît o eternitate, Rodgers îl auzi pe Honda chemîndu-l pe colonelul August.

– Domnule, racheta Tomahawk ar putea să atingă CRC-ul sau să explodeze în interiorul peşterii peste aproximativ patruzeci de secunde. Am fost avertizaţi să ne adăpostim, turui Honda.

– Soldaţi, adunarea! strigă August.

Rodgers porni în goană către ei.

– Domnule colonel, veniţi după mine!

August ridică privirea. Rodgers pornise deja în fugă pe cealaltă ramură a galeriei.

– Urmăriţi-l pe general! ordonă August. Ishi, anunţă prin radio echipa B, să coboare panta împreună cu prizonierii!

– Am înţeles!

Rodgers ajunse în preajma puţurilor-închisoare în clipa în care vuietul de bas al rachetei Tomahawk răsună, pe măsură ce aceasta se îndrepta spre peşteră. Generalul ordonă soldaţilor să dea gratiile la o parte de deasupra puţurilor şi să coboare înăuntru. Deschise chiar el puţul în care se afla colonelul Seden, asigurîndu-se că acesta nu avea să fie strivit de soldaţii care se grăbeau să ajungă la adăpost.

Soldatul Honda fu cel din urmă care coborî într-unul dintre puţuri. De îndată ce acesta se ghemuise, cu mîinile ţinute deasupra capului, Rodgers se retrase cîţiva paşi. Se opri la ieşirea din peşteră, ascultînd vuietul care devenea din ce în ce mai puternic. Se simţi mîndru de compatrioţii săi, gîndindu-se la Tomahawk, rezultatul punerii în aplicare a inteligenţei, talentului, hotărîrii şi spiritului american. Aceleaşi sentimente le nutrea şi faţă de CRC. Ambele maşinării funcţionaseră ireproşabil, aşa cum fuseseră proiectate. Îşi făcuseră datoria. La fel şi membrii echipei de intervenţie, de care era tot atît de mîndru. Cît despre sine însuşi, dacă n-ar fi fost conştient că îi mai rămăsese ceva de făcut, şi-ar fi dorit din suflet ca explozia să-l înghită.

Pereţii şi solul cavernei se cutremurară. Particule de piatră se desprinseră din tavan. Vuietul emis într-o gamă joasă de propulsorul rachetei crescu în intensitate, devenind asurzitor din clipa în care Tomahawk-ul pătrunse în peşteră.

Curînd după aceea, pereţii grotei începură să lucească din cauza gazelor aprinse eliminate de rachetă. Apoi se produse explozia. Strălucirea deveni pentru o clipă incandescentă, apoi se înroşi, în timp ce bubuitura prăvălea de-a valma stînci amestecate cu pămînt. Rodgers îşi acoperi urechile cu palmele, într-un efort zadarnic de a le feri de tunetul fără limite. Continuă să privească, în timp ce un val de flăcări linse pereţii coridorului principal al cavernei, purtînd cu sine fragmente din învelişul

rachetei. Bucăți mai mari sau mai mici izbiră gura bifurcației, ricoșînd dintr-un perete în celălalt. Unele erau fîșii subțiri cu muchii ascuțite, altele jalnice cocoloașe de metal incandescent. Cele mai multe își curmară traiectoria prin aer înainte de a ajunge în dreptul puțului. O aşchie lovi becul, aruncînd galeria în întuneric. Rodgers se văzu silit să se arunce la pămînt și să-și întoarcă fața spre perete, nu pentru a evita schijele, ci pentru a-și proteja fața de pumnul masiv al aerului fierbinte, care îl izbi nemilos. Temperatura crescu brusc, atît de mult, încît cea mai mică mișcare, și chiar respirația, deveniră chinuri cumplite.

Mai întîi se stinse vuietul exploziei, apoi flăcările. Cîteva clipe mai tîrziu, căldura înăbușitoare se domoli. Rodgers auzi o tuse venind dinspre puțuri. Se ridică încet și porni într-acolo.

– Sînteți teferi cu toții?

Se făcu auzit un amestec de răspunsuri afirmative. Rodgers întinse mîna și-l ajută pe unul dintre soldați să iasă din groapă. Era sergentul Grey.

– Ajută-i pe ceilalți să iasă, apoi organizați o cercetare detaliată a peșterii, pînă cînd găsiți ogiva. Mă duc să văd ce e cu CRC-ul.

– Cred că domnul colonel August s-a ocupat deja de asta, domnule general, spuse Grey.

– Ce vrei să spui? se miră Rodgers. Unde e?

– N-a coborît cu noi în puțuri, explică Grey. Voia să mute CRC-ul și mai departe de ieșirea din peșteră. S-a gîndit să ne ofere o șansă în plus, în eventualitatea în care Tomahawk-ul și-ar fi atins ținta.

Rodgers îi repetă să îi ajute pe ceilalți, apoi porni în grabă spre galeria principală. Își scoase pistolul de la centură, pentru a nu risca să-l piardă.

Peştera rezistase eforturilor depuse de marina americană pentru a o face să se prăbuşească. Înfipte în pereţi şi împrăştiate pe solul peşterii erau o mulţime de fragmente din învelişul rachetei, care continuau să ardă. Priveliştea îi amintea lui Rodgers de gravurile lui Gustave Doré care ilustrau *Infernul* lui Dante. Dar peştera nu se prăbuşise, permiţînd în continuare trecerea dintr-o parte într-alta a muntelui. Generalul o apucă spre stînga, către canion, folosindu-şi ultimele forţe pentru a-şi căuta prietenul.

Rodgers zări ieşirea orientată spre vest a peşterii. CRC-ul însă nu era nicăieri. Apropiindu-se, văzu copacii cu frunzişul des, colinele care străjuiau canionul, bucăţele arzînd din învelişul rachetei şi umbrele prelungi ale după-amiezei. Furgoneta dispăruse. Apoi observă drumul de ţară. CRC-ul era parcat la vreo două sute de metri distanţă. August venea în fugă spre peşteră.

– Domnule general! strigă acesta. Toată lumea e bine?

– Dacă nu punem la socoteală micile zgîrieturi, da, răspunse Rodgers.

– Cum rămîne cu încărcătura rachetei?

– L-am trimis pe sergentul Grey şi cîţiva oameni să caute ogiva.

August ajunse în dreptul lui Rodgers. Îl prinse de încheieturile mîinilor şi-l trase deoparte, la adăpostul surplombei.

– Au mai rămas cîţiva kurzi înarmaţi în canion, spuse el, apoi scoase de la centură radioemiţătorul. Soldat Honda?

– Da, domnule?

– Dă-mi-l pe caporalul Prementine.

Caporalul se prezentă o clipă mai tîrziu.

– Caporale, cei din echipa B sînt teferi? întrebă August.

– Sînt chiar lîngă ei, răspunse acesta. Au apucat să se retragă, cu tot cu teroriştii supravieţuitori, înaintea sosirii rachetei. Nimeni n-a fost rănit.

– Foarte bine, încuviinţă August. Ia trei oameni şi vino aici, la CRC.

– N-ar trebui să organizăm o partidă de vînătoare, pentru a-i prinde pe cei ce-au mai rămas, din rîndul inamicului? întrebă Prementine.

– N-avem timp de vînătoare, clătină din cap August. Vreau ca furgoneta să fie adusă cît mai repede înapoi la drumul de ţară, pentru ca toată lumea să se poată îmbarca. Plecăm de-aici.

– Am înţeles.

August îşi puse înapoi la centură radioemiţătorul şi ridică privirea spre Rodgers.

– Domnule general, e timpul să capeţi îngrijiri medicale, puţină mîncare şi tot ce-ţi mai doreşti.

– De ce? întrebă Rodgers. Arăt chiar atît de rău?

– Sincer să fiu... da. Zău că arăţi cam pîrlit!

Rodgers avu nevoie de cîteva secunde pentru a-şi da seama că prietenul său glumea. Dar, chiar şi atunci cînd realiză acest lucru, nu zîmbi. Nu putea să zîmbească. Lipsea ceva. Rodgers simţea un gol acolo unde ar fi trebuit să se afle mîndria sa pierdută. Nu poţi să rîzi de tine însuţi atunci cînd orgoliul tău nu mai e îndeajuns de puternic pentru a suporta aşa ceva. Cei doi se îndreptară către peşteră, în tăcere.

În tunelul principal, sergentul Grey şi oamenii săi găsiseră ogiva. Fusese proiectată pe sol în clipa în care racheta recepţionase semnalul de anulare. În mod remarcabil, ogiva – amplasată deasupra rezervorului de combustibil, precedînd sistemul de detecţie şi camera de luat vederi – rămăsese relativ intactă. Detonatoarele se aflau într-un compartiment modular

deasupra încărcăturii de explozibil. Urmînd instrucţiunile imprimate pe carcasă, acestea puteau fi uşor reprogramate sau, la nevoie, demontate. August îi ceru lui Grey să pregătească explozia cu efect întîrziat a încărcăturii, fără a porni numărătoarea inversă pînă în momentul în care avea să primească ordine în acest sens.

Ajungînd în faţa peşterii, colonelul August şi generalul Rodgers coborîră drumul de ţară, pînă la baza pantei. Între timp, August îi povesti lui Rodgers cum reuşise Katzen să salveze viaţa agentului israelian, distrăgînd atenţia călăilor. Salvîndu-l pe Falah, Katzen făcuse posibilă intervenţia la timp a echipei.

Rodgers se ruşină fiindcă avusese îndoieli în privinţa ecologului. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Phil Katzen nu cedase din slăbiciune, ci mînat de o forţă interioară de nebiruit.

La baza pantei, soldatul Musicant, Falah şi ceilalţi membri ai echipei B se ocupau de rănile kurzilor, în măsura în care acest lucru le stătea în puteri. Prizonierii legaţi îşi reveniseră de pe urma efectelor neofosgenului şi stăteau aşezaţi, cu spatele rezemat de un copac. Erau legaţi şi între ei şi, în consecinţă, puşi în imposibilitatea de a fugi. Cele şapte victime ale incendiului erau împrăştiate pe iarbă. Urmînd instrucţiunile lui Musicant, soldaţii folosiseră crengi pentru a ridica picioarele răniţilor, ajutînd astfel la eliberarea căilor respiratorii. Medicul injectase deja puţina plasmă pe care o avea în trusă celor mai grav atinşi de flăcări. Acum, cei care suferiseră şocuri hipovolemice primeau injecţii cu o soluţie de epinefrină. Falah, care urmase un curs de prim ajutor în cadrul pregătirii pentru Mista'aravim, se ocupa de acest lucru.

Cu excepţia colonelului Seden, care primea îngrijirile Sondrei DeVonne, ceilalţi membri ai echipajului CRC-ului erau aşezaţi pe bolovani sau rezemaţi de trunchiurile copacilor de pe mar-

ginea drumului. Priveau în depărtare, spre vale, şi nu băgară în seamă întoarcerea lui Rodgers. Era o situaţie care acestuia îi convenea, date fiind împrejurările.

– Soldat, spuse August, aş vrea să arunci o privire la arsurile generalului Rodgers cît mai curînd posibil.

– Da, domnule.

Rodgers privi spre colonelul Seden. Sondra îi sfîşiase cămaşa, iar acum îi curăţa rana cu alcool.

– Vreau să vă ocupaţi de el mai întîi, ceru Rodgers.

– Domnule general, rănile tale au nevoie de îngrijiri, interveni August.

– Mai întîi colonelul, insistă Rodgers, fără drept de replică. E un ordin.

August îşi plecă privirea, apoi se întoarse către Musicant.

– Ocupă-te de asta, soldat.

– Am înţeles, încuviinţă medicul.

Rodgers se întoarse şi privi către kurzi. Îl cercetă mai întîi pe cel culcat în partea stîngă a pajiştii. Era inconştient; suferise arsuri urîte pe braţe şi pe piept. Răsufla neregulat.

– Omul acesta şi-a îndreptat arma spre tîmpla colonelului Seden atunci cînd am fost atacaţi. Se numeşte Ibrahim. El a ţinut arma, în timp ce tovarăşul său pe nume Hasan îl ardea pe colonel cu ţigara.

– Din păcate, mi-e teamă că Ibrahim nu va ajunge să fie judecat pentru faptele sale, comentă Musicant. A suferit arsuri de gradul trei pe piept şi pe spinare şi, din cîte-mi dau seama, căile respiratorii i-au fost grav afectate. Se pare că a pierdut mult sînge.

În mod normal, lui Rodgers îi părea rău pentru cei care fuseseră răniţi în luptă, indiferent care le-ar fi fost crezul. Dar omul acesta era un terorist, nu un soldat. Tot ceea ce făcuse, de la

aruncarea în aer a barajului şi pînă la capturarea CRC-ului, afectase, parţial sau pe de-a-ntregul, civili nevinovaţi. Lui Rodgers nu-i putea fi milă de un astfel de om.

August îl privea ţintă pe Rodgers.

– Haide, domnule general, aşază-te.

– Imediat.

Rodgers se apropie de următorul rănit. Arsurile de pe braţele, picioarele şi pieptul acestuia erau roşiatice. Era treaz şi privea spre cer cu ochii plini de furie.

Rodgers arătă către el cu ţeava armei.

– În ce stare e? întrebă el.

– E cel mai sănătos dintre toţi, îi răspunse Musicant. Bănuiesc că el a fost comandantul. Ceilalţi l-au apărat. A suferit un şoc nu prea grav şi arsuri de gradul doi. Are să scape cu viaţă.

Rodgers îl privi lung, apoi se aşeză alături.

– El e cel care m-a torturat, rosti el.

– Îl vom lua cu noi în Statele Unite, spuse August. Va fi judecat. Nu va scăpa nepedepsit.

Rodgers continua să-l privească pe Siriner. În ciuda şocului, în ochii acestuia nu se citea cîtuşi de puţin vreo urmă de remuşcare.

– Mda, murmură Rodgers. Iar în timp ce el va fi judecat, americanii care lucrează în Turcia vor fi răpiţi şi executaţi. Sau un avion american care se îndreaptă spre Turcia va fi aruncat în aer. Sau poate o companie americană care cooperează cu turcii va fi atacată cu bombe. Procesul lui şi chiar o eventuală condamnare vor aduce numai suferinţă Americii. Şi ştiţi care-i partea cea mai ironică?

– Nu, domnule general, răspunse August precaut. Spune-mi.

– Plîngerile kurzilor sînt legitime, spuse Rodgers, ridicîndu-se, dar fără să-şi dezlipească ochii de chipul lui Siriner. Problema

este că un proces public le-ar conferi kurzilor o tribună de la care să-şi exprime în voie ideile. Fiindcă poporul lor a fost asuprit, lumea va considera acţiunile teroriste ale acestui individ de înţeles, poate chiar necesare. A pîrjoli trupul unui bărbat cu o torţă sau a ameninţa o femeie cu abuzuri violente vor deveni acte de eroism, iar nu manifestări sadice. Opinia publică va spune că suferinţele poporului său l-au împins spre asemenea fapte.

– Nu toată lumea va spune asta, îl contrazise August. Vom avea grijă să nu se întîmple aşa.

– Cum? întrebă Rodgers. Nu-ţi poţi dezvălui identitatea.

– Tu vei fi cel care va depune mărturie, urmă August. Tu vei discuta cu presa. Ştii să vorbeşti, eşti erou de război.

– Vor spune că n-am făcut decît să înrăutăţim lucrurile, spionîndu-i. Vor spune că noi înşine i-am provocat, ucigîndu-le un camarad pe teritoriul Turciei. Vor spune că le-am distrus... Ştii cum vor numi acest loc? Un refugiu, un adăpost bucolic!

Zumzetul motorului în opt cilindri al CRC-ului se făcu auzit. Furgoneta apăru în gura peşterii. August se interpuse între Siriner şi generalul Rodgers.

– Vom avea timp să discutăm mai tîrziu despre toate acestea, îi spuse August. Ne-am îndeplinit misiunea. Să fim mîndri de asta.

Rodgers nu-i răspunse.

– Te simţi bine, Mike?

Rodgers încuviinţă din cap.

August se retrase precaut, apoi îşi puse în funcţiune radioemiţătorul.

– Sergent Grey, pregăteşte-te să iniţiezi numărătoarea inversă, rosti el.

– Am înţeles, veni răspunsul.

August se întoarse către ceilalţi soldaţi:

– Iar voi, pregătiți-vă de...

August tresări violent, atunci cînd revolverul lui Rodgers își făcu auzit glasul. Colonelul se întoarse. Brațul dezgolit al lui Rodgers era întins aproape la verticală. Fumul ce se ridica din țeava armei se ridica în volute spre ochii acestuia, dar Rodgers nici nu clipea. Privea țintă spre Siriner. Sîngele se prelingea lin din gaura urîtă ce i se deschidea în mijlocul frunții.

August fandă și împinse arma în sus. Rodgers nu se opuse.

– Misiunea ta fusese îndeplinită, Brett, dar nu și a mea, rosti Rodgers.

– Mike, ce-ai făcut?

Rodgers îl privi în ochi și răspunse calm:

– Mi-am recîștigat mîndria.

Cînd August îi eliberă brațul, Rodgers se îndreptă calm spre drumul de țară. Ceilalți membri ai echipajului CRC-ului se ridicaseră în picioare la auzul împușcăturii și priveau într-acolo. Acum Rodgers se simțea în stare să zîmbească, și chiar o făcu. Era nerăbdător să-i ceară scuze lui Phil Katzen.

Cu chipul sumbru, August îi ordonă lui Musicant să termine mai întîi cu kurzii, urmînd să se ocupe de colonelul Seden după ce aveau să se îmbarce în furgonetă. Apoi îi întinse pistolul Sondrei DeVonne, care se apropiase după ce îi consultase din priviri pe colegii din echipa de intervenție.

– Domnule colonel, nimeni dintre noi n-a văzut ce s-a întîmplat, spuse ea. Nici unul dintre noi n-a fost martor la această scenă. Liderul kurd a fost ucis în timpul luptei.

August clătină din cap, plin de amărăciune.

– Îl cunosc pe Mike Rodgers de cînd mă știu. N-a spus în viața lui o minciună și nu cred că are de gînd să înceapă acum să mintă.

– Dar va fi condamnat, dacă nu o face, insistă DeVonne.

– Ştiu, se răsti August. Tocmai de asta îmi era teamă. Mike va face exact ceea ce se temea că aveau să facă teroriştii. Se va folosi de curtea marţială ca de o tribună.

– Pentru ce? întrebă DeVonne.

August inspiră adînc, întretăiat.

– Pentru a arăta Americii cum trebuie să îi trateze pe teroriști, soldat. Şi pentru a demonstra că America s-a săturat.

Se întoarse şi porni cu paşi mari spre drum.

– Pregătiţi-vă de plecare! strigă el. Vreau să aruncăm în aer peştera asta blestemată.

GO

Marţi, ora 18:03, Damasc, Siria

Un convoi de maşini purtînd însemnele gărzii prezidenţiale opri în faţa Ambasadei Statelor Unite din Damasc la ora 17 şi 45 de minute. Ambasadorul Haveles fu escortat pînă la poartă, unde doi paznici în uniforme de puşcaşi marini îl luară în primire. Un dric ocoli ambasada pînă la intrarea din spate, pentru a depune trupurile neînsufleţite ale agenţilor ASD. Haveles urcă direct în biroul său, cu trăsăturile chipului calme, în ciuda spaimei care i se mai putea citi încă în ochi, şi telefonă ambasadorului Turciei la Damasc. Îi explică tot ce se întîmplase la palat, chiar sub ochii săi, şi îl anunţă de asemenea că membrii PKK se aflaseră la originea furtului elicopterului grănicerilor, a atacului asupra Barajului Atatürk şi a incidentului de la graniţa cu Siria. Îl rugă pe ambasador să transmită toate acestea armatei ţării sale şi să ceară demobilizarea. Ambasadorul se angajă să transmită informaţiile pe cale ierarhică.

Paul Hood îşi făcu apariţia după numai cîteva minute. El, Warner Bicking şi profesorul Nasr fuseseră deghizaţi cu *kaffyieh*-uri şi ochelari de soare şi conduşi la o staţie de autobuz. Lui Hood, ideea deghizărilor i se păruse întotdeauna o extrava-

ganţă teatrală, atunci cînd îi fusese dat să o întîlnească, prin cărţi sau prin filme. De această dată însă, parcursese cei cinci sute de metri pînă la staţia de autobuz ca şi cum s-ar fi născut şi-ar fi crescut pe strada Ibn Assaker. Nu avea de ales. Dacă ar fi fost recunoscut de vreun ziarist sau un funcţionar străin, ar fi pus în pericol siguranţa celor două femei care îi însoţiseră.

Din fericire, nu fusese reperat. Deşi rutele autobuzelor erau deviate pe trasee ce ocoleau Oraşul Vechi, cei trei ajunseră la ambasadă în numai o jumătate de oră. Cînd cei doi puşcaşi marini de la intrare îi opriră, cerîndu-le să se legitimeze, Hood se simţise asemenea lui Claude Rains în *Omul invizibil,* în timp ce-şi dezbrăca roba şi eşarfa, pentru a-şi deconspira identitatea. Urmărind cele întîmplate la poartă cu ajutorul unei camere de luat vederi cu circuit închis, un agent ASD se grăbi să le iasă în întîmpinare celor trei.

Hood se îndreptă spre primul birou întîlnit în cale, pentru a-i telefona lui Bob Herbert. Închise uşa biroului adjunctului şefului misiunii, John LeCoz, şi rămase singur, în picioare lîngă masa antică din lemn de mahon. Draperiile grele transformau mica încăpere într-o oază de linişte şi semiîntuneric, dîndu-i lui Hood o senzaţie de siguranţă. Formă numărul telefonului mobil al lui Herbert şi îi trecu prin minte că Sharon şi copiii auziseră probabil la televizor despre cele întîmplate la Damasc şi, mai mult ca sigur, erau îngrijoraţi. Ezită, apoi se hotărî să-i sune imediat după aceea. Mai întîi, trebuia să afle ce se întîmplase cu CRC-ul.

Herbert îi răspunse imediat. Era neobişnuit de reţinut în timp ce-i anunţa lui Hood veştile bune. Misiunea rachetei Tomahawk fusese anulată la timp. Echipa de intervenţie atacase peştera, salvase echipajul CRC-ului, preluase controlul asupra furgonetei şi toată lumea revenise cu bine la Tel Nef. Forţele armate siriene

fuseseră anunțate în legătură cu locul în care se aflau răniții kurzi, iar aceștia fuseseră recuperați. Într-un scurt interviu difuzat de CNN, liderul armatei siriene atribuise explozia peșterii mînuirii incorecte a muniților de către membrii PKK, dar numai după ce Statele Unite le permiseseră funcționarilor Siguranței Siriene să-i interogheze pe supraviețuitori, în ciuda insistențelor privind inexistența acestora. Sirienii voiau să afle tot ce se putea despre felul în care fuseseră încălcate măsurile de siguranță de la Damasc și Qamishli. Adjunctul ambasadorului Haveles își dăduse acordul în această privință, după ce se consultase cu generalul Vanzandt.

Hood se simți ușurat, pînă în clipa în care Herbert îi vorbi despre torturarea lui Mike și despre executarea de către acesta a liderului kurd care o ordonase.

Hood tăcu cîteva clipe, apoi întrebă:

– Cine a fost martor la uciderea liderului kurd?

– Varianta asta nu va ține, Paul, îi spuse Herbert, ghicindu-i gîndurile. Mike vrea ca lumea să afle ce a făcut și să-i cunoască motivele.

– A dat o raită prin Iad, spuse Hood, înțelegător. Vom sta de vorbă cu el după ce se va fi odihnit.

– Paul.

– Va trebui să se răzgîndească, insistă Hood. Trebuie să se răzgîndească. Dacă Mike va fi citat în fața curții marțiale, va fi obligat să dezvăluie ce căuta în Turcia. Va trebui să vorbească despre contacte, despre metode, despre operațiunile pe care le-am pregătit.

– În situațiile care implică siguranța națională, procesele curții marțiale pot fi ținute cu ușile închise.

– Presa tot va afla și se va repezi asupra noastră, clătină din cap Hood. Asta ar putea duce efectiv la prăbușirea întregului sis-

tem de informaţii pe care îl avem în Orientul Mijlociu. Cum rămîne cu colonelul August? E cel mai vechi prieten al lui Mike. Nu poate face nimic?

– Crezi că n-a încercat? întrebă Herbert. Mike i-a răspuns că terorismul e cea mai gravă ameninţare cu care se confruntă în prezent America. Afirmă că a sosit timpul să luptăm cu foc împotriva focului.

– E încă afectat de cele întîmplate, deduse Hood.

– A fost văzut de un medic la Tel Nef, replică Herbert. E în deplinătatea facultăţilor mintale.

– După toate cîte a avut de îndurat din partea kurzilor? întrebă Hood.

– Mike a trecut prin iad de-o mie de ori şi a scăpat cu bine, răspunse Herbert. Oricum, medicii israelieni spun că, din punct de vedere mintal, e sănătos. Mike însuşi susţine că s-a gîndit bine şi că nu-şi va schimba hotărîrea.

Hood luă un pix şi o foaie de hîrtie.

– Dă-mi numărul de telefon al bazei, ceru Hood. Vreau să stau de vorbă cu el, înainte de a face ceva ce ar putea regreta.

– Nu poţi vorbi cu el, spuse Herbert.

– De ce?

– Fiindcă a făcut deja acel „ceva", oftă Herbert.

Hood simţi un nod în gît.

– Ce-a făcut, Bob?

– I-a telefonat generalului Thomas Esposito, şeful Comandamentului Operaţiunilor Speciale ale Statelor Unite, şi a mărturisit uciderea liderului kurd, îl lămuri Herbert. În prezent, se află sub pază la infirmeria din Tel Nef şi aşteaptă sosirea poliţiei militare şi a consilierului juridic de la Baza Forţelor Aeriene de la Incirlik.

Hood deveni brusc conştient de semiîntunericul din încăpere, iar senzaţia de siguranţă se risipi. Simţea că se sufocă. Răsuflă adînc, apoi rosti, calm:

– E-n regulă. Vreau să ştiu care sînt variantele. Trebuie să existe o cale de ieşire.

– Oricît m-am gîndit, n-am putut găsi decît o singură soluţie, dar e una cu bătaie lungă, răspunse Herbert. Putem încerca să obţinem pentru Mike o graţiere din partea preşedintelui.

Hood tresări înviorat.

– Îmi place ideea.

– Bănuiam eu, urmă Herbert. I-am sunat deja pe generalul Vanzandt şi pe Steve Burkow şi le-am explicat situaţia. Sînt de partea noastră. Mai ales Steve, ceea ce mă uimeşte peste măsură.

– Ce şanse de reuşită avem? întrebă Hood.

– Dacă reuşim să împiedicăm aflarea poveştii timp de cîteva ore, avem o şansă, răspunse Herbert. Am lăsat în grija lui Ann partea asta. Dacă presa află ceva, preşedintele nu va consimţi să semneze graţierea decît după audierea cazului. Un general american a executat cu sînge rece un kurd rănit şi neînarmat – riscurile de ordin politic, pe plan intern şi internaţional, sînt enorme.

– Bineînţeles, se strîmbă Hood, dezgustat. Nimeni nu va lua în considerare faptul că respectivul kurd l-a torturat pe general.

– Generalul era un spion, îi reaminti Herbert. De data asta, opinia publică nu ne va da dreptate, Paul.

– Nu, presupun că nu, admise Hood. Pe cine altcineva mai putem conta pentru a-l convinge pe preşedinte?

– Secretarul Apărării e cu noi, iar el se va întîlni cu vicepreşedintele peste zece minute. Vom vedea care va fi rezultatul. Ann susţine că, pînă în prezent, reporterii nu s-au arătat interesaţi de soarta celor şapte kurzi răniţi în valea Bekaa. Au înghiţit

povestea spusă de comandantul Forţelor Armate Siriene. Cîtă vreme presa e mai interesată de ceea ce ei numesc „escaladarea de la frontieră", povestea noastră ar putea trece nebăgată în seamă. Să sperăm că vom avea noroc.

– Insistaţi asupra graţierii, Robert, rosti Hood. Vreau ca tu şi Martha să vă puneţi în mişcare toate relaţiile.

– O vom face, promise Herbert.

– Iisuse, mă simt cu totul nefolositor, blocat aici, oftă Hood. Crezi că v-aş putea ajuta cu ceva?

– Un singur lucru ai putea face, spuse Herbert. Ceva ce sînt convins că nu voi avea timp să fac eu însumi.

– Ce anume? vru să afle Hood.

– Roagă-te, răspunse Herbert. Roagă-te cît poţi.

61

Marți, ora 12:38, Washington, D.C.

Bob Herbert era așezat în scaunul său rulant și citea un document confidențial cuprinzînd o singură pagină. Documentul era adresat procurorului general al Statelor Unite și purta antetul Casei Albe.

Așezat la biroul său, președintele citea, la rîndul său, o copie a aceluiași document. Răspîndiți prin Biroul Oval, așezați sau stînd în picioare, se aflau consilierul pentru Siguranța Națională Steve Burkow, șeful Statelor-Majore Reunite, generalul Vanzandt, consilierul juridic al Casei Albe Roland Rizzi și Martha Mackall. Fiecare dintre ei parcurgea o copie a documentului în cauză. Herbert, Rizzi, Burkow și Vanzandt cunoșteau aproape pe dinafară conținutul acestuia. Își petrecuseră ultimele nouăzeci de minute schițînd ideile principale, după ce aflaseră de la Rizzi că președintele era dispus să semneze un ordin de grațiere în favoarea generalului Mike Rodgers.

Președintele își drese glasul. După o primă lectură a documentului, o luă de la capăt, de data asta cu glas tare. Întotdeauna proceda astfel, pentru a auzi cum ar fi sunat acest document

transpus sub forma unui discurs, în cazul în care ar fi fost obligat să ia o atitudine publică pentru a-şi justifica acţiunile.

– „Prin acest document, ofer graţierea deplină generalului Michael Rodgers din cadrul Forţelor Armate ale Statelor Unite. Graţierea se referă la faptele pe care generalul a mărturisit sau se presupune că le-ar fi săvîrşit în timp ce îşi servea cu loialitate ţara, pe parcursul unei misiuni comune cu Republica Turcia, avînd drept scop colectarea de informaţii.

Guvernul şi poporul Statelor Unite au avut beneficii greu de măsurat în urma acţiunilor curajoase conduse de generalul Rodgers pe parcursul unei cariere îndelungate, cu totul ireproşabilă. Naţiunea şi instituţiile sale nu ar avea deloc de profitat în urma condamnării generalului pentru fapte care, din toate punctele de vedere, au fost eroice, dezinteresate şi potrivite, la locul şi momentul respectiv."

Preşedintele încuviinţă din cap şi se apucă să ciocănească cu vîrful degetului arătător în foaia de hîrtie aflată pe birou. Privi către stînga. Uscăţiv, cu un început de chelie, Roland Rizzi stătea în picioare lîngă biroul său.

– E bine, Rollo.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

– Mai mult chiar, cred în ceea ce scrie aici, zîmbi preşedintele. Ceea ce se întîmplă foarte rar în cazul documentelor pe care mi se cere să le semnez.

Martha şi Vanzandt chicotiră.

– Cel ucis era cetăţean sirian şi se afla pe teritoriul Libanului, urmă preşedintele.

– Exact, domnule preşedinte.

– În cazul în care ţările în cauză ar hotărî să exercite presiuni asupra noastră, care este legislaţia lor în această privinţă?

– Teoretic, ar putea cere extrădarea generalului Rodgers, răspunse Rizzi. Dar, chiar dacă ni s-ar cere aşa ceva, nu vom da curs solicitării lor.

– Siria a acordat azil unor criminali internaţionali, mult mai des decît oricare altă ţară de pe glob, observă Burkow. În ceea ce mă priveşte, aş fi de-a dreptul încîntat ca ei să ne ceară aşa ceva, numai pentru a-i putea refuza!

– Ne-ar putea face necazuri prin intermediul presei? vru să afle preşedintele.

– Pentru a putea face asta, ar avea nevoie de dovezi, răspunse Rizzi. De asemenea, ar trebui să insiste asupra cererii de extrădare a generalului Rodgers.

– Unde sînt dovezile respective? întrebă preşedintele. Ce s-a întîmplat cu cadavrul celui ucis?

– Se află în peştera ce slujea drept cartier general grupării teroriste, spuse Bob Herbert. Înainte de a pleca din zonă, echipa de intervenţie a aruncat în aer caverna, folosind încărcătura explozivă a rachetei Tomahawk.

– Departamentul nostru de presă a lansat informaţia că acesta ar fi fost ucis într-o explozie produsă la cartierul general, interveni Martha. Nimeni nu va pune la îndoială acest lucru, iar kurzii vor fi satisfăcuţi de această explicaţie.

– Prea bine, conchise preşedintele, care luă un stilou şi ezită o clipă, întrebînd: Putem fi siguri că generalul Rodgers va susţine această versiune? Nu trebuie să ne facem griji că se va apuca de scris vreo carte sau că se va adresa presei?

– Garantez pentru generalul Rodgers, spuse Vanzandt. E omul nostru.

– Răspunzi de această chestiune, îl avertiză preşedintele pe Vanzandt, în timp ce semna documentul.

Rizzi luă stiloul şi documentul de pe biroul preşedintelui. Acesta se ridică, iar cei prezenţi porniră către uşă. Rizzi se apropie de Herbert şi îi înmînă stiloul. Ofiţerul de contrainformaţii îl ridică triumfător, înainte de a-l vîrî în buzunarul de la piept.

– Aminteşte-i generalului Rodgers că, din acest moment, toate acţiunile sale nu-l vor mai afecta doar pe el însuşi, ci şi vieţile şi carierele celor care au crezut în el, rosti Rizzi.

– Nu va fi nevoie să-i spun aşa ceva lui Mike, replică Herbert.

– A trecut printr-un calvar cumplit în Liban, urmă Rizzi. Aveţi grijă să aibă parte de puţină odihnă.

Martha se apropie de cei doi.

– Nu-ţi face griji, ne vom ocupa de asta, spuse ea. Îţi mulţumim, Roland, pentru tot ce ai făcut.

Martha şi Herbert ieşiră. Herbert îi făcu un semn prietenesc doamnei Klaw, şefa de cabinet a preşedintelui, care se apropie, pentru a-i conduce.

În timp ce grupul parcurgea în tăcere coridorul, Herbert se gîndea încrezător la spusele generalului Vanzandt. Mike Rodgers n-ar fi făcut niciodată ceva care să compromită sau să-i pună într-o situaţie delicată pe cei care luptaseră pentru el în acea zi. Pe de altă parte, Rizzi avea dreptate: Rodgers avusese multe de îndurat. Nu era vorba doar de tortură. A doua zi, cînd Rodgers avea să revină acasă împreună cu echipa de intervenţie, ceea ce avea să-l deranjeze mai presus de orice avea să fie faptul că CRC-ul fusese capturat cît timp se afla sub comanda sa. Pe drept sau nu, avea să-şi atribuie vina de a fi fost la un pas de a pierde furgoneta cu toată aparatura de la bord şi de a se fi aflat la originea suferinţelor fizice şi psihice suferite de echipajul acesteia şi de colonelul Seden. Avea să fie nevoit să se împace cu gîndul că, din aceleaşi motive, echipa de intervenţie fusese la un pas de

a fi exterminată de explozia unei rachete lansate din propria tabără. Potrivit psihologului Centrului de Comandă, Liz Gordon, care se întîlnise cu Herbert atunci cînd acesta se pregătea să pornească spre Casa Albă, acestea aveau să fie poverile cele mai grele pe care avea să se vadă constrîns să le poarte Mike Rodgers.

– Nu există cîtuşi de puţin siguranţa că îl vom putea convinge că n-a fost vina lui, adăugase Liz. Unii oameni s-ar lăsa, poate, convinşi că n-ar fi putut face nimic pentru a împiedica o astfel de desfăşurare a evenimentelor. Sau i-ai putea lămuri să caute sprijin moral în celelalte lucruri bune pe care le-au realizat, în ansamblul activităţii lor. Pentru Mike însă nu există cale de mijloc. Există fie reuşită, fie eşec. Teroristul fie că a meritat să moară, fie n-a meritat. Adaugă la toate acestea sentimentul de pierdere a demnităţii pe care el şi oamenii lui au trebuit să-l înfrunte. Suferinţele lor au fost, în egală măsură, suferinţele lui Mike, poţi să fii sigur de asta. Rezultatul final ar putea fi o psihoză extrem de complexă.

Herbert înţelegea cît se poate de bine gravitatea situaţiei lui Mike. Lucra pentru CIA, în calitate de şef al contraspionajului la Beirut, atunci cînd Ambasada Americană fusese atacată cu bombe de către terorişti. Printre numeroasele victime se aflase şi soţia sa. Nu trecea o zi fără ca el să nu fie tulburat de remuşcări şi de întrebări de genul „ce-ar fi fost dacă...?" Dar nu exista nici o modalitate prin care să le poată pune capăt. Nu putea decît să tragă învăţăminte din ceea ce trăise şi să încerce să prevină alte catastrofe similare.

Herbert şi Martha ieşiră din Casa Albă, îndreptîndu-se spre furgoneta special amenajată cu care Herbert călătorea prin Washington. Urcînd rampa depliată în partea din spate a furgonetei, Herbert se gîndi că nu putea să spere decît un singur

lucru: că trecerea timpului, distanța și camaraderia celor din jur aveau să-l ajute pe Rodgers să depășească aceste clipe dificile. Așa cum îi spusese Herbert lui Liz, la despărțire:

– Am avut prilejul să învăț din propria-mi experiență că viața e asemenea școlii; dar orele devin tot mai dificile și mai costisitoare cu fiecare zi care trece.

Liz fusese de acord, dar adăugase:

– Și totuși, Bob..., în cazul acestei școli, nu-i deloc preferabil să fii exmatriculat.

Era cît se poate de adevărat, își zise Herbert, în vreme ce șoferul Marthei părăsea parcarea îngustă, cotind pe Pennsylvania Avenue. În zilele și în săptămînile care aveau să urmeze, oricît de mult timp ar fi trebuit să treacă, Herbert avea să-și facă o datorie din a-l convinge pe Mike Rodgers de adevărul spuselor lui Liz.

62

Miercuri, ora 23:34, Damasc, Siria

Ibrahim al-Rashid deschise ochii şi privi afară, pe geamul murdar al infirmeriei închisorii. Îşi simţi nările umplîndu-se de mirosul de dezinfectant.

Ibrahim ştia că se afla la Damasc, în calitate de prizonier al Forţelor de Securitate Siriene. Ştia, de asemenea, că fusese grav rănit, deşi nimeni nu-i dezvăluise cît de grave îi erau rănile. Ştia toate acestea fiindcă, trezindu-se din somn, auzise infirmierele şi paznicii discutînd despre el. Glasurile lor îi parveneau parcă din depărtare, din cauza bandajelor care îi acopereau urechile.

În scurtele intervale de trezie, Ibrahim devenea vag conştient de alte cîteva lucruri. Ţinea minte că un bărbat în uniformă îi pusese întrebări, dar el nu fusese în stare să-i răspundă. Gura parcă îi îngheţase, iar buzele sale refuzau să se mişte. Îşi amintea că fusese purtat într-o cameră de baie, dezbrăcat parţial şi spălat. Avusese senzaţia că pielea i se dezlipea de trup în fîşii, la fel ca ceara întăritâ a unei lumînări. Apoi fusese din nou bandajat şi readus în această încăpere.

În somn, în schimb, viziunile tînărului kurd erau cu mult mai limpezi. Îşi amintea că se aflase alături de comandantul Siriner

la Baza Deir. Parcă îl auzea şi acum strigînd: „Aici, în cartierul general, nimeni nu va îndrăzni să deschidă focul!" Îşi amintea cum stătea umăr la umăr cu comandantul, trăgînd în inamic, pentru a-l împiedica să intre. Îşi amintea cum urlaseră, provocîndu-i pe duşmani, în aşteptarea atacului. Apoi, focul. Un lac de flăcări, revărsîndu-se asupra lor. Îşi amintea cum lupta împotriva flăcărilor cu braţele, ţinea minte cum, împreună cu comandantul Arkin, deschiseseră calea pentru a-i permite lui Siriner să treacă. Îşi amintea cum cineva îl smulsese din flăcări, îl acoperise cu pămînt. Fusese purtat pe braţe, văzuse cerul, apoi auzise o împuşcătură.

O lacrimă i se ivi la coada ochiului.

– Comandantul?...

Ibrahim încercă să se răsucească, pentru a-şi vedea camarazii. Nu reuşi. Bandajele sînt de vină, realiză el. Dar nu avea importanţă. Simţi că era singur în acest loc. Şi revoluţia? Dacă ar fi izbîndit, n-ar fi fost singur aici, înconjurat de duşmani.

Atîţia oameni au contat pe noi, iar noi am eşuat, îşi zise el.

Chiar eşuaseră? Înseamnă oare un eşec să plantezi o sămînţă pe care o vor îngriji alţii? Înseamnă oare un eşec să pui în mişcare o acţiune la care cei curajoşi au visat de decenii? Înseamnă oare un eşec să atragi atenţia întregii omeniri asupra calvarului prin care trece poporul tău?

Ibrahim închise ochii. În faţă îi apărură comandantul Siriner, Walid, Hasan şi toţi ceilalţi. Şi fratele său Mahmud era printre ei. Erau în viaţă, îl priveau cu toţii şi păreau a fi mulţumiţi.

Înseamnă oare un eşec să te alături în paradis tovarăşilor tăi de arme?

Cu un geamăt discret, Ibrahim li se alătură.

63

Miercuri, ora 21:37, Londra, Anglia

Paul Hood discută cu Mike Rodgers în timp ce se afla la Londra, pregătindu-se să ia avionul către Washington. Rodgers urma să părăsească infirmeria din Tel Nef pentru a se alătura echipei de intervenţie în zborul către casă.

Cei doi avură o conversaţie scurtă, neobişnuit de tensionată. Fie că se temea să dea frîu liber furiei, frustrării, tristeţii, fie că-şi reprima orice alt sentiment, un lucru era sigur: Rodgers nu lăsa să transpară nimic din zbuciumul său interior. Hood fu nevoit să-i smulgă cu cleştele chiar şi minimele informaţii despre starea sănătăţii lui sau despre felul în care fuseseră cazaţi la Tel Nef. Răspunsurile lui erau terne, vocea monocordă. Hood puse toate acestea pe seama epuizării şi a depresiei în privinţa cărora fusese avertizat de către Liz.

Iniţial, Hood nu intenţionase să-i spună lui Rodgers despre actul de graţiere. Considera că era de preferat ca generalul să afle vestea după ce va fi apucat să se odihnească puţin, cînd avea să fie înconjurat de cei care se zbătuseră pentru obţinerea amnistiei. Oameni a căror judecată o respecta. Oameni care puteau să-i

explice că totul se făcuse pentru a proteja interesele naţionale, nu pentru a-l scoate pe Rodgers din belea, pe uşa din dos.

În cele din urmă însă, Hood simţise că Rodgers avea dreptul să afle ce se întîmplase. Voia ca generalul să folosească răgazul din timpul zborului pentru a-şi pune la cale viitorul în cadrul Centrului de Comandă, nu pentru a se gîndi la confruntările care îl aşteptau în sălile de tribunal.

Rodgers primi vestea calm. Îl rugă pe Hood să le mulţumească lui Herbert şi Marthei pentru eforturile depuse. Dar, în timp ce vorbea, Hood avu şi mai acut senzaţia că, în realitate, conversaţia avea un cu totul alt sens, ca şi cum între ei ar fi intervenit ceva. Nu era vorba de amărăciune sau resentimente, ci de un soi de melancolie, ca şi cum, în loc să-i fi anunţat salvarea, Hood i-ar fi citit lui Rodgers actul de condamnare.

Într-un fel, Rodgers părea să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna.

Imediat după ce termină de discutat cu Rodgers, Hood îi telefonă colonelului August. Rodgers şi comandantul echipei de intervenţie crescuseră împreună în Hartford, Connecticut. Hood îl rugă să se folosească de pîrghiile oricăror aduceri aminte, cît mai amuzante cu putinţă, pentru a-i distrage atenţia lui Rodgers de la gîndurile sumbre şi pentru a-i reface moralul. August promise că avea să facă tot ce-i va sta în putinţă.

La Heathrow, Hood şi Bicking îşi luară un cald rămas-bun de la profesorul Nasr, promiţînd să asiste la concertul cu partituri din Liszt şi Chopin al soţiei acestuia. Cu toate acestea, Bicking îl rugă pe profesor să insiste ca renumita pianistă să renunţe la interpretarea *Studiului revoluţionar,* înlocuindu-l cu o altă partitură, mai puţin încărcată de conotaţii politice. Nasr se arătă întru totul de acord.

Pe parcursul zborului de la Londra, la bordul aeronavei Departamentului de Stat, Hood avu prilejul să se relaxeze şi să răspundă numeroaselor complimente sincere care îi fură adresate. Acestea se deosebeau radical de felicitările de circumstanţă pe care le primea cu ocazia întîlnirilor şi recepţiilor de la Washington. Diplomaţii aflaţi în avion păreau încîntaţi de zvonurile conform cărora echipa de intervenţie încălcase o mulţime de legi scrise şi nescrise, prin acţiunea desfăşurată în valea Bekaa. Erau aproape la fel de încîntaţi de acest lucru precum erau de bucuroşi că teroriştii de la Atatürk fuseseră descoperiţi şi neutralizaţi şi că trupele turce şi siriene fuseseră retrase de la frontiera dintre cele două state. Adjunctul Secretarului de Stat sintetizase acest entuziasm într-o frază memorabilă: „te saturi să joci conform regulilor, cînd nimeni altcineva nu se sinchiseşte de ele".

Andrea insistase să afle detalii în privinţa modului în care reuşiseră Hood, Bicking şi Nasr să scape cu bine din atacul asupra palatului prezidenţial din Damasc. Hood se mulţumise să-şi soarbă răcoritoarea energizantă comandată imediat după decolarea de la Londra, fără să scoată un cuvînt despre acest subiect.

Avionul ateriză la Washington miercuri la ora 22 şi 30 de minute. O gardă de onoare aştepta la aeroport, pentru a le da onorul agenţilor ASD ucişi, iar Hood aşteptă la marginea pistei pînă cînd sicriele fură coborîte din avion şi încărcate în furgonetele funerare. Apoi urcă în limuzina care urma să-i ducă, pe el şi pe Warner Bicking, la casele lor. Maşina fusese trimisă de Stephanie Klaw de la Casa Albă, care-i încredinţase şoferului un bilet pentru Hood, cu următoarele cuvinte:

„Bun venit acasă, Paul. Mă temeam că vei prefera să chemi un taxi."

Maşina opri mai întîi în faţa casei lui Hood. Acesta îi strînse mîna lui Bicking şi, înainte de a coborî, îl întrebă:

– Cum te-ai simţit în calitate de pion a doi preşedinţi?

– Plin de viaţă, Paul, răspunse tînărul Bicking, zîmbind.

Hood îşi petrecu o oră jucîndu-se cu copiii în pat, înainte de a le stinge lumina. După aceea, timp de două ore, făcu dragoste cu soţia sa.

În sfîrşit, mult mai tîrziu, în timp ce soţia sa dormea, ţinîndu-l de mînă, Hood rămase treaz multă vreme, întrebîndu-se dacă nu săvîrşise cumva cea mai mare greşeală a vieţii sale cînd îi spusese lui Rodgers despre ordinul de graţiere.

64

Joi, ora 1:01, deasupra Mării Mediterane

Când Mike Rodgers se înrolase în Forţele Armate, făcuse parte dintr-un pluton de pregătire condus de un sergent pe nume Messy Boyd. Nu reuşise să afle niciodată care era defectul lui Messy, căci era imposibil ca acesta să nu aibă nici un defect. Messy Boyd fusese omul cel mai ordonat, mai tipicar şi mai disciplinat din cîţi îi fusese dat lui Rodgers să întîlnească vreodată.

Fără încetare, Messy se străduise să întipărească două lucruri în memoria oamenilor săi. Cel dintîi era curajul, cea mai importantă calitate a oricărui soldat. În al doilea rînd, onoarea, mai de preţ chiar decît curajul. „Un om de onoare este cel ce-şi adaptează conduita potrivit idealurilor datoriei", obişnuia el să spună, parafrazîndu-l pe Woodrow Wilson.

Rodgers îşi întipărise în suflet acest dicton. Mai tîrziu, îi ceruse împrumut lui Boyd exemplarul din dicţionarul de citate al lui Bartlett pe care acesta îl ţinea în permanenţă pe birou. Aşa se născuse dragostea sa pentru înţelepciunea marilor oameni de stat, a conducătorilor de oşti, a învăţaţilor. Se transformase de-atunci într-un cititor înrăit, devorînd orice îi cădea în mînă,

de la Epictet la Sfîntul Augustin, de la Homer la Hemingway. Iar ceea ce citea îi punea gîndurile în mişcare.

Poate prea mult, gîndi el, cu amărăciune.

În cabina austeră a aeronavei C-141B, Rodgers asculta absent cum colonelul August le povestea lui Lowell Coffey şi lui Phil Katzen despre rivalitatea dintre ei doi, cînd se antrenau în copilărie la baseball, în aceeaşi echipă de juniori.

Rodgers era conştient că nu acţionase din laşitate, nici măcar pentru o clipă, şi că faptele sale nu erau de natură să îl dezonoreze. Cu toate acestea, din cauza celor întîmplate în Orientul Mijlociu, cariera sa militară era terminată. Fusese convins de acest lucru atunci cînd, la frontiera dintre Siria şi Turcia, eşuase în tentativa de a recuceri CRC-ul din mîinile teroriştilor. Fusese o acţiune ratată din stupiditate, o eroare pe care un om aflat în poziţia sa nu şi-o putea îngădui. Însă, o dată cu moartea liderului PKK, crezuse că îşi găsise un nou rost în viaţă. Nu în calitate de soldat pe cîmpul de luptă, ci ca un combatant pe frontul împotriva terorismului. Procesul său s-ar fi putut transforma într-o primă bătălie împotriva teribilului flagel.

Dar acum, din lupta sa se alesese praful.

– Generale, cum o chema pe apărătoarea care a sfîrşit prin a ne întrece pe amîndoi în clasa a cincea? întrebă August.

– Laurette, răspunse Rodgers. I-am uitat însă numele de familie.

– Chiar aşa, Laurette! exclamă August. Era atît de dulce, de-ţi venea s-o mănînci. Chiar şi atunci cînd era ascunsă în spatele măştii, a mănuşii şi a gumei de mestecat...

Rodgers zîmbi. Laurette era cu-adevărat dulce. Iar întrecerea din acel an fusese o competiţie pe cinste. Dar orice competiţie se încheie cu un singur cîştigător şi mai mulţi perdanţi.

Asemeni competiției la care am participat în Orientul Mijlociu.

În acest caz, cîștigătoare ieșise echipa de intervenție. Performanța membrilor ei fusese remarcabilă. Învinșii? Kurzii, care fuseseră zdrobiți. Turcia și Siria, între ale căror granițe se mai aflau și acum milioane de cetățeni pe cale de a se revolta. Si, în sfîrșit, Mike Rodgers, care dăduse greș în ceea ce privea securitatea CRC-ului, în încercarea de evadare, în felul în care-și judecase un coleg loial, în atitudinea sa față de un prizonier de război.

Pe de altă parte, și America se număra printre învinși. Pierduse, trimițîndu-l pe Mike Rodgers înapoi în biroul său strîmt de la Centrul de Comandă, în loc să-l sprijine în războiul împotriva terorismului.

Căci este un război în toată puterea cuvîntului..., sau așa ar trebui să fie.

Cît timp zăbovise la infirmerie, Rodgers își cîntărise cu atenție gîndurile în această privință. Plănuia să se folosească de prezența sa în sala de judecată pentru a declara răspicat că orice națiune care ataca cetățenii americani, oriunde în lume, declara prin aceasta război întregii Americi. Avea de gînd să-i ceară președintelui să declare război oricărei națiuni care ar fi îndrăznit să răpească vreun cetățean american, să deturneze un avion al Statelor Unite sau să bombardeze o clădire de pe teritoriul țării. O astfel de declarație de război nu implica în mod necesar trimiterea bombardierelor împotriva soldaților sau poporului țării respective. Ea ar fi permis însă instituirea unei blocade și scufundarea oricărei nave care ar fi cutezat să o străpungă. Ar fi însemnat distrugerea aeroporturilor și a șoselelor cu ajutorul rachetelor. Oprind comerțul, distrugînd economia țării respec-

tive, regimul care sprijinea acţiunile teroriste ar fi fost repede răsturnat de la putere.

Iar acest război avea să înceteze numai atunci cînd toate acţiunile teroriste ar fi încetat.

Acestea erau planurile lui Rodgers. Dacă împuşcarea liderului kurd ar fi fost prima acţiune în războiul purtat împotriva terorismului, el şi-ar fi recîştigat onoarea. Aşa, uciderea celui care îl torturase nu fusese decît un act de răzbunare, lipsit de curaj şi de onoare. După cum scria odinioară Charlotte Brontë, răzbunarea „e aromată ca vinul atunci cînd îl sorbi, te încălzeşte şi te învigorează; dar gustul pe care ţi-l lasă în gură e fad şi metalic".

Rodgers îşi plecă privirea. Nu, nu dorea să nu fi tras acel glonţ. Uciderea liderului kurd scutise naţiunea de agonia unui proces, de controverse şi de acuzaţii. Pe de altă parte, le oferise kurzilor un martir, în locul unui învins. Doamne, cît de mult şi-ar fi dorit însă ca acel proiectil să-i fi luat şi lui viaţa! Fusese antrenat pentru a-şi sluji ţara, pentru a-i apăra steagul şi integritatea cu orice preţ. Iar graţierea sa constituia o pată pe obrazul naţiunii. Arătînd compasiune faţă de el, naţiunea americană pierduse din vedere cea mai importantă dintre calităţile sale: dreptatea.

Eroarea fusese comisă de către nişte oameni bine intenţionaţi. Dar, pentru binele ţării, pentru ca ea să-şi păstreze onoarea, această eroare se cuvenea a fi îndreptată.

Rodgers se ridică ţeapăn, incomodat de bandajele care îi acopereau braţul şi torsul. Se agăţă de frînghia ce slujea drept balustradă, de-a lungul fuzelajului.

August ridică privirea:

– Te simţi bine?

Îl măsură din ochi pe colonel, aflat într-o dispoziție neobișnuit de exuberantă. Era mîndru de el și se bucura că acesta cîștigase întrecerea. Rodgers se întoarse și porni spre capătul opus al cabinei.

Toaleta era o încăpere strîmtă și rece, luminată de un bec chior. Lipsea și ușa, o economie de material menită să ușureze aeronava.

La întoarcere, Rodgers trecu pe lîngă rafturile de aluminiu pe care era înșirat echipamentul echipei de intervenție. Se opri. Lucrurile sale fuseseră adunate în sacul pe care îl avusese la bordul CRC-ului. Mai rămăsese o singură cale prin care și-ar fi putut recîștiga onoarea.

– N-ai să-l găsești acolo, răsună o voce în spatele său.

Rodgers se întoarse și întîlni chipul prelung, de apostol, al colonelului August.

– Arma pe care ai folosit-o pentru a-l executa pe terorist, explică August. E la mine.

Rodgers își îndreptă umerii.

– Nu aveai dreptul să scotoceşti în bagajul unui alt ofițer, domnule colonel.

– Ba da, domnule general, aveam acest drept. În calitate de ofițer superior, martor la o crimă mărturisită, aveam datoria de a confisca probele în vederea prezentării lor în fața curții marțiale.

– Am fost grațiat, rosti Rodgers.

– Acum știu acest lucru, replică August. Atunci cînd am luat pistolul, nu știam. Ați vrea să vă recăpătați arma, domnule general?

Privirile le rămaseră împletite.

– Da, aș vrea arma înapoi, articulă Rodgers.

– E un ordin?

– Da, colonele, este un ordin.

August se întoarse şi îngenunche lîngă cea mai scundă dintre cele trei poliţe. Deschise prima din cele cinci lăzi care conţineau armamentul echipei de intervenţie, apoi se ridică şi-i întinse lui Rodgers revolverul.

– Poftiţi, domnule.

– Îţi mulţumesc, colonele.

– N-aveţi pentru ce, domnule general. Intenţionaţi să folosiţi acest revolver?

– Nu cred că asta te priveşte.

– Mi-e teamă că va trebui să vă contrazic, domnule general, spuse August. Sînteţi extenuat. De asemenea, puneţi în pericol viaţa superiorului meu, generalul al Forţelor Armate ale Statelor Unite. Am depus un jurămînt, angajîndu-mă să apăr viaţa tovarăşilor mei de arme.

– Ai jurat, de asemenea, să te supui ordinelor, replică Rodgers. Te rog, întoarce-te la locul tău.

– Nu, domnule, clătină din cap August.

Rodgers îi înfruntă privirea, cu arma la şold. De cealaltă parte a cabinei, Sondra DeVonne şi sergentul Grey se ridicaseră de pe banchete. Păreau gata să se repeadă în orice clipă spre cei doi.

– Colonele, naţiunea a săvîrşit azi o greşeală gravă, începu Rodgers. A graţiat un om care nu merita şi nici nu îşi dorea acest lucru. Prin aceasta, a pus în pericol siguranţa cetăţenilor şi a instituţiilor sale.

– Ceea ce ai de gînd să faci nu va schimba nimic, spuse August.

– Ba da, în ceea ce mă priveşte.

– E un punct de vedere al naibii de egoist, domnule general, urmă August. Dă-mi voie să-i amintesc domnului general că,

atunci cînd a fost învins de Laurette Nu-Mai-Ştiu-Cum, nu credea că va supravieţui înfrîngerii. În timp ce ea ocolea terenul, viitorul general a trîntit de pămînt bîta de baseball cu o asemena forţă, încît, dacă n-ar fi fost oprit la timp de cel mai bun prieten al său, ar fi sfîrşit prin a-şi da în cap, suferind o comoţie serioasă. Dar viaţa a mers mai departe şi fostul jucător de baseball a salvat nenumărate vieţi în Asia de Sud-Est, în timpul operaţiunii Furtună în Deşert şi, mai recent, în Coreea de Nord. Dacă domnul general are de gînd din nou să-şi dea în cap, te avertizez de pe-acum că fostul său tovarăş din echipa de baseball îl va opri din nou. Naţiunea aceasta are nevoie de domnul general, viu şi teafăr.

Rodgers îl privi lung pe colonelul August.

– Mai mult decît are nevoie să-şi păstreze onoarea?

– Onoarea unei naţiuni stă în inimile cetăţenilor ei, replică August. Dacă inima ta va înceta să mai bată, vei răpi naţiunii exact ceea ce voiai să păstrezi intact. Viaţa e o porcărie, dar am văzut cu toţii prea multă moarte în jurul nostru.

Privirea lui Rodgers se îndreptă spre membrii echipei de intervenţie. În privirile lor, pe chipurile lor se putea citi o formidabilă dorinţă de viaţă. În ciuda a tot ce îndureraseră în Liban, în ciuda morţii lui Bass Moore în Coreea de Nord şi a locotenent-colonelului Squires în Rusia, erau cu toţii plini de entuziasm, de prospeţime şi de speranţă. Erau încrezători în ei înşişi şi în sistem.

Cu gesturi lente, Rodgers aşează arma înapoi pe poliţă. Nu ştia dacă era sau nu de acord cu spusele lui August în celelalte privinţe. Era însă convins că ceea ce se pregătise să facă ar fi răpit cu totul entuziasmul soldaţilor. Era un motiv îndeajuns de puternic pentru a-l face să se răzgîndească.

– O chema Delguercio, rosti Rodgers. Laurette Delguercio.

August zîmbi.

– Ştiam. Mike Rodgers nu uită niciodată nimic. Voiam doar să te pun la încercare, să văd dacă erai atent la ceea ce povesteam. Mi-am dat seama că aveai mintea aiurea. De-aceea te-am urmat încoace.

– Îţi mulţumesc, Brett, spuse Rodgers încet.

August îşi muşcă buzele şi încuviinţă din cap.

– Să vedem, urmă Rodgers, îmblînzit. Le-ai povestit cum am jurat, în ultimul joc al sezonului, să vă bat pe tine şi pe Laurette în sezonul următor?

– Tocmai mă pregăteam să o fac, zîmbi August.

Rodgers îl bătu pe umăr pe colonel.

– Să mergem, rosti el, strîmbîndu-se atunci cînd bandajele foşniră, în timp ce-l ocolea pe August.

Dînd din cap către Sondra DeVonne şi Grey, Mike Rodgers îşi ocupă din nou locul pe bancheta tare şi se pregăti să-l asculte pe Brett August povestind despre vremurile cînd lumea însemna Liga de Juniori, iar perspectiva unui nou sezon competiţional era un motiv îndeajuns de puternic pentru ca viaţa să meargă înainte, netulburată.

65

Vineri, ora 8:30, Washington, D.C.

Întoarcerea acasă, după cum stabilise Bob Herbert, fusese la fel de lipsită de fast precum se întîmpla întotdeauna.

Ori de cîte ori ofiţerii Centrului de Comandă reveneau din misiuni dificile sau periculoase, colegii acestora aveau grijă ca totul să se desfăşoare conform orarului obişnuit. Era o cale sigură pentru a-i ajuta pe cei reveniţi din misiune să se adapteze la rutina zilnică.

Prima zi după întoarcerea acasă debută pentru Paul Hood cu o întîlnire organizată în biroul său. În timpul zborului de întoarcere, de la Londra, trecuse în revistă materialele ce-i fuseseră trimise prin modem de asistentul său, Bugs Benet. Unele dintre ele se cereau a fi discutate imediat, aşa încît îi convocase prin mesaje e-mail pe Herbert, Martha, Darrell McCaskey şi Liz Gordon în biroul său, pentru această şedinţă matinală. Hood nu credea în eficienţa repausului după zborurile care implicau schimbarea fusului orar. Prefera să se ghideze după orarul local şi să se ocupe imediat de toate problemele stringente.

Mike Rodgers avea şi el aceleaşi concepţii. Hood îi telefonase acasă în jurul orei şase şi jumătate pentru a-i ura bun-venit

acasă. Se aşteptase să audă vocea robotului telefonic, dar cel care îi răspunsese fusese însuşi generalul, perfect treaz. Hood îl informă despre întîlnire, aşa încît Rodgers îşi făcu şi el apariţia în birou, la scurtă vreme după sosirea lui McCaskey şi a lui Herbert. Urmară strîngeri de mînă, urări de bun-venit şi o remarcă amuzantă din partea lui Herbert către Rodgers: „Arăţi ca dracu'!" Martha şi Liz sosiră o clipă mai tîrziu. Rodgers nu uită să le mulţumească lui Herbert şi Marthei pentru strădaniile depuse pentru graţierea sa. Simţindu-i stînjeneala, Hood se grăbi să treacă la chestiunile curente.

– Pentru început, Liz, aş vrea să ştiu dacă ai apucat să stai de vorbă cu eroii noştri? rosti el.

– Am discutat azi-noapte cu Lowell şi Phil, răspunse ea. Şi-au luat o zi liberă astăzi, dar îşi vor reveni. Phil are vreo două coaste rupte, ego-ul lui Lowell e cam şifonat şi, în plus, e chinuit şi de ideea că a împlinit patruzeci de ani. În cele din urmă, nimic grav.

– Abia aştept să-l sîcîi niţel pe sărbătorit! rînji Herbert.

– Vei avea timp destul să o faci, luni, îi răspunse tînăra psihologă. Sînt convins că va fi la fel de sensibil şi atunci.

– Cum e Mary Rose? vru să afle Hood.

– Am trecut azi-noapte s-o văd, spuse Liz. Va avea nevoie de puţină odihnă, dar îşi va reveni.

– Ticăloşii s-au folosit de durerea ei pentru a ne obliga să ne supunem, rosti Rodgers, pe un ton sumbru. De mai multe ori.

– Deşi s-ar putea să nu-ţi vină să crezi, suferinţa ei s-ar putea să aibă, în cele din urmă, şi un rezultat pozitiv. Cei care supravieţuiesc unui incident de acest fel au tendinţa de a atribui sorţii meritul salvării lor. Dacă însă trec de două sau de mai multe ori cu bine de astfel de momente limită, încep să se

gîndească la posibilitatea ca propria lor tărie de caracter să fi avut un rol de jucat.

– E o fată pe cinste, încuviință Rodgers.

– Exact. Şi dacă vom şti cum să exploatăm experiența prin care a trecut, s-ar putea ca ea să-i fie de folos în viața de zi cu zi.

– Am fost dintotdeauna convins că în spatele ochilor ei blînzi de irlandeză se ascundea un potențial formidabil, remarcă Herbert.

Hood îi mulțumi lui Liz, apoi se întoarse către Herbert.

– Bob, vreau să-ți mulțumesc şi eu pentru sprijinul acordat mie, lui Mike şi echipei de intervenție, începu el. Dacă oamenii tăi n-ar fi ajuns la timp, eu, Warner Bicking, doctorul Nasr şi ambasadorul Haveles am fi ajuns acasă în sicrie.

– Soldatul druz pe care ni l-ai trimis s-a descurcat de minune, interveni Rodgers. Dacă n-ar fi fost el, echipa de intervenție n-ar fi reuşit să găsească CRC-ul în timp util.

– Sînt combatanți de elită, îi aprobă Herbert. Sper că nu vei uita să le amintești şi celor din Congres treaba asta, cînd se va împărți bugetul.

– Doamna senator Fox va primi un raport confidențial detaliat, îl liniști Hood. Şi voi avea grijă să-l citească pînă la capăt.

– Dacă tot am adus vorba de Congres..., îşi aminti Herbert, Stephen Viens va avea nevoie de ajutorul nostru. Un procuror special a fost însărcinat să studieze fondurile ascunse ale BNR-ului. Stephen crede că va fi ales drept țap ispăşitor pentru eventualele nereguli, iar eu sînt de aceeaşi părere. Aş vrea să nu se uite că el, Matt Stoll şi echipele lor au lucrat toată noaptea pentru a pune din nou în funcțiune rețeaua noastră de sateliți.

– Ştiu că Viens e prietenul nostru şi te asigur că vom face tot ce ne va sta în puteri pentru a-l ajuta, încuviință Hood. Mike, cine va supraveghea întoarcerea acasă a CRC-ului?

– Voi colabora în această chestiune cu colonelul August şi cu comandantul bazei Tel Nef, răspunse acesta. De îndată ce se vor fi liniştit apele în regiune, eu şi colonelul vom zbura într-acolo, pentru a recupera furgoneta cu tot echipamentul.

– Perfect, îl aprobă Hood. Dacă ai putea să-ţi faci puţin timp azi, te-aş ruga ca, împreună cu Bob, să puneţi la punct un memoriu referitor la sumele şi vieţile salvate datorită muncii lui Stephen Viens la BNR. Poate că vom reuşi chiar să îi convingem pe oamenii noştri de la Contabilitate să găsească nişte bani pentru a le închide gura tipicarilor de pe Colina Congresului.

Rodgers încuviinţă.

– Am să-i pun imediat la treabă pe băieţii care se ocupă de cifre, spuse Herbert.

Hood se întoarse apoi către Martha şi Darrell McCaskey, care erau amîndoi aşezaţi pe canapeaua de piele. Darrell afişa expresia calmă, impenetrabilă, pe care o exersase îndelung cît timp lucrase la FBI. Martha, în schimb, îşi agita nervoasă vîrful piciorului.

– Voi doi nu veţi avea timp să îi ajutaţi, li se adresă el. Plecaţi mîine în Spania.

Martha tresări.

– Bugs mi-a trimis un raport, pe cînd mă aflam în avion, între Londra şi Washington, explică Hood. Poliţia de la Madrid a făcut arestări în rîndul naţionaliştilor basci şi a aflat o serie de zvonuri referitoare la pregătirea unei acţiuni de amploare, care ar putea avea consecinţe grave pe plan internaţional.

Expresia lui McCaskey rămăsese neschimbată. Martha, în schimb, radia de fericire. Prindea orice ocazie pentru a-şi pune la încercare abilităţile diplomatice şi a-şi dovedi forţa pe plan internaţional.

– Şeful Siguranţei Naţionale de acolo ne-a solicitat sprijin diplomatic şi informaţii, continuă Hood. V-am ales pe voi doi pentru a ne reprezenta. Bugs şi Departamentul de Stat vă pregătesc materialele necesare, astfel încît să aveţi totul la îndemînă înainte de plecare.

– Am să-ţi împrumut cursul de limbă spaniolă, Darrell, se oferi Herbert.

– O să ne descurcăm, anunţă Martha. Vorbesc perfect limba.

Hood avea privirea aţintită asupra lui Herbert. Iar Herbert simţise acest lucru. Se foi în scaunul său rulant, dar nu spuse nimic. Bugs îl informase pe director în privinţa tensiunii care domnea în relaţiile dintre cei doi, iar Hood ştia că va trebui să rezolve, într-un fel sau altul, această problemă, cît timp Martha avea să fie plecată. Deocamdată însă, n-avea idee cum. Prevenirea unui război între Bob Herbert şi Martha Mackall avea să fie cu mult mai dificilă decît împiedicarea izbucnirii unui conflict între Siria şi Turcia.

Şedinţa fu declarată încheiată, dar Hood îl rugă pe Rodgers să mai rămînă. În timp ce Bob Herbert părăsea încăperea, închizînd uşa în urma sa, Hood se ridică de la birou şi se aşează în fotoliul din faţa generalului.

– A fost cumplit, nu-i aşa? întrebă Hood.

– Ştii ce mi se pare ciudat? rosti Rodgers. Am trecut prin încercări mai grele. Nu cele întîmplate m-au copleşit.

– Vrei să stăm de vorbă despre asta?

– Da, fiindcă ceea ce îţi voi spune are de-a face cu demisia mea, anunţă Rodgers.

Hood urmări surprins cum Rodgers scoase un plic din buzunarul jachetei. Se aplecă şi-l aşeză pe birou.

– La asta lucram azi-dimineaţă, cînd m-ai sunat, spuse el. Demisia mea va intra în vigoare de îndată ce-mi vei găsi un înlocuitor.

– Ce te face să crezi că o voi accepta? întrebă Hood.

– N-aş vrea ca tot ce-ţi voi spune să sune apocaliptic, Paul, replică Rodgers. Cele întîmplate în Orientul Mijlociu mi-au deschis însă ochii: America se confruntă cu un inamic extrem de versat şi de periculos.

– Terorismul.

– Exact, terorismul. Lui i se adaugă uşurinţa cu care acesta e ignorat. Guvernul are mîinile legate, din pricina tratatelor şi a intereselor economice. Grupurile de profesionişti de la CIA şi Centrul de Comandă duc lipsă de personal calificat. Liniile aeriene şi companiile care fac afaceri peste hotare, precum şi forţele armate detaşate pe teritoriul altor naţiuni nu reuşesc decît să-şi protejeze propriul personal. Avem nevoie de profesionişti pe teren, în locul supravegherii electronice şi prin satelit; avem nevoie de posibilităţi extinse de acţiune pentru a preveni terorismul. Am discutat cu Falah, israelianul druz care ne-a ajutat în valea Bekaa. Era pe cale de a se retrage din serviciul activ, dar şi-a dat seama cît de mult îi lipsea munca pe teren. E gata să treacă din nou la acţiune. Voi discuta cu aliaţii noştri din alte ţări, voi lua legătura cu prietenii lui Bob. Paul, cred în ceea ce am de gînd mai mult decît în orice altceva am crezut vreodată. Avem nevoie de o forţă la fel de pregătită şi de periculoasă care să lupte împotriva terorismului.

Hood îl privi ţintă.

– Am să încerc să te conving să renunţi la ideea ta.

– Nu te mai obosi, clătină din cap Rodgers. M-am hotărît.

– Ştiu. Ştiu de asemenea că nu renunţi niciodată, dacă ai luat vreo hotărîre. Şi totuşi, voi încerca să te conving să renunţi la

demisie. La urma urmei, de ce n-ai înființa această echipă antiteroristă chiar aici, în cadrul Centrului de Comandă?

Fu rîndul lui Rodgers să-şi exprime surprinderea. Trecură cîteva secunde pînă cînd acesta reuşi să articuleze un răspuns.

– Îți dai seama ce spui, Paul? Nu vorbeam despre o sporire a prerogativelor echipei de intervenție, ci despre o unitate separată.

– Am înțeles, spuse Hood.

– Nu vom reuşi niciodată să oficializăm aşa ceva.

– În acest caz, vom merge pe căi neoficiale.

– Şi de unde vom obține finanțarea?

– Avem de învățat din greşelile pe care le-a făcut Stephen Viens, sugeră Hood. Putem găsi o modalitate de finanțare paralelă. Putem avea încredere în Ed Colahan în această privință. La naiba, cred că va fi de-a dreptul încîntat! Expertul nostru contabil ne invidiază pentru acțiunile noastre de capă şi spadă. De asemenea, vom trage învățăminte şi din greşelile pe care le-am făcut noi înşine în Turcia. Vom trece în revistă toate datele, vom învăța să ne folosim mai eficient de CRC. Vom păstra Centrul Regional de Comandă în permanență pe teren, în loc să-l trimitem doar atunci şi acolo unde va fi nevoie.

– O unitate mobilă de spionaj, observă Rodgers.

– Cu personal calificat, care să lucreze sub acoperire, adăugă Hood. E o idee care are potențial. Iar tu ai elanul necesar pentru a o conduce.

Rodgers clătină din cap.

– Cum rămîne cu acțiunile propriu-zise? Am executat un terorist în Liban. Am acționat conform principiului *imperium in imperio*. Altfel spus: ucide sau vei fi ucis. L-am judecat eu însumi şi l-am împuşcat. N-am de gînd să-ți promit că n-aş mai

face la fel şi a doua oară. Vieţile americanilor nevinovaţi se află mai presus de asta.

– Ştiu, replică Hood. Şi n-am să-ţi spun că nu sînt de acord cu tine.

Rodgers rînji.

– Nu zău? Nu te recunosc, Paul. Tu eşti împotriva pedepsei cu moartea.

– E-adevărat, Mike, încuviinţă Hood. Dar am învăţat cîte ceva conducînd o echipă cum e a noastră, un oraş ca Los Angelesul şi chiar o familie. Nu e vorba de principii, de ceea ce aprob sau dezaprob. E vorba de ceea ce e mai bine, în anumite circumstanţe. Mike, oricum ai de gînd să faci ceea ce ţi-ai propus. Deja mi te închipui într-o robă de patriarh al deşertului, cu o coasă într-o mînă şi un Uzi în cealaltă, vînînd teroriştii. Nu cred că asta ar fi cea mai bună soluţie, pentru amîndoi. Am încredere în tine şi vreau să te ajut.

Hood întinse mîna şi luă plicul de pe birou, oferindu-l lui Rodgers. Acesta îl privi, dar nu-l luă.

– Ia-l, îi ceru Hood.

– Eşti convins că oferta ta nu e doar o încercare de a mă avea mereu sub ochi, ca nu cumva să o iau razna şi să mă transform într-un soi de profet războinic? întrebă Rodgers, privindu-l în ochi.

– Avînd în vedere felul în care obişnuieşti să acţionezi, mă îndoiesc c-aş reuşi să fiu prea mult timp cu ochii pe tine, zîmbi Hood. De fapt, e o încercare de a-l ţine pe Bob cît mai departe de Martha. Prietenul nostru va fi încîntat să te ajute să-ţi pui planurile în aplicare.

Rodgers surîse.

– Am să mă gîndesc la asta. Am multe lucruri la care trebuie să mă gîndesc. Acum cîteva ore, mă gîndeam să renunţ defini-

tiv la această întrecere. Au fost însă oameni care mi-au sărit în ajutor şi nu m-au lăsat să scap de problemele pe care le creasem eu însumi, dar nici n-au vrut să mă lase să le înfrunt de unul singur.

– Întotdeauna ai preferat să înfrunţi de unul singur orice problemă, remarcă Hood.

– Exact, încuviinţă Rodgers. Şi sînt mîndru de asta, adăugă el, înainte de a păstra o tăcere prelungită, cu privirea aţintită în gol. Apoi însă, un prieten foarte vechi mi-a amintit că, pînă şi atunci cînd te întreci doar cu tine însuţi, nu eşti singur.

– Avea dreptate, spuse Hood. Parcă Benjamin Franklin spusese ceva în această privinţă...

– Adresîndu-se Congresului Continental, a afirmat: „Trebuie să fim laolaltă în această privinţă, dacă nu vrem să atîrnăm, separat, în ştreang".

– Aşa e, spuse Hood. Cine l-ar putea contrazice pe Benjamin Franklin? La urma urmei, el, John Adams şi ceilalţi Părinţi ai Libertăţii au făcut ceva asemănător cu ceea ce avem noi de gînd...

Continua să ţină întins plicul.

– N-aş vrea să par insistent, dar mîna a început să-mi amorţească şi n-aş vrea să te pierd. Ce zici? Rămînem împreună?

Rodgers privi lung plicul, apoi, cu o mişcare bruscă ce îl luă prin surprindere pe Hood, îl smuci şi-l vîrî în buzunar.

– E-n regulă, fu de acord Rodgers. Rămînem împreună.

– Mă bucur, spuse Hood. Acum, să vedem dacă putem să găsim o modalitate de-a-l ajuta pe prietenul nostru Viens să scape din ghearele vulturilor.

Hood îl rechemă pe Herbert. Cei trei se apucară de lucru, cu un entuziasm şi cu o dorinţă de cooperare ce nu-i mai animase niciodată pînă atunci. Hood nu avea însă de gînd să-i fie

recunoscător PKK-ului pentru acest lucru. Cu toate acestea, în timp ce aşteptau sosirea expertului în probleme financiare Ed Colahan, cu datele necesare, în mintea lui Hood răsunară cuvintele din alte vremuri, aparţinînd altui duşman. Erau cuvintele amiralului japonez Yamamoto. După ce condusese atacul de la Pearl Harbor, un atac menit să nimicească rezistenţa americană în Pacific, Yamamoto afirmase: „Mă tem că n-am reuşit decît să trezim un uriaş adormit şi să-i furnizăm o doză teribilă de hotărîre".

După ce îl autorizase pe Rodgers să-şi discute ideea cu Herbert, Hood nu-şi amintea să-i mai fi văzut vreodată, pe oricare dintre ei, mai treaz... sau mai hotărît.

DESPRE AUTORI

Tom Clancy este autorul romanelor *Octombrie Roşu*, *Furtuna roşie*, *Jocuri de putere*, *Cardinalul de la Kremlin*, *Duel la înălţime*, *Fără şovăire*, *Datorie de onoare* şi *Ordine prezidenţiale*. Este, de asemenea, autorul unor volume documentare precum *Submarinul*, *Cavaleria blindată*, *Aviaţia de vînătoare* şi *Marina*. În prezent locuieşte în Maryland.

Steve Pieczenik a absolvit Psihiatria la Harvard şi a obţinut doctoratul în medicină la Colegiul Universitar Medical Cornell. După obţinerea doctoratului în Relaţii Internaţionale la M.I.T., a lucrat ca negociator principal în probleme de ostatici şi manager în crize internaţionale, fiind adjunct la Secretariatul de Stat în timp ce acesta a fost condus de Henry Kissinger, Cyrus Vance şi James Baker. De asemenea, este autorul unor thrillere psiho-politice: *Palatul Minţii*, *Sînge înfierbîntat*, *Vigilenţă maximă* şi *Pax Pacifica*, romane cu mare succes de public.

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă

Acte de război

– un joc periculos şi, poate, chiar adevărat –
– ceea ce salvează ori aruncă în aer guvernele –

într-o serie creată de
Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Există oameni pentru care teroarea e un exerciţiu săptămînal. Printre ei se numără şi un grup de rebeli kurzi a căror decizie – distrugerea barajului unui lac de acumulare – frizează doar aparent demenţa. În realitate, planul lor e fără fisuri şi are o ţintă precisă: declanşarea unui conflict de amploare în Orientul Mijlociu. Orbiţi de flacăra jihadului, teroriştii scapă din vedere un amănunt: crearea în Turcia a unei Mecca informaţionale ai cărei membri au drept deviză vigilenţa maximă. Noul Centru Regional de Comandă, căci despre el este vorba, ştie că fanatismul musulman distruge, indiferent de cît de mic e dozajul. Şi ca de obicei, o dată îndeplinită, misiunea Centrului va asigura – fie şi provizoriu – liniştea de care planeta are atîta nevoie.

ISBN 973-9460-97-6

editura rao